Giới thiệu Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch

Nana: trùi ui chán chết rùi mấy bà có còn trò gì nửa để chơi hay ko ? tui bùn sắp phát khùng ò. Rannie mặt mày bí xị: hết rùi , những trò mình có thể chơi được phá được tụi mình đã chơi qua hết rồi. Ariel : thui đi máy bà đừng có than thở nữa được hem? thà ngồi nghĩ cách náo để chơi còn hay hơn a.

Ken Chu : Anh trai của Nana , là một người điềm tĩnh trong công việc nhưng chuyện gì là có liên quan đến em gái mình là anh không còn điềm tĩnh được nữa. Vỹ Luân : Chị hai của Rannie, là vợ sắp cưới của Ken hiện đang làm việc ở Anh quốc, nếu Rannie lém lĩnh bao nhiêu thì chị dịu dàng hiền lành bấy nhiêu , hiểu ý người khác.

Câu chuyện xoay quanh những con người còn trẻ cùng nhiệt quyết tuổi trẻ mời các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tại Mỹ:

Nana: trùi ui chán chết rùi mấy bà có còn trò gì nửa để chơi hay ko ? tui bùn sắp phát khùng òi

Rannie mặt mày bí xị: hết rùi , những trò mình có thể chơi được phá được tụi mình đã chơi qua hết rùi

Ariel : thui đi máy bà đừng có than thở nữa được hem? thà ngồi nghĩ cách náo để chơi còn hay hơn a

Bỗng nhiên Nana hét lên , rùi mắt sáng rỡ nhìn sang hai con bản thân yêu của mình.

- Tui nghĩ ra mình nên làm gì òi

Rannie ' Ariel mừng húm : làm gì ?làm gì ?nói lẹ

Nana nở một nụ cười tinh quái và nói: tụi mình sẽ về Đài Loan

Rannie và Ariel há hốc nhìn Nana: về Đài Loan?

Ariel: nè bà nói nhầm hay tụi tui nghe nhầm vậy? Bà có biết về Đài Loan là chuyện lớn thế nào ko?

Rannie: phải đó, muốn về đó còn khó hơn lên trời làm sao mà về được ?

Ba cô gái mỗi người một suy nghĩ rồi đột nhiên Nana búng tay cái chóc: bây giờ tui với mấy bà về xin papa đi nếu ko được thì chỉ cònmột cách thui

- Cách gì? - Rannie và Ariel đồng thanh

Nana nở một nụ cười bí hiểm rồi kéo hai con bạn lại to nhỏ một hồi khálâu rùi cả ba cùng phá ra cười một nụ cười đầy nguy hiểm

Rannie cao giọng : cứ vậy mà làm đi nha tới lúc đó thì .. hehehe (trui ui sắp có chuyện òi)

+ Nhà của Nana:

- Papa con có chuyện muốn nói papa nghe nè - Nana vừa nói vừa cười nhìn ông Chu với ánh mắt long lanh

- Chuyện gì nói đi! Lần này lại muốn gì nữa đây?

- Hihihi sao papa biết hay dza?

- Còn ko biết tính con nữa sao? Nào có gì thì nói mau ba còn nhiều việc lắm

- Papa lúc nào cũng công việc công việc ko à - nó vừa nói vừa phụngphịu- chuyện là vầy , tụi con định xin papa cho tụi con về Đài Loan họccó được hông papa?

- Không được - papa của nó trả lời một cách dứt khoát mà ko hay rằng congái yêu của ông đang mếu mếu sắp khóc (trùi ui ss nhà ta mà khóc cáigì , ss nhà ta đang giả vờ làm nũng đây mà)

- papa à Đài Loan thì có gì mà ko tốt chứ, con qua bên đó có thể tiếptục học mà với lại về đó có anh hai nữa. Anh hai có thể lo cho con màcó gì đâu pa , cho con đi đi pa , người ta thường nói đi cho biết đóbiết đây mà . Chẳng lẻ cả anh hai pa cũng ko tin tưởng hay sao? Chocon đi đi , con hứa là ko quậy đâu mà- nó sổ một tràng làm cho papa nócũng phải phát hoảng

- Anh hai con thì dĩ nhiên pa tin nhưng con thì pa ko tin với lại anhcon còn nhiều việc ở bên đó lắm ko có thời gian đâu mà chăm sóc cho con.

- Con lớn rồi mà con có thể tự chăm sóc cho mình - nó cố gắn dùng hết sức bình sinh để thuyết phục papa nó

- Thôi đi bản thân con còn lo ko xong kìa , ở nhà ko nói năng gì nữa hết.

Ba nó nói xong rồi bỏ đi một mạch để lại nó một cái nhìn cảnh cáo nhưngpapa nó nào có hay đâu tụi nó đã chuẩn bị kế hoạch hết rùi nên việcthuyết phục này bị thất bại cũng nằm trong dự đoán của tụi nó. Đợi khipapa nó ra khỏi nhà , nó tức tốc bay tới bàn điện thoại gọi cho haiđông minh của mình.

- Alo! dạ cho cháu xin gặp Rannie

- Tui đây nè! Bên bà sao rồi?

- Thất bại rùi, còn bị nghe giảng một trận nè , bên đó sao rồi?

- Tui cũng có hơn gì bà đâu , bây giờ tính sao?

- Tính gì nữa bây giờ theo kế hoạch thôi ,nhưng để coi bên Ariel thế nào đã

- Uhm được òi nhưng tui nghĩ chắc cũng ko mấy khả quan gì cho lắm đâu mình nên chuẩn bị hết đồ đạc đi là vừa.

- Biết òi, nhưng lấy càng ít đồ càng tốt tụi mình đang chạy nạn chứ ko phải đi chơi bình thường như người khác

- Ok bây giờ tui gọi cho Ariel còn bà thì chuẩn bị mọi thứ đi nha .

- Bye bye- nói rùi Nana cúp máy bay thẳng lên phòng chuẩn bị mọi thứ cho cuộc đào tẩu của mình

Cuộc nói chuyện của Rannie và Ariel cũng đang bắt đầu

- Là tui đây Rannie đây bên bà sao rồi Ariel? Tui với Nana thất bại rùi

- Tui chưa kịp nói hết câu papa tui đã đành đoạn trả lời là không rùi (tội nghiệp ss)

- Vậy tối nay lúc 11g bắt đầu hành động theo kế hoạch nha?

- Ok nhưng tui chưa kịp chuẩn bị gì cả mà- chị Ariel ngây thơ hỏi

- Bá làm ơn dùm tui lần này ko giống những lần trước mình đi du lịch đâunên càng gọn càng tốt , tốt nhất đem theo những gì quan trọng thôi quầnáo thì lấy vài bộ rồii sang đó tha hồ mà bà mua- Rannie nha ta sổ 1tang làm chị Ariel ko biết nói gì hơn ngoài chữ Uhm

- Được òi !được òi! Bà làm gì dữ vậy , tối nay mình gặp lại nha.

- Uhm! Tối nay tui và Nana đến đón bà

- Bye bye tối gặp giờ tui đi chuẩn bị đồ đây

Tối hôm đó khi mọi vật đã chiềm sâu vào trong bóng đêm , môi người đangsay giấc thì tại ba ngôi biệt thự đã có mấy bóng đen từ trong nhà đi ranhưng nói chính xác hơn là ko phải đi ra mà là trèo ra . Các côphải trèo tường ra để tránh gây tiếng động làm mọi người trong nhà phảithức giấc. Hành động của họ phải nói là thần ko biết quỷ kohay.Rannie va Nana ngồi taxi đến biệt thự nhà họ Lâm để đón Ariel .

Trong khi đó Ariel thì đang vừa đừng ngủ vừa đợi hai cô bạn mình đếnđón (ma ơi giờ phút nì mà ss nhà ta còn có tâm trí để ngủ nữa chứ).Đang dựa cột đèn mơ màng từ đàng xa Ariel thấy cóa ánh sáng đèn xen laođến.

Nana: Nè lên nhanh đi

Ariel cho hànnh lí mình vào cốp xe rùi lật đật chui vào xe. Vừa vàotrong thì Ariel đã bị Rannie và Nana thay phiên nhau chọc

Rannie: Tui bái phục bà luôn a trong lúc nguy hiểm vậy mà bà còn có tâm trí để ngủ nửa hay sao?

Nana: Bà ko biết Ariel nhà ta sao? Dù gặp hoàn cảnh nào vẫn có thể ngủđược hay sao? Chẳng những vậy tui chỉ sợ có thể nằm thấy một giấc mơluôn a!

Nói rồi cả hai cùng phá ra cười để mặc cho Ariel đang hờn dỗi hai con bạn đang chọc quê mình

- Hai bà quá đáng quá con người ai mà chẳng cần ngủ chứ , tui cũng đâu ngoại lệ đâu ?

Thấy Ariel sắp nổi giận hai người kia mới chịu buông tha . Bỗng như sực nhớ điều gì Ariel quay sang hỏi bạn:

- Mình đi vậy rồi nhà đâu mà ở?

- Ở nhà mình- Nana đã giải đáp thắc mắc cho cô bạn ngây thơ của mình

Nhân vật mới:

Ken Chu : Anh trai của Nana , là mộtngười điềm tĩnh trong công việc nhưng chuyện gì là có liên quan đến emgái mình là anh ko còn điềm tĩnh được nữa.

Vỹ Luân : Chị hai của Rannie, là vợsắp cưới của Ken hiện đang làm việc ở Anh quốc, nếu Rannie lém lĩnh baonhiêu thì chị dịu dàng hiền lành bấy nhiêu , hiểu ý người khác.

+ Tại nhà họ Chu ở Đài Loan:

Nana vui mừng la lên : Cuối cùng cũng về nhà rồi ôi sướng mê ly

Rannie nhăn nhó nói: Nè bà có vui đi nữa thì cũng phải phụ tụi tui xách hành lý vào nhà đã chứ

- Oh sorry tui quên mất , bà để tui xách cái đó cho- Nana cười tươi nhìn Rannie

- Ủa mà sao hôm nay nhà thấy lạ quá vậy?- Nana cứ nhìn lom lom cửa nhà mình

- Hey bà đừng có nói là bà lộn nhà rồi nha ? - Ariel trợn to mắt nhìn con bạn

- Ko phải, ý tui là mọi thường cửa nhà đều đóng kín mít ruồi bay vàocũng ko lọt mà sao hôm nay lại có thể để cửa mở như vậy?- Nana ra chiềuthắc mắc

- Hay là có ma? - Ariel sợ sệt hỏi

- Ma cái đầu bà , chẳng lẽ - Rannie cốc đầu Ariel một cái đau điếng rồi nhìn Nana với ánh mắt nghi ngờ

- Thui vào đi rồi biết liền chứ gì - Nana hí hửng vừa lôi hành lý vàovừa nói với hai con bạn - chưa gì mới về mà đã cóa trò để chơi rùi (máoi ss nhà ta ko bit sợ hau seo?)

Tra chìa khóa vào mở cửa thì 3 cô mới biết là cánh cửa đã bị khóa trái rồi ko thể dùng chìa khóa để mở được.

Rannie lo lắng hỏi: Tính sao đây? nếu ko vào được chẳng lẽ đứng đây hoài sao ?

- Bà yên tâm đi có tui ở đây bảo đảm bà ko có ở ngoài đâu mà lo - Vừatrấn an bạn Nana vừa bấm vào mật mã của khóa tự động , chưa tới ba giâycánh cửa đã được mở ra

- Sao hả? Bà thấy tay nghề tui thế nào? - nghênh bộ mặt đắc thắng lên Nana hỏi Rannie

- Mấy bà cho tui xin đi giờ này mà còn vậy nữa sao? còn ko mau vào nhàà? - Ariel phá tan bầu ko khí ghê rợn mà hai con bạn tạo ra rồi đẩy đồđạc vào nhà

Vừa bước vào nhà ba người ai nấy cũng sững sốt , mắt chữ A mồm chữ O nhìn nhau há hốc nhìn quanh căn nhà. Mọi vậtquý giá trong nhà tự nhiên ko cánh mà bay

- Trời ơi có ai giải thích cho tui chuyện này ko vậy? - Nana kinh hoàng nhìn ngôi nhà yêu dấu của nó

Đang trong giây phút sững sờ thì Soảng tiếng vỡ đồ phát ra từ trênlầu đã đánh thức ba cô gái . Tức thì ba cô phóng nhanh lên phòng .Tiếng vỡ đồ phá ra từ phòng trưng bày đồ cổ , khi đến nơi thì 3 cô gáilặng lẽ theo dõi một sự việc đang diễn ra trước mắt họ.

Một cô gái trạc hai mươi mấy tuổi đang lui cui gom mấy bình đồ cổ chovào trong túi mà ko hề hay rằng có sự hiện diện của chủ nhân căn nhà.

- Ariel bà ra ngoài gọi điện thoại báo cảnh sát đi ở đây để tụi tui lo cho - Rannie nói nhỏ với Ariel .

Còn Nana thì tiếp tục quan sát xem cô gái đó giở trò gì mà dám vào nhàcô trộm đồ. Như chợt nhớ ra cô vội vàng lôi trong giỏ của mình ra mộtcái máy quay phim quay lai hết mọi hành động của tên trộm .

- Bà làm gì vậy? - Rannie thắc mắc hỏi

- Bà ko thấy sao hỏi tui , muốn bắt trộm cũng cần phải có bằng chứngchứ- Nana trả lời bạn mà ko quên tiếp tục công việc của mình

Được một lúc như đã có đầy đủ chứng cứ nên Nana đã cất chiếc máy quay vào giỏ trở lại.

Đột nhiên Nana lên tiếng làm cho tên trộm cũng phải giật mình quay lại

- Cô còn quên chưa lấy chiếc bình cổ đời nhà Trần giá trị liên thànhđấy- vừa nói vừa cười làm cho Rannie cũng ko hiểu Nana đang tính giởtrò gì

- Cô.. cô là ai? Tại sao cô vào được đây? chẳng phải tui đã .- tên trộm lắp bắp hỏi Nana như hiểu ý nên bình thản trả lời

- cô định nói là cửa đã bị khóa trái làm sao mà tôi có thể vào đúngvậyko?- Nana nói rồi cười khẩy nhìn thẳng vào mắt tên trộm mà nói- Côcũng to gan quá ha dám vào nhà này để mà trộm ?

Nghe đến đây cô gái kia càng xanh mặt, thở ko ra hơi hỏi lại Nana một lần nữa:

- Thật ..ra ..cô ..là.. ai ?

- Tôi a`? Tôi là chủ nhà này như thế được chưa?- Nana nhướng mắt trả lời cô gái kia

- Nói láo , chủ nhà này là một chàng trai chứ ko phải là cô- cô gái kia vẫn ko tin lời Nana

- Thế ko phải chủ nhà thì làm sao tôi biết mật mã mở cửa để vào?- Nana vẫn điềm nhiên trả lời

Đến nước này thì cô gái kia ko còn lời nào để mà nói nữa . Còn Ranniethì thầm phục con bạn trông lí lắc vậy mà xử sự điềm tĩnh thiệt(heheheanh em giống nhau muh)

Rannie cất giọng nói : Cô còn ko mau để những gì cô ăn cắp được vào chỗ cũ à? hay là muốn tôi đưa cô ra cảnh sát cô mới chịu?

NGhe thế cô gái kia khúm rúm lôi tất cả những gì trong chiếc túi ra đặtvào chỗ cũ. Sau khi vật hoàn cố chủ xong thì cũng vừa lúc Ken về đến. Anh hết sức ngạc nhiên vì những sự việc đang sảy ra trước mắt anh.

- Chuyện này là sao vậy hả?- Ken quay qua hỏi em gái mình

Không trả lời câu hỏi của anh mình Nana nói với cô gái kia bằng giọng sắc lạnh:

- Cô theo tôi xuống phòng khách

Nói rồi nó đi một mạch xuống để lại cho anh nó biết bao điều ngơ ngác .

- Đi thôi anh Ken- Rannie vừa nói vừa lôi Ken đi theo

Sau khi mọi người đa an tọa hết rồi Rannie mới nói

- Bây giờ cô hãy khai ra sự thật đi

Trước mặt mọi người như thế này cô ta ko còn gì mà có thể che giấu nữacả . Cô ta đã kể hết sự thật và mong được tha thứ.Nhã Trúc thật ra saoem lại làm như vậy? - Ken nhìn nó trân trối

- Anh hai à anh nói cho em biết cô gái này là ai được ko? - Nana chiếu đôi mắt to tròn nhìn anh mình

Ken giọng trầm ấm bắt đầu kể lại mọi chuyện cho 3 cô gái nghe.Anh vàNhã Trúc tình cờ gặp nhau thôi . Chuyện là hôm đó sau khi tan sở về ,đang chuẩn bị quẹo cua vào đường XXXX thì anh vô tình đụng trúng một côgái , đó chính là Nhã Trúc . Ken hốt hoảng chạy xuống xe xem cô gái cóbị sao ko thì thấy cô gái đã ngất xỉu trước xe của mình rồi . Không còncách nào khác nên Ken đã mang cô gái ấy về nhà sức thuốc và băng bó chocô ấy . Trong khi băng vết thương cho cô gái lạ Ken hết sức ngạc nhiênvì trên người cô gái này ko chỉ có một vết thương mà còn có nhiều vếtthương khác nữa , mới cũng có mà cũ cũng có . Đợi khi Nhã Trúc thức dậyKen mới bắt đầu hỏi cô .

Sự thật nhiều lúc làm cho người ta cảm thấy hoảng sợ , ba Nhã Trúc mấtsớm nên mẹ cô phải vừa làm cha vừa làm mẹ đi làm mọi viêc để kiếm tiềnnuôi sống hai chị em cô . Rồi có một ngày , cái ngày làm thay đổi toànbộ cuộc đời của ba mẹ con cô là khi mẹ cô quen với một người đàn ôngkhác kể từ ngày ba cô mất đi. Chẳng bao lâu mẹ cô tái hôn với người đànông đó , người ta thường nói ở lâu mới biết lòng người quả thật kosai. Ban đầu khi đến với mẹ cô ông ta là một người đàn ông tốt về mọimặt nhưng khi đã trở thành người nhà với ông ta thì ba mẹ con cô mới võlẽ ra ông ta chẳng những ko tốt mà suốt ngày rượu chè , cờ bạc be bét.Cứ ngỡ ông ta sẽ mang lại hạnh phúc cho mẹ cô nhưng đằng này mẹ cô cònphải làm việc gấp mấy lần hồi đó để có tiền nuôi ông ta , nhìn mẹ càngngày càng héo hon Nhã Trúc thương mẹ lắm nhưng cô ko biết làm cách nàogiúp mẹ cả vì lúc đó cô và em gái còn quá nhỏ . Cho đến một ngày mẹ côsức cùng lực kiệt rồi ra đi vĩnh viễn để lại hai chị em cô trên cõi đờinày . Sau khi tốt nghiệp trung học do ko chịu nổi những lời sỉ vả củabố dượng nên cô đành thôi học và đi xin việc làm . Có nhiều người bảorằng Tại sao hai chị em cô ko bỏ đi mà cứ phải sống như vậy? đâuphải cô ko nghĩ tới chuyện đó đâu nhưng bây giờ trời đất rộng lớn biếtđi đâu về đâu? Chính vì thế mà hai chị em cô nhịn nhục chịu đựng . Đếnmột ngày sau khi đi làm về đang chuẩn bị cho bữa tối thì cô nghe tiếngđập đồ ngoài phòng khách , bố dượng cô lại say sưa trở về xin tiền cô.Nhưng lần này cô lại nói với ông là dượng hãy tự đi tìm việc làm điđừng như thế nữa , uống rược với bài bạc đâu phải là một việc tốt giđâu, tiền này còn để đi chợ nữa lần trước lãnh lương con có đưa chodượng một ít rồi mà . Không xin được tiền mà còn bị dạy đời lão ta nổiđiên lên dùng roi da quất vào người cô túi bụi . Mặc cho cô van xin cõnào ông ta cũng ko dùng tay mà còn ra tay ác độc hơn , chịu ko nổi nêncô mới xô lão ta ngã rồi chạy ra đường . Trong lúc này mọi vật trướcmắt cô quay vòng vòng như chong chóng bỗng nhiên cô thấy có một thứ ánhsáng chiếu vào mắt mình rồi cô ngất đi ko còn biết gì nữa. Sau khi tỉnhdậy cô đạ thấy mình đang ở trong một căn phòng y như phòng của một côcông chúa , xung quanh toàn là một màu trắng tinh khiết. Đó là cuộc gặpgỡ ngoài ý muốn của cô và Ken.

- Rồi sau đó thì sao? - Ariel nôn nóng hỏi

Sau sự việc lần đó Ken vì tội nghiệp cô nên đã nhận cô vào giúp việcnhà dùm mình , nhờ những lời động viên của Ken nên cô đã cùng em gáimình dọn ra ngoài ở.Từ đó Nhã Trúc làm người giúp việc cho Ken đến naycũng mấy tháng rồi.Nghe xong câu chuyện Nana lấy chiếc máy quay phimtrong túi ra mở lên cho mọi người xem rồii nhìn Nhã Trúc hỏi:

- Chuyện này là sao? Nếu tôi đem cuốn băng này giao cho cảnh sát thì cô nghĩ mọi việc sẽ như thế nào?

Nhã Trúc sợ hãi nói mà ko còn mặt mũi nào nhìn Ken:Xin lỗi em ko cố ýđâu , em xin anh Ken à nếu em ko làm vậy thì em gái của em sẽ gặp nguyhiểm , anh hãy hiểu cho em.

- Thật ra sao em phải làm vậy hả? việc đến nước này mà em định che dấu nữa sao?-Ken nghiêm nghị nhìn Nhã Trúc

- Mấy hôm trước ông ta có đến tìm em , ông ta hiện đang thiếu nợ người ta ông ta nói nếu em ko đưa tiền cho ổng, ổng sẽ cho người bắt em gáiem ra tiếp khách . Em đã nghĩ hết mọi cách rồi nhưng ko còn con đườngnào nên em mới làm như vậy thôi. Em xin anh , xin anh đừng bắt em đếncảnh sát- Nhã Trúc vừa nói mà nước mắt rưng rưng

Ken thấy vậy cũng ko biết nên xử thế nào cho phải đành lên tiếng nói:

- Trộm là do ba đứa bắt , nấy đứa muốn xử sao thì tùy anh ko có ý kiến

Ba cô gái vô cùng ngạc nhiên về quyết định của ông anh mình , họ nhìnnhau ko biết làm thế nào cho phải thì ngay lúc đó Rannie lên tiếng hỏi :

- Bố dượng cô thiếu nợ người ta bao nhiêu?

Nhã Trúc bất ngờ trước câu hỏi của Rannie nhưng cũng e dè trả lời: tổng cộng là 4 triệu đài tệ.

Nghe được câu trả lời từ Nhã Trúc Rannie, Ariel và Nana cùng nhau imlặng ko ai nói lời nào cả. Thấy thế Nhã Trúc mới bạo gan đánh tiếngtrước : tôi biết con số đó ko phải là con số nhỏ nhưng ..

Chưa kịp nói hết câu thì đã nghe tiếng xe cảnh sát đã đến ,mặt Nhã Trúcbây giờ tái xanh như tàu lá chuối , tay chân bủn rủn ko nói nên lời.

- Bộ mấy đứa báo cảnh sát đó hả? - Ken nhìn 3 cô hỏi

- Thì ban đầu bọn em tưởng cướp vào nhà nên mới báo ai dè thui để em ra giải quyết cho- Nana nói rồi đi thẳng ra cửa

Bên ngoài xe cảnh sát đã chờ sẵn , khi Nana bước ra thì có một anh cảnh sát đến gần nói:

- Ban nảy chúng tôi được tin là nhà này có trộm đột nhập nên mới đến đây- anh ta nói mà mắt ko rời khỏi Nana

- À chỉ là hiểu lầm thui , làm phiền các anh tới đây tôi ngại quá- Nananói mà ko quên tặng kèm cho anh cảnh sát một nụ cười chít người ,mặc dù trong lòng cô đang phát ói

Nana cầm một ít tiền nhét vào tay tên cảnh sát và nói: Các anh hãy cầmđi uông nước đi nha , thật ngại quá . Nói xong cô đóng cửa đi vào đểcho gã cảnh sát phải tiếc nuối nhìn theo ngẩn ngơ

Vừa vào trong Ken đã hỏi:

- Sao rồi? Đám cảnh sát đi chưa?

- Chắc đi rồi

Nana chiếu tia nhìn sang Nhã Trúc , suy nghĩ một lát rồi lên tiếng:

- Hai bà nghĩ sao?

- Tùy bà đi bà cứ quyết định tụi tui sẽ ủng hộ - Rannie và Ariel đồngthanh- Được ! Vậy thì cô- Nana vừa nói vừa quay sang nhìn Nhã Trúc- kểtừ ngày mai khỏi cần đến đây làm nữa

Mọi người ai cũng kinh ngạc trước quyết định của nó. Ken như ko tin vào tai mình nên mới hỏi lại:

- Em nói gì? Vậy chuyện này tính sao?

- Chuyện này đến đây kết thúc- Nó phán một câu ngắn gọn nhưng cũng làm tan đi nỗi lo của mọi người trong phòng

- Cô ko truy cứu nữa à , nói vậy là tui ko phải bị bắt đúng ko?-NhãTrúc nhìn nó mà ko khỏi ngỡ ngàng , cứ tưởng đâu nó sẽ bắt cô chứ

- Bộ cô muốn tôi truy cứu lắm à? Nếu ko phải vì thương em nên cô mới ăn cắp đồ tôi đã tống cô cho cảnh sát nãy giờ rồi.

Nói rồi Nana nhướng mắt hỏi Rannie và Ariel:

- Hai bà có đồng ý quyết định này hông?

- Tuyệt! - Cả hai đông thanh tập hai

- Đây là một quyết định hết sức sáng suốt- Ariel bồi thêm

- Dĩ nhiên rồi tui muh- Nana vênh mặt trước lời khen tặng của Ariel(ui lúc nước sôi lửa bỏng thế mà ss còn vô tư thế?)

- Thôi được rồi mọi chuyện đến đây chấm dứt đi- Ken lên tiếng để kéo côem mình xuống vì giờ này Nana bay cao quá òi- Á mấy đứa cũng đi vềphòng tắm rửa đi tối nay anh sẽ làm việc với ba đứa.

- Hixhixhix khổ tới nơi rùi- Nana than vãn

- Amen-Ariel vừa nói vừa làm dấu thánh khiền Rannie và Nana ko khỏi phìcườiMọi việc được giải quyết êm xuôi thì 3 người ai về phòng nấy. Saukhi tắm táp sạch sẽ các cô đánh một giấc ko còn biết trời trăng gì nữa.

Đến 7g tối, người thức dậy đầu tiên làAriel nguyên nhân là vì đang ngủ thì cái bụng yêu dấu của cô biểu tình liên tục. Cô lọ mọ thức dậy rồi sang phòng Rannie với đôi mắt còn momàng ngáy ngủ.Mười lăm phút sau ở phòng của Rannie:

- AAAAAAAAAAAAA!- Rannie hét thất thanh

- Bà làm gì mà la dữ vậy ,làm như tui là ma ko bằng- Ariel mặt bí xị

- Hỏi bà giật mình tỉnh dậy mà trông bộ dạng của bà như thế ko la mới lạ a

Thì ra là sau khi sang phòng của Rannie vì còn buồn ngủ nên cô ko đánhthức Rannie mà ngồi yên ở đó nhìn Rannie chằm chằm. Còn Rannie đangchuẩn bị trở mình thì cảm thấy như có ai đó đang nhìn nên mở mắt ra xemthì thấy mặt Ariel chần dần ngay phía trước, tóc tai xõa dài mà còngồi trong chỗ tối nữa hỏi ai mà ko la lên vì kinh hoàng chứ (tui mànhư dzay chắc xỉu tám lớp we).

Tiếng la của Rannie đã đánh thức luôn Nana đang ngủ ở phòng bên (đúnglà một mủi tên bắn 2 con nhạn mà ss Ariel hay thiệt) rồi cô cũng lậtđật chạy sang xem chuyện gì sảy ra.

- Bà làm gì mà vào phòng tui vậy?- Rannie cau có hỏi

- Tại tui đói nên mới qua phòng bà xem bà dậy chưa rồi cùng xuống ăn- Ariel lí nhí trả lời

Nghe đến đây Nana chịu ko được mà bật cười ngặt nghẽo nói với Ariel:

- Hahahaha! Cũng may bà ko sang phòng tui hahahaha- Nana cười tới chảy nước mắt

Tức thì cô đã nhận được cái nhìn hình viên đạn của Rannie nên im bặt. Bỗng cửa phòng xịt mở, Ken ló đầu vô bảo:

- Ko có chuyện gì chứ? Nếu mấy đứa dậy rồi thì xuống ăn tối luôn

Ken nói xong rồi bỏ đi, Ariel cũng lon ton chạy theo (ui vì ss đóimuh)Nana và Rannie cũng phải lắc đầu chào thua con bạn trẻ con của mình.

+ Tại phòng ăn:

Vừa ngồi xuống ghế 3 cô gái đã bị Ken hỏi tội :

- Ba đứa ngon lành quá ha ? Dám trốn nhà mà đi cơ đấy- Ken vừa nóivừa cười cười rồi chuyển sang giọng nghiêm nghị - Nói mau làm cách nàomà ba đứa trốn qua được chẳng phải nhà có vệ sĩ canh chừng hay sao màcó thể trốn được?

Thấy Ken nổi giận nên các cô đành phải nói thật hết đầu đuôi câu chuyệnkể cả việc làm cách nào để đào tẩu. Khi nghe câu chuyện phiêu lưu của ba đứa em nghịch ngợm Ken cũng giơ tay đầu hàng luôn. Anh ko ngờchúng dám trèo cửa sau mà trốn đi.

- Anh hai à cho tụi em ở đây nha! Tụi em sẽ ko có quậy anh đâu- Nanabắt đầu giở trò làm nũng vì cô biết anh hai cô rất thương cô nên chắcchắn ko bao giờ nói chữ không với cô đâu .

Và quả thật chiêu này của cô rất có tác dụng , chưa đầy năm phút mà Ken đã xiu lòng .

- Tuyệt đối ko được quậy à nha !- Ken cảnh cáo

- Ui! Anh hai vạn tuế , iu anh hai nhất nhất lun- Nana cười toe toét

- Có anh rễ như anh thì sướng ngất trời- Rannie tâng bốc Ken lên làm anh sướng phỗng mũi.

- Anh Ken là tuyệt nhất- Ariel cũng hùa theo

Ken sướng mê li nhưng cũng ráng gượng nói:

- Thui thui ba đứa này hôm nay cho anh đi đĩa bay như vậy là được rùi.

- Nhưng về phía phụ huynh thì sao hả anh?- Rannie có vẻ ko yên tâm

- Đừng lo anh sẽ giải quyết cho - Ken trấn an Rannie vì biết mấy cô nhỏ cũng lo lắm

- Yeah ! - ba cô nhảy cẫng lên sung sướng

- Anh sẽ sắp xếp trường cho mấy đứa học- Ken nói làm cắt ngang niềm vui của ba nàng

- Uhm !nhưng phải có kèm theo điều kiện- Nana nở nụ cười nham hiểm với anh mình

Ba người kia trố mắt nhìn Nana nhà ta lom lom ko hiểu cô nàng định bàytrò gì nữa đây. Ken cảm thấy nhức đầu tới noi nhưng vì qua thương emgái nên anh đành cười trừ trước những hành động quái gở của ba cô nhóc

Nana bắt đầu tằng hắng giọng rồi nói:

- Thứ nhất là khi đi học em ko muốn đem theo vệ sĩ , Ok?

- Được

- Thứ hai tụi em sẽ đi bộ hay đi xe bus tới trường , OK?- Nana lém lĩnh nói

- Tại sao? Hãy cho anh lí do đi- Ken khó hiểu trước những yêu cầu của em gái mình

- Lí do rất đơn giản vì em ko muốn gây sự chú ý với lại em cũng muốnthử cảm giác cùng bạn bè ngồi xe bus tới trường là như thế nào- Nanathản nhiên trả lời câu hỏi của Ken

- Đúng rồi , từ nhỏ tới giờ tụi em chưa biết đi xe bus công cộng là thếnào- Rannie hí hửng trả lời thêm- ko biết nó có vui hem ha?- Nó nói màmắt sáng rỡ

- Như vậy mới có cảm giác là đang đi học chứ- Ariel cũng tán đồng (ui nhà giàu nói chuyện có khác).

- Thui thui được rùi thật hết cách với mấy đứa- Ken lắc đầu chào thua

- Cuối cùng là điều quan trọng nhất, đó là ko được cho ai biết thânphận thật sự của tụi em , em ko muốn cho ai biết hết- Nana tí tởn vừanói vừa cười một cách mãn nguyện

- Được , nhưng cũng phải cho anh biết lí do- Ken lần này như đuối trước những điều kiện của con em siêu nghịch của mình

- Lại cần lí do nữa à?- Nana hỏi ông anh iu dấu

- Phải- Ken đáp gọn

- Em muốn người khác nhìn em cũng như những người khác mà thôi, em muốnmọi người chơi với em vì em là em chứ ko phải vì em là một đại tiểu thư, em ko muốn núp bóng hào quang của gia đình nếu tình bạn đến với nhauchỉ vì hai chữ giàu- nghèo thì tình bạn đó ko chân thật- Nana sổ mộttràng làm Ken cũng phải há hốc mà nhìn vì anh ko ngờ em gái mình lại cóthể nói ra những lời như vậy

- Hồi đó lúc còn ở bên Mỹ mọi người chơi với bọn em là vì nhìn vào giacảnh của bọn em , nó thật giả tạo , tụi em muốn có những người bạn theonghĩa thật sự- Rannie buồn buồn kể lại

- Anh hiểu rồi ba đứa đi nghỉ sớm đi- Ken nói xong rồi bỏ lên lầu. Tộinghiệp ba cô nhỏ anh ko ngờ ba cô em mình lại phải chịu áp lực như thếkhi ở trường

Thấy ai cũng im lặng nên Ariel lên tiếng :

- Ngày mai đi shopping ko? Cũng phải mua quần áo để mặc chứ

- Ok- Rannie và Nana đồng thanh

- Gì chứ đi shopping là ok liền- Nana reo lên

- Sẵn mua sách vở chuẩn bị nhập học luôn- Rannie nhắc nhở hai cô bạn

- Ok quyết định vậy đi- Nana tán thành

- Vậy giờ thì đi ngủ nha- Ariel nói rồi chạy tót lên phòng

- Good night- Rannie

- Uhm !good night- rồi Nana cũng về phòng

Sáng hôm sau tại trung tâm mua sắm Sky:

Ba cô gái xinh tươi với ba sắc màu khác nhau đang thu hút sự chú ý củamọi người. Ariel trong bộ váy màu xanh lá tràn đầy sức sống. Rannie thìmặc chiếc váy màu trắng tinh khiết . Cuối cùng là Nana xuất hiện trongchiếc váy màu vàng năng động. Cả ba người, ba phong cách khác nhau nhưba cô công chúa bước ra từ truyện cổ tích . Khi bước vào khu mua sắmcác cô trở thành tâm điểm bàn tán của mọi người.

Trong khi đó trên lầu hai của trung tâm cũng xuất hiện ba chàng bạchmã hoàng tử đang làm xôn xao trái tim nhiều cô gái.Ba người họ chínhlà ba cậu ấm của Tam đại gia tộc: Dason, Mike và Joseph. Tại sao họ lạicó nhã hứng tới đây? Vì những cô bồ mới của họ muốn mua sắm để chiềulòng người đẹp nên ba chàng mới vác tấm thân ngọc ngà đến đây chứtrong lòng đang buồn đến phát chán vì phải dành thời gian vào cái tròdạo chơi của mấy nàng.

- Nè hai người ko cảm thấy mệt vì cái tró mua sắm vớ vẩn này à?- Mikehỏi 2 thằng bạn mà mặt mày nhăn nhó như ăn phải ớt vứa dứt lời thì:

- joseph à em khát nước quá à mình đi uống chút gì đi nha- Cô người yêu của Joseph nũng nịu năn nỉ anh

- Vậy à ! Thế chúng ta đi uống nước nha cưng? - giọng joseph ngọt xớt,rồi anh quay sang hai thằng bạn - Tao đi tí rồi trở lại ngay hẹn nhauở đây, OK?

Nói xong joseph khoát eo người yêu đi một nước bỏ mặt Mike và Dason đứng đó. Thấy vậy Mike cũng muốn chuồn :

- Vậy tao cũng đi đây mày ở lại vui vẻ nha , gặp nhau sau ở đây

Dứt lời Mike cùng cô bạn gái tóc hết sức sành điệu của mình bỏ đi ,giờ đây chỉ còn lại Dason và Amy- cô bạn gái mới quen cách đây ba ngàycủa anh (hixhix công nhận mí ông nì kinh thiệt)

Trở lại với ba cô gái đáng yêu của chúng ta, bây giờ họ cũng đang ở lầu hai của khu mua sắm

- Đi ăn trước - Ariel gân cổ lên nói

- Ko , đi sắm quần áo trước- Rannie cũng ko chịu thua

- Đi ăn- Ariel phùng má lên

- Đi sắm quần áo- Rannie vẫn ko chịu thua

Thế rồi mùi thuốc súng nồng nạc bốc lên làm Nana cũng kinh sợ vội giải vây để dập tắt ngòi nổ của hai con bạn ngang bướng

- Hai bà làm ơn thôi dùm cho tui nhờ , đây là chỗ đông người đó . Nhưvầy đi nha, Ariel, bà đói thì cứ việc đi mua thức ăn.Còn Rannie, bàmuốn mua sắm quần áo thì cứ đi . Khi mua xong thì 1 tiếng sau chúng tatập trung tại đây. Mấy bà thấy như vậy được hông?

- Uhm - Rannie và Ariel đồng thanh

- Được cứ vậy mà làm đi, nghe hai bà tranh cãi tui cũng sắp phát khùng

Nana vừa nói hết câu thì đã ko thấy bóng dáng hai người kia đâu nên cũng đi vòng quanh xem hàng(ui trình độ mí ss nì ghê we)

Sau khi ăn uống no say với người yêu, Joseph chuẩn bị đứng lên để tínhtiền thì PHẶP nguyên một cây kem bay thẳng vào khuôn mặt đẹp đẽ củaanh. Máu nóng dâng trào anh định quay lại xem ai mà gan to thế thì nghe:

- Trời ơi! Tiêu cây kem của tui ôi- Ariel nhìn cây kem nằm chễm trệntrên khuôn mặt Joseph mà tiếc hùi hụi- Anh đi mà mắt để trên trời à?!

Vừa quê vừa tức Joseph quát:

- Cô làm mặt tui như vậy , tui còn chưa tính sổ với cô mà cô dám

- Hứ! Anh làm rớt cây kem của tui, tui chưa bắt anh đền là anh may lắm rồi- Ariel cũng ko vừa đã vội chặn họng anh lại

- Cô cô cô dám xem tui ko bằng cây kem rẻ tiền này à? Joseph giận run người

- Trong mắt tui anh chẳng đáng là gì cả(hixhix câu nì shock nặng ôi)

Nói rồi Ariel bỏ đi ko thèm quay lại đề nhìn mặt Joseph giờ đây đỏ như trái cà chua:

- Cô ngon lắm , tui mà gặp lại cô thì cô chết chắc- Joseph hầm hầm đi vào toilet trước ánh mắt khiếp sợ của cô bạn gái

Ariel đến tìm Nana, vừa đi mà cô vừa tiếc cây kem

- Tên ôn thần đó làm mình ko được ăn kem , tức quá mà , gặp lại nhất định sẽ cho hắn biết tay.

Rannie mặt mày tươi rói hết dạo cửa hàng này rồi đến cửa hàng khác trêntay cô nàng giờ đây đã có tới hai túi chiến lợi phẩm. Mãi mê đi xemquần áo do ko để ý mà cô đã va vào người khác , hai túi đồ vì sự vachạm này mà rơi tứ tung xuống đất ngay cả cô cũng bị ngã chỏng chơ nhìnrất tội nghiệp.Đang lui cui đứng dậy thì Bốp đầu cô đập trúng đầucủa người ban nãy,vừa mới té xong chưa kịp ngồi dây mà bây giờ lại bịđập trúng đầu đau điếng người nên cô đâm ra quạu

- Chết cái đầu của tui òi, nè đi đứng phải coi chứ!

- Way! Cô nên nhớ tui là nạn nhân của cô nha, con gái gì mà .-Nạnnhân của Rannie là Mike , anh chành đã bị đau còn nghe chửi nên tức tốiquát lại

- Tui sao? anh con trai mà đi ko biết nhìn đường à? anh cũng có lỗi vậynếu anh chịu nhìn đường thì đã né được òi- Rannie gân cổ lên cãi (Mikegặp ss la tiêu òi)

- Cô Cô cô sao mà ăn nói ngang như cua vậy?- Mike tức xì khói

- Ây da mới té có một cái thui mà đã cà.. cà cà lăm rồi à- vừa nóiRannie vừa bắt chước điệu bộ của Mike để chọc quê anh- đẹp trai mà càlăm gái nó ko có ham đâu hahahaha. À! Quên cho anh biết là tui ko thíchcon cua đâu tui thích con ghẹ hơn a hahaha.

Nói rồi Rannie bỏ đi ko kịp cho Mike nói thêm lời nào. Chưa bao giờ anhcóa cảm giác bị sĩ nhục như vậy , ko có cô gái nào dám nói với anhnhững lời như thế cả vậy mà cô gái này là người đầu tiêm dám xem thườnganhVề phần Nana sau khi hai cô bạn đi rồi thìcô cũng bắt đầu dấn thân vào cuộc mua sắm của mình. Lướt một vòng rồicô cũng dùng lại tại quầy trang sức ngắm nhìn chiếc vòng cổ hình mặttrăng màu tím được viền rất đẹp bằng những viên ruby vàng càng làm nổibật nét thanh mảnh của chiếc vòng.

Suy nghĩ một hồi cô quyết định mua thì:

- Làm ơn lấy cho tui xem chiếc vòng đó- Nana hết sức ngạc nhiên vì cóngười lại mua cùng lúc với mình nhưng vì quá yêu thích chiếc vòng nêncô cãi bừa với chàng trai kia

- Tui tới trước chứ bộ nên chiếc vòng này tui mua

- Ai chứng minh ? Tui cũng thấy nó từ hôm qua nè vậy nên người mua nóphải là tui mới đúng- chàng trai cũng ko chịu thua- với lại người yêutui cũng rất thích nó

- Anh .!- Nana tức lắm nhưng cũng nghênh mặt lên nói- vậy chúng ta nhờ anh bán hàng này phân xử nhé?

- Được thôi ! - chàng trai gật đầu đồng ý

Nana nở nụ cười nham hiểm vì cô biết đối thủ của mình đã sập bẫy nhưng vẫn vờ nói:

- Dù kết quả có ra sao anh cũng ko được lật lọng nha?

- Quân tử nhất ngôn- anh chàng mạnh miệng nói

- Ọe anh mà là quân tử hả? Nếu như ai cũng là quân tử kiểu như anhthì quân tử thật sự chết hết rồi . Lúc đó con gái chúng tui thà cắnlưỡi chết đi còn sướng hơn là phải lấy quân tử dỏm các anh- Nanacười chế giễu

- Cô cô ngon lắm - vừa nói anh chàng vừa di dí ngón tay vào mặt Nana

- Dĩ nhiên, bây giờ bắt đầu nha- nói rồi Nana quay sang anh bán hàng vànói với giọng ngọt ngào nhất và ko quên tặng cho anh ta một nụ cười mêhồn- Anh hãy phân xử xem ai là người thích hợp mua chiếc vòng này hả?(ss nhà ta có biệt danh là Mạch Nha Đường đương nhiên nụ cười cũng ngọtchít người òi)

Không cần suy nghĩ nhiều, anh bán hàng đã vui vẻ phán gọn :

- Chắc chắn là cô gái dễ thương này rồi

- Yeah ! Thắng òi- Nana nhảy cẳng lên như con nít vì vui sướng

- Như vậy thật gian lận, cô thừa biết anh ta sẽ xử cho cô thắng vậymà - chàng trai bất bình trước phân xử của người bán hàng

- Nếu anh đã biết thế thì lúc đầu sao còn đấu với tui? Rõ là đại ngốc -Nana đã ko kịp để anh nói hết câu rồi vênh mặt lên thách thức(ui má oiss nói shock we)

- Cô . xem như lần này cô may mắn , nhưng sẽ ko có lần sau đâu- anh tức trước thái độ ngạo nghễ của cô

- Ko phải là may mắn mà là thật sự anh ko đấu lại tui, hahaha- Nana cười đắc thắng

Sau khi thanh toán cho chiếc vòng xong, Nana vờ đung đưa nó trước mặtchàng trai để khiêu khích anh. Tức lắm chứ nhưng vì đã nói là ko ăngian nên anh đành nuốt cục tức vào bụng. Bỗng từ phía sau vang lên:

- Dason - Mike và Joseph đang gọi tên anh và họ đang từ từ tiến về chỗ của hai người

Cũng trong lúc đó thì:

- Nana !tụi này mua được nhiều lém nè!- Ariel và Rannie hí hửng nói và lao tới chỗ cô

- Tại sao lại là anh/cô? - 4 người há hốc mồm nhìn nhau đồng thanh

- Bộ 4 người quen với nhau à?- Nana ngạc nhiên hỏi

- Không- 4 người đồng thanh tập hai

- Vậy đã sảy ra chuyện gì à?- Dason hỏi tiếp

- Uhm- đồng thanh tập ba

- Ko ngờ lại gặp cô- Joseph vừa nói vừa nhìn Ariel với ánh mắt thích chí

- Gặp tên ôn thần như anh quả là xuối quẩy- Ariel nhìn Joseph với anhnhìn căm hờn(bà Ariel này cũng kinh thật vì ko đc en kem muh thế đóa)

- Cô ..- Joseph tức cứng họng ko nói được lời nào

- Đúng là xui xẻo mà- Rannie lẩm bẩm

Nhưng ko ngờ những lời nói đó Mike đã nghe thấy và :

- Cô nói cái gì? nói lại xem?- Mike tức tối nhìn Rannie

- Hứ !Nói thì nói bộ sợ anh sao. Tui nói gặp lại anh ko biết anh lạiđem tai nạn gì nữa đến cho tui đây- Rannie cũng ko vừa đáp lại

Nói rồi cô và anh cùng nhìn nhau nảy lửa. Thấy tình thế ko ổn nên :

- Mà mày mua được gì rồi hả Dason?- Joseph quay sang hỏi thằng bạn của mình để giải vây cho không khí lúc nì

- Mua được gì đâu bị người khác cướp mất rồi- Dason trả lời rồi nhìn sang Nana như ám chỉ điều gì

- Ăn nói đàng hoàng nhé ,vẫn còn nhân chứng , vật chứng đấy, cần cho xem lại ko? - Nana cũng chẳng vừa trả đũa

Ba cô gái và ba chàng trai khoanh tay trước ngực mà nhìn nhau bằngnhững cái nhìn dao búa. Không khí giờ đây nồng nặc mùi thuốc súng. Cứthế hai bên kình nhau tóe lửa, được một hồi lâu Rannie mới lên tiếng:

- Về thôi ! Lần sau đi nhớ coi ngày nha!

- Uhm lần sau tui ko muốn gặp phải ôn thần như thế đâu- Ariel tiếp lời

- Làm mất nhã hứng mua sắm rồi- Nana than thở - lần khác quay lại vậy

Nói là làm, ba cô gái bỏ đi nhưng ko quên để lại cho các chàng trai của chúng ta những cái lườm ,nguýt dài cả cây số.

- Thui anh ơi! Hạng người như thế mình chấp làm chi- một cô bạn gái, có lẽ là người yêu của một trong ba anh lên tiếng.

- Im ngay!- ba người đồng thanh hét lên làm cho các cô phải khiếp sợ

- Thù này ko trả thề ko cua gái - Dason lớn tiếng nói

- Đúng , nếu gặp lại phải cho họ biết tay- Mike cũng tức giận ko kém

- Phải cho họ muốn sống ko được mà chết cũng ko xong- Joseph tiếplời(ui mí ông nì cũng ko phải hạng vừa , sắp cóa chiến tranh ồi)

Ba chàng nhìn theo bóng ba cô gái khuất dần mà tức cằm canh. Họ đànhtrở về nhà với một bụng tức chờ ngày gặp lại để trả thù, rửa nhục.Khivề đến nhà ba cô gái tập trung tại phòng Nana rồi bắt đầu kể cho nhaunghe về cuộc đụng độ bất ngờ của mình:

- Tại hắn ta mà tui hem được en kem tức quá- Ariel vừa nói vừa đập tay thình thịch vào gối

- Bà còn đỡ hơn tui, chẳng những ko mua được đồ mà còn bị té đau nữa .Ui cái đầu iu quý của tui!- Rannie vừa nói vừa xoa xoa đầu mình

- Bà nói lại đi! Bà ko mua được đồ à ? Thế cái đống này là gì vậy? -Nana nói , tay chỉ thẳng vào hai túi đồ tổ bố mà Rannie rinh từ khu muasắm về

- Hihihihi . nhưng chuyện tui bị té là thiệt à- Rannie nhìn con bạn cười cười

- Tại ba ông tám đó mà bọn mình mới ra nông nổi này nè, lần sau đừng đểtui gặp bằng ko tui sẽ ko tha cho hắn đâu- Nana kiên quyết nói mà đôimắt ngập tràn lửa hận thù (tụi nghiệp ghia 3 anh đẹp zai thế muh bịnoái là ông tám)

- Đúng vậy - Ariel và Rannie đồng thanh

- Nhưng tui nghĩ chắc hem cóa lần sau nữa đâu- Rannie vừa nói vừa lắc đầu ngoày ngậy(hem dám đâu ss ui sẽ gặp dài dài đấy)

Lức giận hừng hực trong phòng thì may thay lúc này có một vị cứu tinh đi vào gỡ rối cho mọi người

- Anh đã nộp đơn nhập học cho ba đứa rồi đó, ngày mai bắt đầu đi học nha- Ken nói và quay sang ba đứa em dặn dò

- Ngày mai?- cả bọn trợn to mắt nhìn Ken

- Uhm có gì ko?- Ken hỏi

- Dạ ko nhưng sao sớm vậy?- Nana trả lời và hỏi thay hai cô bạn mình luôn

- Vậy mà sớm, mấy đứa vào học trễ hơn người khác hai tuần rồi đó, chơibấy nhiêu đủ rồi- Ken la ba cô- Nhưng yên tâm đi, anh đã bảo hiệutrưởng cho ba em học chung với nhau rồi đừng lo, nhóc!- Anh cười và nóivới em gái

- Thank you anh hai, anh quả là hiểu ý tụi em - Nana nói xong bay lại và hôn anh mình một cái chóc

Ken đi rồi, ba cô gái tiếp tục ngồi đó để buôn chuyện đến tận 12g đêm. Thấy cũng đã khuya nên Rannie lên tiếng giục:

- Thôi cũng khuya rồi hai bà cũng nghỉ sớm đi mai còn đi học nữa đó

- Ừ! Sáng mai dậy sớm nha!- Nana nói xong rồi phi thẳng lên giường trùm nềm ngủ

Mọi người giải tán , ai về phòng nấy. Có lẽ do quá mệt mỏi với nhữngchuyện sảy ra ngày hôm nay nên giấc ngủ đến với các cô rất nhanh chóng

Sáng hôm sau:

- Dậy đi bà! Hôm qua ko biết ai bảo hôm nay phải vậy sớm vậy mà sang nay lại là người dậy trễ nhất à- Rannie nói móc

- Tui biết òi mà mí bà cằn nhằn mãi . Xuông trước đi rùi tui xuống liền- Nana còn ngái ngủ đáp

- Năm phút nữa mà bà ko xuống đừng trách tụi tui ra tay độc ác- Rannie phán một câu xanh ròn

Nana lập tức bay vào toilet vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo với mộttốc độ tên lửa vì nóa biết tính con bạn đã nói là làm. Vừa xuống tớiphòng ăn Nana đã nghe

- Mấy đứa vào trường rồi nhớ ghé qua phòng hiệu trưởng một tí nha- Ken dặn dò kỹ lưỡng

- Tụi em biết roài- Ariel trả lời mà khuôn mặt tươi như hoa

- Chưa đi học mà anh đã lo vậy rùi à? - Nana bước tới bàn ăn nói

- Dặn vậy đó mà còn có đứa gây chuyện mới ghê ấy chứ- Ken trêu lại

- Anh ..nể tình anh đã giúp đỡ em ko tranh cãi với anh nữa- Nana đuối lí

- Bà ăn lẹ đi còn đi nữa trể xe tui cho bà đi bộ bây giờ- Rannie dọa cô nàng

- Uhm!..ừ ..ừ ui .ăn anh em o .ò .ui em i ây- Nananghe Rannie hù nên vội vàng ngốn một đống thức ăn vào miệng rùi nói (nguyên văn là : từ từ tui ăn , anh em no rồi tụi em đi đây)

- Đi cẩn thận đó- Ken nói vớii theo(đúng là ông nì iu em ghê)

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ba cô gái hí hửng trèo lên xe bus trực chỉ đến trường. Công nhận ba cônàng đi đâu là gây sự chú ý đến đó , trên xe mọi người nhìn họ như thểnhìn thấy sinh vật lạ. Đang lơ đãng ngắm cảnh hai bên đường thì họ ngheloáng thoáng một đám nữ sinh đi cùng xe nói:

- Ê nghe nói bên khoa Kinh tế năm thứ hai có ba anh chàng đẹp lắm hả? - một cô trong đám lên tiếng

- Uhm! Nghe nói họ đều là công tử a - cô thứ hai nói

- Tui nghe chị tui nói họ là con trai của Tam đại gia tộc đó. Chính vìvậy tui mới ráng thi vào đây học để được gặp họ nè- cô thứ ba tiếp lời

Ariel ngây thơ nghe vậy quay sang hỏi nhỏ với hai người kia:

- Tam đại gia tộc là gì vậy?

- Sao tui biết được- Nana và Rannie đồng thanh

- Suỵt! Để yên nghe họ nói tiếp đi- Rannie đưa tay lên miệng làm dấu ý bảo nên im lặng

Bọn con gái đó vẫn tiếp tục bàn tán xôn xao mà ko hay phía sau mình có ba tên đang nghe trộn câu chuyện của họ

- Nghe nói họ chơi thân với nhau từ nhỏ đó. Cả ba người ai cũng đẹptrai , học cực đỉnh luôn . Trong trường họ luôn là tâm điểm của các côgái a- một cô gái trong đám giải thích rõ hơn cho mấy người kia nghe

- Mấy bà tin ko? Một tuần họ có thể thay bạn gái ba bốn lần luôn .Người lâu nhất cũng chỉ trong vòng một tuần à - cô bạn ngồi kế bên tiếplời

- Hứ! Con trai gì đâu mà lăng nhăng , bay bướm - Nana nhếch miệng nói một cách khinh bỉ

- Loại con trai đó đem đi xử bắn cho rồi. Để lại trên đời chỉ tổ làmkhổ bọn con gái chúng ta mà thôi.- Rannie cũng bất bình dùm cho nhữngngười con gái xấu số đó (hixhix tụi nghiệp mí anh bị rủa te tua)

- Tui sẽ ko bao giờ quen những hạn người như vậy đâu - Ariel cũng nói trong vẻ khó chịu

Mười phút sau chiếc xe bus đã đậu trước cửa trường , đặt dấu chấm hếtcho câu chuyện của những cô gái. Ấn tượng đầu tiên của Nana, Rannie vàAriel khi bước vào ngôi trường này là không khí nhộn nhịp và rộn ràngxung quanh. Ba cô gái của chúng ta hết sức tự tin bước vào trường. The Rainbow ngôi trường hệt như tên của nó, y như một thiên đường tạinhân gian. Ở đây ko phải ai cũng có thể vào học phải là con ông cháucha mới học được ,nếu ko cũng phải xét thành tích thi mới được tuyểnvào.Mà nói là xem thành tích nhưng phải trải qua một kì thi hết sức gắtgao mới được cho học.

- Hai bà có cảm thấy sau lưng như có ai đó đang nhìn mình hông? Sao tui thấy nóng ran người quá à!- Ariel ngây thơ hỏi

- Tụi tui cụng giống bà nè nãy giờ có dám nhìn lại đâu mà biết- Nanađáp rồi đánh bạo quay lại nhìn thì cơ vô cùng sửng sốt vì

- Way! Sao tự nhiên đứng lại vậy? - Rannie nói rồi quay lại tìm Nana thì thấy một cảnh tượng dở khóc dở cười.

Bọn con trai trong trường vì ba người mà đứng trân nhìn như hóa đá, cóngười thì do mãi mê nhìn mà đâm sầm vào người khác, người thì bị chảycả máu mũi .(ui sức ảnh hưởng ghê we)Ariel hỏi mà trong lòng vô cùngkhó hiểu:

- Sao kì dza? Mình có làm gì họ đâu? sao trông hành động của mấy ngườiiđó lạ vậy? (má ơi ss nhà ta ngây ngô quá độ òi, ai là fan của ss đừngóanh em nhớ) nói xong Ariel ko quên miễn phí cho bọn con trai mộtnụ cười chít người

Bỗng tiếng một đám con gái đàng xa vang lên:

- Mới vào trường mà đã định quyến rũ hết trai trong trường rồi . Đúng là hồ ly tinh mà

Nghe nói vậy Rannie tức lắm định lại cho đám bà tám đó một trận nhưng đã bị Nana ngăn lại:

- Bà đừng để ý cứ xem như họ nói cho không khí nghe đi

- Nhưng họ thật quá đáng tui chịu ko nổi - Rannie tức mình nói

- Bà yên tâm đi thời gian còn dài trả thù chỉ là chuyện nay mai thui.Mình ko tìm họ thì bọn bọ chắc chắn sẽ tới tìm mình thôi à .Bây giờnhịn họ đi - Nana lí giải cho Rannie để dập tắc cơn phẫn nộ của nhỏ bạn

- Uhm! Nana nói đúng đó bây giờ mình đến phòng hiệu trưởng đi đã- Ariel xen vào nói

- Được nể tình lời nói chí lí của hai bà mình đi thôi- có vậy Rannie mới chịu bỏ qua

Rannie, Ariel và Nana đi thẳng một mạch đến phòng hiệu trưởng để lại sau lưng biết bao nhiêu trái tim đang rỉ máu từng giọt

- Cộc.. Cộc Cốc - Nana gõ cửa phòng

- Vào đi - tiếng của hiệu trưởng bên trong phòng vang lên trầm trầm

- Dạ chào thầy- ba cô gái cúi đầu đông thanh

- À! Ba em tới rồi thầy đang đợi mấy em đây- hiệu trưởng vui vẻ nói-Thầy đã xem học bạ của ba em rồi , thầy rất hài lòng về thành tích ấy.Quả là trăm nghe không bằng một thấy các em đúng là tài nữ.

- Thầy đã quá lời rồi ạ - Nana khiêm tốn nói

- Í !đây là mọi người đều công nhận chuyện này, ko phải chỉ có mìnhthầy đâu. Báo chí thế giới đã ca ngợi các em rất nhiều , nhất là tàithiết kế của các em .Thầy cũng đã có dịp xem những bản vẽ đầy ấn tượngcủa ba em trên tạp chí Change World rồi.- hiệu trưởng vừa nói vừa nở nụcười thân thiện với ba cô. Cũng nhờ nụ cười này mà khiến họ đỡ sợ hơn.

- Vậy bây giờ chúng em học lớp nào ạ? - Rannie nhanh nhảu hỏi

- Chuyện này cũng là chuyện đang làm thầy đau đầu đây - ông vừa nói vừasuy nghĩ-Với trình độ hiện giờ của các em thì thật là ko có lớp nào đủcấp bậc của các em hết ,ngay cả lớp chuyên cũng vậy (vì học quá đỉnhmuh đúng là học giỏi mà quậy cũng ko thua ai hehehe)

Đang ko biết nên cho ba người họ vào lớp nào thì Nana đã búng tay cai chóc và nói với ông:

- Vậy thầy cứ xếp theo tuổi tác bình thường như mọi người đi ạ!

- Như vậy rất thiệt thòi cho các em - hiệu trưởng thản thốt nói

- Không sao đâu ạ! Nếu người ta học được thì tại sao bọn em lại ko chứ?Với lại do tụi em có điều kiện hơn nên mới hơn hẳn những người bạn cùngtuổi . Cứ coi như là ôn lại những điều đã học cũng được mà thầy- Nanađang cố gắng thuyết phục ông thầy

Ko còn sự lựa chọn nào khác cả với lại những lời lẽ của Nana quá thuyếtphục nên đành đưa mắt sang chỗ Rannie và Ariel ý dò hỏi thì ngay lậptức ông đã nhận được những cái gật đầu chắc chắn. Như trút được gánhnặng ông tuyên bố:

- Vậy mấy em vào học lớp chuyên của năm thứ nhất vậy

- Nhưng mà thầy ơi! Thầy đừng nói chuyện của tụi em với ai nhé! Tụi emko muốn nhiều người biết chuyện này- Ariel ngây thơ mỉm cười nói với ông

- Trui ui ! Em đừng nhìn tui bằng ánh mắt long lanh đó chứ- ông hiệu trưởng nghĩ thầm rồi gật đầu cái rụp

- Được mấy em cứ yên tâm đi coi như đây thỏa thuận của chúng ta nhé!- Ông nhìn ba cô cười hiền

Rồi ông đến bên bàn và điện thoại cho ai đó chưa đầy năm phút sau :

- Thầy gọi tôi ạ? - tiếng một người phụ nữ tuổi trung niên vang lên ngoài cửa

- Hãy dắt ba em này vào lớp chuyên khoa thiết kế năm thứ nhất nhé! -ông quay lại bảo người phụ nữ kia rồi quay sang nháy mắt như sự thỏathuận đã bắt đầu được thực hiện với các cô gái.

Ba nàng mỉm cười với ông thay lời cảm ơn của mình rồi lon ton theongười phụ nữ kia vào lớp nhưng ko quên vẫy tay tạm biệt ông hiệu trưởng(mí ss nì đúng là già hem bỏ nhỏ hem tha muh)

- Xem ra các em thân với hiệu trưởng quá hả? Lần đầu tiên thấy ông ấycó thái độ như thế với học sinh mới đấy- vừa đi người phụ nữ kia vừahỏi mà sắc mặt nhìn khó đăm đăm

- Dạ chắc là do nói chuyện hạp thôi ạ- Nana đáp cho có lệ

Kể từ đó đến hết quãng đường dài tới lớp người phụ nữ đó cũng ko hỏi họthêm lời nào nữa . Còn ba cô gái nhà ta thì đang rủa thầm trong bụng vìchưa bao giờ họ bị hạch hỏi kiểu hác ám như thế họ đang mong tới lớpcho lẹ để thoát khỏi bà cô già này.

Sau khi giao các cô cho giáo viên chủ nhiệm thì bà ta cũng bỏ đi . Bacô gái đang ném cho người phụ nữ đó những cái lườm thì bỗng giật mìnhvì tiếng nói cô chủ nhiệm vang lên phía sau:

- Ba em theo cô vào đây

Thế là ba nàng lon ton nối gót cô giáo vào trong

- Hôm nay cô muốn giới thiệ với các em ba người bạn mới- cô giáo nói rồi quay ra ngoài cửa mỉm cười ta hiệu cho họ đi vào

- Mình là Chu Ngạn Quân mấy bạn mình là Nana cho tiện- Nana bước vàolớp tự tin giới thiệu về mình và nở một nụ cười thân thiện để gây ấntượng đẹp với mọi người

- Trời ơi chắc chết mất ! Dể thương quá đi!- một đám con trai trong lớp ồ lên.

- Mình tên Dương Thừa Lâm nhưng cũng vì để dễ xưng hô các bạn hãy gọimình là Rannie - Rannie nhà ta tiếp tục giới thiệu và cũng ko quêntặng kèm theo nụ cười thiên thần

- Cuối cùng , mình là Lâm Y Thần mấy bạn hãy gọi mình là Ariel cho dễ nhé - Ariel nở một nụ cười thật ngây thơ

- Trời ơi ! Điệu này ngày chắc ngày nào mình cũng lên cơn đau tim quá- một cậu con trai lên tiếng

- Đúng roài họ như ba nàng tiên vậy á ! Tui sắp chịu hết nổi òi- chàng trai đó vừa nói vừa vờ ngã đầu lên vai người bạn kế bên

- Mấy ông thấy gái là tươm tướp- một bạn gái trong lớp lên tiếng mỉa

- Dĩ nhiên người đẹp thì phải khen bà ko được khen bà tức hả?- một chàng trả đũa

- Ông .

- Thôi ba em tìm chỗ ngồi đi. Chúng ta bắt đầu học thôi- Cô giáo lên tiếng chấm dứt cuộc tranh cãi

Trải qua hai tiết học cuối cùng cũng đến giờ ra chơi.

- Chào các bạn mình là Trần Kiều Ân mấy bạn gọi mình là Kiều Ân hay làJoe cũng được , mình làm bạn được hông?- nói rồi cô mỉm cười thân thiệnvới ba người

- Dĩ nhiên rồi- cả ba đồng thanh

Từ nay chúng ta sẽ là bạn thân của nhau nhé!- Nana nói với Joe . Khônghiểu sao cô lại có cảm giác rất thân thiết với Joe cứ như là đã quênnhau từ lâu vậy a . Cô cũng ko thể nào lí giải được cảm giác lúc nàycủa mình

- Mí bà có đi ăn hem hay ngồi đó nhìn nhau là đủ no rồi?- Ariel bực mình nói

- Đi thôi ! Cứ tiếp tục ở đây nữa chắc hồi bị bà nã pháo bắn cùng chết- Rannie chọc quê Ariel

Thế là bốn cô nương thẳng tiến đến phòng ăn trong sự trầm trồ của mọingười . Vừa đi các cô vừa trò chuyện rôm rả mà ko hề có cảm giác ngăncách nào cả.

- Ủa? Bên kia sảy ra chuyện gì mà sao có đông người quá vậy?- Nana vừa hỏi vừa chỉ tay về phía tòa nhà đối diện

Nghe Nana hỏi ba cô nàng kia liền dời mắt sang hướng chỉ tay của cô.Quảthật ở đó rất đông người tụ tập nhưng đặc biệt một điều là chỉ thấytoàn là nữ sinh ở đấy

- À! Đó là chuyện thường ở huyện a - Joe thông thả nói

- Là sao?- ba người đồng thanh

- Khu nhà đó là của khoa Kinh Tế . Họ là fan hâm mộ của ba chàng hoàngtử trường mình đấy . Ngày nào mà chẳng có cảnh tượng này- thấy mí cônàng mới vào chưa biết chuyện nên Joe đã giải thích cặn kẽ

- À! Hiểu òi ! Nhưng bọn họ là ai mà được hoan nghênh dữ vậy làm như siêu sao ko bằng- Rannie nói với giọng khó chịu

- Phải có nguyên nhân chứ .Ba người đó là công tử của Tam đại gia tộccó quyền thế nhất ở Đài Loan này đấy, ngôi trường này cũng do ba nhàcùng hợp tác xây dựng nên. Dason là hội trưởng hội học sinh, Mike vàJoseph là hội phó đó , vừa đẹp trai vừa học giỏi hỏi mí cô gái trongtrường ko đổ mới lạ - Joe vừa nói vừa cười cười nhìn Rannie

- Chẳng lẽ trong số đó cũng có bà sao? - Ariel cười ,nheo nheo mắt nhìn Joe

- Bà điên quá ! Họ đẹp thật nhưng ko phải mẫu người tui thích- Joe nó- Thui thui đi ăn thui ! Bây giờ họ có xấu đẹp cũng chẳng liên qua đếnchúng ta- Nana can ngăn , rùi vừa đi vừa nói thêm- Bộ mí bà làm như làlần đầu tiên được nhìn thấy zai đẹp hem bằng

- Uhm! Cũng đúng đối với chúng ta chuyện đó là hết sức bình thường -Rannie gật gù nói (vì nổi tiếng nên mí cô gặp rất nhiều những ngườiđẹp trên TG muh chính vì vậy nên mí ss cảm thí rất bình thường)

Đến nhà ăn , Ariel và Joe phụ trách đi muathức ăn , còn Rannie và Nana thì đi chọn bàn. Các cô đã chọn một chiếcbàn gần cửa sổ có thể vừa ăn vừa nhìn được phong cảnh bên ngoài. Độtnhiên Rannie nói với Nana:

- Ko biết cảm nhận của bà ra sao chứ tui thì tui cảm thấy cô bạn mới này có gì đó rất đặc biệt mà những cô gái khác hem cóa

Nana phì cười vì lời nhận xét mù mờ của Rannie:

- Uhm! Tui rất thích tính cách của cô ấy, nhất là nụ cười . Nó ko hề có sự giả tạo nào cả , rất thật- cô nhận xét

Rồi cả hai ngồi đó ko ai lên tiếng cả. Thả hồn vào phong cảnh hữu tình bên ngoài mỗi người đang mang một suy nghĩ riêng cho mình

- Nè! Ăn được roài , chen mệt gần chết- Joe đã mang thức ăn về , mặt lấm tấm mồ hôi vui vẻ nói

- Tội nghiệp hem ! Thui uống miếng nước đi ha - Nana vừa cười vừa đẩy ly nước cho Joe

- Tui cũng mệt vậy seo hem ai đưa nước cho tui hết vậy?- Ariel phụng phịu làm mặt giận

- Nè cho bà đó đừng giận nữa ! Tui hết biết nói bà luôn a , ăn thôi tui đói lắm òi- Rannie nói rồi liền nhào vào cháp

Bốn cô gái ngồi ăn ngon lành thì nghe tiếng lao xao ở phía sau lưng mình:

- Ba chàng hoàng tử kìa , lại đó xem đi- tiếng trầm trồ của mi cô gái phía sau vang lên

- Dason tối nay đi choi với em đi- một cô gái ăn mặt hết sức thiếu vải nói

- Lần sau đi cưng tối nay anh bận rồi - anh nói mà ko quên đá lông nheo với cô, làm cho các cô hồn bay phạch lạc

- Joseph à! Lần trước anh hứa là cùng em đi xem phim muh, anh quên rồi sao?tiếng cô khác vang lên ngọt như đường

- Mike à ! Còn anh thì sao? Hay tối nay mình đi bar nha

Mỗi cô một câu làm cho cả cái nhà ăn inh ỏi hẳn lên . Bốn cô nương của chúng ta ngồi ăn mà cũng phải phát cáu lên

- Trời ơi là trời ! Vào tận đây ăn muh cũng hem tha cho người ta nữa- Rannie phát khùng lên

- Từ nhà đến trường đều nghe , bây giờ chẳng những nghe mà còn đượcthấy nữa chứ , bực mình quá rồi cái gì cũng vừa vừa phải phải thui chứ- Nana gắt lên- thần tượng kiểu gì ko biết nữa?

Bỏ mặc cho hai con bạn đang cáu lên, Joe và Ariel vẫn thản nhiên ăn nhưko có chuyện gì. Còn những chàng trai thì vẫn luôn miệng anh anh, emem ngọt lịm làm cho các cô phải sởn tóc gáy (tui cũng dzay^ nì) càunhàu thế thôi nhưng đến nhìn mặt các cô còn ko buồn nhìn nữa là . Mặccho đám con gái đó múa may quay cuồng ra sao thì bốn cô vẫn tiếp tục công việc ăn uống của mình .

Có lẽ trong ba người thì Joseph là người đầu tiên phát hiện ra sự hiệndiện của ba cô gái hôm qua mà mình đụng độ.Đang vui vẻ bên người đẹpthì Mike và Dason bị Joseph thúc cùi chỏ nói nhỏ:

- Công nhận hôm nay mình may mắn thiệt - Joseph vừa nói vừa cười mộtcách nham hiểm trước ánh mắt ngỡ ngàng của hai thằng bạn- Tụi bây nhìnđi xem ai kia kìa?- anh chỉ tay về hướng bàn ăn của các nàng

Theo chỉ tay của Joseph , bây giờ hai anh mới phát hiện ra kẻ thù bấylâu mình tìm kiếm đang ở tại đây. Ba người nhìn nhau cười một cách manrợ rồi Dason nói:

- Gặp người quen mà ko chào hỏi thì thiếu lịch sự lắm Hiểu ý nhau , các anh đi xăm xăm tới chỗ bacô. Đang ăn Ariel thấy có bóng người đứng trước mặt mình nên cô ngẩnlên xem thì cô há hốc mà ko nói được lời nào .

Do ngồi đối diện nhau nên Nana và Rannie vẫn ko hề biết kẻ thù đứng saulưng. Thấy Ariel và Joe nhìn lom lom ra sau mình mà ko nói được lời nàonên Nana vẫn vô tư hỏi:

- Bà làm gì vậy? bộ bị gió độc xâm nhập rùi hả? - Nana vừa nói vừa quơ quơ tay trước mặt Ariel

Ba chàng trai thấy vậy mà cũng sắp phì cười vì hành động ngô nghê của Nana nhưng đã kịp thời kềm chế

- Là là ..- Ariel ngạc nhiên quá độ đến nỗi ko nói nên lời mà chỉ biết chỉ tay ra phía sau

Nana và Rannie thấy lạ nên vội quay người lại nhìn thì thấy ba anh đangđứng đó khoanh tay nhìn mình cười hiểm. Đang còn kinh ngạc , ba cô đãnghe:

- Xin chào ! Chắc còn nhớ những người bạn cũ này chứ?- Mike hỏi mà khuôn mặt các anh đã hiện lên một chữ đểu rùi

Đến nước này Nana , Rannie là những người bắt buột phải trấn tĩnh đầutiên ,sau đó các cô mới lên tiếng đánh thức hai con bạn còn lại ra khỏicon mê

- Sao lại ko nhớ được ! Chúng ta đã có những ấn tượng tốt về nhau mà, nên muốn ko nhớ cũng ko được- Nana nhắc khéo chuyện cũ

- Hôm nay các anh hạ cố thân chinh đến đây ko biết có gì giúp được ko?- Rannie nhướng mày hỏi

Ko ai trả lời ai .Hai bên cứ thế mà nhìn nhau tóe lửa . Không khí trongphòng giờ đây còn nóng hơn cái lò luyện đơn. Mọi người căng thẳng, nínthở, im lặng chờ xem tình hình mà mồ hôi mẹ mồ hôi con tuôn ra tua tủa.Đang lúcnước sôi lửa bỏng thế này thì bỗng:

- Nè tên kia! Mau đền kem cho tui- Ariel chạy đến trước mặt Joseph hét to

- HẢ?- cả đám nhìn nó trân trối

Rannie vội vàng chạy lại kéo Ariel về:

- Bà biết mình đang nói gì hông?

- Thì lần trước hắn hại tui hem ăn được kem nay gặp lại tui phải bắt hắn đền chứ?!- Ariel vẫn ngây ngô trả lời

- Tui mệt bà quá ! Bà cứ ở yên đây đi để giải quyết mí tên này xong vềnhà tui mua kem cho bà ăn đã đời luôn- Rannie hết cách nói

- Mấy anh muốn gì?- Nana hất mặt hỏi

- Muốn- tuyên- chiến - Dason ghé mặt lại gần và gằn từng chữ

- Được thui! Mí người muốn thì tụi tui chiều- Nana cũng hem vừa (hixhix chít mí anh ơi mí anh ơi , ss nổi tiếng mưu mẹo nhất muh)

- Tụi tui sẽ bắt các cô trả giá cho những hành động của mình- Mike hầm hừ

- Suỵt! Đừng nóng vội chứ- Nana đưa ngón tay lên miệng nói mà vẻ mặt bình thản đến đáng sợ

- Để xem mèo nào cắn mỉu nào nhé ba ông tám- Rannie cũng ko kém cạnh

- Cô - ba chàng tức cành hông

- Ủa ? Hết bệnh rùi hả? bác sĩ nào mà chửa hay quá vậy- Rannie chọc quê Mike

- Cuộc chiến của chúng ta sẽ bắt đầu từ giờ phút này- Mike tức tối hét

- Chơi luôn sợ mấy người sao?- hai cô đồng thanh còn Ariel nhà ta thìchỉ đứng mà hem nói lới nào vì ba cô một lòng muh . Joe đứng bên ngoàithấy sự tình căng thẳng mà hem dám nhúc nhích chỉ biết thầm cầu trờikhẩn Phật cho hai cô bạn bình bình an vô sự.Nói xong ba bỏ đi , Joethấy thế cũng đi theo.Nhưng cũng ko quên quay lại chọc tức ba anh:

- Đi nha ba ông tám - Nana cười rùi đi một nước

Ba người đứng đó nhìn theo ko chớp mắt , Mike buột miệng nhận xét:

- Họ cười lên trông rất đẹp

- Ê ê ! đừng quên họ là kẻ thù của ta đó- Dason nhắc , rồi thình lình quay sang hỏi Joseph- Giờ tính sao?

- Về nhà cậu bàn kế hoạch tác chiến - anh đáp gọn mà trong đầu đang mưutính cái gì đó (ông nì hem hổ danh là quân sư quạt mo của 2 ngươi kiamuh)

Nói xong cả ba anh cũng bỏ đi . Mọi người chứng kiến sự việc ai cũnghào hứng chờ xem cuộc chiến của hai bên (ham lèm gì người bị trúngmiễng là mí người đóa) Trên đường về nhà, cả ba anh ko ai nói vớiai câu nào. Các anh đang nhớ lại những gì sảy ra từ khi gặp ba cô nàngngang ngược. Joseph nhớ lại khuôn mặt của Ariel khi lần đầu gặp mặt rồiđến cuộc hội ngộ ngày hôm nay, anh nhớ cả những nụ cười , những hànhđộng ngây thơ của cô khi cô bắt anh đền kem cho mình. Đột nhiên trênmôi anh lại nở một nụ cười mà khiến cho cả Dason và Mike cũng khó hiểu. Nhưng khi nghĩ đến những việc mà cô đã gây ra cho anh thì máu nóngtrong người lại bắt đầu bốc lên ngùn ngụt.Mike thì đang tức tối chuyệnRannie năm lần bảy lược cứ móc méo anh làm anh mất mặt trước bao nhiêungười. Duy chỉ có một điều ở cô mà anh phải công nhận là cô có mộtkhuôn mặt rất khả ái và nụ cười rất xinh. (chít anh rùi anh ơi cũng vì~ điều nì mà anh phải khổ dài dài đấy). Còn Dason , anh có nghĩ ngợinhư hai người kia ko? Dĩ nhiên là phải có rùi, chẳng những có mà cònnhiều nữa là khác. Anh nhớ cái tính ngang ngạnh, bướng bỉnh và cách nóichuyện khiêu khích người khác của cô . Chẳng hiểu sao anh rất thíchnhìn thấy đôi môi cong cớn mỗi lúc giận hờn của cô nàng. Thật là dễthương! Nhưng cũng như hai thằng bạn của anh, là những nỗi nhục mà côgây ra cho anh ,

anh sẽ ko bao giờ tha thứ được . Vì lòng tự cao củamột đại thiếu gia chưa bao giờ bị sỉ vả nay lại bị các cô nhóc này chơikhăm một cú thật đau.

+ Tại nhà Dason:

- Mày nói đi ! Bây giờ phải làm sao ? Cục tức này tao nuốt ko trôi đâu- Mike nói giọng hậm hực

- Mày im lặng để tao suy nghĩ coi ! Bộ mày tưởng có mình mày chắc?-Joseph bực mình quát lên vì Mike cứ léo nhéo bên tai làm anh chẳng suynghĩ được gì

- Ko biết ba người đó là ai mà chẳng coi ai ra gì cả?- Dason thắc mắc

- Muốn biết cũng đâu phải là chuyện gì khó khăn đâu!- Joseph vừa nóivừa cười mà khuôn mặt đã khắc nguyên chữ hiểm trên trán rùi

- Cách gì?- cả Mike và Dason cùng đồng thanh

- Tụi bây quên trường này do ai sáng lập ra rồi sao?- joseph khai thông trí nhớ cho hai thằng bạn

Rồi ba anh cùng nhìn nhau cười một cách khó hiểu. Bỗng Mike hỏi:

- Vậy mình nên đối phó với ba bà chằn đó thế nào?

- Từ từ đừng vội chứ! Để điều tra được thân thế của ba người đó đã-Joseph nói mà đầu óc vẫn tiếp tục suy nghĩ kế sách tác chiến.

Hahahahaha! Ba anh chàng lại cười một cách man rợ khiến người nghe cũng phải rùng mình.(ma ơi kinh woa)

- Ba đứa đang âm muru gì đó ? - một tiếng nói phát ra từ cầu thang , mộtchàng thanh niên sở hữu khuôn mặt hết sức điển trai đi xuống nói

- Anh Matt???? - cả ba anh hét toáng lên vì ngạc nhiên

- Làm gì hét kinh thế ? Anh mày về rùi nè vui hem? - Matt cười tươi hỏi

- Sao anh về mà hem báo cho em biết để em đi đón anh? - Dason hỏi ông anh thân iu của mình

- Bộ tụi bây còn thời gian đi rước ông anh nì sao? Vậy mấy cô bồ tụibây , tụi bây định để cho nó móc meo lên hay sao? - Matt cười cười chọcba cậu em trai . Tuy là anh trai Dason nhưng từ nhỏ ba gia đình đã thânnhau nên Matt xem Mike và Joseph cũng như em trai mình vậy a.

- Ông này mới về mà đã shock thế hả? - Dason lườm Matt

- Ban nảy anh nghe mí đứa đang định âm muru trả thừ ai đó phải hem? Nói cho anh mày nghe coi - Matt nói

- Dạ đâu có đấu - ba anh chối bay chối biến

- Tụi bây tưởng anh này là con nít à? Nói mau nếu biết ba đứa cho dấuthì tội chồng lên tội . Đến lúc đóa đừng trách anh nì ác độc nhá - Matthăm dọa (ông nì là chúa độc)

- Ông Matt nì đúng là cao thủ . Hông có việc gì thoát được mắt ổngcả.Thui thì nói thật luôn đi cho rùi - Joseph nghĩ thầm rùi cất giọngdè dặt nói cho Matt nghe.

Sau khi nghe ba thằng em mình kể chuyện anh lăn ra ôm bụng cười :

- Hahahaha ..trời ơi .. tội nghiệp mí em của tui ..hahaha mà ba cô đóa là ai mà tài vậy ..hahahaha làm cho bađứa em tui phải hahaha - anh cười ngặt nghẽo , cười đến chảy nướcmắt

- Anh cười đủ chưa ? - ba người gắt lên vì quá quê trước thái độ của Matt

- Hem an ui thì thui còn cười trên sự nhục nhã của người khác nữa - Mike mặt một đống nói

- Thui được òi anh hem cười nữa nhưng .hahaha - matt tưởng tượng rakhuôn mặt của em trai mình khi bị ba cô chọc tức anh lại ko nhịn đượccười . Có lẻ, đây là lần đâu tiên anh thấy em mình bị người khác chơinhư vậy. Từ đó tới giờ chỉ có nó chơi người ta thui chứ co ai dám chơingược lại nó đâu . Ráng nhịn cười anh nói - làm gì thì làm , anh koquan tâm nhưng đừng chơi quá lố là được òi.

- Thank you anh - ba anh chỉ chờ có câu đó của Matt mà thui.

- Mà anh định học trường nào vậy? Hay về rồi anh lại đi ? - Dason hỏi

- Ko anh sẽ ở lại đây , học trường của mấy đứa đó . Ngày mai anh đi đăng kí học - Matt nói

- Yeah ! - các anh mừng hết lớn vì có Matt cùng học chung trường . Thế là ba anh lại càng cóhậu thuẩn

- Thôi ba đứa ngồi chơi đi ! Anh lên lầu - Matt nói rồi đi thẳng lên lầu

Ở dưới này ba anh rủa thầm :

- Chiến này để tui xem ba cô chết khó coi cỡ nào . Hahahaha+ Tại nhà Nana:

Vừa bước vào nhà các cô đã nghe Ken hỏi:

- Sao hả? Hôm nay đi học vui ko? Ko có chuyện gì chứ?

- Vui lắm anh! Tụi em còn quen được một người bạn mới nữa. Cô ấy tên là Joe rất dễ thương- Rannie vui vẻ kể lại

- Uhm! Nếu vậy thì tốt . Có gì cần giúp đở thì mấy đứa cứ nói với hiệu trưởng biết ko?- Ken dặn (oách ghê chưa?)

- Dạ! Em biết rùi. Thôi hem nói với anh nữa tụi em lên làu đây chừngnào dọn cơm thì gọi bọn em - Nana nói xong rồi cùng Rannie và Arielchuồn lên lầu. Vì cô biết nếu cứ ở đó anh hai cô sẽ hỏi đủ điều làm chocô nhức đầu .

Vừa đóng cửa phòng thì đã nghe Rannie rên rỉ :

- Trời ơi! Mệt quá. Cũng tại ba ông tám đó cả - cô bắt đầu quạu lên - nếu họ muốn chết thì tại sao mình ko giúp họ một tay?

- Uhm! Nhất là cái tên Joseph đó. Làm rớt kem của người ta mà ko chịubồi thường gì hết , đã thế còn ăn nói ngang ngược nữa chứ- Ariel càunhàu

- Nói vậy hai bà đồng ý lời khiêu chiến đó phải hem? - Nana nhìn hai người hỏi lại lần nữa

- Đúng- cả hai đồnh thanh

- Được ! Nếu chúng ta thống nhất như vậy thì mình sẽ làm người tốtmột lần đi!Giúp cho họ chít được nhanh hơn - Nana nói mà mặt nhìn hếtsức thâm hiểm (chiến này mí anh bầm dập òi hixhix)

- Ba người đó đúng là ko biết lực chổ để mua quan tài rồi- Rannie nói

- Nhưng họ là ai mà nhìn hách quá vậy?- Ariel gãi đầu thắc mắc

- Muốn biết cũng đơn giản thôi - Nana tự tin nói

- Sao? Sao? Bà nói tụi tui nghe coi- cả hai người hấp tấp hỏi

- Vậy mí bà đi theo tui xuống đây! Sẽ có người giải đáp câu hỏi này chochúng ta- nói rồi Nana đi xuống lầu trong sự tò mò của hai con bạn

Ken đang ngồi đọc báo ở phòng khách thì

- Anh hai! Tam đại gia tộc là gì vậy?- Nana từ sau lưng anh hỏi vọng lên

Ken hoảng hồn , giật mình quay ra sau xem thì thấy cô em lí lắc đang đứng đó ôm bụng cười vì hành động của anh

- Mấy đứa làm anh hết hồn - Ken giận lên nói - có gì thì đứng trước mặt mà nói

- Thui mà! Tụi em đâu có cố ý đâu . Cho em xin lỗi muh! - Nana xụ mặt năn nỉ anh

- Được rồi , được rồi ! Có gì thì nói đi, nhưng lần sau ko được như thế nha? - Ken thấy vậy nên cũng xìu lòng

Thấy anh mình hết giận , cô chạy lại ôm anh và bắt đầu cuộc tra hỏi:

- Anh ! Tam đại gia tộc là gì hả anh?

- Bộ mấy em quen họ hả? - Ken vờ vực hỏi

- Thì anh cứ trả lời em trước đi mà - Nana nhăn mặt nói

- Tam đại gia tộc là ba đại gia tộc lớn nhất nhì Đài Loan này. Họ gồmcó ba gia tộc . Thứ nhất là nhà họ Đường đứng đầu về việc kinh doanhkhách sạn . Họ có rất nhiều chi nhánh trên Thế Giới vì vậy được mệnhdanh là Vua khách sạn , nghe nói gần đây họ đã bắt đầu bàn về việchợp tác xây dựng một khách sạn có một ko hai ở ngay trung tâm của ThếGiới đó.

- Nhưng để làm được như vậy thì số vốn bỏ ra ko phải là con số nhỏ đâunếu mà muốn nó là khách sạn của thế kỉ ? - Ariel hỏi với vẻ hiểu biết

- Uhm! Em nói đúng . Chính vì vậy mà họ đã quy động tất cả những nhà tiphú từ khắp noi trên Thế Giới cùng nhau hợp tác đầu tư.Tam đại gia tộcnày

cũng tham gia đó . Ba của chúng ta cũng sẽ tham gia vào dự án nàyđấy - Ken giải thích rõ ràng phương thức kinh doanh này cho ba cô nghe

- À! Thì ra là thế - Nana và Rannie gật gù . Nhưng bỗng Nana chợt khựnglại nói như hét - cái gì? anh nói ba của chúng ta cũng sẽ hợp tác vàodự án đó sao?

- Uhm! dự án này đã được bàn lâu rùi , bây giờ mới bắt đầu triển khai kế hoạch thui- Ken gật đầu cái rụp nói

Cả ba cô ngồi nghe mà há hốc mồm như ko tin vào những gì mình vừa nghe.Hợp tác với gia đình tên ngốc đó hay sao?- Nana thầm nghĩ mà ko hayrằng anh trai cô đang nhìn các cô một cách khó hiểu

- Mấy đứa đừng có nhảy vào họng anh nữa được ko? - Ken hỏi

- Ok! - 3 cô đồng thanh

- Gia tộc thứ hai là nhà họ Trịnh . Gia tộc này thì kinh doanh bất độngsản. Có thể nói họ là người nắm toàn bộ quyền lực trong giới bất độngsản đó. Ko thua kém ai đâu, nếu nhà họ Đường được mệnh danh là Vuakhách sạn thì nhà họ Trịnh được mệnh danh là Trùm bất động sản .Nghe dữ dội quá hả? - Ken vừa nói vừa nhìn các cô nàng mà cười rồi nóitiếp - Họ cũng có máu mặt lắm đấy ko chỉ có ở Đài Loan đâu . Cái têngọi ông trùm của ngành bất động sản đã vang danh khắp Năm châu rồi

- Wow! Quá dữ , ko ngờ họ lại có thế lực như vậy - Ariel ngạc nhiên trước những thông tin mà Ken cung cấp

- Cuối cùng là nhà họ Hạ . Nhà này cũng ko kém cạnh hai nhà kia đâu ,đừng nên xem thường họ. Nhà họ Hạ thống thị cả giới cổ phiếu đấy . Chỉtrong vòng một năm mà cổ phiếu của họ tăng vọt lên,đứng đầu cả thế giớiđó . Và cũng chính vì thế mà họ được mệnh danh là Vua cổ phiếu .

- Nói vậy thế lực của họ đâu có thua gì chúng ta - Nana nhìn anh trai hỏi

- Uhm! Chính xác! Có thể xem ngang ngửa với gia đình chúng ta - Ken gậtđầu đồng ý trước câu nói của em gái , rồi tự nhiên anh nhìn các cô mộtcách khác thường rồi nói - nghe nói con trai họ cũng trạc tuổi các emđó . À ! Nếu anh nhớ ko lầm thì họ cũng học chung trường với ba đứa .Chỉ có điều họ học hơn các em một lớp .

Bấy nhiêu đó là quá đủ thông tin cho kế hoạch của mình . Các cô nhìnnhau đầy ngụ ý. Nhưng ko hay nãy giờ vẫn có một đôi mắt theo dõi nhấtcử nhất động của mình.

- Mấy đứa có gặp họ chưa? - Ken lên tiếng kéo ba cô trở về hiện thực

Vừa dứt câu hỏi ngay lập tức anh đã nhận được những cái nhìn sát thủcủa ba cô nàng , làm anh giật mình im bặt.Rồi nghe ba cô trả lời mộtcách ngắn gọn :

- CHƯA - cả ba cô đồng thanh mà nét mặt hầm hầmThấy không khí trở nên căng thẳng nên anh đành lên tiếng trước để phá vỡ nó:

- Ba đứa còn muốn hỏi chuyện gì nữa ko?

- Dạ hết rùi! Thank you anh nhiều nha- Ariel mỉm cười nói , xong rồi cô kéo Nana và Rannie lên lầu - Tụi em lên học bài nha!

- Uhm! - Ken nói mà ko khỏi thắc mắc trước thái độ của các cô

Khóa cửa cận ba cô gái bắt đầu bàn kế hoạch trả thù của mình mà ko muốn cho Ken biết:

- Bây giờ đã biết bọn họ là ai rùi - Rannie nói

- Giờ phải xử họ thế nào hả? - Ariel hỏi Nana vì trong ba người cô làngười lắm mưu nhiều kế nhất và cũng là người ma lanh nhất .

- Ko làm gì hết - Nana nói gọn nhưng cũng đủ để Rannie và Ariel kinh ngạc

- Sao lại ko làm gì chứ? - Rannie nóng nảy hỏi

- Bà ko nghe câu địch bất động ta bất động sao? Để xem bọn họ giở trò gì trước đã- Nana nói giọng bình thản

- Uhm! - Rannie và Ariel cũng ko hỏi nữa . Họ bắt đầu ngồi tám với nhaurồi cùng phá ra cười vì những câu chuyện vui mà Rannie kể. Họ ko ngờrằng bên các chàng trai đang bắt đầu điều tra các cô .

+ Sáng hôm sau tại trường học:

Mới sáng sớm tại phòng hiệu trưởng đã xuất hiện những vị khách ko mời .Họ ko ai xa lạ đó chính là ba chàng bạch mã hoàng tử của chúng ta. Họxộc thẳng vào trong phòng như một cơn lốc và ngồi chễm trện đối diệnvới ông hiệu trưởng , và bắt đầu cuộc truy hỏi khiến ông cũng phải sợxanh mặt , lúi cúi hỏi:

- Ko biết hôm nay ba vị đến đây có việc gì ko?

- Chúng tôi muốn nhờ ông điều tra cho tôi ba người - Dason lạnh lùng nói

- Ba người mà các vị muốn tìm là ai ạ? Tôi sẽ cố gắng giúp - hiệutrưởng méo mặt hỏi. Nếu lần trước ông vui vẻ với các cô bao nhiêu thìbây giờ ông lại khiếp sợ bấy nhiêu .

- Đó là ba cô gái mới hôm qua . Nghe nói là năm nhất của khoa Thiết kế - Mike hất mặt nói

- Dạ . nếu là ba người đó thì ko được ạ ! - ông khúm rúm nói

- Cái gì? - ba người đồng thanh làm ông hồn vía lên mây

- Ông nói lại xem ? Ko được à? - Joseph gằn giọng - Chắc ông muốn nghỉ hưu sớm phải ko?

- Ko Ko phải nhưng . thật sự là tôi khó xử lắm ạ ! - ông hiệutrưởng nhăn mặt vì ông rất rõ tính khí của ba chàng công tử nàu đã nóilà làm với lại một phần là vì ông đã hứa với những cô gái đáng yêu củachúng ta rùi . Nhưng tình thế bây giờ thì ..

- Tui cho ông cơ hội cuối cùng . Một là nói,hai là chuẩn bị viết đơn từchức đi là vừa- Dason nét mặt ko hề thay đổi hỏi ông lần cuối cùng

Sau một lúc đấu tranh giữa lý trí và tình cảm của mình cuối cùng ôngcũng phải chịu thua vì những lời hăm dọa của các anh . Ko phải ông komuốn giúp ba cô gái giữ bí mật nhưng nếu làm thế thì ông sẽ bị đuổi .Gia đình ông cũng chỉ trong chờ vào số tiền lương ít ỏi của mình thôi.Ông đành đem hết tất cả tài liệu và thông tin liên quan đến các cô choba anh.

- Trời ơi! Sao ít vậy? - Mike thản thốt khi thấy một chồng tài liều về các cô.

- Thôi tranh thủ coi mấy cái chính đi - Dason lên tiếng nhắc.

Nói xong ba chàng cắm cúi vào xem mớ hồ sơ vừa nhận được của ông thầyhiệu trưởng. Cả ba người vô cùng kinh ngạc trước những thành tích củacác cô gái. Họ ko thể ngờ rằng , 3 cô gái nhỏ nhắn , đanh đá nhưng cũngko kém nhí nhảnh của chúng ta lại là những nhà thiết kế hàng đầu Thếgiới .Với những bộ sưu tập đầy ấn tượng đã được báo chí khắp noi cangợi hết lời. Họ có thể được xem là thiên tài nhỏ tuổi trong ngành này. Ba người với ba phong cách thiết kế khác nhau . Đó chính là thế mạnhcủa ba cô.

- Wow! Ko ngờ mấy bà chằn đó cũng dữ dội thiệt - Mike hào hứng nói, rồi ngồi đó mơ màng

- Tỉnh dùm cái đi cha - Joseph đập mạnh lên vai Mike làm anh giật mình

- Làm hết hồn !từ từ làm gì nghê thế - Mike cãi lại

- Thôi thôi tụi bây xem cái này nè - Dason vừa nói vừa đưa một tờ báo cho hai anh

Trên báo là hình ảnh của ba cô gái rất dễ thương nhưng bên cạnh là dòngchữ to tướng dễ dàng đập ngay mắt người đọc . Nội dung của nó là Cáccông chúa nhỏ của ba tập đoàn thời trang hàng đầu Thế giới đang đi cùngba mình . Đó cũng là ba vị chủ tịch được xem là Trùm của ngành thờitrang .

- Nói vậy họ là - Joseph kinh ngạc đến độ ko nói nên lời- Chuyệnnày là sao hả? Ông có thể giải thích một tí ko? - Dason quay sang hỏiông hiệu trưởng với anh mắt khó hiểu

- Thật ra các cô ấy đã nhớ tôi giữ kín bí mật này nhưng . nếu các vịđã hỏi thì tôi cũng xin nói luôn . Chuyện các cô ấy sang đây học vẫnchưa được các ngài chủ tịch đồng ý - nói đến đâu ông ngừng lại để xemphản ứng của các anh

- Nói vậy có nghĩa là . họ bỏ trốn hay sao? - Joseph nghi ngờ hỏi

Hiểu trưởng ko trả lời thẳng câu hỏi của anh mà chỉ gật đầu khẳng định. Rồi ông mới nói thêm:

- Chuyện này chưa ai được biết cả, nên xin các cậu đừng tiết lộ ra ngoài

Ba anh chàng nghe được câu này thì mừng húm như mở cờ trong bụng .Trong đầu các anh đã biết nên làm gì với các cô gai nhà ta rồi . Họnhìn nhau ma cười nham hiểm

- Được thôi ! Chúng tôi hứa với ông- Dason nói rồi cùng Mike và Joseph bỏ đi một mạch

- Bây giờ tao biết làm gì rồi- Dason vừa đi vừa nói với hai thằng bạn

- tao cũng biết nên làm gì rồi - hai người kia cũng cười đểu nói

Cả ba cùng thẳng tiến đến lớp của ba nàng. Mà mặt mày các anh tươi nhưhoa.Chiến này các cô sẽ chít với chúng tôi- ba anh thầm nghĩ Còn ba cô nương ranh mãnh của chúng ta thìcũng vừa bước vào lớp. Ngay lập tức các cô đã nhận được những ánh mắtsoi mói của mọi người . Không khí trong lớp bậy giờ vô cùng ngột ngạc

- Hứ! Mới vào mà đã gây ấn tượng rồi - một cô gái nói rồi từ từ bước vềphía các cô - mấy người cũng gan quá ha dám đụng tới ba chàng hoàng tửcủa trường này à?

- Đúng là ko biết tự lượng sức mình, đũa móc mà trèo mâm son , hènmọn như các cô mà cũng định gây ấn tượng trước các anh ấy sao?- cô thứhai nói giọng khinh miệt

Mới sàng sớm vô lớp chưa kịp ngồi xuống mà ba cô đã bị người khác lêntiếng sỉ nhục mình , từ nhỏ đến lớn chưa một ai dám nói chuyện kiểu đóvới các cô hết , ngay cả dù lúc ba các cô giận dữ cùng ko hề nói nặnglời như thế mà chỉ trách nhẹ thôi nhưng bây giờ thì . máu nóngtrong người các cô sôi lên sùng sục . Ba cô tiến lại gần và Đốp, chát lại:

- Chúng tôi hèn mọn , các cô cao sang à? Thật nực cười - Nana khinh bỉ ra mặt

- Cô - mi cô kia tức lem

- À! Đúng òi nếu ko thấy tận mắt thì đừng nói nhé ! Người tuyên chiếnvới bọn tôi chính là họ . Họ muốn chít thì tụi tui làm sao mà cản vớilại tụi tui cũng muốn giúp cho họ chit nhanh một tí thui . Họ cám ontụi tui ko kịp nữa kìa - Rannie nghênh mặt nói tiếp

Rồi hai bên đứng đó đấu võ mồm với nhau ^$^%^*#^(*- &%&&(%(*- (!#$ làm cho cái lớp trở nên náo nhiệt hẳn .

Ba chàng trai cũng vừa tới để chứng kiến cuộc cãi vả của các nàng .Bỗng một người trong lớp phát giác ra sự xuất hiện của họ rồi hét lớnlên như trúng vé số:

- Bạch mã hoàng tử đến lớp ta kìa

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía của ba người họ . Ba cô nàng cũng ngạc nhiênko kém . Vì họ ko nghĩ rằng ba anh dám đến tận lớp mình . Thấy đượcngười cần tìm, các anh đi xăm xăm đến và kéo tay họ đi ra ngoài trongsự bất ngờ tột độ của các nàng củng như của mọi người

- Bỏ tay tui ra ! Đau quá à - Nana nhăn mặt đau đớn vì Dason nắm tay cô lôi đi quá mạnh và chặt

- Tên ôn thần thả tay tui ra ko là tui cắn à - Ariel tức giận nói nhưng anh nào có nghe

- Thật ra mấy người muốn gì chứ? Tha tay tụi tui ta chưa? - Rannie tứctối quát vào mặt Mike . Quá tức Rannie , Nana và Ariel thưởng cho bachàng ba cái cắn đau điếng

- Mấy cô làm cái trò gì vậy? - cả ba cùng la lên làm cho các cô giật mình

- Ai biểu ko thả chúng tôi ra làm chi - Ariel lí nhí nói - mấy anh làm tay chúng tôi đau quá.

Nghe Ariel nói mà rươm rướm nước mắt thì ba anh chàng mới nhìn xuốngthì thấy tay của mấy cô đỏ chóe còn in những lằng tay của mình mà kokhỏi chạnh lòng.

- Chúng tôi ko cố ý mà ! Thui đừng khóc nữa bộ mấy cô ko sợ người ta cười sao? - Dason cuối xuống cầm tay Nana lên xem rồi nói

- Phải đó! Mọi người đang nhìn kìa - Mike hò theo

Lời nói của anh thật sự có hiệu quả , ngay sau đó các cô ko còn mè nheo nữa.

- Nè! Anh lợi dụng nắm tay tôi như thế là đủ rồi đó - Nana nói mà mắt nhìn Dason lom lom

- Oh! Xin lỗi tui ko cố ý - anh hoảng hồn buông tay cô ra và nói- chúngtui có chuyện muốn nói với các cô , bây giờ thì đi theo chúng tui một tí

Nói xong các anh quan sat xem phản ứng của các cô thế nào nhưng ko thấy ai nói gì cả.

- Một tí thui chẳng lẽ các cô sợ chúng tui đến thế sao? - Joseph biết ba cô nghĩ gì nên mới dùng chiêu khích tướng

- Ai sợ chứ- ba cô đồng thanh - đi thì đi bộ sợ sao?

Thấy con mồi sập bẫy thì các anh cười khoái chí rồi dắt các cô lênsân thượng để thương lượng tiếp. Còn các cô cũng lon ton đi theo . Đểxem mí tên ngốc các anh giở trò gì - ba nàng thầm nghĩ .

Thật ra kế hoạch này các anh bày ra đã thành công được phân nửa rồi đóchính là đã dụ được các cô nàng chanh chua này vào bẫy một cách ngonngọt . Cho dù có nằm mơ các cô cũng ko ngờ rằng ba anh chàng này cũngrất ma ranh . Họ đã đặt ba nàng vào thế bí.

Lên tới sân thượng , chưa kịp thở thì Nana đã hạch hỏi:

- Được rồi có gì nói lẹ đi chúng tôi còn trở về lớp để học nữa?

- Từ từ đã Chu đại tiểu thư - Dason tiến sát gần cô và nói nhỏ vào tai cô .

- Anh .anh tại sao anh lại ..- Nana sửng sốt ko nói được.

- Muốn điều tra các cô đâu phải chuyện khó khăn gì , có phải ko Dươngđại tiểu thư - Mike nói rồi nháy mắt với Rannie . Còn mí cô náng ta tứcanh ách

Joseph quẳng tờ báo cho Ariel . Cô xem xong chỉ biết đứng đó giương đôi mắt to hết cỡ mà nhìn anh.

- Các vị tiểu thư xin bình tỉnh đi ! Nóng quá coi chừng lên tăng xông bây giờ - Joseph tỉnh bơ nói

- Ba người dám điều tra chúng tôi à ?- Nana tức quá quát tướng lên

- Suỵt! Cô làm gì hét lớn thế bộ muốn cho cả trường biết hay sao?- Dason vừa nói vừa đưa một ngón tay lên miệng cô

- Vậy mí người muốn gì đây ?-Rannie quắt mắt nhìn Mike hỏi

- Ko ! Có muốn gì đâu chỉ muốn các cô giúp chúng tôi một chuyện thôi - Mike khoái chí nhìn các cô nàng

- Muốn gì thì nói đại đi- Ariel nóng lên

- Chuyện là vầy, chúng tôi hiện giờ đang thiếu một người đầy tớ nên ..- Joseph nói rồi rảo nhanh mắt nhìn ba cô

- Các anh muốn dùng cái này để uy hiếp chúng tôi làm oxin cho ba ngườichứ gì?- Nana hỏi mà nhìn Dason như muốn ăn tươi nuốt sống

- Hahahaha ..- cả ba anh cùng cười man rợ - cô quả là thông minh , hiểu ý người khác - Dason ko vừa nói

- Đúng chúng tôi muốn các cô làm nô lệ cho chúng tôi - Mike nhìn Rannie khiêu khích

- Không bao giờ - ba cô đồng thanh hét lên

- Các anh có thiếu cha gì người hầu sao cứ nhất thiết là chúng tôi chứ? - Nana hỏi

- Phải đó ! Chỉ cần các anh mở miệng thì có hàng đống người tự nguyện dâng hiến cần gì đến ba chúng tôi chứ - Rannie tức tối quát

- Chúng tôi ko thích , chúng tôi muốn các cô, chỉ thế thôi - Mike nhìn Rannie tức tối làm anh sướng run người

- Giờ chúng tôi hỏi lần nữa các cô có chịu hay ko? - Dason gian xảo hỏi

- KHÔNG - các cô đồng thanh

- Được thôi ! Nếu vậy ngày mai cả trường sẽ xôn xao lên vì tin Cácđại tiểu thư trốn nhà , lừa thầy dối bạn giả nghèo hahaha - Josephnói rồi toan quay lưng bỏ đi

- Anh . đứng lại đó - Ariel hét lên gọi giật anh lại - Các anh thậtbỉ ổi . Ko giống phong cách hành sự của một thiếu gia danh giá .

- Cô - bị sỉ nhục Joseph tức điên người nhưng anh phải gắng kiềm chế để hoàn thành việc lớn

- Chúng tôi cho các cô từ từ suy nghĩ đó - Dason nói rồi kéo 2 người kia ra chỗ khác

- Ê! Mày có chắc bọn họ sẽ chịu ko?- Mike vờ vực hỏi Joseph

- Mày cứ yên chí đi - Joseph cười thầm

Về phía các cô nàng , giờ đây họ rất hoang mang ko biết phải làm sao.Nếu để cho cả trường biết đồng nghĩa với việc thông báo cho papa các côbiết

- Bây giờ tính sao? Lời của ba tên đó có đáng tin ko? - Ariel lo lắng hỏi

- Mấy bà để từ từ tui nghĩ coi đừng cóa hối nữa - Nana phát tiết lên

- Nhìn mặt ba ông tám đó ko giống là nói giỡn đâu - Rannie nói mà lòng nóng như lửa đốt

- Ko ngờ cũng có ngày mình bị chơi một cú như thế - Nana nhăn mặt nói -giờ chỉ còn cách đồng ý yêu cầu của mấy tên đó thôi - nói rồi cô nhìnhai con bạn như hỏi ý

- Uhm! đành chịu thôi hết cách rồi- Rannie miễn cưỡng đáp

- Còn bà ?- Nana hỏi Ariel

- Hai bà đã quyết định như vậy thì cứ thế mà làm đi - Ariel xụ mặt nói

- Hứ! Muốn tụi tui làm oxin cho hả , được thôi ! Nhưng các anh đừngtưởng bở. Các anh biết nắm tẩy của chúng tôi , bộ chúng tôi ngu sao? -Nana cười thâm hiểm - tới lúc đó tui cho mấy anh kêu trời ko thấu ,kêu đất cũng ko được luôn Thế rồi ba cô đi đến chỗ các chàng để đàm phán mà mặt ai nấy đều bình tĩnh đến bất bình thường .

- Muốn chúng tôi đồng ý cũng được nhưng phải có điều kiện kèm theo - Nana nhìn ba anh ranh mãnh nói

- Được ! Điều kiện của các cô là gì? Nói Đi! - Joseph nói mà trong lòng thầm lo ko biết cô nàng muốn giở trò gì đây

- Thứ nhất chúng tôi muốn các anh làm hợp đồng đảm bảo cho lời nói của mình - Nana cao giọng nói

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

- Các cô ko tin chúng tôi sao?- Mike hỏi

- Không- cả ba đồng thanh làm các anh giật mình

- Được ! Chúng tôi chấp nhận - Dason chịu hết nổi trước giờ có ai dám nói là ko tin các anh đâu.

- Thứ hai nếu bản hợp đồng này bị một trong hai bên tiết lộ thì bên đósẽ phải bồi thường tổn thất cho bên kia , Ok? - Nana vẫn tiếp tục

- Chuyện đó là đương nhiên . Nhưng bồi thường cái gì ? - Mike khó hiểu

- Nếu bên nào tiết lộ thì phải làm oxin cho bên kia mà ko được hó hélời nào , sao hả ? - Rannie vênh mặt vừa nói vừa kênh với Mike

- Cô ngon lánh . Ok thôi , tui sợ cô sao ?- Mike vừa nói vừa dí tay chỉ vào mặt Rannie

- Thứ ba chúng tôi chỉ làm oxin cho các anh trong vòng ba tháng thôi ,Ok? Các anh ko muốn tụi tui cũng đành chịu , sao quyết định đi ! - Nanatiếp tục bản tấu sớ dài ngoằn của mình

- Ok ! CÓ còn hơn ko - Dason gật đầu

- Thứ tư chúng tôi sẽ ko làm những việc phi pháp, trái với lương tâm .Còn nữa, các anh ko được quyền bóc lột sức lao động của chúng tôi. Ok?- Nana đứng khoanh tay nói

- Ok - ba anh đồng thanh vì quá bực mình

- Còn gì nữa ko nói luôn một lần một đi chúng tôi mệt quá - Mike phát quạu

- Cuối cùng ko được xâm phạm thân thể hay bất cứ những gì gọi là riêngtư của chúng tôi . Sao hả? Bấy nhiêu đó có làm được ko?- Nana nhướngmắt hỏi

- Các cô có cho tụi tui cũng ko thèm - ba anh cùng nói

- Anh . - các nàng tức phì khói

- Ừ !Nhưng có cho đâu mà thèm - Nana mát mẻ

- Cô .. yên tâm đi thời gian còn dài, từ từ hành hạ các cô vẫn chưa muộn - Dason mặt gian trá nhìn cô nói

- Chúng tôi sẽ cho các cô biết mùi vị thế nào khi xúc phạm đến tôi - Joseph nhìn Ariel vừa nói vừa cười cười - Ok ! Những yêu cầu của các cô chúng tôisẽ cố gắng thực hiện. Bây giờ các cô về lớp đi sau giờ học là bắt đầu công việc nhá - Mike nói xong rồi cùng Danson và Joseph bỏ đi nhưngko quên để lại cho ba cô những cái nháy mắt chít người

- Trời ơi ! Chắc chết quá , có ai cứu tui hem? Tự nhiên đi làm oxin cho ba ông tám đó - Rannie than vãn

- Thui tụi tui cũng vị thui , đi vào lớp đi mắc công hồi bị la nữa -

Nana kéo Rannie và Ariel về lớp mà trong lòng tức lộn ruột khi nghĩ tới bản mặt đáng ghét của Danson

Bước vào lớp các cô đã bị Joe kéo đi hỏi chuyện.

- Mí bà ko sao chứ? Họ có làm gì ba bà hem ?- Joe lo lắng hỏi

- Có gì đâu chỉ là nói chuyện thui - Rannie trấn an bạn

- Thật ko?- Joe nghi ngờ- vậy mí bà định xử ba ông đó ra sao?

- Sau khi nói chuyện , chúng tui đã quyết định đình chiến - Nana nói mà giọng bùn bùn

- UHM! Vô học thôi - Joe nói xong rồi bỏ vào lớp .

Còn ba cô thì thầm thương cho số phận hẩm hiu của mình sắp tới ko biết trôi về đâu. +Cùng lúc đó tại sân bay:

- CHuyến bay từ New York mang số A3255 vừa hạ cánh tại sân bay . Xinquý khách nhanh chóng đến bộ phận hải quan để kiểm tra hành lí..- tiếngcô tiếp viên vang trên loa

Sau mười lăm phút làm việc với hải quan thì cuối cùng cô cũng đặt chânxuống mảnh đất quê hương của mình. Cô vừa bước ra đã thu hút biết baoánh mắt hướng về mình. Với mái tóc dài tung bay trong gió , khuôn mặtthanh tú đã làm xiu đổ nhiều chàng trai .

- Đại tiểu thư! Đại tiểu thư tôi ở đây nè !- ông người đàn ông ngoài sáu mươi đứng từ xa vẫy tay với cô gái

- Bác Ngô ! Phiền bác ra đây đón cháu quá - cô gái từ từ tiến đến và mỉm cười

- Có gì đâu đó là nhiệm vụ của tôi mà ! - người đàn ông cười hiền nói- giờ tiểu thư về nhà chứ?

- Ko hãy đến D&D trước - nói rồi cô bước lên một chiếc xe màu đen sang trọng rồi lao đi

- Lần này ko biết tiểu thư về đây có chuyện gì ko?- người đàn ông vừalái xe vừa hỏi- chắc chuyện lần này quan trọng lắm nên đại tiểu thư mớiđích thân giải quyết phải ko ạ?

- Bác quả là người hiểu cháu nhất - Beatrice cười nhẹ nói - bác thửnghĩ coi còn ai trên đời này khiến cháu phải chạy đôn chạy đáo thế này?

- Chẳng lẽ là .nhị tiểu thư ?- ông Ngô ngạc nhiên nói mà mắtmở to kinh ngạc- ko phải cô ấy đang ở nước ngoài sao ? sao lại về đâyđược?

- Con bé đó đã để lại một mảnh giấy với vài dòng tin nhắn rồi trốn quađây , bây giờ ở bển đang náo động vì nó. Ba cháu đang tức giận lắm nênmới bảo cháu qua đây bắt nó - cô cũng hết cách với cô em bướng bỉnh củamình vì cô biết rằng điều gì nó muốn là nhất định phải làm cho được .Chiến này coi bộ đi công cóc rồi , cô thầm ngao ngán

Chưa đầy mười lăm phút , chiếc xe sang trọng đã đổ trước cửa một tòacao ốc đồ sộ. Beatrice bước xuống với dáng vẻ tự tin nhưng cũng ko mấtsự sang trọng, quý phái toát ra trên người .

- Bác ở đây đợi cháu một tí nha, cháu sẽ xuống liền - dặn dò ông Ngô xong cô đi thẳng vào trong.

Cô đi tới quầy tiếp tân và nhã nhặn hỏi :

- Làm ơn cho hỏi phòng tổng giám đốc ở lầu mấy?

- Dạ .. dạ ở lầu tám ạ - cô tiếp tân choáng ngợp trước vẻ đẹp của cô

- Cám ơn cô - cô mỉm cườii vớii cô tiếp tân rồi xoay người bỏ đi

Vừa mới đặt chân lên lầu 8 cô đã nghe giọng một người con gái vang lên phía sau:

- Cô là ai? có hẹn trước với tổng giám đốc hay ko?

- Hẹn trước? Bộ cần phải hẹn trước nữa sao? - Beatrice tỉnh bơ trả lời mà ko hay là khuôn mặt của cô gái nọ bắt đầu đanh lại

- Nếu ko có hẹn trước thì mời cô về cho . Tổng giám đốc đang họp - cô gái khó chịu nhìn Beatrice

- Mà nói nãy giờ vậy cô là ai mà có quyền đuổi khách vậy? - Beatrice vẫn thản nhiên hỏi cô gái nọ

- Tôi là Amy, là thư kí của tổng giám đốc như thế được chưa? - Amy kênh kiệu nói (cái nì lấy đại tên thui nha)

- Cho dù tôi ko có hẹn đi nữa thì cũng đừng dùng thái độ đó mà đối xửvới khách hàng - Beatrice nhìn thẳng vào mắt Amy mà nói làm cho cô tacó phần khiếp sợ - Tôi sẽ vào phòng ngồi đợi tổng giám đốc của cô .

Nói là làm Beatrice bỏ đi một nước vào phòng tổng giám đốc mặc cho Amy đang đứng đó nhìn cô mà tức tối. Nói là làm Beatrice bỏ đi một nước vào

phòng tổng giám đốc mắc cho Amy đang đứng đó nhìn cô mà tức tối.

- Cuộc họp đến đây kết thúc . Ngày mai mỗi phòng sẽ nộp cho tôi bản kếhoạch cho tháng sau - Ken nói xong rồi đứng dậy trở về phòng

- Tổng giám đốc à ! Anh có khách trong phòng đó - Amy bực bội nhưng vẫn cố gắng nói với Ken giọng ngọt ngào nhất

- Hôm nay tôi có hẹn với ai sao? - Ken ngạc nhiên hỏi

- Dạ ko ạ! Nhưng cô ta ko nghe em nói mà bảo là vào phòng đợi anh - Amy cố giải thích

- Thôi được rồi ! Cô đi làm việc của mình đi . À ! pha dùm tôi hai táchtrà luôn - Ken đi về phòng mà ko khỏi thắc mắc về vị khách ko mời này

Mở cửa bước vào phòng mình anh thật sự ngạc nhiên vì thấy có người đangngồi trên chiếc ghế của anh và quay mặt ra ngoài. Anh từ từ bước đến vàcất tiếng hỏi với giọng lịch sự:

- Xin lỗi nhưng chúng ta có biết nhau ko? Sao lại ngồi trên ghế của tôi vậy?

- Dĩ nhiên là quen rồi - cô gái vẫn tiếp tục nói

- Ủa! Sao nghe giọng quen quen - Ken ngờ ngợ

- Sao hả? Nhớ được chưa? Trí nhớ của anh tồi quá đấy - Beatrice vẫn nói mà ko hề quay lại

- Em .Ko thể nào, em chẳng phải đang ở Milan sao?- Ken lần nàycòn kinh ngạc hơn vì biết được ngồi đó là ai rùi. Người con gái mà anhyêu nay đã trở về

Beatrice bây giờ mới xoay người lại đối diện với anh. Cả hai người gặpnhau , bao nhiêu nỗi nhớ nhung ấp ủ bây lâu nay dùng như đang vỡ òa ra.Ken chạy lại ôm chầm cô. Ôm thật chặc như sợ khi buông tay mình ra thìcô sẽ tan biến .Hai người cứ thế mà nhìn nhau , nhìn thật sâu vào mắtđối phương như tìm lại những kỉ niệm ngọt ngào của cả hai. Sau nhữngnăm xa cách , tình cảm của hai người ko những ko phai nhòa mà còn trởnên mạnh liệt hơn. Vì đều là những người trong nganh thờii trang , bậnbịu là việc ko tránh khỏi nên cả hai rất ít có thời gian trò chuyện chứđừng nói đến việc gặp nhau. Giờ gặp lại hỏi ko vui sao được?

- Beatrice ! Anh nhớ em nhiều lắm - Ken thì thầm bên tai cô

- Em cũng thế cũng nhớ anh lắm!- cô cười hạnh phúc rồi lại ôm anh thật chặt như đền bù khoảng thời gian xa cách

Ken từ từ cuối xuống trao cho cô một nụ hôn nồng cháy . Đối với cả haikhoảnh khắc này như ngưng đọng , trên đời này chỉ còn lại mình anh vàcô mà thôi . Nụ hôn kéo dài như vô tận nếu ko có tiếng gõ cửa của Amythì cả hai mới buông nhau ra.

- Tổng giám đốc trà của anh đây

- Uhm! Cô để đó đi - Ken nói và chỉ tay lên bàn

Đặt 2 tách trà lên bàn rồi ra ngoài nhưng cô cũng ko quên liếc nhìn Beatrice bằng một cái nhìn sắc lẻm.

- Cô gái đó là thư kí của anh uh? - Beatrice nhìn theo bóng của Amy khuất sau cánh cửa rùi quay sang hỏi Ken

- Uhm! Cô ấy là Amy , thư kí anh mới mướn đó - Ken nói và nhìn ra cửa

- Em biết tên cô ta rồi - Beatrice nói

- Bộ . em ghen hả ?- Ken vừa vòng tay ra trước ôm cô vừa ma mãnh hỏi cô

- Xí ! Ai dư hơi đâu mà ghen - nói vậy thui chứ thật ra cô đang rất hạnh phúc trong vòng tay mạnh mẽ của anh

- À mà sao tự nhiên em lại trở về đột ngột vậy?- Ken sực nhớ

- Nếu em nói em nhớ anh muốn về thăm anh được hông ?- cô cũng tinh nghịch chọc anh

- Dĩ nhiên được anh còn mừng nữa là khác,chỉ sợ ko phải vậy thui- Ken xoay người cô lại đối diện với mình nhưngvòng tay anh vẫn siết chặt lấy cô

- Nè ! Đàng hoàng lại đi, nói chuyện nghiêm túc nè - cô lườm anh

- Thì anh đang đàng hoàng lắm đây - anh vẫn ko thôi chọc cô (ông nì xem vậy cũng ghia thiệt)

- Anh mà còn vậy em đi về a - nói rồi cô vờ quay lưng đi nhưng đã bị anh nắm lại

- Ok !OK! Xem như anh sợ em quá rùi - Ken vừa nói vừa chấp tay lại vẻmặt hết sức ngây thơ (vô số tội) làm cô ko khỏi phì cười - rùi em nóiđi , anh

nghe

- Lần này em về một là vì nhớ anh muốn thăm anh . Còn chuyện thứ hai là ..- nói đến đây cô bỗng thở dài

- Là chuyện của Rannie phải ko?? - Ken hiểu ý người yêu

- Uhm ! Em đang đau đầu vì chuyện này nè . Ba em bảo là phải bắt nó vềcho bằng được nhưng . em ko nở làm như thế với con bé . Nóđang ở chỗ anh phải ko? - Beatrice giọng buồn buồn hỏi anh

- Sao em biết ? Anh đâu có ..- Ken bất ngờ vì ko hiểu sao cô lại biết chuyện này

- Ở đây nó còn có chỗ nào để đi ngoài nhà anh? Về nhà ba cho bị bắt sao? - Beatrice lườm yêu anh nói

- Em có muốn gặp nó ko? - Ken hỏi

- Dĩ nhiên , mục đích chính em về đây là muốn gặp nó mà - Beatrice nói

- Uhm ! Vậy để anh thu xếp công việc rồi chở em về - Ken nhìn cô nói

Sau giờ tan học , bốn cô tung tăng đi ra cổng trường. Các cô ko hề biết , từ nãy đến giờ vẫn có mấy cặp mắt đố kị đang theo dõi:

- Bọn nó phải ko? - một cô gái hỏi

- Uhm ! Ba con ranh đó đó - cô thứ hai trả lời

- Để đó đi, tao ko bỏ qua dễ dàng vậy đâu - cô gái ban đầu nói rồi bỏ đi với nét mặt sát thủ

- Nè! Joe ngày mai qua nhà tui chơi đi, hay tối nay mình đi shopping nha - Ariel hí hửng nói

- Được đó , được đó ! Hôm nay hay là đi shopping đi. Đi đâu chứ đi shoplà tui ok liền .Lần trước tại ba ông tám đó mà chưa mua được gìnhiều- Rannie tranh thủ nói .

- Tui cũng đồng ý lời Rannie đó . Bà thì sao hả Joe? - Nana bất ngờ quay qua hỏi Joe.

Nhưng hình như , từ nãy đến giờ ko cô ko có theo dõi câu chuyện của mấycô bạn. Cô cứ vừa đi vừa suy nghĩ điều gì đó hết sức đăm chiêu.

- Joe ! Joe ! Joeeeeeeee ! - Nana bực mình hét toáng lên

- Hả ? Hả? Chuyện gì ? Chuyện gì sảy ra ? - cô giật mình hỏi

- Bà nha! Từ hồi chiều đến giờ bà làm gì như người mất hồn vậy? Sảy ra chuyện gì , khai mau ? - Rannie nheo mắt hỏi

- Có phải bị chàng nào bắt mất hồn rồi ko? - Ariel lém lĩnh

- Làm gì có chứ ! Mấy bà ban nãy nói gì ? Nói lại tui nghe xem ! - Joe chối bay chối biến

- Tui hỏi bà tối nay đi shop ko? - Nana nhắc lại cho bạn mình nghe

- Uhm! Dĩ nhiên đi òi - Joe phấn khởi nói . Vì khi nghĩ đến việc mua sắm là cô hết bùn ngay (mấy cô nì đúng là bạn bè muh)

- Tin tin . - tiếng kèn xe vang lên phái sau làm các cô giật mình quay lại xem xét sự tình .

- Lên xe ! Nhanh lên ! - Dason , Mike và Joseph đang ngồi trên ba chiêc xe đua thứ thiệt ra lệnh

- Tại sao chúng tôi phải lên xe các anh? - Nana đanh đá hỏi

- Bây giờ các cô có lên ko? Hay là - Joseph hỏi lửng lờ , nhưng các cô cũng lờ mờ đoán ra các anh muốn gì

- Thui nha ! Có gì tối nay tui gọi cho bà - Rannie nói với Joe rồi ba cô leo lên xe.

- Đúng là ngang ngược hết sức - ba cô rủa thầm - tự nhiên bị họ nắm tẩy à ! Tức chít

Ba chiếc xe phóng như tên bay trên đường , làm mấy cô nàng hồn vía lên mây.

+ Trên xe Mike :

Rannie lên xe , ko nói năng cũng gì mà nhìn chăm chăm anh như muốn ăn tươi nuốt sống .

- Way! Đừng nhìn tôi bằng cặp mắt đó được ko? - Mike nhìn Rannie nói

- ..- cô ko thèm nói gì

- Sao ko trả lời ? Bình thường cô dữ lắm mà ? - thấy Rannie ko lên tiếng trả lời anh ngạc nhiên vô cùng

Quả thật sau câu nói của Mike , cô ko còn nhìn anh nữa mà chuyển sangnhìn thẳng phía trước . Ko hiểu sao khi có hai người như thế này cô komuốn cãi chút nào. Mike thì ngược lại , thấy cô ko lên tiếng , nghĩ làcô khi dễ mình nên anh tăng tốc xe làm cho cô hoảng hồn la lên:

- Anh điên hả? Chạy chậm lại thôi - Rannie vừa nói vừa nhắm tịt mắt lại vì mọi vật xung quanh cô bây giờ trôi qua vùn vụt

- Chịu mở miệng rồi hả? - Mike nhếch miệng cười hỏi

- Anh có chạy chậm lại ko? - Rannie hét lên

Nhưng hình như tiếng hét của cô ko có tác dụng gì mà càng làm cho anh thêm phần phấn khích.

- Anh dừng lại thì đừng trách tui - nói rồi cô cầm tay anh đưa lên miệng mình , cắn thật mạnh

- AAAAAAA .. két ..! - vì quá đau nên anh thắng gấp lại làm cho đầu cô đập mạnh về phía trước

- Cô điên hả? - anh quát

- ANh điên thì có . Làm gì mà chạy nhanh vậy? Một cái cắn như vậy là ít đó - vừa xoa xoa cái trán mình cô vừa giận dữ quát

- Đầu cô bị gì vậy ? Đưa tui xem coi - bây giờ anh mới phát hiện ra cái trán của cô đang sưng đỏ lên .

- Ko cần anh lo ! Anh lo mà chạy cho đàng hoàng lại đi - cô gạt tay anh ra và nói

Tức mình nhưng ko thể làm gì khác được nên anh chỉ biết lẳng lặng chở cô đi tới diểm hẹn mà thôi.

Rannie thì ngồi đó mà cảm thấy khó chịu trong lòng. Rõ ràng là cô komuốn nói vậy thế mà vẫn nói. Khi thấy anh có vẻ hụt hẫn vì bị cô từchối , ko hiểu sao cô thấy tội nghiệp anh.

- Xin lỗi nha! Tôi.. tôi thật ko cố ý nói vậy đâu - Rannie lí nhí nói .Ko thấy anh phản ứng gì cả nên cô đành im lìm , ko dám hó hé gì cả

Mike đâu phải hem nghe, anh chàng đang sướng mê li đó chứ! Trên môi anh lúc đó đã nở một nụ cười ác ma mà cô nèo coa hay đâu

+ Xe của Joseph:

- Tên kia ! Anh định chở tui đi đâu hả? - Ariel bực mình hỏi

- Đi kí hợp đồng - anh đáp gọn

- Lần trước làm đổ kem của tui, tui còn quên chưa bắt đền anh - Ariel nhắc lại chuyện cũ (hixhixhix ss nhớ dai ghê)

- Cô còn nhắc nữa hả? Hôm đó cô làm cái mặt tui toàn là kem ko tui còn chưa tính sổ cô nữa kìa - joseph cũng ko vừa

- Hahahahaha nhớ lại khuôn mặt của anh lúc đó thiệt là ..hahahaha ,giống mặt mèo dễ sợ hahaha - cô ngồi nhớ lại kiệt tác của mìnhmà cười khúc khích

- Cô cười đủ chưa? Đừng cười như thế nữa giống con ngốc lắm - anh quêđộ nói . Mặc dù chính nụ cười đó làm anh cảm thấy rất ấm lòng.

- Nè! Bộ anh thân với hai người kia lắm hả? - cô hỏi

- Uhm! Chúng tôi chơi với nhau từ nhỏ - anh nói

- Hihihi vậy giống tụi tui òi - Ariel vui mừng vì có người giống mình

- Ủa , vậy ba cô cũng chơi thân từ nhỏ với nhau à ? - anh ngạc nhiên nhìn cô

- Ba chúng tôi như chị em ruột thịt vậy đó , đi đâu cũng có nhau. Do bamẹ quá bận ko có thời gian chơi với chúng tôi nên chúng tôi phải tựchơi với nhau thôi à - Ariel buồn buồn nói - ai nói là nhà giàu thìsướng chứ?

- Ko ngờ tuổi thơ của các cô là như thế! Cô ko có anh chị em hay sao? - Joseph thông cảm

- Không ! Ba mẹ chỉ có một mình tui thôi , nên nhiều lúc thấy người tacó anh chị em cũng ham lắm chứ! - cô thật thà nói - nhưng cũng may làcòn có Nana và Rannie làm bạn nên tui hem cảm thấy cô đơn, bây giờ còncó cả Joe nữa

Joseph nghe Ariel bộc bạch tâm sự của mình , anh cả thấy cuộc sống củacô và anh cũng giống nhau. Ko có ai chịu làm bạn cả , chỉ có duy nhấthai người bạn thân . Nhưng họ ko thể khỏa lấp được nỗi trống vắng trongtâm hồn anh được. Anh đột nhiên quay sang nhìn Ariel. Cô nàng đang mơmàng nhìn phong cảnh hai bên đường trên môi vẫn nở nụ cười thiên thần.

- Cô ngốc này thiệt là - anh vừa nghĩ vừa mỉm cười . Chiếc xe đua vẫn lướt nhẹ trên mặt đường

- Tên ôn thần này hum ni sao mà lạ thế? Thường ngày mặt mày lúc nàocũng khó đăm đăm , gặp là mắc cãi hem à ! Nhưng thui kệ , hôm nay hắnhem cãi là Mô Phật òi. Nhìn kỹ cũng đẹp trai lém chứ bộ,hihihihi -Ariel thầm nghĩ rồi cười một mình

+ Trên xe Dason:

- Tại sao các anh lại làm vậy?? - Nana tức giận hỏi

- Ko tại sao cả, vì chúng tôi thích thôi - câu hỏi tối nghĩa của Nana mà anh cũng hiểu mà trả lời

- Vì chúng tôi thích nói thế mà nghe được à? - cô lặp lại câu trả lời của anh mà sôi máu

- Tui muốn thấy vẻ mặt đau đớn của cô. Hahahaha- nói rồi anh cười lớn như phát cuồng

- Anh đúng là ác quỷ hút máu người - Nana khiếp sợ trước giọng cười quái gở của anh

- Đúng! tui là ác quỷ và tôi sắp ăn thịt cô đây - anh vừa nói vừa thắng gấp rồi đưa mặt mình sát mặt cô mà nói

- Anh anh dám tui sẽ.. cắn cho anh chết lun - cô nuốt nước miếng , lắp bắp nói +Cùng lúc đó tại sân bay:

- CHuyến bay từ New York mang số A3255 vừa hạ cánh tại sân bay . Xinquý khách nhanh chóng đến bộ phận hải quan để kiểm tra hành lí..- tiếngcô tiếp viên vang trên loa

Sau mười lăm phút làm việc với hải quan thì cuối cùng cô cũng đặt chânxuống mảnh đất quê hương của mình. Cô vừa bước ra đã thu hút biết baoánh mắt hướng về mình. Với mái tóc dài tung bay trong gió , khuôn mặtthanh tú đã làm xiu đổ nhiều chàng trai .

- Đại tiểu thư! Đại tiểu thư tôi ở đây nè !- ông người đàn ông ngoài sáu mươi đứng từ xa vẫy tay với cô gái

- Bác Ngô ! Phiền bác ra đây đón cháu quá - cô gái từ từ tiến đến và mỉm cười

- Có gì đâu đó là nhiệm vụ của tôi mà ! - người đàn ông cười hiền nói- giờ tiểu thư về nhà chứ?

- Ko hãy đến D&D trước - nói rồi cô bước lên một chiếc xe màu đen sang trọng rồi lao đi

- Lần này ko biết tiểu thư về đây có chuyện gì ko?- người đàn ông vừalái xe vừa hỏi- chắc chuyện lần này quan trọng lắm nên đại tiểu thư mớiđích thân giải quyết phải ko ạ?

- Bác quả là người hiểu cháu nhất - Beatrice cười nhẹ nói - bác thửnghĩ coi còn ai trên đời này khiến cháu phải chạy đôn chạy đáo thế này?

- Chẳng lẻ là .nhị tiểu thư ?- ông Ngô ngạc nhiên nói mà mắtmở to kinh ngạc- ko phải cô ấy đang ở nước ngoài sao ? sao lại về đâyđược?

- Con bé đó đã để lại một mảnh giấy với vài dòng tin nhắn rồi trốn quađây , bây giờ ở bển đang náo động vì nó. Ba cháu đang tức giận lắm nênmới bảo cháu qua đây bắt nó - cô cũng hết cách với cô em bướng bỉnh củamình vì cô biết rằng điều gì nó muốn là nhất định phải làm cho được .Chiến này coi bộ đi công cóc rồi , cô thầm ngao ngán

Chưa đầy mười lăm phút , chiếc xe sang trọng đã đổ trước cửa một tòacao ốc đồ sộ. Beatrice bước xuống với dáng vẻ tự tin nhưng cũng ko mấtsự sang trọng, quý phái toát ra trên người .

- Bác ở đây đợi cháu một tí nha, cháu sẽ xuống liền - dặn dò ông Ngô xong cô đi thẳng vào trong.

Cô đi tới quầy tiếp tân và nhã nhặn hỏi :

- Làm ơn cho hỏi phòng tổng giám đốc ở lầu mấy?

- Dạ .. dạ ở lầu tám ạ - cô tiếp tân choáng ngợp trước vẻ đẹp của cô

- Cám ơn cô - cô mỉm cườii vớii cô tiếp tân rồi xoay người bỏ đi

Vừa mới đặt chân lên lầu 8 cô đã nghe giọng một người con gái vang lên phía sau:

- Cô là ai? có hẹn trước với tổng giám đốc hay ko?

- Hẹn trước? Bộ cần phải hẹn trước nữa sao? - Beatrice tỉnh bơ trả lời mà ko hay là khuôn mặt của cô gái nọ bắt đầu đanh lại

- Nếu ko có hẹn trước thì mời cô về cho . Tổng giám đốc đang họp - cô gái khó chịu nhìn Beatrice

- Mà nói nãy giờ vậy cô là ai mà có quyền đuổi khách vậy? - Beatrice vẫn thản nhiên hỏi cô gái nọ

- Tôi là Amy, là thư kí của tổng giám đốc như thế được chưa? - Amy kênh kiệu nói (cái ni lấy đại tên thui nha)

- Cho dù tôi ko có hẹn đi nữa thì cũng đừng dùng thái độ đó mà đối xửvới khách hàng - Beatrice nhìn thẳng vào mắt Amy mà nói làm cho cô tacó phần khiếp sợ - Tôi sẽ vào phòng ngồi đợi tổng giám đốc của cô .

Nói là làm Beatrice bỏ đi một nước vào phòng tổng giám đốc mặc cho Amyđang đứng đó nhìn cô mà tức tối.Nói là làm Beatrice bỏ đi một nước vàophòng tổng giám đốc mắc cho Amy đang đứng đó nhìn cô mà tức tối.

- Cuộc họp đến đây kết thúc . Ngày mai mỗi phòng sẽ nộp cho tôi bản kếhoạch cho tháng sau - Ken nói xong rồi đứng dậy trở về phòng

- Tổng giám đốc à ! Anh có khách trong phòng đó - Amy bực bội nhưng vẫn cố gắng nói với Ken giọng ngọt ngào nhất

- Hôm nay tôi có hẹn với ai sao? - Ken ngạc nhiên hỏi

- Dạ ko ạ! Nhưng cô ta ko nghe em nói mà bảo là vào phòng đợi anh - Amy cố giải thích

- Thôi được rồi ! Cô đi làm việc của mình đi . À ! pha dùm tôi hai táchtrà luôn - Ken đi về phòng mà ko khỏi thắc mắc về vị khách ko mời này

Mở cửa bước vào phòng mình anh thật sự ngạc nhiên vì thấy có người đangngồi trên chiếc ghế của anh và quay mặt ra ngoài. Anh từ từ bước đến vàcất tiếng hỏi với giọng lịch sự:

- Xin lỗi nhưng chúng ta có biết nhau ko? Sao lại ngồi trên ghế của tôi vậy?

- Dĩ nhiên là quen rồi - cô gái vẫn tiếp tục nói

- Ủa! Sao nghe giọng quen quen - Ken ngờ ngợ

- Sao hả? Nhớ được chưa? Trí nhớ của anh tồi quá đấy - Beatrice vẫn nói mà ko hề quay lại

- Em .Ko thể nào, em chẳng phải đang ở Milan sao?- Ken lần nàycòn kinh ngạc hơn vì biết được ngồi đó là ai rùi. Người con gái mà anhyêu nay đã trở về

Beatrice bây giờ mới xoay người lại đối diện với anh. Cả hai người gặpnhau , bao nhiêu nỗi nhớ nhung ấp ủ bây lâu nay dùng như đang vỡ òa ra.Ken chạy lại ôm chầm cô. Ôm thật chặc như sợ khi buông tay mình ra thìcô sẽ tan biến .Hai người cứ thế mà nhìn nhau , nhìn thật sâu vào mắtđối phương như tìm lại những kỉ niệm ngọt ngào của cả hai. Sau nhữngnăm xa cách , tình cảm của hai người ko những ko phai nhòa mà còn trởnên mạnh liệt hơn. Vì đều là những người trong nganh thờii trang , bậnbịu là việc ko tránh khỏi nên cả hai rất ít có thời gian trò chuyện chứđừng nói đến việc gặp nhau. Giờ gặp lại hỏi ko vui sao được?

- Beatrice ! Anh nhớ em nhiều lắm - Ken thì thầm bên tai cô

- Em cũng thế cũng nhớ anh lắm!- cô cười hạnh phúc rồi lại ôm anh thật chặt như đền bù khoảng thời gian xa cách

Ken từ từ cuối xuống trao cho cô một nụ hôn nồng cháy . Đối với cả haikhoảnh khắc này như ngưng đọng , trên đời này chỉ còn lại mình anh vàcô mà thôi . Nụ hôn kéo dài như vô tận nếu ko có tiếng gõ cửa của Amythì cả hai mới buông nhau ra.

- Tổng giám đốc trà của anh đây

- Uhm! Cô để đó đi - Ken nói và chỉ tay lên bàn

Đặt 2 tách trà lên bàn rồi ra ngoài nhưng cô cũng ko quên liếc nhìn Beatrice bằng một cái nhìn sắc lẻm.

- Cô gái đó là thư kí của anh uh? - Beatrice nhìn theo bóng của Amy khuất sau cánh cửa rùi quay sang hỏi Ken

- Uhm! Cô ấy là Amy , thư kí anh mới mướn đó - Ken nói và nhìn ra cửa

- Em biết tên cô ta rồi - Beatrice nói

- Bộ . em ghen hả ?- Ken vừa vòng tay ra trước ôm cô vừa ma mãnh hỏi cô

- Xí ! Ai dư hơi đâu mà ghen - nói vậy thui chứ thật ra cô đang rất hạnh phúc trong vòng tay mạnh mẽ của anh

- À mà sao tự nhiên em lại trở về đột ngột vậy?- Ken sực nhớ

- Nếu em nói em nhớ anh muốn về thăm anh được hông ?- cô cũng tinh nghịch chọc anh

- Dĩ nhiên được anh còn mừng nữa là khác, chỉ sợ ko phải vậy thui- Kenxoay người cô lại đối diện với mình nhưng vòng tay anh vẫn siết chặtlấy cô

- Nè ! Đàng hoàng lại đi, nói chuyện nghiêm túc nè - cô lườm anh

- Thì anh đang đàng hoàng lắm đây - anh vẫn ko thôi chọc cô (ông nì xem vậy cũng ghia thiệt)

- Anh mà còn vậy em đi về a - nói rồi cô vờ quay lưng đi nhưng đã bị anh nắm lại

- Ok !OK! Xem như anh sợ em quá rùi - Ken vừa nói vừa chấp tay lại vẻmặt hết sức ngây thơ (vô số tội) làm cô ko khỏi phì cười - rùi em nóiđi , anh nghe

- Lần này em về một là vì nhớ anh muốn thăm anh . Còn chuyện thứ hai là ..- nói đến đây cô bỗng thở dài

- Là chuyện của Rannie phải ko?? - Ken hiểu ý người yêu

- Uhm ! Em đang đau đầu vì chuyện này nè . Ba em bảo là phải bắt nó vềcho bằng được nhưng . em ko nở làm như thế với con bé . Nóđang ở chỗ anh phải ko? - Beatrice giọng buồn buồn hỏi anh

- Sao em biết ? Anh đâu có ..- Ken bất ngờ vì ko hiểu sao cô lại biết chuyện này

- Ở đây nó còn có chỗ nào để đi ngoài nhà anh? Về nhà ba cho bị bắt sao? - Beatrice lườm yêu anh nói

- Em có muốn gặp nó ko? - Ken hỏi

- Dĩ nhiên , mục đích chính em về đây là muốn gặp nó mà - Beatrice nói

- Uhm ! Vậy để anh thu xếp công việc rồi chở em về - Ken nhìn cô nói

Sau giờ tan học , bốn cô tung tăng đi ra cổng trường. Các cô ko hề biết , từ nãy đến giờ vẫn có mấy cặp mắt đố kị đang theo dõi:

- Bọn nó phải ko? - một cô gái hỏi

- Uhm ! Ba con ranh đó đó - cô thứ hai trả lời

- Để đó đi, tao ko bỏ qua dễ dàng vậy đâu - cô gái ban đầu nói rồi bỏ đi với nét mặt sát thủ

- Nè! Joe ngày mai qua nhà tui chơi đi, hay tối nay mình đi shopping nha - Ariel hí hửng nói

- Được đó , được đó ! Hôm nay hay là đi shopping đi. Đi đâu chứ đi shoplà tui ok liền .Lần trước tại ba ông tám đó mà chưa mua được gìnhiều- Rannie tranh thủ nói .

- Tui cũng đồng ý lời Rannie đó . Bà thì sao hả Joe? - Nana bất ngờ quay qua hỏi Joe.

Nhưng hình như , từ nãy đến giờ ko cô ko có theo dõi câu chuyện của mấycô bạn. Cô cứ vừa đi vừa suy nghĩ điều gì đó hết sức đăm chiêu.

- Joe ! Joe ! Joeeeeeeee ! - Nana bực mình hét toáng lên

- Hả ? Hả? Chuyện gì ? Chuyện gì sảy ra ? - cô giật mình hỏi

- Bà nha! Từ hồi chiều đến giờ bà làm gì như người mất hồn vậy? Sảy ra chuyện gì , khai mau ? - Rannie nheo mắt hỏi

- Có phải bị chàng nào bắt mất hồn rồi ko? - Ariel lém lĩnh

- Làm gì có chứ ! Mấy bà ban nãy nói gì ? Nói lại tui nghe xem ! - Joe chối bay chối biến

- Tui hỏi bà tối nay đi shop ko? - Nana nhắc lại cho bạn mình nghe

- Uhm! Dĩ nhiên đi òi - Joe phấn khởi nói . Vì khi nghĩ đến việc mua sắm là cô hết bùn ngay (mấy cô nì đúng là bạn bè muh)

- Tin tin . - tiếng kèn xe vang lên phái sau làm các cô giật mình quay lại xem xét sự tình .

- Lên xe ! Nhanh lên ! - Dason , Mike và Joseph đang ngồi trên ba chiêc xe đua thứ thiệt ra lệnh

- Tại sao chúng tôi phải lên xe các anh? - Nana đanh đá hỏi

- Bây giờ các cô có lên ko? Hay là - Joseph hỏi lửng lờ , nhưng các cô cũng lờ mờ đoán ra các anh muốn gì

- Thui nha ! Có gì tối nay tui gọi cho bà - Rannie nói với Joe rồi ba cô leo lên xe.

- Đúng là ngang ngược hết sức - ba cô rủa thầm - tự nhiên bị họ nắm tẩy à ! Tức chít

Ba chiếc xe phóng như tên bay trên đường , làm mấy cô nàng hồn vía lên mây.

+ Trên xe Mike :

Rannie lên xe , ko nói năng cũng gì mà nhìn chăm chăm anh như muốn ăn tươi nuốt sống .

- Way! Đừng nhìn tôi bằng cặp mắt đó được ko? - Mike nhìn Rannie nói

- ..- cô ko thèm nói gì

- Sao ko trả lời ? Bình thường cô dữ lắm mà ? - thấy Rannie ko lên tiếng trả lời anh ngạc nhiên vô cùng

Quả thật sau câu nói của Mike , cô ko còn nhìn anh nữa mà chuyển sangnhìn thẳng phía trước . Ko hiểu sao khi có hai người như thế này cô komuốn cãi chút nào. Mike thì ngược lại , thấy cô ko lên tiếng , nghĩ làcô khi dễ mình nên anh tăng tốc xe làm cho cô hoảng hồn la lên:

- Anh điên hả? Chạy chậm lại thôi - Rannie vừa nói vừa nhắm tịt mắt lại vì mọi vật xung quanh cô bây giờ trôi qua vùn vụt

- Chịu mở miệng rồi hả? - Mike nhếch miệng cười hỏi

- Anh có chạy chậm lại ko? - Rannie hét lên

Nhưng hình như tiếng hét của cô ko có tác dụng gì mà càng làm cho anh thêm phần phấn khích.

- Anh dừng lại thì đừng trách tui - nói rồi cô cầm tay anh đưa lên miệng mình , cắn thật mạnh

- AAAAAAA .. két ..! - vì quá đau nên anh thắng gấp lại làm cho đầu cô đập mạnh về phía trước- Cô điên hả? - anh quát

- ANh điên thì có . Làm gì mà chạy nhanh vậy? Một cái cắn như vậy là ít đó - vừa xoa xoa cái trán mình cô vừa giận dữ quát

- Đầu cô bị gì vậy ? Đưa tui xem coi - bây giờ anh mới phát hiện ra cái trán của cô đang sưng đỏ lên .

- Ko cần anh lo ! Anh lo mà chạy cho đàng hoàng lại đi - cô gạt tay anh ra và nói

Tức mình nhưng ko thể làm gì khác được nên anh chỉ biết lẳng lặng chở cô đi tới diểm hẹn mà thôi.

Rannie thì ngồi đó mà cảm thấy khó chịu trong lòng. Rõ ràng là cô komuốn nói vậy thế mà vẫn nói. Khi thấy anh có vẻ hụt hẫn vì bị cô từchối , ko hiểu sao cô thấy tội nghiệp anh.

- Xin lỗi nha! Tôi.. tôi thật ko cố ý nói vậy đâu - Rannie lí nhí nói .Ko thấy anh phản ứng gì cả nên cô đành im lìm , ko dám hó hé gì cả

Mike đâu phải hem nghe, anh chàng đang sướng mê li đó chứ! Trên môi anh lúc đó đã nở một nụ cười ác ma mà cô nèo coa hay đâu

+ Xe của Joseph:

- Tên kia ! Anh định chở tui đi đâu hả? - Ariel bực mình hỏi

- Đi kí hợp đồng - anh đáp gọn

- Lần trước làm đổ kem của tui, tui còn quên chưa bắt đền anh - Ariel nhắc lại chuyện cũ (hixhixhix ss nhớ dai ghê)

- Cô còn nhắc nữa hả? Hôm đó cô làm cái mặt tui toàn là kem ko tui còn chưa tính sổ cô nữa kìa - joseph cũng ko vừa

- Hahahahaha nhớ lại khuôn mặt của anh lúc đó thiệt là ..hahahaha ,giống mặt mèo dễ sợ hahaha - cô ngồi nhớ lại kiệt tác của mìnhmà cười khúc khích

- Cô cười đủ chưa? Đừng cười như thế nữa giống con ngốc lắm - anh quêđộ nói . Mặc dù chính nụ cười đó làm anh cảm thấy rất ấm lòng.

- Nè! Bộ anh thân với hai người kia lắm hả? - cô hỏi

- Uhm! Chúng tôi chơi với nhau từ nhỏ - anh nói

- Hihihi vậy giống tụi tui òi - Ariel vui mừng vì có người giống mình

- Ủa , vậy ba cô cũng chơi thân từ nhỏ với nhau à ? - anh ngạc nhiên nhìn cô

- Ba chúng tôi như chị em ruột thịt vậy đó , đi đâu cũng có nhau. Do bamẹ quá bận ko có thời gian choi với chúng tôi nên chúng tôi phải tựchơi với nhau thôi à - Ariel buồn buồn nói - ai nói là nhà giàu thìsướng chứ?

- Ko ngờ tuổi thơ của các cô là như thế! Cô ko có anh chị em hay sao? - Joseph thông cảm

- Không ! Ba mẹ chỉ có một mình tui thôi , nên nhiều lúc thấy người tacó anh chị em cũng ham lắm chứ! - cô thật thà nói - nhưng cũng may làcòn có Nana và Rannie làm bạn nên tui hem cảm thấy cô đơn, bây giờ còncó cả Joe nữa

Joseph nghe Ariel bộc bạch tâm sự của mình , anh cả thấy cuộc sống củacô và anh cũng giống nhau. Ko có ai chịu làm bạn cả , chỉ có duy nhấthai người bạn thân . Nhưng họ ko thể khỏa lấp được nỗi trống vắng trongtâm hồn anh được. Anh đột nhiên quay sang nhìn Ariel. Cô nàng đang mơmàng nhìn phong cảnh hai bên đường trên môi vẫn nở nụ cười thiên thần.

- Cô ngốc này thiệt là - anh vừa nghĩ vừa mỉm cười . Chiếc xe đua vẫn lướt nhẹ trên mặt đường

- Tên ôn thần này hum ni sao mà lạ thế? Thường ngày mặt mày lúc nàocũng khó đăm đăm , gặp là mắc cãi hem à ! Nhưng thui kệ , hôm nay hắnhem cãi là Mô Phật òi. Nhìn kỹ cũng đẹp trai lém chứ bộ,hihihihi -Ariel thầm nghĩ rồi cười một mình

+ Trên xe Dason:

- Tại sao các anh lại làm vậy?? - Nana tức giận hỏi

- Ko tại sao cả, vì chúng tôi thích thôi - câu hỏi tối nghĩa của Nana mà anh cũng hiểu mà trả lời

- Vì chúng tôi thích nói thế mà nghe được à? - cô lặp lại câu trả lời của anh mà sôi máu

- Tui muốn thấy vẻ mặt đau đớn của cô. Hahahaha- nói rồi anh cười lớn như phát cuồng

- Anh đúng là ác quỷ hút máu người - Nana khiếp sợ trước giọng cười quái gở của anh

- Đúng! tui là ác quỷ và tôi sắp ăn thịt cô đây - anh vừa nói vừa thắng gấp rồi đưa mặt mình sát mặt cô mà nói

- Anh anh dám tui sẽ.. cắn cho anh chết lun - cô nuốt nước miếng , lắp bắp nói

Cử chỉ của cô làm anh phì cười. Ko ngờ cô dễ kích động như vậy - anh thầm nghĩ

- Cô nghĩ tui định làm gì cô hả? Hahaha ? Tỉnh lại dùm đi - anh nói và cười lớn làm cho cô quê gần chết

- Xí ! Ai nghĩ gì chứ. Có anh thì có - cô chu mỏ cãi lại - lo mà lái xe đi , nói nhiều quá

Anh vừa cười vừa lái xe khi nghĩ đến thái độ bối rối của cô ban nãy. Y hệt như trẻ con , đây là lần đầu có ngườicon gái ko rung cảm trước hành động của anh mà còn lớn tiếng cãi lạinữa chứ. Thú vị thật - anh nghĩ

Mười phút sau , ba chiếc xe cùng thắng lại trước một quán nước được bày trí rất bắt mắt gọi là Funny.

- Woa! Ở nói này mà cũng có một quán nước tuyệt thế này sao? - Ariel tròn mắt thích thú

- Dĩ nhiên , tại các cô lúa quá nên ko biết thôi - Joseph chọc

- Anh nói ai lúa hả? - ba cô đồng thanh

- Thôi đi! Bây giờ muốn vào hay muốn ở đây hứng nắng ? - Mike bực bội gắt (cái ông nì suốt ngày chỉ biết bực với bội thui)

- Đương nhiên là vào rồi , bộ ngu sao đứng đây hứng nắng . Hứ ! - Nananguýt một cái dài thượt lượt rồi cùng Rannie và Ariel đi vào quán

Vừa ngồi xuống , Rannie và Nana đã hỏi liên tục, còn Ariel nhà ta thì vẫn thông thả ngồi gọi nước uống một cách ngon lành

- Nói ! Tại sao lại dẫn chúng tôi đến đây ? - Rannie hỏi Mike bằng giọng đanh đá hết mức luôn

- Các anh có phải muốn giở trò gì ko? - Nana nheo mắt nghi ngờ

- Có phải các anh muốn dụ dỗ chúng tôi đến đây để phục rượu chúng tôi cho chúng tôi say rồi ..- Rannie lại tiếp tục hỏi

- Nói mau ? Thật ra các anh muốn gì? Chuyện của chúng ta đã thương lượng xong òi , các anh còn muốn gì nữa chứ? - Nana hỏi mà hem để cácanh trả lời

- Hai cô hỏi đủ chưa ? Hỏi mà ko để người ta trả lời à? - Danson phát tiết lên quát

- Uh! Được các anh nói đi! - cảm thấy hơi có lỗi nên Nana nhẹ giọng nói

- Chúng tôi đưa ba cô đến đây là vì bản hợp đồng này nè - Joseph vừa nói xong liền thảy bản hợp đồng trước mặt

Nana , Rannie và Ariel vội vàng cầm lên xem. Vừa xem ba cô vừa gật gù , rồi Nana lên tiếng nói:

- Bây giờ chúng ta có thể kí hợp đồng rồi chứ ? Nhưng những điều ở đây các anh ko được làm trái Ok?

- Các cô cũng vậy đó - Danson nói

Thế rồi hai bên bắt đầu đặt bút xuống kí . Bên ba cô gái người đại diệnkí kết là Nana, còn bên kia là Danson. Rẹt! Chưa tới ba giây hai chữ kíđã nằm chần dần trên tờ hộp đồng.

- Bản này cô giữ còn tôi thì giữ bản này - Danson nói rồi đưa tờ cam kết cho cô

- Hợp tác vui vẻ - Cô và anh cùng bắt tay nhau như đã thỏa thuận xong ,nói thế thui chứ trong lòng cô đang muốn phanh thay anh ra trăm mảnh(ss hơi ****** tí)

- Hy vọng là vậy - anh nói với cô mà mắt nhìn hai thằng bạn vô cùng nham hiểm

- Vậy chừng nào hợp đồng này mới bắt đầu có hiệu lực đây? - Rannie nahnh nhảu hỏi

- Ngay bây giờ - ba anh đáp gọn nhưng nó cũng như những đòn roi quất ko thương tình vào người các cô

- Cái gì? Ngay bây giờ? - ba cô há hốc

- Phải! Các cô ko định phá vỡ hợp đồng chứ? - Mike nhếch miệng cười hỏi

- Được thôi ! Ai sợ ai , tui sẽ cho anh chết ko kịp ngáp luôm - Rannie dí tay vào mặt Mike phán một câu xanh rờn

- Tối nay chúng tôi sẽ đón các cô lúc 8g đó , cấm để chúng tôi chờ nếu ko đừng trách tui độc ác - Joseph hăm dọa

- Đi đâu? - Ariel đến lúc này mới buông ly nước xuống hỏi

- Bar - anh đáp gọn

Rồi ba anh chở các cô về nhà để chuẩn bị. Trên đường , mặt cô nào cônấy nhăn nhó như ăn phải ớt . Còn ba anh thì khỏi phải nói rồi, cứ cườití tởn như bắt được vàng. Nhưng cũng đúng thôi , bởi vì đây là dịp đểcác anh trả thù mà , ko khoái sao được.

- Đúng là tức chết mà , nhìn cái mặt nhơn nhơn của tên Mike mà tui muốnnhào vô bụp cho hắn một cái quá! - Rannie phát khùng nói khi vừa bướcchân vào nhà

- Thui được òi mà ! Bà bớt nóng đi ha ? - Nana lên tiếng dập lửa

Mãi miết với cơn giận ba cô ko hay rằng Ken đang đứng phía sau lên tiếng hỏi:

- Cha ai mà gan to dám chọc tức ba cô gái đáng yêu của chúng ta vậy?

- Anh , anh về lúc nào vậy? - Nana chạy lại ôm anh mình hỏi giọng nũng nịu

- Cũng mới về thôi! - anh nhìn em gái cười nói (ước dzi` mình coa anh giống dzay thì sương mê li)

- Mà sao anh về sớm vậy? - Ariel thắc mắc

- Tại có người muốn gặp mí đứa nên anh mới về sớm đó - anh tưng tửng đáp

- Ai vậy ta? - Rannie ngạc nhiên hỏi - Hem biết ai mà muốn gặp mìnhnữa- Chị đây muốn gặp em gái mình được hem? - Beatrice từ trên lầu bướcxuống đứng phía sau Rannie nói

- Chị hai ! - nói rồi cô ôm chầm Beatrice mà khóc - Em nhớ chị quá à!

- Khờ quá ! Lớn rồi mà con nhõng nhẻo chị nữa hả? - cô vừa nói vừa đẩyRannie ra và lấy tay chùi nước mắt cho em gái - chị cũng nhớ em lắm!

Cô kéo Rannie ngồi xuống ghế và hỏi:

- Sao em dám bỏ nhà đi vậy hả?

- Em cũng đâu có muốn đâu . Tại ba ko cho nên em mới trôn đi chứ bộ- Rannie phụng phịu đáp

- Chị thiệt sợ em luôn đó - Beatrice lắc đầu trước cái lí luận trẻ con của em gái - em có biết ba lo cho em lắm ko?

- Em xin lỗi mà ! - Rannie tiu nghỉu

- Thôi được rồi ! Gặp được em , thấy em bình an là tốt rồi - Beatrice tội nghiệp nói

- Vậy cho em ở đây ha ? - thấy chị mình dễ dãi nên cô lên tiếng xin xỏ

- Có thể nói ko với em sao? Để em bỏ đi lần nữa chắc? - cô chọc em mình

- Yeah Chị hai vạn tuế ! - Rannie vui mừng nhảy cẩn lên như con nít

- Mọi chuyện vậy đã giải quyết xong rồi nhé! - Ken mỉm cười nhìn mấy cô em - giờ mấy đứa lên phòng tắm đi rồi xuống ăn cơm luôn

Ba cô ba chân bốn chẳn chạy một mạch lên lầu , bỏ lại Ken và Beatrice lại phòng khách. Thấy Ken có vẻ buồn buồn cô hỏi:

- Mọi chuyện xong rồi sao em thấy anh buồn quá vậy?

- ..- anh vẫn ko nói mà bỗng trầm lại

Cô gục đầu lên vai anh thỏ thẻ:

- Có gì buồn nói cho em nghe đi ! Đừng để trong lòng mà mau già lắm a - cô trêu

- Em về lần này định có định đi nữa ko ? - anh ôm cô vào lòng buồn buồn hỏi

Cô phì cười vì đã biết nỗi buồn của anh là gì rồi . Beatrice nhẹ nhàng nói:

- Em uh? Hem biết nữa. Nếu cóa người chịu giữ em lại thì em sẽ ở lại nhưng - cô lấp lửng để trêu anh

- Nếu anh muốn em ở lại thì sao ? - Ken vội vàng hỏi

- Hahahaha anh đúng là anh chàng khờ mà - cô bật cười trước thái độ của anh - nhưng chàng khờ vô cùng đáng yêu

- Vậy . vậy em đồng ý ở lại hả? - mắt anh sáng rỡ

Cô ko nói gì cả chỉ áp mặt vào lòng anh , tận hưởng cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào mà anh mang lại cho cô (ac ac bi giờ choa tiền ss cũng hemthèm đi nữa a). Nhiều lần cô tự hỏi tại sao cô lại yêu anh đến vậy?Nhưng suy nghĩ mãi mà cô cũng ko có được câu trả lời . Nhưng bây giờnếu có ai hỏi lại cô tại sao cô lại chọn anh , trong khi cũng có rấtnhiều người đủ mọi điều kiện theo đuổi cô mà cô vẫn hững hờ nhưng vớianh thì ko? Tại sao? Cô sẽ ko ngần ngại mà nói Chỉ vì cô yêu anh ,yêu những nét ngây ngô của anh , yêu cái khờ khạo trong tình yêu củaanh . Cô cũng yêu luôn những khuyết điểm của anh. Nét mặt lạnh lùng lúclàm việc, lời nói cương nghị lúc giải quyết vấn đề .. tất cả tất cảcô đều nhớ như in. Hai người giờ đang bơi trong biển tình, có hay đâumột đám lóc nhóc đang ở sau nhìn lén:

- Suỵt! Hai bà im đi ! Từ từ đừng có đẩy tui chứ - Nana càu nhàu

- Thui đi hình như anh Ken sắp nói gì kìa - Rannie quay sang nói nhỏ Anh xoay người của cô đối diện với mình và nhìn sâu vào đôi mắt to tròn , đen láy của cô nói :

- Beatrice , em ..có

- AAAAAAAA - Chít cái mông của tui òi - Nana la lên thất thanh pháhỏng ko khí lãng mạn lúc này. Nguyên nhân là vầy , khi đang nghe léndến đoạn cao trào thì đột nhiên Ariel bị sảy chân trượt nên cô mới kéotheo cả Rannie lẫn Nana nhưng người lãnh chưởng nhiều nhất là Nana

Đến lúc này , Ken và Beatrice mặt người nào người nấy như trái cà chua.Vừa thương lại vừa giận anh cũng ko biết nên la mấy cô em lí lắc nàythế nào nữa ! Hết chuyện nói rồi đi rình nghe lén:

- Mấy đứa ở đây làm gì hả ? - quê độ anh la

- À ! Ờ tụi em định xuống xin anh lát nữa em có hẹn bạn đi chơi . Ai dè ..- nói đến đây thì Nana chỉ còn biết cười trừ

- Hì hì hì ! thui anh chị cứ tiếp tục i . Bọn em hem làm phiền nữa - Ariel tỉnh bơ vừa cười vừa nói

- Còn làm gì được nữa bị mấy đứa phá đám hết òi nè ! - Ken bó tay nói

- Vậy tối nay anh chị cho tụi em ra ngoài chơi nha! - Rannie nhanh chóng hỏi

- Đi thì được nhưng mà đi với ai mới được ?- Beatrice lên tiếng

- À! Tụi em mới quen thêm bạn nên tối nay muốn đi ăn mừng thôi mà ! - Nana nhanh chóng gở rối (ss nói dối trắng trợn lun)

- Đi nha chị hai ! Cho tụi em đi đi! - Rannie nhõng nhẻo

- Ok ! Ok ! Sợ em quá à ! Nhưng đi sớm về sớm đó - cô dặn dò em gái

- Tụi em xin hứa ! - ba cô gái đồng thanh

- Thui chị lên phòng nghỉ đây,suốt chuyến bay chị chẳng ngủ được tí nào cả ! - Beatrice nói xong cùng Ken bỏ lên lầu

- Thui anh cũng lên lầu đây ! - Ken cũng lon ton chạy theo (ui mi ss mun nghĩ seo thì tùy nghe)

- Nè! Bà nghĩ anh Ken lên đó làm gì vậy ?- Rannie tò mò hỏi Nana

- Sao tui biết được - cô nói

- Nè hay bà gọi cho Joe đi . Nói với bả tối nay mình đi hem được chứ kothôi để bả đợi bà lại càu nhàu nữa thì mệt - Rannie nhắc Nana

- Ừ! Bà nói đúng đó đợi tui tí - nói xong Nana móc điện thoại ra gọi cho Joe liền lập tức

- Alo! Tui là Joe đây - giọng cô vang lên ở đầu dây bên kia

- Tui Nana nè ! Xin lỗi bà nha , tối nay tụi tui có chuyện đột xuất ko thể đi shopping với bà được òi - Nana nói giọng có lỗi

- Uhm hem sao , tui cũng định gọi cho bà nè. Tối nay tui cũng hem đi được, thui để lần khác nha - Joe nói

- Ok ! vậy mai gặp lại ở trường nha ?

- Vậy mai gặp lại

- Bye - Nana nói rùi cúp máy cái rụp

- Sao hả? Bà Joe nói sao? - Rannie lanh chanh hỏi

- Chăng sao gì? Bả cũng bận có đi được đâu - Nana ủ rủ nói - thui rùi rùi , tối nay chít tụi mình òi!

- Hem sao đâu bà đừng có lo quá như vậy ! Ba ông tám đó ko dám làm gì mình đâu - Rannie an ủi bạn

- Mà tui hem hiểu tại sao bà ko nói chuyện ba chúng ta sắp hợp tác vớiba họ? Nếu như vậy thì chắc bọn họ sẽ ko uy hiếp mình như vậy? - Arielthắc mắc hỏi

- Bà nói vậy thôi ! Chứ bà thử nghĩ đi ! Ba bọn mình có vì chuyện trẻcon của tụi mình mà bỏ đi kế hoạch hàng trăm tỉ đồng ko? Với lại cũngđâu phải có ba gia đình chúng ta ko đâu . Nếu làm vậy phần thiệt chếthuộc về mình mà thôi ! - Nana nói với vẻ hiểu biết

- Uhm! Bà nói chí lý - hai cô kia đồng thanh

Cuộc nói chuyện của ba người bị ngắt ngang khi có tiếng xe của các anhđang đậu trước cửa nhà . Nana vội vàng chạy lại chân cầu thang nói vọnglên:

- Bạn em tới rồi vậy em đi nha ! Anh chị đừng chờ cửa

Dứt lời ba cô phòng như tên bắn ra khỏi nhà vì sợ nếu để ba tên kia chờ lâu thì ko biết lại xảy ra chuyện gì nữa

- Way ! Các cô làm gì mà lâu quá vậy hả? - Mike cằn nhằn

- Vậy mà lâu hả? Các người cũng vừa thôi chứ , gọi thì từ từ người tara , ham hố chạy mắc công té đến lúc đó các anh lấy gì mà đền cho chúngtôi? - Rannie nẹt Mike một tràng. Còn Nana Và Ariel thì chỉ biết đứngđó cười khúc khích

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

- Cô - Mike cứng họng , quá quê độ anh giận cá chém thớt quay qua nẹt hai cô kia - còn hai cô cười đã chưa?

- Chưa rồi sao? - hai cô đồng thanh

- Ba cô . ngon quá ha ? - Mike bốc lửa

- Thôi đi mấy người cãi nhau đủ chưa? Lên xe mau đi - Joseph bực mình gắt

- Chưa ! - hai người đồng thanh làm cho Joseph giật mình im bặt hem dám nói nữa

- Ai cho anh bắt chước tui ? - Rannie nhướng mắt hỏi

- Xí ! Ai thèm ko biết ai bắt chước ai à? - Mike nói

- #^&%*&)(*$#^)*-)(^%*&()*) - một cuộc chiến bằng võ mồm đã xảy ra

Chỉ có chuyện cỏn con vậy mà hai người đứng la lối suốt gần mười phút,mọi người chỉ biết trố mắt mà nhìn chứ hem ai can đảm can ngăn vì sợvang miểng trúng mình. Mùi thuốc nổ bốc lên nồng nạc xung quanh hainhân vật chính.

Thấy tình thế nguy cấp, Nana đánh bạo lên tiếng trước:

- Thui hai người cho tui can đi được ko? Mọi người chỉ còn chờ haingười thôi đó ! Hay hai người định đứng cãi suốt như vậy sao? - cô cườicầu hòa

- Hứ! Nể tình bạn tui , tui ko thèm chấp anh nữa - Rannie nói xong thì mở cửa xe Mike chui vào

Bây giờ mọi người mới có thể thở phào nhẹ nhõm , rồi từng cặp , từng cặp lên xe và phóng đến Bar

---

Đó là một quán Bar to, nằm ngay giữa lòng thành phố. Nó được đặt chomột cái tên rất hay Waiting Bar . Bên trong mọi người đang điêncuồng lắc lư theo điệu nhạc sôiđộng cộng với những ánh đèn đủ màu làmcho không khí thêm phần nóng bỏng , kích thích lòng người. Nhưng đốivới ba cô thì nơi này quá ồn ào , âm thanh nghe nhức óc. Ko phải là lầnđầu đến Bar nhưng ko hiểu sao lần này các cô cảm thấy ko khí ngột ngạcvô cùng

- Các cô đi lẹ một tí được ko? - Danson quay lại nói

- Hứ! Đồ ba trợn hèn chi ham đến mấy chỗ này - Nana liếc Danson và lầm bầm

- Hey bên này nè !- tiếng một chàng trai ngồi ở một chiếc bàn thuộc hàng VIP lên tiếng

Ba anh chàng đã thấy và đi xăm xăm lại đó , còn các cô chỉ biết lủi thủi đi theo.

- Anh đến lâu chưa? - Danson lên tiếng hỏi

- Cũng mới tới thôi ! - người đó ko ai xa lạ đó chính là Matt

Đang đi đột nhiên Ariel hét toáng

- A AAAAAAAA - Ariel đột nhiên la lên làm cho hai cô kia hoảng hồnquay lại hỏi . Nhưng cũng may do tiếng nhạc quá ồn nên ko ảnh hưởng đếnai cả

- Chuyện gì mà bà la dữ vậy? - Nana hỏi

- Bộ gặp ma hả? - Rannie chọc

- Ko phải , mà là .- Ariel lắp bắp còn chưa tin vào mắt mình

- Vậy chứ sao? Bà nói lẹ đi tui sắp lên tim ròi nè - Nana bực mình

- Bà đừng nói với tôi ở đây mà cũng gặp được người quen nha ! - Rannie cười cười nói

- Là thiệt đó ! Chẳng những quen mà còn thân nữa kìa !- Ariel nhìn hai người nói mà mắt vẫn nhìn về phía bàn của Matt

- Hả? Ai? - hai cô đồng thanh

- Là ..là . Joe đó

- Cái gì? - cả hai cùng hét lớn

- Ko tin thì bà nhìn đi - nói xong cô chỉ thẳng về hướng bàn của Matt

- Trời hai cô sủng sốt , lấy hai tay dụi mắt mình vì các cô ko

tin những gì đang diễn ra trước mắt mình nhưng sựt thật vẫn là sự thật các cô ko thể chối bỏ điều đó

- Tới đó đi - Nana nói với ánh mắt sát thủ

Rồi ba cô xăm xăm đi tới bàn của các anh mà trên gương mặt nở một nụ cười hiểm

- Hi ! Joe - ba cô đồng thanh nói

- A Hi .- cô kinh ngạc hỏi - tại . tại sao mí bà cũng ở đây?

- Thì bà tới được dĩ nhiên tụi tui cũng tới được òi - Rannie nheo mắt nói

- Bà ..bà - cô lắp bắp nói vì cô biết mình sắp sửa bị ba con bạn đem lên bàn mổ

- Ủa ba người biết nhau hả ? - Matt ngơ ngác hỏi

- Hihihihihi ko chỉ quen mà còn là bạn thân nữa đó - nói rồi Nana ngồi xuống khoác vai Joe cười nói - phải ko Joe?

- À ờ đúng . Chúng tôi là bạn thân của nhau mà - cô cười trừ

- Mà sao mấy bà cũng ở đây ? Quan trọng hơn là tại sao mấy bà lại đicùng ba tên kia ? - nhớ chực cô hỏi và chỉ thẳng vào mặt ba chàng

- À à ..- Nana lùng túng hem biết nói sao nên bán cái sang hai người kia - thui hai bà nói đi

- Tui . tui ..- hai người cà lăm liếc nhìn Nana

- Để tui nói cho - Danson gở rối dùm ba cô nàng - ba cô ấy hiện giờ đang là nô lệ của chúng tôi

- Hả ????? - Matt và Joe kinh ngạc rồi bỗng cả hai phá ra cười sắc sụa

- Hahahaha vậy mà tui tưởng có mình tui chứ - Joe vui quá nên lỡ trớn Ko đánh tự khai

- Bà ..mới nói gì thế? - Nana nhìn cô rồi từ từ ngồi xích lại đâu mặt với cô

- Tui . đâu coá nói gì đâu - cô chối bay chối biến

- Anh hai sao đầu anh bị cái gì vậy? - Danson chỉ lên đầu Matt hỏi

Anh đáng mắt nhìn sang Joe rồi nói:

- Anh bị một con mèo hoang cắn nhằm í mà

- Anh nói ai là mèo hoang hả? - cô dị ứng rồi nghênh mặt hỏi

- Ai thì tự biết - anh lơ lửng đáp làm cô tức ói máu

- Có chuyện gì xảy ra nói cho tụi tui nghe coi - Rannie đánh nhẹ vào tay Joe nói

- Thui được òi . Để tui nói - cô xụ mặt nói

Sáng hôm đó , lúc ba cô bị các anh lôi đi bỏ mặc Joe đứng đó . Từ trong lớp cô nghe:

- Joe - Thằng John lấy tập bà nó chép bài kìa - tiếng con Ann vang lên lanh lãnh

Joe giật mình quay lại thì thấy thằng John bạn cô đang ung dung lấy tậpcô ngồi chép bài một cách ngon lành . Cô bước từ từ đến chỗ nó mà gươngmặt đằng đằng sát khí. Mọi người trong lớp đều đứng xếp re , im phăngphắt ai cũng cầu cho thằng John được bình yên vì mọi người đều biết Joeko phải là người hiền lành mà dễ dàng tha cho những đứa chưa được sựcho phép của cô mà dám lấy đồ của cô. Nên ai ai cũng toát mồ hôi lạnhcòn thằng John thì cứ mình chân như vại hem biết tai hoạ đang ậpđến.

Rầm Joe đập mạnh bàn làm mọi người hồn vía lên mây . Thằng John bâygiờ mới xanh mặt , nó liền nở một nụ cười cầu may với Joe:

Rầm Joe đập mạnh bàn làm mọi người hồn vía lên mây . Thằng John bâygiờ mới xanh mặt , nó liền nở một nụ cười cầu may với Joe:

- Hihi Joe mình là bạn mà phải ko?

- Ừ ! Là bạn - Joe cũng cười với nó mà nhìn mặt cô đầy gian sảo - Bạn mà làm như vậy đó hả ? - cô hét lên

- Joe cho tui mượn đi - nó vẫn còn ngoan cố

- Đưa- đây - cô gằng từng tiếng

- K ..o ko - hắn ta lắp bắp nói mà ko hay rằng mặt cô đang chuyển màu từ xanh sang đỏ tía

- Hỏi lần cuối có đưa hay ko? - mắt cô long lên thật khiếp

- K o .ooo - thằng John lắp bắp nói

Thằng John hôm nay ko biết nó ăn nhầm cái gì mà cả gan dám lấy tập củacô. Mà đòi nó ko trả nữa mới đau. Tức khí lên, Joe rượt nó:

- Dzaaaaaaaaaaaa trả đây - cô rượt John chạy vòng vòng rồi cuối cùng chạy luôn ra khỏi lớp

Còn Matt thì sau khi đăng kí thì anh đi một vòng tham quan trường học.Đang ngắm nghía lối kiến trúc của trường thì anh nghe phía trước cótiếng hét của một cô gái :

- Cái thằng kia có đứng lại ko thì bảo ?

- Ko .. ngu sao ? - người con trai vừa chạy vừa ngoái đầu lại nói

- Vậy thì đừng trách bổn cô nương đây ra tay độc ác nhé - cô ngừng lạithờ hùng hục nói . Rồi cô tháo một chiếc giày cô mình ra và lấy trớn từxa phóng thẳng về phía trước

- Bốp AAAAAA chết tui rồi - tiếng một chàng trai lạ vang lên làm cô giật mình

- Hahahaha trời ơi cười chết tui rồi! - thằng John đứng đó ôm bụng cười

- Sao lại như vậy chứ ? Rõ ràng tui đã nhắm trúng đích rồi mà ta ? - cô thắc mắc thì nghe

- Cô nhắm trúng cái con khỉ . Cái đầu của tôi bị cô làm ra nông nỗi này nè !

Bây giờ cô mới nhìn kĩ kiệt tác mà cô gây ra cho anh chàng bất hạnh này là trên trán anh ta sưng lên một cục

- hahahaha mà ai bảo tự nhiên anh đâm đầu vào làm chi - cô cười khúc khích làm cho anh càng điên tiết hơn

- Cô cô đi theo tôi - anh nhìn cô bằng ánh mắt tức tối rồi cầm tay cô lôi đi

- Way way buông tôi ra anh đưa tôi đi đâu vậy hả ? - cô hét lên

- Đi gặp hiệu trưởng . Nữ sinh của một trường danh tiếng lại có nhữnghành vi thô lỗ để xem cô có lời gì thanh minh cho việc làm này - anhvẫn ko buông cô ra

- Way ! Vừa thôi chứ - cô giằng mạnh tay ra khỏi anh

- Tôi muốn cô phải bồi thường thiệt hại cho tôi - anh nhìn cô gian sảo nói

- Phải bồi thường cái gì ? Tiền à ? - cô nhướng mày hỏi

- Tiền thì tui hem thiếu - anh nói

- Vậy anh muốn sao ?

- Dễ thui . Muốn cô phải chăm sóc cho vết thương của tui và chữa trị nỗi đau tinh thần cho tui - anh khoái chí nói

- Cái gì? - Joe hét toáng lên - Anh bị hâm chắc

Nói xong cô toang bỏ đi nhưng bị anh gọi giật lại . Anh tưng lửng nói :

- Ờ cũng được ! Cô đi đi để xem ngày mai ai hâm nhá - anh vừa nói vừaquơ quơ chiếc điện thoại đang ghi hình hết tất cả mọi việc của cô bannãy ra trước mặt Joe. Còn Joe thì đứng đó như trời trồng ko nói đượclời nào

Thấy vậy , Matt bước tới chỗ cô nham hiểm cười hỏi:

- Sao hả? Đoạn phim coá hay ko? nếu ngày mai nó được phát lên mạng thìsẽ ra sao nhỉ? - anh xoa cằm vờ suy nghĩ nói - một tiểu thư của trườngnổi tiếng lại có những hành động thô thiển như thế ko biết người ngoàinhìn vào sẽ đánh giá thế ha? Rồi nghĩ ngôi trường này ra sao ta?

- Thật ra anh muốn gì ? Nói đi - mặt cô hầm hầm hỏi

- Ko ! Chỉ muốn cô làm y tá cho tui ba tháng thui à - anh khoái chí nói

- Ba tháng ? - cô trợn mắt nói như hét

- Sao? chê ít hả? - Matt nhướng mắt trêu - hay là muốn .

- Được ba tháng thì ba tháng . Nhưng sau ba tháng anh phải xoá bỏ đaọnphim đó cho tui OK? Nếu ko thì miễn bàn - cô nhìn anh bằng ánh mắt hìnhviên đạn

- Ok thui ! Nhưng phải coi biểu hiện của cô thế nào đã - anh nói

- Hừ! Anh là đồ tồi - cô lầm bầm

- Đưa điện thoại cô đây nhanh lên! - anh lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô

- Chi? - cô hỏi cộc lốc

- Rủi khi nào tui cần gặpcô thì phải biết số chứ . Nhanh lên ! - anh trừng mắt nói

Joe lầm lì lôi chiếc điện thoại xinh xinh trong túi ra đưa cho anh .Matt cầm lấy và nhanh chóng nhập số của mình vào máy cô và nhập số côvào sổ đen của anh .

Xong rồi anh phán một câu ngắn gọn:

- Chuẩn bị tâm lí đi tối nay bắt đầu làm y tá cho tui nhá - nói rồi anh cười rõ to và bỏ đi một nước.

Còn cô đứng đó muốn cầm dao phóng cho anh chết giất luôn tại chỗ (hixhixhix ss nhà ta dữ we). Cô ko hiểu hôm nay cô gặp vận xui gì màgặp phải một tên điên khùng như vậy . Chán thật ! Cô thầm nghĩ rồi lủithủi trở về lớp. Suốt tiết học đó cô ko tài nào mà học được cả. Cũngtại tên Matt đáng ghét đó đó - cô thầm rủa

- Mọi chuyện là như vậy đó - Joe kết thúc câu chuyện bằng một giọng buồn buồn

Còn mí người kia thì ngồi cười lăn cười bò cả ra , làm cho cô cảm thấy nóng máu vô cùng . Cô quát lên:

- Mí người còn cười được nữa hả? Đúng là ác mà , cười trên sự đau khổ của người khác . Hứ - cô trách ba cô bạn mình

- Hahaha haha ko ngờ bà cũng vậy ..hahaha

- Hơ mà nghĩ cũng hay hay . Ko hiểu anh em nhà các người mắc cái giống gì mà cứ thích đài đọa người khác thế? - Rannie càu nhàu

- Chắc mí người cóa bịnh về tâm nhí òi - Ariel vừa ngồm ngoàm ăn kem vừa nói

- Cô .. - Joseph tức xì khói vì hem làm gì được cô

- Sao? Cô cô cái khỉ gì ? - Ariel liếc anh một cái sắc lẻm - nói ko lại thì đừng nói (hixhixhix tội nghiệp anh tui)

- Tui chưa thấy con gái gì mà chằn ăn chăn quấn như các cô ! - Mike lên tiếng bênh vực bạn

- Chúng tui vậy đó rồi sao? Chướng mắt uh? Vậy thì đuổi chúng tui đicho các anh rảnh mắt mà cũng đỡ mệt hơi nữa - Rannie tuông một tràn rồicô khinh khỉnh nói thêm - hông chừng đuổi chúng tôi rồi anh còn sốngthọ hơn được vài năm nữa á

Lời nói của cô làm cho mọi người cười bể bụng. Còn mặt Mike thì chuyểntừ đỏ sang tái mét . Anh chàng tức rung người nhưng vẫn cố gắng kềm chếvà nở một nụ cười ác ma với Rannie làm cô sởn gai óc :

- Đuổi cô? Tui đâu có ngu mà mắc bẫy . Tui thà bị tổn thọ nhưng bù lạicó thể từ từ hành hạ cô mỗi ngày. Chỉ nghĩ tới đó thôi mà tui đã thấysung sướng òi ! Hahahaha

- Anh được để tui chống mắt coi coi anh sẽ hành hạ tui thế nào - Rannie nghênh mặt thách thức

Trông tình hình cóa vẻ hem êm đẹp gì choa mí , Matt mới lên tiếng nói:

- Thui hôm nay chủ yếu là vui chơi thôi hai đứa mỗi đứa nhường nhịn nhau một câu đi ha?

- Không bao giờ - cả hai đồng thanh

- Ai cho anh / cô bắt chước tui ? - đồng thanh tập hai

- Bắt cước cái con khỉ - đồng thanh tập ba (anh chị nì hợp dữ)

- Hứ

- Hai người đồng thanh đồng thủ quá ha? Người ngoài nhìn vào ko biếtcòn tưởng là hai người - Nana nói mà lòng sợ như cầy sấy

- Xí ! Cho tiền tui cũng ko thèm ! - Rannie vừa nói vừa nguýt Mike mộtcái rõ dài rồi cố nói kéo dài cho anh nghe - Bà đừng đánh giá mắt thẩmmĩ của tui thấp vậy chứ -

- Tui cũng ko thèm . Hạng con gái đanh đá, dữ như bà chằn như cô dù vứtra đường tui cũng ko thèm ngó tới huống chi là nói đến chuyện nảy sinhquan hệ - Mike ngồi kế bên nghe vậy cũng ko vừa đốp chát lại (anh iucũng dữ dằn thiệt)

- Hứ ! Còn đở hơn những người miệng nói một đằng lại làm một nẻo. Lúcthì nói là ko ưa mà tối ngày cứ lẽo đẽo bám theo như oan hồn ko tan -Rannie nói bóng gió

- Cô .. ko ngờ cô còn ác miệng tới vậy - Mike nghinh mặt nói

- Hô hô hô ! Anh biết như vậy hình như quá muộn rồi đó . Chẳng những vậy mà tâm địa cũng rất xấu hahahaha - nói xong cô làm dấu hình chữ Vcủa kẻ chiến thắng để trêu ngươi Mike

Mike thì giờ đây giận tím tái cả mặt. Đôi môi mím lại tưởng chừng nhưsắp tứa máu . Còn Rannie vẫn trơ trơ mặt ra , cô thấy hả dạ vô cùng vìđã đánh gục anh một cách tuyệt đối. Rồi cả hai cùng quay mặt về chỗkhác làm cho mọi người càng thêm lo lắng . Trống ngực ai nấy đều đậpthình thịch như chực chờ nhảy ra ngoài. Đột nhiên Rannie quay lại nóivới ba cô bạn mình:

- Ra nhảy thôi ! Tới đây mà ko chơi cho thỏa thì hơi uổng!

- Ờ ờ . - ba cô nhìn nhau kinh ngạc . Hem ngờ Rannie thay đổi thái độ lẹ như vậy.

Nói rồi bốn cô bỏ ra sàn nhảy để các anh ngồi đó với một khuôn mặt ngạcnhiên tột độ. Các cô như hòa mình với dòng nhạc Disco sôi động, Rockcuồng nhiệt . Họ nhảy như thể chư bao giờ được nhảy, sàn dance giờđây như bừng sáng hẳn lên . Mọi người đều đừng xoay quanh thành mộtvòng tròn bao bọc lấy bốn cô. Họ trố mắt nhìn những cái uốn éo điệunghệ , cái đánh hông uyển chuyển của các cô mà thầm khâm phục. Còn mianh nhà ta thì khỏi phải nói òi. Các chàng ngồi há hốc mà nhìn . Vì họko ngờ các cô biết nhảy mà lại rất sành và đẹp nữa là khác. Đây là mộtphát hiện đầy thú vị cho bốn anh.

Trong bốn cô , người nhảy xung nhất có lẽ là Rannie.

Những bực dọc trong người cô như được phát tiết ra hết. Chợt ở đâu cómấy chàng trai lạ mặt xuất hiện. Họ đến nhảy cùng với các cô , nói mộtcách chính xác hơn là họ cố tình làm vậy. Còn các cô thì thấy rất bìnhthường , vì đây là sàn dance thì ai mà chẳng có quyền nhảy chứ! Nhưngsự việc đâu chỉ đền đó là xong, thấy bốn cô ko có phản ứng gì nên họcàng lấn lướt hơn. Họ bắt đầu giở trò sờ sẫm khắp mí cô. Bốn cô giờ nàymới giật mình hét lên:

- Mấy người làm cái gì vậy? - bốn cô hét lớn làm cho mọi người giật mình

Tiếng nhạc chợt tắt hẳn sau tiếng hét của mí cô. Các anh thấy vậy cũng hoảng hồn lao tới

- Em gái làm gì mà dữ vậy? Bọn anh chỉ muốn nhảy cùng em thôi mà - một tên vừa nói vừa lấy tay sờ lên mặt Nana một cách nham nhở

- Bỏ bàn tay dơ bẩn của các người ra khỏi người tôi ngay !- cô tức tối quát

Vừa nói cô vừa giật phắt đôi bàn tay gớm ghiết của gã đàn ông đó ra.Hắn chẳng những ko tức tối mà hắn còn cảm thấy phấn khích hơn . Hắn takê mặt sát mặt Nana , mùi rượu nồng nặc trên người hắn phát ra làm chocô muốn phát ói rồi sỗ sàng nói:

- Em gái ko cho thì thôi làm gì dữ vậy? Nóng giận như vậy ko tốt cho sức khỏe đâu -

- Đúng đó ! Mí em xinh đẹp như thế , nhảy hay như thế thì làm bạn nhảyvới bọn anh đi nha cưng - một tên khác cười bỡn cợt nói với Rannie

Biết là mình gặp phải những tay gian hồ gốc rồi nên mí cô tái cảmặt . Giờ muốn kêu cứu cũng ko được vì hầu như những người vây quanhcác cô hầu như là bạn bè của mí tên đó . Còn những người khác thì họ komuốn bị vạ lây nên chẳng ai dám ra tay giúp đỡ . Thấy tình thế nguy cấp, các cô chuẩn bị đánh bài chuồn thì bị bọn họ tóm lại

- Í Í Í ! Muốn đi à? Đâu có dễ vậy cưng ? - tên cầm đầu lên tiếng nói với giọng ngọt xớt làm cho các cô rùng mình

- Mí người muốn gì? - Joe đanh mặt hỏi

- Hehehehe thì muốn bọn em hầu rượu bọn anh một tí thôi chứ có gì đâu - hắn cười một cách nham nhở nói

- Ko bao giờ - bốn cô đồng thanh

- Hô hô hô ko được à? Ko được cũng phải được thôi cưng à! Nhưng em yêntâm đi . Bọn này đối với phái nữ rất nhẹ nhàng , nhất là những ngườixinh đẹp như các em đây - hắn nói mà nét mặt rất ư là đểu

- Các người lấy cái quyền gì mà ra lệnh cho chúng tôi ? Tôi nói cho cácngười biết cho dù chết các người cũng ko bao giờ được cái diễm phúc đóđâu ! - Nana hất mặt nói (hixhixhix ss nhà ta gan we)

- Về nhà nằm mơ sớm đi ! - Rannie đanh đá nói

- Oh tụi bây ơi ! Người đẹp nổi nóng rồi kìa - tên đó quay sang đám đànem vừa nói vừa cười hô hố - Tụi bây còn ko mau qua dỗ dành người đẹp?

Dứt lời, một đám từ từ tiến tới chỗ của bốn cô , họ cười đùa một cáchlố lăng. Rồi họ kéo các cô vào lòng mặc cho các cô vùng vẫy , la hét.Bàn tay thô bạo của họ lô xệt bốn nàng đi ko một chút thương tiếc .Bỗng :

- Chát ..

Một cái tát như trời giáng vào mặt của bốn cô tặng cho mấy tên đólàm cho chúng chới với . Bọn chúng mở trừng đôi mắt ra nhìn bốn cô đầytức tối như thể muốn ăn tươi nuốt sống các nàng . Nhưng ko hiểu sao lúcđó mí ss nhà ta lại mạnh mẽ lạ thường. Các cô ko hề khiếp sợ mà lạnhlùng nhìn vào mắt bọn chúng nói

- Thật là quá quoắc ! Các người là một lũ cướp sao? - Joe tức tối hét lên

- Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám làm những chuyện đồi bại đó thật kocòn coi dương pháp ra gì mà ! - Ariel giờ nóng quá mới bậm môi nén cơngiận lên tiếng:

- Mấy con ranh này . - tên cầm đầu long mắt gầm lên rồi hắnlao đến chỗ các cô định dạy cho bốn nàng một bài học thì ngay lúcđó ..

- Tao cấm mày đụng đến các cô ấy - Matt giờ như một con thú hoang đầyphẫn nộ . Anh từ từ bẻ tay của tên đó ra sau làm hắn đau đớn rên rỉ (ui anh hùng cứu mĩ nhân kìa)

- Mày .. mày là ai? - hắn lắp bắp hỏi

- Tao? Mày ko có tư cách để biết đâu - Matt lạnh lùng nói

- Ơ . cái thằng này mày dám nói chuyện với đại ca tao như đó hả? -têm đàn em nói xong định phóng đến túm lấy cổ áo Matt nhưng đã bị mộtbàn tay chặn lại

- Ê ! Tụi bây cũng du côn dữ ha ? Nhưng anh mày đây cũng rất ducôn đấy nhé - Mike chụp tay hắn rồi hất mặt cười cười nói - Kotin thì thử đi ha ? Nhưng mà Danson à ! nếu tao nhớ ko lầm thì lầntrước tao đã lỡ tay đánh một đứa nhập viện đến giờ vẫn chưa ra phảihem ? - Mike ra vẽ suy nghĩ rồi quay lại hỏi Danson đang đứng kế bêncạnh Nana (Mí anh nì cũng hông vừa ta ^^!)

- Ừa ! Mà hình như mày lúc đó chỉ dùng có 2/3 công lực à ! - Danson cười nói nhằm hù choa đám kia sợ

- Hôm nay hình như tâm trạng của tao nó ko được tốt choa mấy đâu . Nêntao cũng đang suy nghĩ coi nên tiếp đãi anh bạn nhỏ này bằng cáchnào nửa . Mày nói tao nghe coi - Mike tưng tưng nói với Danson nhưngmắt lại nhướng về tên nhãi ranh anh đang giữ trong tay

Còn hắn khi nghe Mike và Danson một người hát một người hò hồn vía hắnbắt đầu lên mây mất tiêu . Thế nhưng hắn vẫn ràng nuốt nước bọt mà nóivới giọng lắp bắp:

- Mấy người định hù thằng này sao? tao ko sợ đâu có ngon tụi bây thử đi (hixhixhix tên này hem biết chữ chết viết sao ôi)

Vừa dứt lời , Mike đã nện một quả đấm đầy chất lượng vào thẳngkhuôn mặt dễ xương của hắn , làm choa hắn ta chới với . Máu từ mépmiệng ứa ra còn phần môi dưới thì bị bầm tím do cú đấm quá mạnh (emnoái rồi muh anh nì ham hố wé)

- Sao hả? Nữa ko? Anh mày đây ko thích nói ko đâu ! - Mike trừng mắt nhìn

- Tụi bây .. thật ra tụi bây là ai hả? - tên đại ca thấy đàn em của mình bị đánh cũng sôi máu gà lên mà quát

- Chẳng phải tao đã nói với mày ban nảy rồi sao? Mau quên thế? - Matt thủng thỉnh đáp

- Tụi bây . anh em đâu? Lên hết cho tao , tao ko tin ko làm gì được tụi bây - Hắn ngoái đầu lại ra lệnh cho bọn đàn em

Bọn đàn em sao khi nghe được lện thì hăng hái xông tới. Nhanh như cắt ,mí anh nhà ta đã né kịp và nện cho mỗi thằng một cú sút vào bụng ,vào mặt. Thấy cảnh tượng đó, ai nấy cũng hoảnh hồn bỏ chạy tán loạn .Còn bốn chàng càng đánh , càng xung sức . Những thế võ, những cú ra đònvừa dứt khoát lại vừa chuẩn sát làm cho bọn nó trở tay ko kịp .Bốn nàngđứng đó tái xanh cả mặt, họ cứ hét lên:

- Nè ! Bốn người đừng đánh nữa có được ko? - Joe sợ quá nói

- Á - một tên bị Joseph đá văng tới chỗ của Ariel đang đứng làm cô nàng khiếp sợ la lên - Đừng đánh nữa mà - !

- Nhiều đó đủ rồi mà ! Ngừng đi - Rannie hét lên

- Tại sao lại thích động tay động chân thế hả? - Ngừng ngay cho tôinhờ ! - Nana tức quá hét lên nhưng đường như vô tác dụng với các anh

- Đừng mà ! Đừng đánh nữa mà ! - Ariel mếu mào nói mà nước mắt sắp ứa ra ngoài .

Cô sợ vì các cô mà liên lụy đến mấy anh lắm ! Dù sao thì chuyện nàycũng vì các cô mà ra nên nếu lỡ các anh có bị gì thì chắc mí cô sẽ ânhận suốt đời.

Nhưng cô ko biết rằng những điều cô lo sợ là quá thừa . Vì đối vớinhững tay học võ siêu hạnh như bốn anh đây thì chuyện này chỉ là chuyệnnhỏ như con thỏ mà thui

Chẳng mấy chốc , bọn côn đồ đó đã nằm la liệt trên sàn nhà. Đứa nào đứa nấy kêu la rất thảm thiết . Đột nhiên :

- Xoảng

Tiếng chai thủy tinh bị đập vỡ và nhữnh mãnh miễn chai văng tứ tung rasàn làm cho mọi người giật mình quay lại nơi phát ra tiếng vỡ đó. Mộtđám người khác vừa cầm gậy, vừa cầm dao đang áng ngưỡng ngay cửa . Tênđứng đầu lớn tiếng nói :

- Tụi bây thả nó ra cho tao ! Nếu ko thì đứng hòng ra khỏi đây

- Đại ca ! Đại ca cứu em với - tên ban nãy bị Matt bẽ gãy tay lên tiếng kêu cứu

- À ! Thì ra là đàn anh của những tên này - Matt thầm nói - đàn em củaanh đang quyến rũ người yêu của chúng tôi đó ! Vậy nên nếu anh là ngườihiểu lý lẽ thì đừng xen vào chuyện này - đột nhiên anh chuyện giọngnghiêm nghị nói

- Anh nói ai là .. - Joe định lên tiếng phản ứng thì bị Nana lôi tuột lại nói

- Bà đừng có kích động vậy chứ ! Hắn ta đang muốn cứu chúng ta nên mớinói vậy đó ! Bà ráng im lặng một tí đi - Nana nãy giờ im lặng quan sátmọi lời nói và hành động của hai bên nên mới nói với Joe như đã ngầmhiểu ý định của Matt

- Nhưng . - Joe định nói thêm gì đó nhưng đã bị Rannie và Arriel chặn họng lại

- Nana nói đúng đoá bà chịu thiệt tí đi ! - Rannie nóng ruột nói

- Ba bà có cảm thấy hình như ko khí càng ngày càng căng thẳng hay ko? - Ariel nhăn mặt nói

- Nếu cứ như vậy hoài tui e là có chuyện lớn hơn nửa - Nana như đồng tình nói

- Vậy tính sao ? Bà mau nghĩ cách đi chứ - Joe và Rannie lo sợ thúc Nana

- Bây giờ tui cũng rối lắm nè ! Đành phó mặc cho bốn tên đó thôi . Hyvọng họ làm nên chuyện nếu ko thì tiêu cả đám - cô lắc đầu nói

Nãy giờ bốn chàng và tên thủ lĩnh đang kình nhau toé lửa. Không khínồng nặc mùi thuốc súng . Nhưng Matt , Mike, Danson và Joseph thì chẳngcó vẻ gì là sợ sệt cả . Chỉ có điều là các anh đang lo suy nghĩ cách đểđưa các cô ra ngoài mà ko bị sức mẻ thì quả là hơi khó khăn. Nếu mộtmình các anh thì chuyện đó rất dễ dàng nhưng vì các cô ko có võ nênviệc vừa bảo vệ các cô vừa đối phó với mí tên nhiều chuyện kia thì hơibị vướng bận.

- Lát hồi anh ở đây thanh toán bọn này mấy đứa mau dắt các cô ấy chạy đi nghe chưa? - Matt nói nhỏ

- Ko được em ko thể bỏ anh lại một mình được - Danson ********

- Hãy nghe anh đi ! - Matt cương quyết nói - Bây giờ chúng ta ko còn con đướng khác đâu

- Uhm ! - Danson đành chấp nhận vì anh biết với cá tính của anh mình thì dù có nói nữa cũng bằng thừa

- Chuẩn bị nhé ! . một . hai ba .. chạy - Matthét lên và xông đến đám du côn đang đứng trước mặt mà giải quyếttừng thằng một. Còn Danson, Mike và Joseph nhanh tay kéo các cô chạythật lẹ ra khỏi quán

- Nè Nè - Chuyện gì vậy hả? - Nana hốt hoảng vừa chạy vừa hỏi

- Chạy đi đừng hỏi nhiều quá ! - Danson gắt lên làm cô im bặt

- Còn Matt thì sao? Anh ta ko sao chứ ? - Joe ngoái lại lo lắng hỏi

- Anh ấy võ giỏi chắc ko sao đâu - Mike vừa thở vừa nói

Thế là cả đám cắm đầu mà chạy thục mạng . Được một khoảng xa thấy kocoá ai đuổi theo thì họ dừng lại nghỉ mệt. Ai nấy đều thở hổn hển

Lại nói về Matt , do bọn nó càng ngày càng kéo đến quá đông nên anh đánh riết cũng thấm mệt nên mới tìm cách chuồn

- A - Sao tụi bây lại trở lại đây ? - Matt cố tình đánh lạc hướngchúng . Thừa cô hội bọn nó ko để ý anh phóng thẳng người ra ngoài vàcắm đầu chạy thục mạng.

Còn bọn đó cũng đâu có để yên đâu . Bọn chúng thấy Matt chạy thoát liềncho người dí theo sát nút luôn. Trong khi đám người của Danson thì đangdừng lại bên vệ đường nghỉ ngơi săn đợi Matt luôn. Danson dựa tường thởmà đôi mắt đã nhuốm màu mệt mỏi . Thấy vậy Nana mới đến gần hỏi:

- Anh ko sao chứ?

- Ko sao tui còn có thể chạy được - anh nói mà mắt nhắm nghiền lại

- Matt thật sự ko sao chứ ? - Joe thấy lâu quá Matt vẫn chưa tới nên lo sợ hỏi lại (ô hô ! ss nhà ta đang lo kìa)

Chợt , mọi người nghe có tiếng đằng sau la lên :

- Chạy .. chạy mau ! - Matt hì hục chạy tới hét lên làm cả đám hốt hoảng nắm tay nhau chạy maraton tiếp tục

Bỗng Joe cảm thấy bàn tay mình ấm áp lạ thường thì ra Matt đã nắm lấyđôi bàn tay nhỏ nhắn của cô cùng chạy (ui lãng mạn ghia lun) . Kohiểu sao lúc này cô cảm thấy rất vui và nỗi sợ hãi biến mất tự lúc nàocô cũng ko hay

- Đại ca ..chúng nó chạy mất rồi . tính sao ? - tên đàn em vừa nói vừa thở gấp rút

- Thôi . bỏ đi . - thủ lĩnh của chúng nói với vẻ mệt mỏi

Chạy được một khoảng khá xa , Matt ngoảnh đầu lại thấy ko còn người đuổi theo nữa nên mới ra lệnh choa mí cậu em ngừng lại

- Hộc .. hộc hộc - bốn cô do mệt quá nên ngồi phịch xuống đất luôn

- Đúng là . đúng là gặp các cô lúc nào cũng mang lại phiền phức cho chúng tôi - Mike mồi hôi nhuễ nhoại nói

Anh anh nói cái gì ? - Rannie đang thở hồng hộc quắc mặt hỏi - nếuko phải các anh bắt chúng tôi đến đây thì cũng chẳng có chuyện này xảyra - cô tức giận nói

- Cô cô thật là ngoan cố mà! Biết vậy tui ko thèm cứu cô - Mike điên tiết lên nói

- Ai cần anh cứu chứ ? Đồ tài lanh - Rannie cũng ko vừa nói

Thật ra cô cũng định sau khi an toàn sẽ cám ơn các anh nhưng .. nhưng bây giờ thì có vẻ ko cần thiết nữa rồi.

- Ban nãy làm mình còn định thay đổi cách nhìn về hắn nhưng bây giờ thì ko bao giờ . Hứ ! Nhìn cái mặt khó ưa - Rannie thầm nghĩ

- CÔ nói cái gì? Tui tài lanh ? - Mike trợn mắt lặp lại câu nói củaRannie - nếu ko nhờ tui là cô chết lâu òi . Còn ở đó mà nói tui - Mikegân cổ cãi

- Anh nói vậy là sao? Ý anh nói là lỗi tại tui đó hả ? - Rannie sùng máu đứng phắt lên hỏi

- CHứ ko đúng sao ? Ai bảo cô cố tình nhảy cho đẹp để cho tụi nó có cớchọc ghẹo làm chi - Mike khoanh tay trước ngực nói mà nhìn nơi khác kothèm nhìn Rannie

- Tại bọn họ thui chứ có phải tại tui đâu - Rannie nghe Mike đổ oan chomình như vậy tức lắm nên nói luôn - Mà kể cũng lạ, việc tui nhảy cùngmấy tên đó có liên cang gì đến anh mà anh phải nóng giận như vậy? Chẳnglẽ anh đã . thích tôi ?

Bị cô nói trúng tim đen, Mike quê lắm nhưng vẫn cứng miệng nói bừa

nhưng anh đã vô tình chạm đến lòng tự ái của cô

- Ai mà thèm thích cái hạng đàn bà mà ai muốn quen cũng được. Thấy trailà tươm tướp là bắt đầu phô diễn tài nghệ của mình ra à, hạng người nhưcô có cho tui cũng ko thèm chứ đừng nói là thích

Bị xúc phạm như vậy, Rannie tức lắm mà ko tài nào mở miệng nói được ,cô cảm thấy mắt đã mình đã bắt đầu rướm rướm nước nhưng cô gượng nói - Anh có ngon thì nói lại một lần nữa đi ! Con người anh nói mà ko biếtsuy nghĩ lại à ? Tại ai mà chúng tôi đến đây? Tại ai lôi kéo hả? Aimượn anh cứu nào ? Nếu ko phải vì cái hợp đồng quái quỷ đó thì chúngtôi đâu có khổ sở như thế này đâu. Đã vậy bây giờ lại còn phải nghe anhxỉa xói như vậy hả? - Rannie làm một tăng

Còn Mike thì ko ngờ được chỉ biết đứng đó mà giương mắt nhìn. Bây giờanh cảm thấy hối hận vô cùng vì đã nói ra những lời ko phải với Rannie. Anh định lấy tay lau đi những giọt nước mắt đang dần roi lã chã trênkhuôn mặt xinh đẹp của cô . Nhưng đã bị Rannie hất phăng ra ko một chútthương tiếc .

Mike ko vì thế mà giận , anh xìu giọng nói:

- Xin lỗi ! Tôi .. tôi . thật sự xin lỗi ! - anh thành khẩn vô cùng

Nhưng điều đó đối với Rannie chẳng khác nào thêm dầu vào lửa làm cho côcàng tức giận hơn. Cô cố gắng hít một hơi thật sâu, lấy tay chùi nhữnggiọt nước mắt trên khuôn mặt của mình và đanh giọng nói :

- Ko cần ! Tui ko cần những lời xin lỗi đó . Nếu xin lỗi mà lần sau lạitiếp tục sự việc tương tự rồi lại xin lồi thì tôi thật sự ko thể nàochấp nhận được

- Lúc đó tui thật sự ko cố ý nói những lời làm tổn thương cô mà ! Tuiphải làm sao cô mới tha lỗi cho tui đây ?? - Mike khổ sở nói

- Tui đã nói là anh ko cần làm gì cả cũng ko cần xin lỗi tui - Rannie nhìn thẳng vào mắt Mike nói

Nãy giờ mọi người đứng đó đã chứng kiến hết mọi sự việc. Nếu nói mộtcách khách quan thì Mike quả là có lỗi trước nhưng xét về tình về lýthì có thể tha thứ được , Vì một người làm sai mà biết nhận lỗi thì làtốt rồi. Thấy bạn mình có vẻ làm quá găng, Nana mới chạy lại chỗ Rannienhẹ nhàng khuyên :

- Rannie tui nghĩ chuyện này Mike cũng ko hoàn toàn có lỗi đâu - Nana nói

- Bà nói vậy là sao? Ý bà là tui có lỗi à ? - Rannie quay phắt lại hỏi Nana bằng giọng tức giận

- Ko phải ! Bà bình tĩnh nghe tui nói cái coi - Nana nhăn mặt bực mình con bạn quá cứng đầu

- Vậy bà nói đi - thấy Nana cương lên Rannie xìu giọng nói mà quay lưng về phía Mike

- Mike xúc phạm đến lòng tự trọng của bà quả thật là Mike ko đúng nhưng mà bà có nghĩ lại xem tại sao Mike lại nổi giận hay ko?

- Tui .. - Rannie thật sự lúng túng ko biết trả lời câu hỏi của nhỏ bạn như thế nào

- Tại vì bà là bạn của Mike với lại tại vì Mike muốn bảo vệ cho bà màthui - Nana nói tới đây thì ngừng lại một tí để xem phản ứng của Rannierồi cười cười kéo cô ra xa một tí nói nhỏ

- Ai bảo bà hôm nay trông bắt mắt quá làm chi để bọn con trai nhìn láccon mắt. Mike có phản ứng như vậy cũng có thể hiểu được gặp tui chắctui cũng vậy quá à ! - Nana cứu bồ , nói đỡ cho Mike

- Nhưng hắn ta đã mạt hạng tui thế nào chắc bà cũng nghe rồi chứ - Rannie nói

- Tuy quen Mike ko được lâu nhưng tui cũng có thể hiểu được con ngườicủa Mike là thế nào. Người ngang ngược , cứng đầu như hắn ta mà hôm nayxuống nước năn nỉ , xin lỗi bà thì thật là một chuyện hiếm có đó . Bàcó thấy vậy ko? - Nana nhìn nhìn Rannie hỏi - Bà hãy nhìn kỹ trong mắthắn ta đi ! Tuy hắn ngang thiệt, ăn nói lại hàm hồ ko thèm nghĩ trướcnghĩ sau nhưng thật chất hắn ta ko có cố ý chạm đến tự ái của bà

- - Rannie im lặng suy nghĩ những điều màNana vừa nói thì quả thật Mike lúc đó rất lo cho cô. Khi cô sắp sửa bịtên lưu manh kia cho ăn tát thì anh chính là người ra tay giải nguy chocô . Đó là điều cô ko thể chối bỏ được, nhưng cô rất ghét cái thái độtự cao tự đại của anh

Nana nãy giờ thầm quan sát nét mặt con bạn. Cô như hiểu được một ít làRannie đã phần nào bị lời nói của cô thuyết phục. Nên thừa dịp Rannieđang bị lung lay ý chí cô chơi luôn một đòn phủ đầu luôn

- Bà ko thấy là nét mặt hắn ta rất thành khẩn hay sao? Mà bà cũng thừabiết là hắn ta ko biết cách en nói muh bà chấp làm gì cho mệt hơi -Nana vui vẻ nói chêm vào một câu để chọc cười Rannie - Tui nghĩ trongcác môn học chắc chắn môn Tập làm văn là hắn dốt đặc cục quá-

- Hihihihihihi - Rannie giờ này mới chịu cười . Và cô cảm thấy trongngười như trút đi được một gánh nặng, tinh thần đã dễ chịu hơn nhiềurồi. Ngẫm lại , những lời Nana nói là cố lí vô cùng, nên cô cũng ko cònbực bội trong người nữa. Bây giờ cô đã biết nên xử trí Mike thế nào òi- Nhưng điều làm choa cô thấy khoái nhất là bắt tên đại ma đầu kiaphải cuối đầu xin lỗi mình hehehehe

Rannie đi từng bước đến trước mặt Mike mà cao giọng nói:

- Cũng may cho anh là hôm nay Nana nó nói dùm choa anh nếu hem tui sẽgiận anh suốt đời. Nể tình nó tui chấp nhập lời xin lỗi của anh - Rannie cười cười nói

- Thật sao? Cô chịu tha lỗi cho tui hả? Mike mừng quýnh và nhìn sangNana với đôi mắt biết ơn nhưng niềm vui đóa chưa đầy năm phút đã bị côdập tắt ngay khi .

- Ê ! Khoan mừng vội đã , tui tha cho anh nhưng phải có kèm theo điều kiện nữa - Rannie nham hiểm nhìn anh cười

- Hả ? - chẳng những anh hả mà ba anh còn lại cũng ngạc nhiên ko kém . Họ ko biết Rannie định giở trò gì nữa đây

- Điều kiện của tui là .. là .- Rannie cố tình kéo dài tời gian cô Mike nghẹt thở chờ chơi

- Là gì nói đại đi ! Tụi đợi nghe mà sắp nín thở rồi nè - Mike nhăn mặy hối

- Đúng đó - ba anh kia cũng nhiều chuyện lên tiếng

- Hihihihi các anh đồng lòng dữ ha ? - Rannie nhìn bốn anh cười cười nói

- Đương nhiên ! Chúng tôi là anh em cóa phước cùng hưởngm cóa họa cùngchia . Nay Mike gặp khó khăn thì dĩ nhiên phải giúp òi - Matt tà lẹt ,bày đặt anh hùng rơm nói (hixhixhix thui rùi rùi lượm ơi)

- Mí anh cũng vậy hả? - Rannie tủm tỉm nhìn Joseph và Danson hỏi

- Chứ còn sao nữa ! Anh em đồng hội đồng thuyền muh - Joseph nói và anh với Danson gật đầu cái rụp

- Cô nói lẹ lên đi tui mệt quá - Mike khổ sở nói

- Có phải cái gì các anh cũng chấp nhận phải hem ? - Rannie hỏi lại một lần nữa choa chắc en

- Phải - bốn anh đồng thanh nói (tiêu mí anh òi mí anh ơi)

Nhưng mí anh ơi! Mí anh ham hố chi vậy? Các anh bị sập bẫy òi cóa biếthem? Tuy Rannie đang giận thật nhưng cái đầu thiên tài của cô ko có vìthế muh ngưng hoạt động đâu. Mà nó còn làm việc gấp đôi bình thường nữrakìa. Cóa nằm mơ bốn anh cũng ko ngờ chỉ vì một phút sơ hở yếu lòng màđã đưa mình vào tròng cô một cách ngon lành. Rannie lần này sẽ bắt cácanh trả lại món nợ mà các cô phải chịu. Cô sẽ làm cho bốn anh sống dởchết dở hahaha

- Được nếu mi người đã nói thế thì đừng trách Rannie nì độc ác nhé hahahaha - cô nghĩ thầm rồi nghênh mặt nói:

- Tui muốn bản hợp đồng của chúng ta phải đảo ngược lại hết . Sao hả? -cô hất mặt nhìn Mike hỏi - hiểu hem ? Nhìn anh ngơ ngơ chắc hem rùi

- Ý cô là .. muốn đổi ngược vị trí hiện tại đóa hả? - Joseph lờ mờ hiểu ra

- Hihihihi xem ra anh cũng ko hổ danh là thiên tai ha ? - Rannie khoanh tay cười cười nói

- Cô .. - Joseph cũng đành pó tay

- Ê ! Ý của cô ta là sao hả? - Mike quay sang thằng bạn hỏi

- Cô ta muốn mình làm ôsin cho bốn cô ấy - Joseph nhìn Rannie bằng đôi mắt hình viên đạn

Sau khi nghe Joseph nói xong thì ba anh kia đồng thanh hét lên:

- Ko bao giờ

- Hehehehe ko muốn cũng ko được . Ban nãy ai bảo các người xung quálàm chi bây giờ đã nói định nuốt lời à ? - Rannie nhìn mí anh đằng đằngsát khí

- Sao hả ? Có chơi phải có chịu chứ - Joe lên tiếng nói khích

- Hay là chưa gì đã sợ rồi à ? - Ariel thêm vô , rồiquay sang Rannie cố tình nói lớn cho bốn anh nghe - Hơi ! Rannie ơi !Tui thấy bà đã chọn sai đối tượng để tin tưởng òi đó. Chỉ biết nói màthui-

- Chán thế ! Thui tụi mình đi thui Rannie ơi ! Tui nghĩ bây giờ bà cógiận ai đóa suốt đời tui cũng hem thèm can ngăn nữa đâu . Vừa tốn sứcmà chẳng được gì - Nana nói lớn rồi vờ kéo tay Rannie toan bỏ đi

- Ai nói chúng tôi chỉ biết nói thôi chứ ? Hứ ! Hoàng tử của Vĩnh Phong ko bao giờ nuốt lời - Danson nghe nóng mũi liền trả lời

- Vậy à ? - Nana lơ lửng hỏi

- Đương nhiên ! Chúng tôi cóa chơi dĩ nhiên cóa chịu - Matt nói

- Oh hô ! Vây thì làm ngay bây giờ đi . Tui hem tin tưởng các ngườichoa lém đâu - Joe vừa ngáp vừa nói làm cho Matt tức điên người . Vìđây là lần đầu tiên cóa người nói anh ko đáng tin cậy

Ngay lập tức , mí anh móc phăng tờ gợp đồng ra và hí hoáy viết gì trong đó và kí cái rẹt rồi chìa ra trước mặt các cô.

- Mọi người .. mọi người đâu cần vì tui mà làm thế chứ ! - Mike xúc động nhìn ba anh kia nói

- Mày nói gì thế ? Chúng ta là anh em mà , mày gặp khó khăm chẳng lẽ tụi tao ngó lơ được sao ? - Danson cười đáp

- Đúng đó ! Với lại anh hùng trả thù mười năm chưa muộn . Hãy để cho họcười đã đi rồi mình từ từ trả thù cũng chưa muộn muh - Joseph vỗ vaibạn nói

- Cám ơn tụi bây. Tao quả thật hem lầm khi đã làm anh em với tụi bây - Mike mỉm cười nhìn bạn nói

- Ế ! Sao lại bỏ quên thèng anh nì vậy ? - Matt bon chen xen vào

- Hihihi ! Quên ! Còn anh nữa chứ - Mike vui vẻ nói và vỗ vai Matt một cách thân tình

Mí cô nàng nãy giờ lui cui coi tờ hợp đồng đã được chỉnh sửa theo thểyêu cầu thì mừng húm. Khi quay sang thấy mí anh đang đóng phim anh emnghĩa nặng tình thâm thì muốn phát ớn lạnh . Joe lên tiếng nói ngắtngang câu chuyện của bốn anh:

- Mí người đóng phim nãy giờ đủ chưa ?

- Cô - Matt cứng họng hem nói nên lời

- Tui sao ? - Joe đắc thắng hỏi

- Đúng là đàn bà con gái gì mà như chằn - Matt liếc cô nói

- Tui vậy đóa hahahaha - Joe cười gian làm Matt đứng pó chiếu lun

Là .lá .la .la .là lá ..l a .

Tiếng chuông điện thoại của Nana vang lên dập tắt cuộc chiến của Matt và Joe. Cô quýnh quáng nhất điện thoại lên nói:

- Alo ??? Anh gọi em cóa gì hem ?

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5

- Cóa gì hem? Nói nghe ngon nhỉ ? Biết bây giờ là mấy giờ ko mà còn chưa chịu về hả? - tiếng Ken hét lên bên đầu dây bên kia làm Nana phảiđể điện thoại ra xa ba mét (hixhixhix noái hơi quá)

Cô đành cười hì hì choa qua chuyện rồi nói giọng cóa lỗi:

- Sorry anh hai nha - Tụi em quên . Nhưng hem sao giờ tụi em vìa liền à !

- Uhm ! Được vậy thì tốt . Nếu hem thì đừng trách anh tống khứ em về Mỹlại nha Ken nham hiểm phán một câu làm hồn vía Nana lên mây

Cô lắp bắp nói:

- Anh anh đừng cóa hù em nha

- Anh đâu cóa rảnh muh hù - Hem tin thì thử là biết liền à - Ken cười cười nói

- Ok ! Em biết òi ! Em sẽ về liền - cô hoảng quá nói

- Vạy thì giỏi đó nhóc - Ken nói xong rồi cúp máy cái rụp hem để choa cô nói thêm lời nào

Nói chuyện với Ken xong, Nana mồ hôi mồ kê đổ đầy.Thấy lạ, Rannie cất tiếng hỏi:

- Chuyện gì vậy? Anh Ken gọi hả?

- Uhm ! - Nana tiu nghỉu nói

- Ken là ai vậy ? - Danson nghe vậy liền hỏi

- Anh hai tui . Có gì hem ? - Nana cộc lốc đáp

- Uhm hem - anh nói

- Ừm anh Ken gọi cóa gì hem ? - Ariel lo lắng hỏi

- Ổng bảo năm phút nữa mà hem về là sẽ tống khứ mình về ngay lập tức đó - Nana nhăn nhó nói

- Hả ? - ba cô đồng thanh

- Vậy còn hem lẹ nữa ! Tui hem muốn về đây nha- Tui coàn chưa chơi đã muh - Rannie lắc đầu nói

- Bà nói tui muốn chắc - Nana liếc bạn nói

- Mí anh còn hem biết làm nhiện vụ của mình nữa hả ? - Nana đứng trước mặt Danson hỏi

- hả ? Ờ. ! Biết òi - Danson ngớ ra một tí rồi cuối cùng cũng hiểu ý của Nana

- Còn anh thì phải có nhiện vụ đưa Joe an toàn về nhà đó ! Nó mà có mấtcọng tóc nào thì tui làm thịt anh ! - Nana nhìn Matt phán một câu rợntóc gáy

Nói xong, bốn cặp đi thẳng ra bãi gửi xe rồi họ lao nhanh ra đường. Dođã quá khuya nên đường xá rất vắng vẻ, chính vì thế nên mí anh cứ thẳng sức tung bay . Bốn chiếc xe phóng đi với một tốc độ kinh khủnglàm choa mí cô nàng chóng cả mặt. Chưa đầy năm phút, ba chiếc xe hếtsức ngầu đã dừng trước cửa nhà của Nana .Vì ba cô ở chung nhà nêntiện việc đưa đón hơn. Riêng về Joe thì nhà cô xa hơn một tí nên Mattchịu thiệt hơn ba thèng em mình nhiều.Chưa đầy năm phút, ba chiếc xehết sức ngầu đỗ xịt trước cửa nhà Nana. Các cô quýnh quáng xuống xerùi chạy thẳng vào nhà. Nhưng cũng ko quên quay lịa dặn dò thân mật với các anh :

- Ngày mai nhớ đến sớm nhớ - Rannie cười hiểm nhìn Mike

- Nếu mai 7g hem thấy mẹt mí anh thì đừng trách tụi tui ác độc nha ! - Nana cười cười nói

- Tụi tui đi nha ba ông tám . Ngủ ngon và hãy mơ đến chúng tui nha! Hahahaha - Ariel chêm thêm một câu rùi cười to cùng hai cô bạn sánhbước vào nhà

Ba anh thấy thái độ ngạo nghễ của các cô thì tức lắm . Nhưng cũng phảicắn răng, bấm bụng chịu . Ai bảo mình ngu làm gì để bây giờ thân thể bịđày đọa - mí anh thầm trách mình

- Đúng là đàn bà đáng sợ thật - ba anh có cùng suy nghĩ (mí chị em đọc câu nì xong đừng óanh em tụi nghiệp)

- Đang tức giận , khóc lóc thảm thiết muh cũng nghĩ ra cái cách nì quảlà đáng gờm - Joseph thò đầu ra ngoài cửa xe nói với Mike và Danson

- Uhm ! Họ đúng thật ko giống những cô gái khác , khó đối phó hơn nhiều - Mike đồng tình nói

- Joseph à ! Tao thấy bây giờ mày lại cóa thêm mí đối thủ để mày đầutrí rồi đấy - Danson cười cười nói - Chiến này sẽ nhức đầu lém đây

- Uhm - Thui về ! Chuẩn bị để mai coàn đi làm ôsin nữa chứ ! - Joseph nói rùi phòng xe đi

Còn ba cô khi bước vào nhà thì thấy tối thui , đèn đuốc đều hem mở.Đinh ninh mọi người đã ngủ, các cô rón ré đi về phòng . Nhưng tới sofathì nghe:

- Chịu về rùi đó hả ? - Ken ngồi lù lù trong bóng đêm lên tiếng làm cả bọn giật bắn mình

Lúc đó, tất cả đèn trong phòng khách đều được bật sáng trưng. Ba cô háhốc mồm khi thấy chẳng những là Ken chưa ngủ mà còn có cả Beatrice . Họđang ngồi chình ình đó với vẻ mặt đầy sát khí.

Biết là sắp cóa bão nên Nana mới cười giã lã chạy đến ôm tay Ken dịu giọng nói:

- Anh hai ! Anh chưa ngủ nữa hả ?

- Hừ ! Hay nhỉ! Em gái chưa về thì người anh này ngủ được ngon sao ? - Ken lừ mắt hỏi ngược lại

- Tụi em đã nói là đừng chờ cửa rùi muh - Nana phụng phịu nói

- Đi mà ko biết giờ giấc để về như vậy đó hả? Mí đứa có biết anh và chịmí đứa lo cỡ nào ko ? - Ken giận lên nói - Đã mười hai giờ khuya rồi đó

- Xin lỗi muh ! Tụi em hem cố ý đâu mà - Thui anh đừng giận nữa - Nana chấp tay lại năn nỉ

- Đúng đó ! tụi em hem muốn làm anh chị lo lắng đâu muh ! - Rannie và Ariel cũng ngồi xuống bên Ken nũng nịu nói

- Anh à ! Thui đi ! Dù gì tụi nó cũng về rồi đừng có làm cho mọi chuyệnlớn lên nữa - Beatrice thấy Ken nổi giận nên lên tiếng giải vây choa mícô em tinh nghịch của mình

Còn Ken thì đành ngồi đó muh pó tay đầu hàng . Vì anh biết khi bốnngười đàn bà của nhà nì mà hợp lại thì dù cóa mười Ken cũng thua nhưchơi. Nên cách tốt nhất là im lặng , đừng nói gì cả để hơi choa ấm bụngsướng hơn.

Bỗng Beatrice quay lịa nhẹ nhàng hỏi các cô em :

- Mí đứa đã đi đâu mà về trễ vậy hả?

- Dạ . dạ tụi em đi uống nước với bạn . Nhưng mãi lo nói chuyện nên quên khuấy mất giờ về - Rannie lấp liếm

- Thật ko? - cô nghi ngờ hỏi lại

- Thật đó - Nana cũng hùa theo nói rùi cô kín đáo thúc cùi chỏ vào người Ariel làm cho Ariel giật mình cũng phải nói đại

- Đúng đó ! Tụi em đi rất nhiều nơi vui quá nên mới về trễ đó muh

- Mà lạ thật .. - Ken ngồi nãy giờ suy nghĩ một hồi rùi nói - mí đứa mới về cóa mí ngày chứ nhiêu sao có bạn nhanh vậy ? - Á à là bạn trong lớp đóa muh. Tại tụi em rất hợp ý nên làm quen với nhau rất nhanh - Nana nhanh trí nói

- Uhm! - Ken nghe có vẻ hợp lí nên cũng hem hỏi thêm nữa

Riêng ba cô nàng thì hú vía . Nếu hem nói vậy thì nói sao bi giờ? Chẳnglẽ nói họ vừa mới trải qua một trận đụng độ kinh thiên động địa haysao ? Nếu vậy thì nhất định sẽ bị tống cổ về Mỹ ngay lập tức nên đànhngậm ngùi muh nói dối thui.

- Thui ! Lo tắm rửa rồi về phòng nghỉ sớm đi ! Mai còn đi học nữa -

Ken nói xong rùi cùng Beatrice trở về phòng . Còn ba cô cũng ai vềphòng nấy . Hôm nay quả là một ngày đáng nhớ của họ . Bây giờ nghĩ lạihọ còn thấy ớn óc .

Lại nói về Joe, Matt đưa cô về nhà nhưng trên đường hai người ko ngừng cải nhau chí chóe:

- Hứ ! Tui đúng là xui xẻo muh - Matt nói

- Anh nói anh xui ? Hem dám đâu người xui là tui thì có - Joe đáp trả

- Cô xui cái giống gì mà xui với xẻo ? - Matt hừng hực lửa nhìn cô

- Chứ sao ? Tự nhiên đang yên đang lành trở thành ôsin rồi đi tới nhữngnơi hỗn tạp đó . Còn suýt tí là tui tùng òi , hem phải xui là gì ? -Joe nghênh mặt nói

- Nếu ko phải nhờ tui thì cô còn mạng để ngồi đây mà nói hem hả? - Matt trợn mắt nói

- Dĩ nhiên là anh phải có trách nhiệm bảo vệ tui òi ! Ai bảo anh dắttui đến đó thì việc bảo vệ choa tui là hiển nhiên thui - Joe thản nhiênnói

- Cô .. cô ngang ngược vừa vừa thui - Matt lớn tiếng nói làm choJoe giật mình . Nhưng cô cũng có vừa gì đâu , cô cũng ráng gân cổ lênnói:

- Sao ? Tui ngang vậy đó ! Mới biết hả ? anh nên nhớ bây giờ anh đang làm ôsin choa tui đóa nha ! - Joe nhắc nhở

- Hừ - Matt hừ giọng

- Lo lái xe đi ! - Joe nói như ra lệnh

Matt tức run người . Anh hem ngờ cóa ngày mình cũng gặp phải tình cảnhtrái ngang nì. Từ đóa đến giờ cóa ai dám ra lệnh cho anh làm gì làm gìđâu . Nay lại bị một cô gái ngang ngạnh này chỉ trỏ đủ điều . Thật làmất mặt quá mà , nếu để mọi người biết được chắc có nước anh đào lỗtrốn còn sướng hơn. Trái ngược với Matt , Joe thì hả dạ vô cùng , côphải cám ơn Rannie vì nhờ Rannie nhanh trí nên cô mới thoát được nạn ,lại cóa thể có thêm một ôsin nữa chứ.

- Hehehe tui sẽ choa anh chết từ từ - Joe nham hiểm kiếc nhìn Matt cười cười

Matt sau khi đưa Joe về nhà xong thì về nhà . Đến khi đặt lưng xuốngchiếc giường thân yêu của mình anh mới bắt đầu thấy thân thể mình ê ẩmcả lên. Làm suốt đêm hum đóa anh hem tài nào ngủ được (tội nghia chưa?)

Sáng hum sau , ko hiểu sau hum ní mí tiểu thư nhà ta lại dậy rất sớm.Tâm trạng vô cùng hưng phấn và háo hức . Đúng 7g, xe của ba anh đếnrước . Các cô vội vàng quơ cặp và lao thẳng ra cửa mặc cho Beatriceđang với theo nói :

- Mí đứa hem ăn sáng sao?

- Dạ ko - Tụi em sẽ ăn trong căn tin trường học - Thui trễ òi tụi emđi nha - Rannie ngoái đầu đáp lại rùi vụt chạy ra ngoài

Vừa gặp mắt ba anh , các cô đã nói :

- Đúng giờ ghê ha ? - Nana gật gù nói

- Dĩ nhiên - Danson lên mặt nói

- Mà Matt và Joe đâu ? Sao còn chưa tới - Ariel ngớ tới ngó lui rùi hỏi

- Anh ấy đi đón Joe rùi . Có lẽ cũng sắp đến đó - Joseph giải đáp thắc mắc cho Ariel.

Dứt lời , mọi người đã nghe tiếng xe của Matt thắng gấp lịa . Do kochuẩn bị tư thế nên Joe ngả ngào về phía trước. Đầu đập trúng cửa kínhcái binh . Ai nấy đều hốt hoảng chạy lại xem xét.

- Cô có sao ko vậy ? - Matt lo lắng hỏi

- Sao chăng gì nữa ! Cái đầu của tui .. ui da đau quá ! Anh nhìn hem thấy sao mà hỏi ? - bị đau , Joe đâm ra quạu

- Sorry ! Tui hem cố ý ! Ai bảo cô hem chịu thắc dây an toàn cho sát vào làm chi ? - Matt trách

- Ai bảo tui hem thắc hả ? Tại ai thắng gấp mà tui bị như vậy đây ? - Joe sùng máu nói

- Bà . bà có sao hem hả ? Đưa đầu tui coi coi - Nana quan tâm hỏi

Joe đưa cái đầu đang sưng một cục ra cho ba cô bạn khám xét mà mặtnhăn nhó như ăn phải ớt hiểm. Xăm xoi một hồi, Nana mới chọc Joe :

- Chết chưa ! Bà coi chừng bị phá tướng á !

- Hả ? thật sao ? có thật tui bị phá tướng hem ? - Joe tưởng thiệt nên quýnh quáng hỏi Rannie và Ariel

Mọi người nhìn Joe cuống cuống vì lời nói của Nana thì ai cũng phátbuồn cười . Thấy mọi người cứ lặng yên hem nói, làm cho Joe càng tưởngthiệt . Cô mếu máo nói :

- Tui hem biết đâu! Anh làm tui bị phá tướng anh phải đền cho tui đi - vừa nói cô vừa đấm thình thịch vào ngực Matt

- Hahahaha - mọi người đến lúc này nhịn hem nổi nữa nên cả đám phá racười . Còn Joe thì ngơ ngác như nai tơ hem hiểu át giáp gì

- Tui nói giỡn thui muh - Nana cười cười nói

- Hả ? - Joe trợn mắt như ko tin những gì mà mình đang nghe

- Bà hem có bị phá tương đâu muh lo . Bất quá nó chỉ sưng một tí thui .Qua hôm sau là hết chứ gì đâu - Rannie nói cho Joe yên tâm

- Thật sao ? - Joe mừng quýnh

- Uhm ! Tui cũng từng bị nè , tới hai lần lận đó mà có bị gì đâu . Bànhìn xem - Rannie vừa nói vừa chìa chìa cái trán mà lần trước bị Mikelàm sưng ra đưa cho Joe xem

Bây giờ Joe mới an tâm . Cô toe toét cười nói :

- Mấy bà làm tui hết hồn à ! Nếu muh tui bị gì tui thề chết sống vớianh đó - cô đang với ba con bạn rùi đột nhiên dội mặt đạn vào Matt

- Tui ???????? Tui làm sao? - Matt với vẻ mặt ngơ ngác như nai tơ hỏi

Joe hem trả lời câu hỏi của Matt mà ném cho anh cái nhìn cay cú . CònMatt thì khò hiểu , anh hem biết nên ném phụ nữ về loại gì muh sao lúcnóng lúc lạng thất thường thía nì ??? Mới đụng đầu cóa chút xíu thuimuh làm như sao hỏa sắp đụng địa cầu vậy á ! Đã vậy coàn muốn chết sốngvới anh nữa chứ !

- Nhưng nếu được chết cùng với người đẹp thía này cũng hem uổng hehehe - Matt thầm nghĩ (anh nì ghia thiệt)

Nhưng ko hiểu sao anh lại lắc mạnh đầu xua đi ý nghĩ vừa rồi của mình

- Ko! Ko thể nào ! Mình hem thể chết một cách lãng xẹt như vậy. Với lạichết với người đanh đá như cô ta dù là ma chắc mình cũng hem được yênthân đâu

Matt gật gù cho những lí luận của mình nhưng anh nèo hay nãy giờ Joeđang nhìn anh lom lom như thể sinh vật lạ . Như chịu hết nổi cô mới hỏi:

- Mới sáng sớm anh cóa uống thuốc hem vậy ?

- Ý cô là sao ? - Matt hem hiểu hỏi (tội nghê chưa ?)

- Tui muốn hỏi cái này của anh có vấn đề hem á ! - Joe vừa nói vừa lấy tay chỉ chỉ lên đầu mình để diễn tả cho Matt hỏi

Bi giờ anh mới vỡ lẻ ra , Matt tức cành hông , trợn tròn mắt nói :

- Way ! Cô vừa phải thui nha - Ai choa phép cô nói tui thần kinh cóa vần đề hả?

- Chứ sao ? Bộ ko phải à ? Mới sáng sớm tự nhiên ngồi làm nhảm một mìnhđã vậy lúc thì lắc đầu , lúc thì gật đầu hem khùng mới lạ - Joekhinh khỉnh đáp

- Cô . - Matt tức quá nói hem nên lời - tui muh khùng thì cô cũng ko phải hạng bình thường đâu

- Thì từ đó tới giờ tui có nói với anh là tui giống người bình thườngđâu ?? - Joe cười gian nói - chính vì ko bình thường nên tui mới đặcbiệt hơn mọi người đóa - Joe bay bổng nói

- Cô . đúng là bà chằn muh - Matt quay mặt chỗ khác nói - nếu có mười ba con giáp chắc chắn cô ném về tuổi con cua òi -

- Oh - Cua cũng tốt lém á ! Ăn vừa ngon nè lại đắt đỏ nữa. Hem phải ai muốn ăn cua đều ăn được đâu nha Joe nói xa gần

- Hứ - Nói mà ko biết ngượng miệng - Matt hừ giọng nói

- Anh ko ngượng thì mắc gì tui phải ngượng - Joe đốp chát lại

- Nè - Hai người cãi xong chưa? Còn đấu khẩu nữa là trễ ráng chịu nha - Nana hét to nói

- Ờ - Tui biết òi - Joe đáp lại, rùi quay sang Matt nói như ra lệnh - còn ko chịu chạy?

Matt đàng ngậm ngùi, nuốt cái nỗi nhục này vào lòng . Còn Joe thì suốtdọc đường đi thì vui vẻ ra mặt . Cô cứ hát líu lo như chim sáo á- Mặccho Matt đang nhăn nhó , khó chịu.

Bốn chiếc xe phóng đến trường trong sự kinh ngạc của mọi người. Tất cảđang xôn xao lên vì các hoàng tử của trường lại đi chung với những cônàng năm nhất. Các anh mặt mày méo xẹo còn mí cô thì vui phải biết .Bây giờ các cô mới thực thi kế hoạch tra tấn của mình:

- Cầm cái nì dum tui đi - Joe nói rùi dúi cái cặp choa Matt

- Còn các anh nữa - ba cô kia quay sang đưa cặp cho mí anh

- Lẹ lên ! Chậm quá à ! - Nana nói

- Sao uh ? Bộ nặng lém sao? Con trai gì yếu thế ? - Rannie cười hiểm nói

- Vậy cô mạnh cô xách đi sao tui phải xách chứ ? - Mike vênh mặt nói

- Tại sao tui phải xách ? - Nana kênh kiệu nói - anh nên nhớ anh đanglà ôsin của tui đấy nhá - Nếu muh còn lãi nhãi nữa thì đừng trách bổntiểu thư đây độc ác nhé

Nói xong cô cùng ba cô nàng kia bỏ đi vào lớp một nước . Bỏ mặc các anhđang ôm ba bốn chiếc cặp lỉnh khỉnh trên tay. Bốn anh theo chân các cônào lớp đưa cặp choa mí nàng rùi mới về lớp mình. Thấy mí anh vừa địnquay đi, Ariel nhớ chực ra điều gì đó nên nói to :

- Nè- Giờ anh đợi tụi tui ở nhà ăn đó nha-

Joseph hem quay đầu lại nhưng anh vẫy vẫy tay ra sau như chào tạm biệt.Sự kiện này đã gây chấn động trong trường , chưa đầy một tiết học nó đãlan nhanh đi khắp nơi. Giờ chơi, mí bạn trong lớp của bốn cô kéo đếnbàn hỏi chuyện :

- Sao mí bà quen được họ vậy ? - Tiểu My nhanh nhảu hỏi

- Phải đó ! Họ vốn nổi tiếng khó gần muh - Thanh Thanh thắc mắc

- Mí bà làm sao muh hay vậy? Chị tụi tui với - Mita mắt sáng rỡ hỏi

- .

Rùi cứ thế hàng đồng câu hỏi được đặt ra cho các cô y hết như phóngviên đang phỏng vấn siêu sao. Đáp lại đó là những cái lắc đầu, cái mỉmcười chứ hem nói

- Thui mí bà choa tui xin đi cóa được ko? Tui đói lắm òi tha cho tụitui đi muh - Rannie làm bộ than đói để cắt đứt cuộc tra hỏi của mọingười

Thấy vẻ mặt đau khổ của Rannie muh ai cũng muốn phì cười trước cử chỉhết sức trẻ con của cô. Cóa vậy họ mới chịu buông tha cho bốn nàng.Tưởng cóa thể thoát ra ngoài, ai dè vừa bước chân ra khỏi lớpthì Tao muốn nói chuyện với tụi bây - một đám con gái của năm thứ ba đứng áng ngưỡng trước mặt các cô nói với giọng thị uy

- Nhưng chúng tôi ko có chuyện gì nói với các người - Nana nói xong lôi ba cô bạn mình đi choa lẹ

Nhưng ko kịp nữa rùi, họ đã ngang ngược lôi kéo các cô đi một cách thôbạo. Đến sân thượng , họ mạnh bạo xô các cô ngả sóng xoài dưới đất. Đauqua mí cô đâm ra quạu

- Mi người làm cái trò gì vậy ? - Joe quác mắt hỏi

- Làm gì à? Vậy thì phải hỏi xem tụi bây đã làm những gì - một cô gái ăn mặt hết sức khiêu gợi bước đến nói

- làm gì là làm gì ? - Rannie giận dữ hỏi

- Tụi bây gan quá ha? Dám đi chung với hoàng tử của tụi tao? - cô ta đanh giọng nói

- Chỉ có vậy à ? - Nana nhếch miệng hỏi lại, rồi cô chuyển sang giọngkhiêu khích nói - nếu cô muốn họ thì cứ tự nhiên , coi như tui nhườngcho cô đóa (hixhixhix ss noái shock quá)

- Cô .. cô coi tui là cái gì hả ? - cô ả gầm lên như con thú hoang

- Vậy cô nghĩ mình là gì hả ? - Ariel chơi một câu làm cô ta cứng họng

- Con nhỏ này ! Mày cũng ngon dữ ha dám nói chuyện với tao kiểu đó - cô ta gật gật cái đầu nói mà ánh mắt nhìn Ariel sắc như dao

- Sao lại ko dám nói ? Cô cũng là người như tui thôi chứ có phải là gì đâu mà ko dám - Ariel nghênh mặt thách thức

Ba cô nàng kia ngồi đó mà há hốc mồm nhìn Ariel. Các cô ko ngờ Arielhum ni lại gan cùng mình như vậy. Cái nhút nhát, ít nói hằng ngày củacô đâu mất tiêu mà thay vào đó là một Ariel mạnh mẽ với đôi mắt kiêncường và có chút cao ngạo. Các cô thật sự nể phục con bạn mình.

- Nói hay lắm Ariel - Nana cổ vũ

- Cố lên Ariel - Tụi tui ủng hộ bà - Rannie cũng hét to lên nói

Cô ả cầm đầu nảy giờ đang tức sôi máu gà lên. Cô ta nhìn các cô như thể muốn ăn tươi nuốt sống hem bằng.

- Chị Vincy chúng ta làm sao? -một con nhỏ tóc nhuộm vàng tiến tới hỏi

Người nãy giờ đứng ra hầu chuyện với các cô là Vincy.Một nữ sinhcủa năm thứ ba ,làn người cầm đầu nữ sinh trong trường . Cô ta nhìnAriel thích chí nói:

- Nếu em nó hem biết luật lệ ở đây thì tụi bây còn ko mau dạy cho em nhỏ nó hiểu

Dứt lời, ba bốn cô xăn tay áo lên đi về phía chổ của Ariel. Còn ba côcô còn lại thì canh chừng Joe, Nana và Rannie. Thấy mí người đó hùng hổđi đến chổ mình,Ariel sợ xanh mặt , cô có thụt lùi về phía sau nhưnglủi riết cô cũng đụng phải vách tường. Cô gắng lấy hơi để nói:

- Mấy người định làm gì ?

Ko thấy ai trả lời mình cô bắt đầu tức giận hét tướng lên:

- Mí người định làm gì tui hả ?????????

- Các người ko được làm hại Ariel có nghe ko hả ?- Joe cũng tức tối ko kém

Nhưng bọn họ nào có nghe đâu, mặc các cô các cô la , mặc họ họ làm. Thế là

- AAAAAAAAAA - tiếng Ariel la lên thất thanh

Còn bốn anh chàng nhà ta thì ngay khi chuông reng ra chơi thì đã bachân bốn cẳng chạy cho lẹ đến nhà ăn.Để mắc công đến muộn lại nghe bốncô càm ràm nữa thì khổ lém(hehehe xem ra mí anh cũng biết sợ đấy chứ). Nhưng ngồi đợi gần nửa tiếng muh hem thấy mí cô đến làm bốn anh phátquạu. Matt đập bàn nói :

- Thật quá đáng muh !Dám để mình chờ như thế này à ?

- Bình tĩnh !Bình tĩnh đi anh hai - Danson hết hồn kéo anh mình ngồi xuống.

Mọi người xung quanh ai nấy đều muốn nhảy dựng trươc cái đập bàn quá ưlà mạnh bạo của Matt. Nhưng hem ai dám hó hé tiếng nào vì họ biết nỗikhi các hoàng tử nổi giận thì chắc chắn là chẳng có chuyện gì tốt lànhòi. Nên thui thà mắt nhắm mắt mở xem như hem nghe ,hem thấy gì là oknhất.

- Mà sao họ lâu quá vậy ta ?- Mike thắc mắc

- Bình thường họ cóa đanh đá,chanh chua thật nhưng chưa bao giờ sai hẹn cả muh -Joseph nói

- Ko biết họ có chuyện gì hem nữa - Danson lo lắng nói

- Nếu muốn biết thì cứ tới lớp họ hỏi thử coi -Matt đưa ra đề nghị

- Uhm - ba anh đồng thanh

Thế là các bốn cùng đến lớp mí cô để hỏi cho ra lẽ .Nhưng các anh tìm mãi muh hem thấy .May sao ..

- Các anh tìm bọn Joe phải hem ?- Tiểu My đi từ xa tới thấy các anh cứlập lò trước cửa biết là tìm 4 người bạn của mình nên cô mới đến hỏi

- Uhm ! Em có thấy các cô ấy ở đâu ko? -Matt nói

- Hồi nảy lúc vừa ra khỏi lớp em thấy có một đám nữ sinh đã dắt 4 ngườiđó đi rùi muh .Bộ hem phải bạn các anh sao ? - Tiểu My trố mắt ngạcnhiên

- Bạn nào ? Từ đó tới giờ tụi anh đâu có quen bạn nữ nào khác đâu -Joseph còn ngạc nhiên hơn

- Em thấy bọn họ trông thế nào ? - Mike hỏi dồn

- Khoảng năm sáu người gì đó đi chung với nhau á -Tiểu My như nhớ racái gì vội reo lên - A ! hình như trong đó có một chị hồi đó là ngườiyêu của một trong ba anh thì phải. Chị ấy có mái tóc cắt rất mốt ,mặcchiếc quần bò áo màu lam thì phải

Ba anh căn óc ra suy nghĩ xem mình đã quen ai muh như Tiểu My vừa tảhay hem. Họ nghĩ muốn nát óc muh cũng hem ra. Chợt Joseph la lên:

- Tao biết rồi! Tao biết cô ta là ai rồi . Vincy ! Chắc chắn là Vincy (anh thông minh ghia)

- Thật sao ?-ba anh kia mừng rỡ nói nhưng chợt nụ cười cũng vụt tắt ngay sau đó.

- Thôi chết rồi Joseph hoảng hốt nói

- Chuyện gì ? -ba anh kia đồng thanh tập hai

- TAo sợ các cô ấy gặp chuyện ,Vincy ko phải là một cô gái hiền lành gì đâu - anh cau mày nói

- Vậy còn ko mau đi tìm

Nói rùi bốn anh cuống cuồng chạy đi tìm.Họ chạy khắp cả trường giữatrời nắng chang chang.Vừa tìm vừa gọi tên các côy như người khìn (hixhixhix ai là Fan xin đừng oách em nha). Mồ hôi ròng ròng, chảy dàiướt cả tấm áo của các anh nhưng vẫn chưa tìm ra bốn cô

- Sao hả ? Tìm thấy chưa ? - Matt thở hồng hộc hỏi

- Chưa -ba anh mệt mỏi nói

- Nảy giờ chúng ta có bỏ sót chỗ nào hem ? - Danson hỏi

- Chúng ta hầu như muốn lật tung cả cái trường này ùi - Mike nói

Các anh nhưng một chút để thở rùi bỗng các anh nhìn nhau như phát giác ra một điều gì đó :

- Khoan đã ! Còn một chỗ mà nảy giờ mình chưa tìm - Joseph nói

- Sân thượng -bốn anh ko hẹn mà nói cùng lúc

Xong rùi, các anh lao thẳng người về phía sân thượng. Họ thầm cầu mongcho các cô vẫn được bình an.. Trong lòng các anh giờ đây như muốn mìnhđược mọc thêm đôi cánh để có thể đến bên mí cô thật lẹ. Cư thế,bốn anhcắm đầu cắm cổ muh chạy hem ngừng nghỉ (cổ lên mí anh ơi)

rong khi các anh đang chạy maraton lên thì ở trên này đã xảy ra chuyện ..

- A ..á ..á . các người ko được quyền làm vậy . Ko được xé áotui - Ariel vừa nói vừa quơ tay lung tung để đuổi bọn người kia .

Nhưng với sức khỏe yếu đuối như cô làm sao có thể chống lại với mí têncon gái này chứ- Họ mạnh bạo nắm lấy áo cô muh xé , chẳng những vậymuh họ còn tát choa cô mí bạt tay nảy lửa. Ariel chống trả kịch liệt .Cô cũng vùng dậy níu đại áo một con nhỏ muh óanh túi bụi vào nó. Nhưngcàng đánh , bọn họ càng mạnh tay với cô hơn. Chúng xé toẹt áo cô ra cònchiếc váy cô đang mặc cũng bị rách bươm.

Nhìn thấy bạn bị ức hiếp như vậy , ba cô kia dễ gì muh chịu ngồi yên.Các cô nhào tới nắm lấy áo của máy con nhỏ kia muh đánh , muh cấu . Thửnghĩ xem nhé - Bốn cô gái yếu ớt như vậy làm sao muh thắng nổi năm sáucon nhỏ to con được chứ. Nội lực lượng của nó cũng đông hơn các côòi.

Vincy cho người kéo ba cô lại , họ lôi xệch các cô đi muh hem hề biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Cô ả trừng mắt nhìn ba cô nói:

- Tụi bây ngon quá ha? Dám đánh đàn em tao à?

- HỪ - ba cô ko thèm trả lời . Mắt căm tức nhìn Vincy , cáccô muh bay tới xán cho nó vài tát tay ghê nhưng khổ nổi tay của các côđã bị bọn đàn em

của Vincy giữ chặt. Muốn vùng vẫy cũng ko được đànhnghiến răng muh nhìn cô ta trừng trừng.

- Dừng tay lại đi ! - Vincy quay sang nói với bọn đang hành hạ Ariel

Trông Ariel giờ đây tơi tả hem khác gì ăn mày (hixhixhix coi xong đừngboom em nha). Đầu tóc rối bù, quần áo thì bị rách teng beng, chõ6 hembị rách thì cũng bị nhùi đen thui lui , đôi môi xinh xinh của Ariel đãbị chảy máu .

Cô ngồi đó ném cho mí con đó những cái nhìn sắc như dao , cô bây giờhết sức lực để muh chống trả òi nên đành ngồi đó , dựa đầu vào tườngđôi mắt khép hờ lại muh thở hồng hộc như thể phó mặc tất cả cho ôngtrời.

Joe, Nana và Rannie thấy vậy muh ko cầm được nước mắt muh khóc rấm rứt.

- Cô - Rannie vừa nói vừa cố gắng hết sức mình vùng ra khỏi taycon nhỏ đàn em rồi cô hừng hực lửa bước đến chỗ Vincy tát cho cô ả mộtbạt tay .

Do ko có sự chuẩn bị, cô ta đã lãnh trọn một cái tát của Rannie. Ả quắcmắt lên , lồng lộn nhìn Rannie và giờ ta tát lại Rannie một cái nhưngRannie biết trước thế nào cũng có chuyện đó nên đã thủ thế sẵn muhtránh. Đánh hụt, cô nàng càng điên tiết hơn , quay lại ra lệnh :

- Tụi bây, ném con nhỏ này xuống hồ cho tao

Vì đây là trường dành cho dân nhà giàu học muh nên chuyện trường có hồbơi trên sân thượng cũng là chuyện bình thường thui à ! Được lệnh, haicô gái hùng hổ bước đến , xách hai tay, hai chân của Rannie lên

- Ko được - ko được ném ! Rannie nó ko biết bơi - Nana hét toáng lên

- Cái gì ko biết bơi ? Mày đừng hòng lừa tao - cô ta khinh khỉnh nói

- Cô nghĩ chuyện này là gì mà có thể đem ra đùa hả ? Rannie nó ko biếtbơi thật mà - Nana cô gắng vùng tay ra nhưng ko được vì bọn nó giữ taycô quá chặt

- Tao ko tin - Nhưng dù có thì sao ? Mày nghĩ mày là ai muh nói vớitao kiểu đó ! Muốn gạt tao à? Tao ko phải là một đứa con nít đâu - cô ảkhoanh tay ra vẻ đàn chị nói

- Mày dám làm bậy nếu Rannie có chuyện gì thì con bạn này thề là sẽ kotha cho mày đâu - Nana quá tức rùi nên chuyển giọng chuyển cách xưng hôluôn. Đối với hạn người như Vincy thì hem cần phải khách khí nữa

- Oh- Có người hăm tao kìa tụi bây ơi - Tao sợ quá- cô ta nói rồi cười lớn

- Ko tin thì thử đi rồi biết ! - Joe thấy vẻ mặt nhơn nhơn của ả mà nóng máu nói

Cũng lúc đó thì các anh đã đền nơi. Mừng quýnh, bốn anh định giật cửavào nhưng nhưng cửa đã bị khóa ở bên trong mất rồi.Lúc này các anh có thể khẳng định một điều là chắc chắn là co chuyệnxảy ra òi. Hồn vía bốn anh lên mây, bốn anh lúng túng cũng ko còn nhớnên làm gì nữa.

Chợt Matt lên tiếng kéo mọi người trở về thực tại:

- Còn ko tìm cách phá cửa muh đứng đó nữa?

- Ờ - ba anh đáp máy móc

Rùi các anh dùng hết sức lực để tông cửa. Nhưng tông mãi muh hem thấy xi nhê gì . Đúng lúc đó thì Danson chợt reo lên:

- A ! có cái búa nè -

- Còn ko mau đưa đây nữa - Matt nói rùi giật nhanh cây búa trên tay em trai

Nghe có tiếng động bên ngoài , Vincy bắt đầu sợ. Còn các cô thì mừngquýnh như bắt được vàng. Họ cố la lớn lên để người bên ngoài biết:

- Ai bên ngoài vậy??? CHúng tôi đang bị nhốt trong này nà - Cứu tui với- Joe hét lên

- Câm ngay cho tao !- Vincy quát

- Hahahaha vậy chúng ta được cứu òi ! Để xem lần này cô chết thế nào nhé- Rannie cười nói

- Nói nhiều quá ! Ném nó xuống hồ cho tao - cô ta tức mình ra lệnh

- Way Way - Thả tui ra - Cứu tui với - Rannie la chói lói

Nghe bên trong có tiếng la , kêu cứu của các cô. Mí anh càng nóng ruộthơn . Còn cái cửa quỷ sứ kia hem biết làm bằng gì muh lấy búa phan hoàihem sập. Mike nghe tiếng Rannie la thì muốn phát ngất , anh hỏi :

- Anh à ! Xong chưa vậy???

Matt hem trả lời muh vẫn ra sức phá cửa. Cuối cùng Rầm chiếc cửa quỷsứ đã được Matt phá ra. Bốn anh cô giò chạy vào thì cũng là lúc:

- Ùynh .

Rannie bị ném thẳng xuống hồ bơi trước cặp mắt hả hê của Vincy. Ranniechói với , ngụp lặng muốn ngoi loe6n muh hem được. Vừa lúc Mike đếnthấy cảnh tượng đó, anh đã ko cần suy nghĩ muh lao thẳng xuống hồ. Cốboi thật nhanh đến chỗ Rannie , còn Rannie thì từ từ chìm xuống. Mike ơi - nhanh lên - nhanh lên đi - Nana và Joe đứng đó khóc thúc thít hối thúc anh

- Hai người có sao ko vậy? - Matt và Danson chạy lại hỏi hai cô

- Ko sao ! - hai cô đáp nháp gừng vì đang bận lo lắng cho Rannie

Joseph ko thấy Ariel đâu lên tiếng hỏi :

- Ariel đâu? Cô ấy đâu rồi ?

- Ariel? Ariel ? - hai cô bây giờ mới sực nhớ quay lại tìm dáo dát . Rồi Joe chợt la lên nói - Kia kìa!

Joseph nhìn theo hướng chỉ tay của Joe thì thấy Ariel đang ngồi rũ rượi, tóc tai, quần áo rối bù ma anh hết hồn. Joseph lập tức phòng thẳng vềphía nàng. Trông Ariel giờ này y hết như con mèo bệnh , cô giương đôimắt đen vô hồn nhìn anh làm anh cảm thấy lòng xốn xang lại thường.Joseph liền cởi áo khoác của mình mặc vào cho cô. Anh ôm cô vào lòngnhư dỗ dành, che chở. Đến lúc này anh mới nhìn kỹ là trên mép miệng củacô ko ngừng chảy máu . Anh hoảng hồn dùng tay chùi choa Ariel.

Bỗng nhiên , Ariel ôm chặt anh mà khóc một cách ngon lành. Cô khóc thậtto, những tiếng nấc nghẹn ngào làm Joseph đau cả cõi lòng. Anh vuốt vecô an ủi:

- Đừng khóc nữa ! Ko sao rồi - Tui hem để ai ăn hiếp cô đâu-

Rồi anh dìu cô đứng dậy, đi về chỗ bọn Nana , cho cô ngồi xuống chiếc ghế gần đó.

Xong xuôi, anh mới bắt đầu xử tội bọn người kia. Joseph cảm thấynóng cả người, anh quắc mắt nhìn sang Vincy. Cô nàng ngay lập tức nhậnđược cái ánh mắt như muốn giết người của Joseph. Anh xăm xăm đi đến chỗcô ả nói mà giọng đầy tức giận:

- Cô đang làm cái trò gì vậy hả? -Joseph

- Em . em . - cô nàng xanh mặt ko nói được nên lời

- Cô hãy giải thích cho tôi nghe chuyện này là sao ? - anh đanh giọng nói rồi chỉ những cảnh tượng trước mắt mình cho cô xem

Người thì khóc bù lu bù loa, người thì bị hành hạ bầm dập còn người thìchưa biết sống chết ra sao . Mà cô ta còn đứng đó cười hả dạ , thái độđó làm cho Joseph ko thể nào chịu nổi. Nhìn khung cảnh bi giờ hem khácgì bãi chiến trường mini cho lém .

Đợi lâu muh Vincy ko trả lời, anh quát lên:

- Nói đi-

- Em . em chỉ định hù dọa bọn họ thôi mà ! - cô ta nói giọng nhỏ nhẹ khác hẳn lúc nảy

- Hù dọa ??? Vậy cô thành công rồi đó ! Vì ai cũng bị cô hù ra như vậynè - Joseph đay nghiến - chính tôi cũng bị cô hù đến muốn xỉu rồi nè !Cô hài lòng chưa ? - anh hất mặt hỏi

- Em xin lỗi . em ko biết . em chỉ ko muốn thấy nó chung với anh thôi! - cô vừa nói vừa chỉ thẳng mặt Ariel

- Tôi đi với ai là quyền của tôi ! Cô nghĩ cô à ai mà dám can thiệp vàođời tư của tôi hả? - Joseph hét lên làm cô ả hồn vìa lên mây. Chẳngnhững vậy muh bọn đàn em của cô cũng đang run lẩy bẩy. Họ chưa bao giờthấy anh giận đến cực độ như vậy.

- Anh la em ? Vì nó mà anh la em ? Từ đó tới giờ anh chưa bao giờ anhla em nay vì nó mà anh la em ? - Vincy trừng mắt nhìn anh hỏi. Rùi bỗngnó cười to lên như người điên rùi gục gặt đầu nói - Em biết rồi vì nó mà anh chia tay với em phải ko?

- Ko phải - anh nói

- Phải - nó hét lên

- Đã nói ko phải - anh cũng tức quá hét lên

- Phải ! Phải ! phải !phải . vì con này mà anh đòi chiatay em mà ! Vậy em đánh nó thì có gì sai? - cô nàng như mất hết lí trínói

- Tôi đã nói là ko liên quan gì đến Ariel cả ! Tôi chia tay cô vì tuiko chịu được cái tính ích kĩ , mạnh bạo của cô đó - Joseph nói như hét

Vincy nghe như sấm nổ bên tai. Cô ko tin đây là kết quả mà cô mongmuốn. Cô chỉ muốn dành lại anh mà thôi, chỉ muốn anh mãi là của cô.Vincy làm tất cả những chuyện này là cũng vì yêu Joseph quá nhiều, yêumột cách điên cuồng và mù quáng nên đã gây ra biết bao nhiêu chuyện nhưvậy. Nay lại bị Joseph nói một câu chia tay hết sức phủ phàng, đều đólà cô ko thể nào chấp nhận được.

Cô vừa hét vừa đấm thình thịch vào người anh mà nói:

- Em ko tin ! Em ko tin ! Anh gạt em ! ANh vẫn còn yệu em mà phải ko?

- Tôi ko gạt cô . Những điều tôi nói là sự thật . Cô có thấy từ trướcgiờ tôi yêu ai quá lâu ko hả ? - Joseph hạ gục cô nàng nốc ao luôn.

Nói đến đây thì anh bỗng nghe Matt mừng quýnh nói:

- Được rồi ! Mike cứu được RAnnie òi -

Joseph cũng ngừng cuộc tanh cãi với Vincy để đến giúp thằng bạn mìnhmột tay. Nhưng anh cũng ko quên để lại cho Vincy cái lườm lạnh lùng làtàn nhẫn.

Mike bế Rannie trên tay muh cả thân hình run cầm cặp vì lạnh. Anh đặtRannie nằm ngửa ra đất rồi cố gắng lay người cô dậy. Nhưng lây mãi muhhem thấy Rannie nhúc nhích.Lúc này anh nấy mới bắt đầu điếng hồn. Mikenhanh chóng làm động tác sơ cứu cho cô nhưng mà Rannie vẫn ko chịu óinước ra. Điều này càng làm cho anh hoang mang hơn, run sợ hơn. Anh vừalàm vừa nói:

- Nè bà chằn ! Đừng có đùa với tui nha - Mau dậy đi ! Dậy để cãi với tôi mà - Mike nói giọng lạc hẳn

- Rannie bà đừng có chuyện gì nha- ba cô khóc nói

- Mike à - Kiểu này cũng ko phải là cách tốt đâu. Anh nghĩ mày nên hô hấp nhân tạo cho Rannie đi - Matt lắc đầu nói

- Hả ? - sáu cái mồm tròn vo nhìn anh

- Còn hả nửa là cô ấy đi đời á Matt phán một cậu làm Mike giật mình

Ngay lập tức , anh bắt đầu những thao tác hô hấp nhân tạo cho cô. Khichạm môi cô, Mike cảm thấy như có một luồng điện chạy khắp người mình .Hai mí Mike bây giờ từ xanh đã chuyển sang đỏ. Anh cứ thổi, thổi vàthổi nhưng hem hiểu Rannie cố tình khiêu khích anh hay seo muh đến giờvẫn hem chịu ói nước ra nữa.

Joe, Nana và Ariel đứng đó nhìn con bạn nằm bất tĩnh,tính mạng như ngọnđèn treo trước gió, có thể rời xa các cô bất cứ lúc nào. Ý nghĩ đó làmcho ba cô như bủn rùn tay chân , tim các cô như quặn thắc lại. Bỗng ,Nana quay phắt lại làm Joe và Ariel giật mình. Cô đi xăm xăm tiến đếnchỗ Vincy đang đứng

- CHÁT - tiếng bạt tay giòn giã vang lên làm ai nấy đều giật bắn người

Nana nhìn cô ta với ánh mắt giết người và đanh giọng nói:

- Tôi đã nói rồi tại sao cô ko nghe hả ?

- Tôi .. tôi nghĩ cô cố tình nói vậy để - cô ta chới với nói

- Cô nghĩ tôi có thể đem mạng sống đứa bạn yếu quý của mình ra mà đùa à ? Cô có đầu óc ko vậy ? - Nana như phát điên hét lên

- Tôi nói cho cô biết ! Tốt nhất cô nên cầu nguyện Rannie đừng cóchuyện gì nếu ko tôi ko để yên cho cô đâu - Nana phán gọn nhưng cũng đủlàm cho Vincy muốn phát hoảng

Nói rồi, Nana quảy đít bỏ đi nhưng chợt nghe có tiếng nói quen quen:

- Bà càng ngày càng dữ đó Nana Nana như ko tin vào tai mình nữa. Rannie,là Rannie đang nói - cô nghĩ thầm và đi nhanh lại chỗ Rannie thì thấyRannie đã ói nước ra được và từ từ ngồi dậy trong con mắt hân hoan củamọi người.

- Tỉnh òi ! Tỉnh òi . - Mike mừng húm nói rùi ôm chầm lấyRannie trong sự ngở ngàng của nàng. Nhưng hem sao , hum nay anh hem bịăn chưởng đâu muh lo. Vì Rannie nhà ta đang vui vẻ mà.

- Yeah! - anh và Joe ôm nhau nhảy tưng tưng

- È Hem ! - Danson tằng hắng làm matt vả Joe giật mình buông nhau ra (ui anh nì làm cụt hừng we người ta đang vui muh)

Joe thì ngượng ngùng vội chạy lại ôm lấy bạn để lãng chuyện. Bốn cô gáiôm nhau khóc vì vui mừng , vì hạnh phúc . Cứ ngở sẽ ko còn được gặp

lạiRannie được nữa nhưng hem ngờ .. Cô làm mọi người phải sốt vónãy giờ. Lúc này họ mới có thể thở phào nhẹ nhỏm.

Danson lên tiếng nói :

- Thôi tui nghĩ chúng ta nên về nhà đi rồi tiếp tục ôm cùng hem muộn đâu-

Mike bồng Rannie còn Joseph cũng bế Ariel đi ra khỏi cái nới kinh khủng này. Nhưng trước đi về, Mike đi ngang Vincy lầm lì nói:

- Ngày mai tui ko muốn nhìn thấy mặt các cô trong trường nữa. Các côbiết làm gì rồi chứ? Đừng để tui ra tay . Sẽ ko nhẹ nhàng gì đâu !

Dứt lời, anh bỏ đi. Mọi người cũng đi theo sau . Bỏ lại Vincy đang ngồiphịch xuống đất với khuôn mặt thất sắc. Cô chẳng thà Joseph đánh cô haychửi cô thì có lẽ cô ko thấy cắn rứt và đau đớn như vậy đâu.

Vincy bây giờ mới hiểu. Mình làm cho quá rồi cũng vậy thôi ! Chẳngnhững ko lấy lại được những gì mình mất mà còn mất luôn những gì mìnhcó nữa . Đây có thể là một bài học nhớ đời cho Vincy để sau này nhìnlại thì cô có thể kiểm điểm lại bản thân mình

Mike bế Rannie trên tay muh nhăn nhó càm ràm . Mặc dù thấy cô tình lại,anh là người vui nhất. Nhưng vẫn hem thể nào bỏ được cái tật hay xoimói của mình:

- Cô ăn cái giồng gì muh nặng vậy ? Giống như heo ko bằng -

Nghe Mike nói mình là heo, Rannie dị ứng lên phản kháng lại. Cô vểnh mỏ lên cãi lại:

- Ăn cơm chứ ăn gì ! Đúng là đầu heo mà ! Nếu nặng vậy thì thả tui xuống đi. Tui đâu có mượn anh bế tui đâu

Nói xong cô cố gắng dùng hết sức mình tuột xuống đất. Thấy cô còn loạngchoạng muh vẫn ương bướng , Mike đành lắc đầu bế xốc cô lên lại. Mặccho cô kêu réo ỏm tỏi. Mike thấy mình cũng hơi nặng khi nói thế nhưnglà đàn ônng con trai muh đi mở miệng xin lỗi thì hơi kì nên đành chốngchế nói:

- Tui chỉ nói vậy thui ! Làm gì muh kích động vậy???

- Hứ - Rannie nguýt Mike một cái rùi quay mặt đi chỗ khác

Mí người kia thì đi lon ton phía sau, mọi hành động của Mike và Rannie đều lọt hết vào mắt mí đứa bạn quái chiêu của họ.

- Bà Rannie thật hem sao chứ ? Ban nảy thấy bả nằm ngay đơ như xác ướp làm tui muốn lên tim luôn - Joe xì xầm với Nana

- Bà nhìn đi ! Bả cãi xung như vậy thì chắc hem sao òi !- Nana vừa cười vừa nói

Hai cô mãi miết nói chuyện muh hem hay Danson từ đâu chui lên , đứng ngay sau lưng Nana hỏi làm choa cô giật mình:

- Nói gì vậy hả? Đang nói xấu tụi tui phải hem ???

- Ông đúng là đồ nhiều chuyện muh - Nana bực mình quay lại nói - Mà ông nghĩ ông có cái gì xấu để chúng tôi nói chứ?

- Ừa ha - Đẹp trai nè, học giỏi như tui thì ưu điểm quá trời , choa côđi mòn dép cũng hem tìm thấy được khuyết điểm nữa là - Danson khoái chínói

- Rớt xuống đi - Hình như ông quên một câu là bay càng cao thì técàng đau hay sao ? Nếu ông muốn thì tui có thể tìm một rổ khuyết điểmcủa ông cho ông xem lóa mắt lun- ! - Nana choi một tràn

Lời Nana nói như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào khuôn mặt đang dươngdương tự đắc của Danson , làm cho anh tui nghỉu. Để gỡ rối cho bạn,Joseph lên tiếng nói:

- Thui để tụi tui đưa các cô về nhà !

Ko hẹn mà nói, bốn cô đồng thanh nhắm ngay lỗ tai của Joseph muh hét lên:

- Ko thể về nhà được

Còn đang choáng vì giọng hét kinh hoàng của các cô. Thì anh nghe Nana nói với giọng kiên quyết:

- Ko thể về nhà trong kúc này

Đã hem hiểu òi , còn gặp Nana nói thêm một câu chẳng rõ đâu ra đâu nữa. Càng làm cho bốn anh ngơ ngác như thể mới rơi từ cung trăng của chịHằng xuống. Matt khó hiểu hỏi:

- Tại sao ?

- Vì hem muốn ba mẹ/ anh chị lo đó - bốn cô đồng thanh tập hai

Giờ thì mí anh mới hiểu được nguyên nhân khi nghe về nhà các cô lạihoảng hốt đến như vậy. Nhưng bây giờ trong đầu các anh còn một đống câuhỏi cứ bay đi bay lịa hoài nè. Matt mới hỏi tiếp:

- Hem về nhà vậy các cô định đi đâu ? Bộ tính ngủ bụi hả?

- Hem biết - đồng thanh tập ba

Lần nì càng bí anh càng khó hiểu hơn . Ko muốn về nhà, hỏi đi đâu thìlại hem biết. Hum ni đúng là mí anh bị sao hỏa tạ chiếu trúng òi. Giđâu muh vận xui đến liên tục, mí anh tứ sáng tới giờ bị các cô nànghành xác lia chia. Bi giờ lại phải vắt óc suy nghĩ xem nên đưa các côđi đâu , đúng là khổ ghia- . Đúng lúc đó thì Matt chợt nói:

- Thui đưa các cô về nhà mình đi

Anh vừa dứt lời thì bảy cái mồm há hốc,bảy đôi mắt trợn tròn nhìn anh như thể nhìn vật thể lạ. Điều này làm Matt lúng túng hỏi:

- Làm gì muh nhìn tui ghê thế ??

- Sạo lại phải ở nhà anh??? - Joe hỏi

- Chứ giờ các cô nói đi nên đưa mí người đi đâu bí giờ ? Nhà thì hemchịu về hỏi đi đâu thì hem biết. Đầu óc cô có vấn đền chắc ?? CHo cô ởnhà là may lắm òi đó - Matt đốp chát

- Hứ - Thà ở ngoài đường còn hơn - Joe kênh kiệu nói

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Matt nóng mũi , nhưng hem sao, anh ko tức muh lại nở một nụ hết sức nham hiểm nhìn Joe nói:

- Được thôi có tính cách lém ! Nhưng tui quên nói cho cô biết, dọa nìtrị an ngoài đường hem được tốt choa lắm à nghen. Cô chịu được nhưngchưa chắc hai người bệnh kia lại có thể chịu được sự đã kích lần haiđâu

Lời Matt nói quả thật như nhát dao chí mạng , hạ gục Joe ko thương tiếc. Cô quay sang nhìn Rannie và Ariel , hai con bạn cô giờ trông xỉu xìunhư con mèo mướp . Nhìn bạn muh cô cảm thấy chạnh lòng. Dù ghét tênMatt thiệt nhưng cô lại vô cùng thương bạn.

Đang mệt mỏi, giờ nghe Matt và Joe đấu khẩu làm cho Rannie và Ariel ngán ngẩm. Ariel mới lên tiếng nói:

- Joe à - Xem như và thương tui bà nhịn Matt một lần đi ha ?? - giọngAriel yếu ớt , cô ngừng lại một tí để suy nghĩ rùi nói tiếp - Matt nóiđúng đó. Chúng ta ở đây đường xá lại ko rành mà cũng chẳng quen ai ,rủi đi có chuyện gì lại khổ nữa.Thui thì đành ở nhờ nhà Matt một đêm đi

Nana và Joe quả thật bị lời nói của Ariel thuyết phục, nhưng các cô cònđang phân vân hem biết có nên tin tưởng bốn tường này được hem . Nhưđọc được những suy nghĩ trong đôi mắt của hai cô bạn . Rannie mới lêntiếng nói thêm:

- Arie nói đúng đó. Bây giờ bộ dạng te tua của chúng ta như thế nàychắc hù chết mọi người trong nhà quá. Nhất là anh Ken và chị Beatricedó, họ muh biết được thế nào cũng làm ầm lên cho coi. Đến lúc đó làmkinh động đến mí ông mí bà thì khổ nữa

Suy nghĩ một hồi, Nana và Joe đành thở dài muh nói:

- Được òi ! Vậy chúng ta cứ làm như vậy đi - Nana nói

- Nhưng các anh phải hứa với chúng tôi là ko được để ai biết bọn tui ởnhà mí anh đóa . Nếu ko thì tụi tui - Joe vừa nói vừa đưa taylên cổ như điệu bộ giết người nhìn Matt

- Biết òi - Có cho tui cũng hem dám nói. Mắc công sau nì bị mang tiếnghem lấy vợ được thì chết thân tui - Matt giáng một đòn phủ đầu Joe

Cô nàng quảy đít bỏ đi nhưng ko quên ném cho Matt cái nhìn cay cú nhất.Còn anh thì sung sướng phải biết vì đã hạ gục cô một trei65t để . Vậymới phải chứ - Matt thầm nói (anh lầm òi anh ơi tại ss hứa với Arielrùi , nên mới nhịn anh đóa)

Các anh đưa bốn cô về nhà mình muh trong lòng các cô ấm ức vô cùng. Nếuhem phải sợ Ken và Beatrice thì các cô đố về nhà mí anh. Đành nhịn míngười trước đi , nếu ko lại hư việc lớn thì khổ - các cô thầm nhủ . Cònbốn anh thì vui phải biết òi , anh cũng hí hửng hết á . Nhưng ngoài mặtphải đóng

kịch một tí để hem thui mí cô lên mặt .

Lại nói về Ken và Beatrice, hôm nay Ken dậy đi làm rất sớm vì anh cómột cuộc họp rất quan trọng nên ko thể đến trễ được. Nhưng trước khiđi, anh dặn dò người yêu cẩn thận rùi mới đi :

- Em ở nhà cẩn thận nha- Có muốn đi đâu thì nói tài xế đưa đi biết ko?

- Biết òi! Biết òi - Anh đi đi kẻo trễ đó - Beatrice vừa nói vừa đẩy Ken ra cửa

- Ok ! Bye em - Ken nói rùi thừa lúc Beatrice ko để ý liền hôn nhanh lên má cô một cái rùi vù chạy ra ngoài

Beatrice thì đứng đó ngẩn ngơ trước cái hôn bất ngờ của anh. Cô đứng đóđợi đến khi Ken đi thì mới đi vào nhà. Cô thả mình xuống ghế Sofa, lấytay sờ lên đôi má đang đỏ gay của mình và cười tủm tỉm. Trong lòng côhạnh phúc vô cùng. Cô mong ngày nào cũng được sống trong hạnh phúc nhưvậy thì còn gì bằng. Đang mãi mê hồi tưởng lại nụ hôn của Ken thìchuông điện thoại vang lên. Cô vội vàng bắt lên , thì ra đó là điệnthoại của Rannie . Cô bé nói hôm nay ở nhà bạn ko về nên bảo Beatriceđừng chờ cửa mình.Nghe xong điện thoại , Beatrice cũng đứng dậy, lênlâu thay đồ để chuẩn bị đi đến một nơi.

Tại một tòa nhà đồ sộ, với mấy chục tầng lầu cao chọc trời. Tại đạisảnh , nơi có nhiều người ra vào nhất, có bóng một cô gái hết sức xinhđẹp, dáng vẻ quý phái đang rảo từng bước chân tự tin đi thẳng đến quầytiếp tân. Cô gái nhỏ nhẹ hỏi nhưng trong giọng nói thì có một chútnghiêm nghị làm cho người tiếp tân thấy lúng túng:

- Xin cho hỏi phòng Tổng giám đốc tầng mấy vậy???

- Dạ dạ tầng mười lăm (má ơi sao cao thía) - cô tiếp viên nhìn cô gái ko chớp mắt nói

- Cám ơn - cô gái nở một nụ cười nhẹ rùi quay lưng tiến về phía thang máy.

Đằng này, mí cô tiếp viên kia vẫn còn choáng ngợp trước nụ cười của cô gái trẻ . Họ bắt đầu bàn tán:

- Cô ta là ai vậy??? Ở đâu đến muh đẹp thế???

- Tui hem biết - Chắc là nhân viên mới hay là khách hàng gì đóa - cô thứ hai nói

- Tui là nữ muh còn mê nữa là - cô thứ ba nói và tiếc rẽ nhìn theo Người còn gái gây xôn xao đó hem ai khácngoài Beatrice xinh đẹp nhà ta òi. Cô đi xăm xăm đến thang máy nhưng côquên để ý rằng thang máy máy ở đây được chia tới hai loại phân biệt.Một bên dành cho VIP , một bên dành cho nhân viên bình thường. Do kobiết nên Beatrice đi thẳng vào thang máy dành cho VIP , nhưng cũng đúngthui cô đã là VIP rùi muh. Nhưng khổ nỗi mới đến cửa chư kịp vào , côđã bị bảo vệ thang máy chặn lại và nói:

- Xin lỗi ! Đây là thang máy dành cho khách VIP

- Hả???? - Beatrice chưa biết đầu đuôi ất giáp gì thì đã nghe tên bảo vệ nói tiếp.

- Cô ko phải là VIP muh cũng ko có thẻ nhân viên của công ty nên xin côqua thang máy kia đi - hắn nói rùi chỉ qua phái thang máy dành cho nhânviên bình thường và khách cho cô

Cô theo hướng chỉ tay của người bảo vệ, nhìn sang thang máy bên kia thìthấy một hàng người đứng xếp hàng ở đó muh đợi thang máy. Còn bên nàythì trống trơn, hem ai đi . Điều này làm cho cô thắc mắc:

- Sao ko cho bớt những người bên kia qua bên đây. Ở đây thì ko ai đi ,còn bên kia thì phải chen lấn xô đẩy nhau như thế mà coi được à ??? -Beatrice nói muh mắt vẫn ko rời đám người đang khổ sở xếp hàng

Còn tên bả vệ thì bối rối ko biết phải trả lời sao trước câu hỏi củaBeatrice . Đang còn tìm cách trả lời thì Beatrice quay sang nhìn nhưchờ đợi câu trả lời . Càng làm cho hắn lúng túng, vì vậy hắn nói bừa:

- Tui ko biết tui chỉ biết làm theo lệnh mà thôi-

- Lệnh của ai ?? - Cô nghiêm mặt nhìn càng làm cho hắn lúng túng hơn

- Của . của Tổng giám đốc ! - hắn đáp càng

- Tổng giám đốc ? - Beatrice nhíu mày lặp lại lời của tên bảo vệ mà kokhỏi ngạc nhiên. Vì cô thừa biết hắn nói bừa, vì Tổng giám đốc của côngty đã nghỉ hưu các đây nửa năm òi thì làm gì có chuyện muh ra lệnh cochứ. Thấy vẻ mặt nhăn nhó của người bả vệ mà cô ko khỏi tội nghiệp . Côgật gù nói:

- Cũng đúng thôi ! Anh ko thể biết nhiều hơn nửa vì dù sao anh cũng chỉ là một bảo vệ nghe theo lệnh cấp trên muh thôi.

Nói rồi cô đi về phía thang máy ban đầu người bảo vệ đã chỉ muh đứngxếp hàng đợi như bao nhiêu người khác. Nhưng cô ko hề tức giận hay bựcbội vì chuyện đó. Ngược lại cô càng thấy mình nên tìm hiểu kỹ hơnnữa.Còn người bảo vệ thì lắc đầu khó hiểu trước những lời nói củaBeatrice. Vào thang máy, cô chọn một góc khuất nhất mà đứng. Nhờ vậymuh cô đã vô tình nghe được một số chuyện:

- Nghe nói công ty chúng ta sắp sửa có Tổng giám đốc mới đến đó - một người trong họ nói

- Vậy sao ?? Ai vậy??? - người bạn bên cạnh thích thú hỏi

- Tao ko biết ! Nhưng nghe nói hình như là từ Mỹ trở về đó . Còn lí lịch thì hầu như bí mật- người đó nói

- Gì mà thần bí thế?? Chắc cũng chỉ là được cái tiếng thôi chứ gì ??? - người kia nói

- Chuyện đó thì ko thể xác định ngay bây giờ được. Phải để lâu ngày mới biết - người thứ nhất phản bát ngay ý nghĩ của bạn mình

- Có biết là nam hay nữ ko? Chừng nào đến ?? - người bạn của anh ta lại hỏi tiếp

- Sao tao biết được. Ngay cả giớ tính , giờ giấc đến bây giờ còn là bímật nữa kìa. Tao chỉ nghe sếp tao nói là có Tổng giám đốc mới thui chứcó biết gì thêm đâu - người ban nãy bực mình nói

Cậu bạn kia có vẻ định hỏi thêm cái gì đây nhưng thang máy đã đến nói .Họ đành ngắt ngang câu chuyện đang nói dở dang của mình. Còn Beatricethì nghe tất cả, cô khẽ mỉm cười bước ra khỏi thang máy.

Beatrice chưa vội đến nơi muh cô cần đến cho lắm . Nên cô quyết địng đidọa một vòng khắp công ty xem xem mà sao ba cô muốn cô về đây làm đếnvậy.

Beatrice đi dạo khắp noi. Đi từ phòng kế hoạch, phòng thiết kế đến cácphòng nhỏ nhất trong công ty . Đang lui cui cô va vào một người laocông trong dọn dẹp , làm đổ hết mọi thứ ra sàn nhà. Nào là chai xàphòng, chổi, thùng rác nằm lăn lóc . Cô ái ngại vội cuối xuống nhặt lêndùm bà ấy. Cứ ngỡ bà ta sẽ mắng mình vì tội vô ý nhưng ko ngờ , bà ấylại ko giận mà nhẹ nhàng nói:

- Ko sao đâu - Cô đi đi để đó tôi làm cho

- Ko được đâu ạ - Tại cháu vô ý làm đổ đồ của bác mà bác ko trách cháulà cháu mừng lắm rồi. Thôi để cháu phụ bác nha - Beatrice càng áináy hơn nói với giọng thành khẩn

Dường như sự chân thành của cô đã làm cho bà ấy cảm động , bà khẽ mỉm cười với cô và nói:

- Tại tui thấy cô mắc đẹp như vậy mà lỡ làm dơ thì uổng lắm - Với lạiđây là công việc của nhân viên vệ sinh chúng tôi , đâu dám làm phiềntới cô

- Ko sao đâu ! Vật chất , quần áo chỉ là vẻ bề ngoài của một con ngườithôi. Nó ko làm nên nhân cách của ta đâu. Với lại cháu cũng rảnh mà cô vui vẻ nói còn tay thì vẫn gom đồng giấy vương vãi trên sàn bỏ vàosọt

- Cô thật tốt ! Vừa đẹp người lại đẹp tính nữa - bà ấy nhìn cô nhận xét (điều đó là đương nhiên òi)

- Hì hì hì bác khen cháu quá cháu phỗng mũi bây giờ - Mà nếu ai gặptrường hợp này thì cũng làm như cháu mà thôi mà - cô nghiên nghiên đầunói , một cử chỉ hết sức trẻ con làm bà lao công phì cười

Bây giờ cô mới nhận thấy bà ấy tuy là lao công thật nhưng bà lại có nétrất đẹp. Cô tưởng tượng nếu quay trở lại 10 lúc mà bà con trẻ ắc hẳnphải là một mỹ nhân. Đang mãi mê ngắm bà , chợt bà ấy lên tiếng làm côgiật mình trở về thực tại. Bà buồn buồn nói với cô:

- Nếu ai cũng giống như cô thì còn gì bằng

- Bà nói vậy là sao ? - Beatrice khó hiểu hỏi

Bà có vẻ đắn đo suy nghĩ một tí rùi nói nhỏ với cô:

- Cô là nhân viên ở đây hả?

- Dạ - Beatrice gật đầu nhưng đôi mắt cô đang nhìn bà nét tò mò hiện rỏ trong đôi mắt

- Thấy cô là một người tốt nên tui mới nói cho cô biết để mà cô tránhnhé- nói tới đây bà chợt ghé sát tai cô nói - giám đốc phòng kếhoạch ko phải là một người tốt đâu , tốt nhất là cô đừng đụng đến cô ta

- Tại sao??? - Beatrice mỉm cười hỏi

- Cô ta là cháu gái của Phó tổng giám đốc . Là một người có tài nhưngrất kênh kiệu. CÔ ta rất ghét những người tái giỏi hơn mình và xinh đẹphơn mình. Nên cô có gặp cô ta thì nhớ là đừng có đụng chạm đến nếu ko .. - bà nhìn cô lo lắng nói - nếu ko cô sẽ bị cô ta đá văngra khỏi công ty đấy. Mà thời buổi bây giờ công việc rất khó tìm , nêncô đừng để mất việc nha -

- Có chuyện như vậy nữa sao??? Vậy chứ Phó tổng ko biết à??? - Beatrice khó chịu hỏi - Sao lại ko biết nhưng họ là chú cháu với nhau lẽ nào lại ko bênh vực nhau chứ - bà ấy nói với vẻ bất bình

- Thật đúng là chẳng coi ai ra gì mà - cô thật sự tức giận

- Tháng trước có một cô gái cũng trẻ cỡ cô , ko biết đã đắc tội gì vớicô ta muh đã bị cô ta cho thôi việc ngay sau đó - bà ta kể mà ko thấymặt Beatrice đang chuyển sang xanh

- Beatrice thầm nghĩ - hừ ! cô tài giỏi thếà ?? Vậy tôi cũng muốn diện kiến một lần đó ! Để xem cô ngon haytui ngon hơn nhé -

Thấy cô nảy giờ vẫn ko trả lời. Bà ấy mới gọi giật cô lại:

- Nè ! Cô ko sao chứ??? Tui chỉ nói vậy thôi . Tại thấy cô tốt quá tui ko muốn cô gặp rắc rối thôi

- Cám ơn bà nha - Cháu biết phải làm sao rồi. Nhưng cháu cũng muốnbiết cô ta dữ tới mức độ nào - nói tới đây mắt cô nhìn ra một khoảngtrống không gian xa xăm mà đôi mắt như đanh lại

- Cháu - bà ta hoảng lên khi thấy Beatrice khiêu khích cô nànggiám đốc của công ty . Bà định nói gì đó nhưng bị cô chặn lại

- Bà yên tâm đi ! Cô ta ko làm gì được cháu đâu - Thôi cháu đi nha !Bye bye !- nói rồi cô quay lưng đi mà trong lòng ngọn sóng tức giậndâng lên cuồn cuồn . Rồi như chợt nhớ gì cô vội quay lại hỏi to:

- Bà ơi - Cháu phải gọi bà là gì đây???

- Gọi ta là bà Sáu đi ! Ai cũng gọi ta như vậy hết - Bà sáu mỉm cười nhìn cô nói

Đến khi bóng cô khuất hẳn thì bà mới tiếp tục công việc của mình. Bàđang rất thắc mắc ko biết cô gái vừa rồi là ai tại sao lại ngang nhiênchống đối với giám đốc của bà muh ko hề có một chút khiếp sợ. Còn nữacô ấy từ đâu tới? Bà chưa bao giờ nhìn thấy cô ở công ty. . Hàngđống , hàng đống câu hỏi bà muốn hỏi nhưng bà biết bây giờ ko đúng lúc. Nhưng cô gái đó nói là nhân viên của công ty thì chắc chắn thế nàorồi bà cũng gặp lại thôi.

Còn Beatrice sau khi chai tay bà sáu xong, cô quyết định về nhà đểchuẩn bị cho cuộc xuất hiện đầy ấn tượng trong ngày đầu tiên đi làm củamình. Nhưng khi cửa thang máy vừa mở ra , cô đã há hốc mồm mà nhìn .

Một cặp trai gái đang ôm hôn nhau trong đó. Mà cô đứng sờ sờ ra đó từnảy đến giờ muh vẫn hem hay. Cô đưa tay lên miệng tằng hắng một tiếng.Đôi nam nữ mới giật mình buông nhau ra nhìn cô bằng ánh mắt ngượngngùng một tí

Bước vào thang máy , cô vẫn ko hề nói tiếng nào.Cô âm thầm quan sát haingười sau lưng mình. Bây giờ cô mới nhìn kỹ thấy người thanh niên saulưng cô có một khuôn mặt rất điển trai. Đoán chừng cách ăn mặc và phongthái thì giống như một ông sếp hơn là một nhân viên tầm thường.

Quả như Beatrice suy đoán, cô thật sự sửng sốt khi vô tình nhìn thấytấm thẻ nhân viên đeo lủng lẳng trên cổ anh ta chình ìn mí chữ màu đậm Giám đốc bộ phận Thiết kế . Cô khẽ mỉm cười cho sự phát hiện lí thúcủa mình . Còn hai người kia, họ vẫn tiếp tục công việc dỡ dang ban nãycủa họ. Mà ko thèm để ý đến thái độ của Beatrice. Cô cũng rất là tỉnh,làm như mình hem hề thấy gì cả. Đến khi thang máy dừng lại ở đại sảnh,Beatrice đi ra nhưng cô chợt quay đầu vào trong nói Lần sao có muốn đóng phim tình cảm thì nhớ tắt camera đi nhá Giám đốc -

Nói rồi cô mỉm cười bỏ đi. Để lại cho hai người kia sự khinh ngạc lẫn ngượng ngùng , khó hiểu.

Beatrice về nhà liền phòng thẳng về phòng mình và bắt đầu cuộc điều tranhân sự. Năm phút sau, một loạt danh sách nhân viên trong công ty hiệnlên trên màng hình của chiếc máy tính xách tay siêu hiện đại. Cô bắtđầu gõ lách cáh trên bàn phím và tìm thông tin cần thiết cho buổi ramắt ngày mai của mình. Với cương vị là một Tổng giám đốc mới và cũng làcon gái của người đã sáng lập ra tập đoàn thời trang Dương thị hùngmạnh thì trách nhiệm của Beatrice càng nặng nề hơn. Vì vậy cô ko thểlàm một cách qua loa, cẩu thả , cô ko thể làm mất mặt cha mình đặt biệtlà ko cô ko muốn người ta nghĩ rằng mình ỷ thế mới được ngồi lên chứcvị này. Beatrice phải dùng chính thực lực của mình để dập tắt những lờiđồn thổi về mình. Đôi mắt đen huyền của Beatrice lướt nhanh những thôngtin đang hiển thị trước mắt cô. Cô khẽ mỉm cười cho phát hiện của mình:

- An Tử Hạo tên tiếng anh Dylan Kuo (đổi tên gọi tí xíu) , tốt nghiệpđại học bên Mỹ ,loại ưu khoa thiết kế Hiện là Giám đốc bộ phận thiết kếcủa tập đoàn Dương thị. Năng lực làm việc thì miễn chê, có tài trongviệc kinh doanh lẫn giao tiếp. Nhưng mắc phải một cái tội là rất thíchnhững cô gái đẹp và có cá tính. Trong công ty đã có rất nhiều tin đồntình củm . Quan niệm là con gái đẹp hem phải để yêu muh là để thử sứcchinh phục (má ơi cứu con)

Trên đây là thông tin về chàng trai đã đóng phim tình củm muhBeatrice đã thấy trong thang máy. Thật ra đối với cô , những chuyện nhưthế là rất bình thường đối với những thanh thiếu niên tại Mỹ. Đó chỉ làsự bộc lộ tình cảm của bản thân mà thôi, chứ ko có gì lấy làm ghê gớmcả. Nhưng điều quan trọng cô muốn biết là người nhiều tin đồn như anhta tại sao lại có thể tồn tại trong công ty mà lại giữ một cương vịquan trọng như vậy thì thật sự anh ta phải có tài gì đó. Quả đúng nhưcô đoán, Dylan thật là một chàng trai trẻ có tài muh cô cần tìm kiếm vềcho công ty.

- Cốc . cốc ..

Tiếng gõ cửa phòng làm cho Beatrice giật mình . Cô chạy ra mở cửa thìthấy Ken đang đứng trước mặt mình , trên tay là một bó hồng màu tím .Loài hoa mà Beatrice rất thích, cô ko ngờ sở thích quái dị của mình màanh vẫn còn nhớ. Vì thông thường thì người ta thường thích những loạihoa như Lyly , tylip, . hoặc giả là hoa hồng đỏ thắm nhưng riêngBeatrice thì cô lại thích hoa hồng tím hơn. Bởi màu tím tuy nhìn bandầu có vẻ buồn thật nhưng nó lại là màu của hạnh phúc . Cô bất ngờ lẫnxúc động ko biết nói thế nào , liền nghe KEn lên tiếng nói trước :

- Em có thích ko hả??? Anh tìm lâu lắm mới có đó-

- Thích ! Em thích lắm ! Cám ơn anh - nói rồi cô ôm bó hoa vào lòng mình và ngửi

- Anh thích cái này hơn là lời cảm ơn của em đấy -

Nói rồi Ken thình lình ôm Beatrice vào lòng vào đặt vào đôi môi của cômột nụ hôn cháy bỏng. Cô cũng nhón chân lên đáp trả anh một cách cuồngnhiệt. Phút giây đó như ngưng đọng lại, thế giới chỉ còn có hai người.Họ như muốn quên đi thời gian, quên đi tất cả , trong mắt họ chỉ cóhình bóng của đối phương , chỉ có những nụ hôn đê mê, ngọt ngào đến têdại cả người. Được một lúc thì cả hai buông nhau ra nhưng đôi tay Kenvẫn còn vòng ra sau lưng Beatrice . Anh nhìn sâu vào đôi mắt của ngườiyêu , nói giọng ngọt lịm :

- Beatrice à - Anh chợt phát hiện ra càng ngày anh càng yêu em rồi đó -

Những lời nói của anh tưởng chừng như nhẹ bỗng nhưng nó cũng đủ làm chocô ngây ngất, cô cũng áp mặt vào vòm ngực ấm áp của anh thỏ thẻ nói:

- Em cũng vậy-

Rồi cả hai cũng phá ra cười. Họ nhìn nhau , hai trái tim như hòa làmmột nhịp , như cùng chung nhau cất lên khúc ca hạnh phúc của tình yêu.Chợt Ken hỏi :

- Ủa ??? Sao hôm nay em ở nhà có một mình vậy??? Mí đứa nhóc kia đâu ỏi??

- Hồi sáng lúc anh đi làm ko được bao lâu thì Rannie có điện về nói là hôm nay tụi nó ở lại nhà của Joe chơi một đêm - cô nói

- À ! - Ken ko hỏi nữa, rồi anh nhìn cô lém lĩnh nói - vậy hum nay chỉ cóa hai chúng ta muh thui -

- Anh anh muốn giở trò gì đây ??? - Beatrice nhìn anh nghi ngờ

- Cóa gì đâu ! Chỉ muốn có không gian riêng tư với em thui muh - anh chu mỏ nói

Rùi hai anh chị kéo nhau xuống phòng ăn. Họ cùng dùng bữa tối với nhautrong ánh nến lung linh huyền ảo. Tiếng va chạm keng keng của nhữngchiếc ly thủy tinh đang xóng xánh ánh rượu vang đỏ. Nhạc cất lên nhènhẹ tạo ra một không gian lãng mạn nhưng cũng rất huyền bí cho đôi tìnhnhân đang yêu nhau này.

Còn những đứa em yêu quái của họ thì sao??? Dĩ nhiên là đang sung sướngphải biết ỏi! Sau khi được đưa đến nhà Matt. Mí cô được tắm rửa , thayđồ sạch sẽ. . Bốn anh thì bận phải chạy đây, chạy đó để mí nàng saivặt.

- Trời ơi ! Ông ngó xuống muh xem nè - Cóa ai muh đáng thương tụi con hem???? - Mike than vãn

- Khổ thân con - Xong kiếp ôsin nì chắc con chỉ còn cái bộ xương khô thui quá - Matt ca cẩm

Nảy giờ mí cô đang vừa xem TV vừa nghe mí anh la lối, than thân muh phát điên tiết lên. Joe nhíu mày nói:

- Way - Được hầu hạ bốn tiểu thư là anh cóa phước mí đời đóa nghen - Đừng cóa muh ca cẩm nữa tui nhức cái đầu quá -

- Cái gì ??? Có phước???? - Matt trợn mắt lên hỏi như ko tin những gìmình nghe thấy - Vậy cô để dành cái phước đó choa thằng khác nó hưởngđi . Tui đây tài hèn sức mọn hem dám lãnh cái phước đó

- Hơi - Tui cũng hem muốn đâu nhưng khổ nỗi tui lại chỉ thích hành xácanh muh thui à - Vậy mới chết chứ - Joe tưng tưng nói lànMatt tức hộc máu

- À quên làm ơn rót dùm tui ly nước - Joe nói với giọng ra lệnh còn Matt phải răm rắp làm theo

Joe thấy vậy thì khoái chí lém , cứ cười toe toét hoài . Joseph từtrong nhà đi ra trên tay là một hộp kem socola . Anh ngồi xuống trướcmặt Ariel và chìa hộp kem ra và nói:

- Choa cô nè -

- Uhm ! Cám ơn nhiều - Ariel nở một nụ cười thích thú rùi đón lấyhộp kem trên tay anh nhăm nhi. Còn Joseph thì thấy vui vui trong lòng.Nhưng cách đóa ko xa, đang cóa một cặp đôi đang chu mỏ lên muh cãi nhau

- Của tui , của tui đưa cái remote đây Rannie vểnh mỏ nói

- Hem - Tui dành trước chứ bộ - Mike cũng hem thua kém gì

- Tui là khách nên tui có quyền được ưu tiên - Rannie kênh Mike

- Cô là khách tui cũng là khách vậy việc gì tui phải nhường cô - Mike cũng đốp chát lại

- Hứ - Rannie nhìn Mike bằng đôi mắt hình viên đạn

Cả hai đang tranh nhau cái remote để xem TV . Thật ra Mike cũng chẳngcó hứng thú với phim ảnh choa lém nhưng tại vì Rannie hí hửng muốn xemphim

nên anh chàng mới cố tình tranh giành với cô vậy đóa muh. Cứ hễviệc gì cóa Rannie là Mike sẽ ra tay xía vào để ngăn cản , để choa cônàng tức chơi.

Cứ thế hai người cãi nhau chí chóe, làm inh ỏi cả nhà. Mike và Ranniemỗi người một đầu remote muh ráng sức kéo cho vuột khỏi tay của đốiphương. Mike kình Rannie nói:

- Cô như vậy ai muh tin được là ban nảy mới vừa bước từ cõi chết mới về chứ?

- Ohohoho ! Vậy anh hem nghe người ta thường nói đại nạn hem chết ắccó diễm phúc hay sao???? - Rannie cười cười nhìn Mike nói

- Xí - có cô nói chứ ai nói - Mike chơi lại

Thấy cứ vùng vằng mãi muh cái tên đầu heo này vẫn hem thèm buông cái remote cho cô. Rannie bèn nghĩ ra một cách ..

- Mike .. - Rannie gọi tên anh bằng một giọng ngọt ngào nhất muh ai nghe cũng phải giật mình huống chi là anh chàng nhà ta

Mike sởn gai óc trước thái độ xoay chuyển nhanh như chong chóng của cô.Anh thấy lạnh cả xương sống . Thừa lúc Mike hem để ý , Rannie giậtnhanh cái máy từ trong tay Mike rùi chạy biến đi. Đến lúc này anh mớibiết mình đã bị gạt làm anh chàng tức cành hông. Mike đứng lên , nhìnRannie với đôi mắt nham hiểm . Anh nói :

- Cô dám .. chết cô rồi ..

Nói xong, anh rượt Rannie chạy vòng vòng cứ như thể hai đứa trẻ giànhnhau một món đồ chơi. hai người rượt nhau từ trong nhà ra tới ngoàivườn hoa. Ban đầu là họ rượt đuổi nhau cốt yếu là chỉ muốn giành lạichiếc remote trên tay Rannie muh thui. Nhưng sau hem hiểu làm sao muhtrở thành trò cút bắt của hai người. Rannie chạy phía trước cười khúckhích , quay lại thách thức Mike :

- Đố anh bắt được tui

- Được ! Cô hãy đợi đấy ! Nhất định tui sẽ bắt được cô cho mà xem - Mike khẳng định

Rannie thì lè lưỡi trêu Mike. Cô vừa quay ngoắt người lại định bỏ chạynhưng ko hiểu trời đất rung rủi hay sao muh Rannie bị vấp phải cục đángay dưới chân mình mà té ngào xuống đất. Còn Mike thì đang đà chạy đếnthấy Rannie đột nhiên bị té , anh thắng lại ko kịp nữa òi. Thế làchuyện gì đến nó cũng phải đến .

- Rầm ..

Mike nằm đè lên mình Rannie. Hai đôi môi vô tình gắn chặt vào nhau. Côvà anh hai người nằm yên bất động đó . Bốn mắt mở thau láu nhìn nhautrừng trừng. Rồi bỗng chợt giật mình , nhận ra mình đang nằm trên ngườiRannie, Mike lúng túng đứng dậy vờ phủi phủi cái quần. Còn Rannie vộilấy tay chùi miệng rùi nói lãng:

- UHm .. tui vào nhà đây - Trả nó cho anh nè

Nói rồi Rannie dúi cái remote cho anh rùi biến thẳng vào trong nhà vớihai đôi má đỏ ửng. Còn Mike thì như người vừa tỉnh mộng. Anh lấy tay sờnhẹ lên môi mình rồi nhìn theo bóng Rannie mà bất giác nở một nụ cườikhó hiểu.

Vừa vào nhà , Rannie đã phóng thẳng vào nhà vệ sinh . Mặc cho tiếng gọi của Nana:

- Rannie - Rannie bà làm gì muh hối hả vậy hả???

Ko thấy con bạn trả lời. Nana hem hiểu chuyện gì hết , ngơ ngác quay sang hỏi Danson:

- Nó bị sao vậy???????

- Sao tui biết ! - anh đáp rùi chợt nói - Hỏi Mike kìa

Đúng lúc đó thì Mike đang từ ngoài bước vào. Nghe Danson nhắc tên mình.Miek như một người vừa ăn vụng xong , giật bắn mình nhưng vẫn cố làm ravẻ bình tĩnh hỏi lại:

- Mày hỏi gì tao vậy???

- tao hỏi mày đã làm gì Rannie muh sao cô ấy chạy vào như bị ma đuổi vậy??? - Danson nhắc lại cho thèng bạn noái nghe

- Sao tao biết được chứ - Ôi giờ cô ta lúc nào muh chẳng thế - Mike chối bay bẩy - thui tao lên lầu đây-

Nói rùi anh cũng biến đi luôn vì sợ Danson muh hỏi nữa anh hem biếtđường nào muh trả lời . Tới lúc đó lộ chuyện thì khổ nữa , nên thui ba mươi sáu kế chạy là thượng sách

- Hai người ni hôm nay sao lạ vậy ta??? - Nana nhăn mặt nói

Còn Rannie thì đứng trước gương muh hồi tưởng lại cảnh đó . Cô bỗng lắcmạng đầu như xua đi hình ảnh ấy ra khỏi ký ức của mình. Nhưng muh hemđược, ko hiểu sao nóa cứ đập vào trong tâm trí cô mãi . Cô vội mở vòinước thật to , rùi lấy tay tát nước vào mặt mình cho tỉnh táo. Xongxui, cô đứng đợi cho mình bình tĩnh một tí rùi mới ra ngoài.

Bữa tối hum đó, không khí trong nhà tự nhiên khác hẳn. Mọi người aicũng đổ dồn mắt về phía Mike và Rannie. Vì bình thường hai người nàynhư *** với mèo cứ hễ gặp là cãi, hem cãi chịu hem được. Nhưng sao bigiờ hai người ai cũng im thinh thít như thế này quả là một hiện tượng lạ . Thấy mọi người nhìn mình chằm chằm làm cho Rannie nóng mặt hỏi:

- Làm gì mà nhìn ghê thế? Mặt tui có dính gì sao ?

- À ..ờ ko - cả đám cười cười nói

- Vậy thì ăn cơm đi , nhiều chuyện quá - Mike gắt lên

Cả bọn hoảng hồn vội lui cui cầm chén cơm lên muh lùa lùa vào miệng chonhanh. Còn Rannie thì len lén ngước lên nhìn Mike thì thấy anh cũngđang nhìn cô. Cô vội cụp mặt xuống rùi ráng nuốt mấy miếng cơm vào bụng. Kể từ đó đến hết bữa cơm cô hem dám ngẩn lên nhìn Mike .

Ăn xong , cả bọn kéo nhau ra phòng khách muh chơi đánh bài. Và dĩ nhiênlà trò này cũng bắt cặp mà chơi òi. Nhóm nào thắng sẽ có thưởng , nhómthua dĩ nhiên phải chịu phạt.

Mí nàng thì hem rành ba cái vụ này lém nên chạy vòng ngoài. Tức là đilấy nước, gọt trái cây choa mí anh en. Còn nhiệm vụ của các anh là phảiđánh choa thắng vì hem bên nào chịu thua bên nào cả.

Đến vòng của Matt, anh còn đang suy nghĩ hem biết nên đánh lá nào nữa thì Joe phía sau oang oang nói:

- Đánh lá này nè ! Đánh đi -

- Cô hay nhỉ??? Giờ cô chơi hay tui chơi vậy??? - Matt bực bội nhìn côbằng cái nhìn sát thủ nói (mí anh đang chơi tiến lên đóa)

- Anh đừng quên tui với anh một đội nha ! Tui hem muốn chịu phạt đâu á - Joe vểnh vểnh mỏ lên cãi

- Hứ - Cô chỉ nên coi thôi ! Đừng có xía vào là tui nhờ òi Matt háy cô một cái

- Giờ hai người có đánh hem thì cho người ta đánh nữa chứ - Joseph hối thúc

- Sao ko - cả hai đồng thanh

Matt bị hối quá chẳng nghĩ ra nên đánh lá nào nên đành đánh đại là bài muh Joe chỉ. Nhưng ..

- Hô hô hô - Tới òi - Joseph hét lớn lên sung sướng

Thật hem ngờ, Matt đánh đại lại làm cho cặp của Joseph ăn . Còn cặp củaanh thì đang đứng hạng bét. Hạng nhì là cặp của Nana, hạng ba dĩ nhiênlà cặp của Mike òi. Matt tức tối ném cho Joe cái nhìn nảy lửa. Joephụng phịu nói với vẻ ngây thơ :

- tại người ta hem biết làm gì dữ vậy

Matt định nói gì đó nhưng thấy vẻ mặt của Joe như vậy anh cũng ko nỡ trách mắng . Đành ngậm ngùi muh đợi dịp gỡ lại thui.

Matt định nói gì đó nhưng thấy vẻ mặt của Joe như vậy anh cũng ko nỡ trách mắng . Đành ngậm ngùi muh đợi dịp gỡ lại thui.

- Tiếp tục nhé - Joseph hào hứng nói

- Nè uống nước đi - Ariel lon ton đi rót nước cho Joseph uống

- Uhm ! Cảm ơn - anh cười với cô một cái

Cả bọn nhìn hai người ko chớp mắt. Thấy thế anh cười hì hì nói :

- Ai làm việc nấy í muh- Thui thui đánh tiếp đi . Matt à ! Đang đangchót đấy nhé - Joseph cười hiểm nhìn ông anh quý hoá của mình

- Biết òi ! Biết òi ! Lẹ lẹ đi ! - Matt xua xua tay bảo

- Em đánh trước nhé ! Uhm . đôi bồi - Joseph bỏ hai lá bài xuống

- Đôi già - đến lượt Danson

- Đôi át ! Đỏ chói đấy nhé - Mike cười cười bỏ bài xuống

Tất cả mọi người đều đi. Thì bỗng Joe lại lên tiếng phá đám tập hai:

- Ủa ? ủa ?? Matt sao hai con hai nì hem đi vậy??? Tui nhớ là nó lớn hơn con át nữa muh

- Trùi ui bà nội ! Bà làm ơn im miệng dùm tui cái đi . Ai mượn bà giới thiệu chi vậy?? - Matt vội bịt miệng cô lại

- Ồ - cả bọn tủm tỉm cười

Bây giờ cả đám mới biết thì ra Matt còn hàng muh dím hem thèm đi.Nhưng cũng nhờ bà Joe này mau miệng mau mồm nên cả đám mới biết mánh.

- Hehehe chơi vậy hem được à nghen - Mike nhướng nhướng mắt nói

- Sao hem??? Mày đi đi nói nhiều quá ! - Matt đánh trống lãng

- Hô hô hô - Choa anh một cơ hội cuối cùng đoá coá đi hay ko?? - Mike nói

- Hem muh - Matt nhăn mặt nói

- Vậy đừng hối hận nhé ! Đôi heo nì! Tới rùi - Mike quăng hai con heo xuống làm Matt hết hồn.

- Vậy là thắng rồi đó hả ? - Rannie hỏi

- Uhm ! thắng òi - Mike cười tười nói

- Yeah - Rannie mừng rớn ôm Mike nhảy tưng tưng

- À hèm ! Nơi công cộng nhé quý vị - Nana tằng hắn

Rannie giật mình buông Mike ra. Cả hai ngượng ngùng hem biết phải làm sao . Mike vội đánh trống lãng sang chuyện khác:

- Matt à ! Lần nì anh lại thua òi đó . Mười bàn rùi đó nghen ! - Mike cười cười nói

- Vậy thì sao ?? - Matt giả điên hỏi

- Sao hả ? Nói nghe ngon nhỉ - Joseph và cả bọn đứng vây quanh anh ,tay khoanh trước ngực y hết xã hội đen chuẩn bị thanh toán con nợ.

- Bình tĩnh ! Bình tĩnh mình là anh em muh , coá gì từ từ noái ha ? -Matt giã lã . mặc dù mồ hôi trên trán anh đang tuông ra như mưa.

- Có chơi phải có chịu chứ ! - Nana nói

- Vậy mí đứa muốn gì ? - anh hỏi

- Muốn phạt - cả đám đồng thanh

Phút cuối cùng này thì đội Matt và Joe vẫn đứng bét và bét. Đội thắngnhiều bàn nhất là Joseph , thứ hai là Mike và thứ ba là Danson.

- Dễ thui ! - Danson cười hiểm nhìn ông anh mình

- Được ! Là đàn ông dĩ nhiên là có chơi có chịu òi - matt ưỡn ngực lên nói

- Tốt ! Vậy ráng muh làm choa tốt nhé - Mike khoanh tay nói

- Hình phạt là gì?? - Matt tự tin hỏi

- Từ từ hình phát là anh và Joephải .. - Joseph cố tình kéo dài thời gian cho Mattđợi mỏi cổ chơi

- Là gì ?? Nghe mày nói anh đây mệt hơi quá ! - Matt bực mình nói

- Anh và Joe phải cùng nhau trải qua một đêm trong căn phòng bí mật - Joseph nói thẳng luôn

- Ko được ! - cả hai người nhìn nhau đồng thanh nói

- Tui hem thể nào trải qua một đêm với cô ta / anh ta được - đồng thanh tập hai

- Ê ! Ê ! Có chơi phải có chịu nha - Hem thì trách bọn này ra tay độc ác à - Danson phán một câu xanh ròn

- Nhưng tại sao lại là căn phòng bí mật ? - Matt hỏi

- Tại thích đó , được hem ? - cả bọn ko hẹn muh nói

- Tụi bây .. - Matt di dí ngón tay chỉ vào mặt mí đứa em , anh gật gật cái đầu , hết ý kiến - được thôi ! ở thì ở sợ gì !

- Oh ! Vậy mới phải chứ ! Nhưng tối có chuyện gì xảy ra thì cũng phảiráng muh cắn răng ngủ đến sáng nhé ! - Mike chọc càng làm cho Joe sợ hơn

- Thui thui ! Vậy tui hem đi đâu ! - cô líu lưỡi nói

- Hem được - bảy cái miệng cùng hét lên

- Ờ .. kệ bà nó chơi lun - cô ráng hít một hơi dài nói

- Nhưng còn người thắng thì sao? Nãy giờ hem nghe nói tới à nghen - Matt trả đũa - Thui để anh mày nói cho nghe cái nì nhé -

- Ok ! Cho anh quyết định luôn . Nhưng nói trước hem được áp dụng ngượclại với tụi em chiêu ban nãy nhá - Joseph chặn đầu trước vì sợ Mattchơi khăm mình (anh nì thông minh gớm)

- Hehehe yên tâm ! - Matt nói rồi đi đi thẳng vào hầm rượu . Lựa mộthồi lâu, anh đem ra một chai Henexi năm 1989 . Matt đặt nó lên bàntrước đôi mắt ngạc nhiên của mọi người. Anh cao giọng nói:

- Đây là phần thưởng dành cho người thắng cuộc !

- Cái gì ??? Anh đi chuốc cho tụi em say chắc - Joseph há hốc mồm nói

- Thì ban nãy mày nói là ko chơi chiêu cũ thì giờ tao chơi chiêu mới . Sao hả chê ít uh ? - Matt gian manh nói

- Phải uống hết thật sao ? - Joseph nhăn mặt hỏi

- Dĩ nhiên ! - ko đợi Matt trả lời thì cả đám kia đã lên tiếng

- Cũng may ban nãy mình hem phải hạng I hay hạn bét , hem la chết toiòi - Nana thì thầm với Danson , Rannie và Mike . Ngay lập tức ba cáiđầu cùng nhau gật cái rụp.

- Chúc hai đứa vui vẻ nhá - Matt cười cười .

Còn Joseph và Ariel phải hưởng cái phần thưởng muh Matt dành cho.Cả hai bắt buộc phải nốc cho hết một chai rượu trước những cặp mắt tòmò của mí đứa bạn . Vừa uống muh Joseph rủa thầm Matt :

- Thèng cha nì ghẹ thiệt ! Đúng là sơ xuất thật muh ! Nhưng hem sao , ổng còn hơn mình nhiều hehehe

- Bà có sao ko Ariel ? - Nana lo lắng hỏi

- - cô ko trả lời muh vẫn tiếp túc cầm chai rượu tu một hơi

- Bà bà đừng uống nữa - Rannie cũng cang ngăn

Nhưng lời của hai cô dường như ko còn lọt vào tai Ariel nữa rồi . Rannie và Nana đành nhìn nhau muh lắc đầu nói:

- Tui thấy coi bộ bả hem nghe gì đâu

- Uhm - Rannie đồng tình

Ariel vì ko quen uống rượu cho lắm nên chưa được nửa chai đã ngà ngàsay. Thấy vậy, Joseph cũng ko nỡ để Ariel uống tiếp anh đành lãnhtrọn nguyên một phần sau cho cô. Nửa tiếng sau, cả hai đã bắt đầu cónhững dấu hiệu của con ma men òi :

- Rannie .. bà . bà uống với tui đi ha . - Ariel đi xiểng niểng nói

- Trời ơi là trời ! Bà say quá òi - Rannie bốc mùi rượu từ người của Arile mà muốn phát nôn

- hahaha Mike.. vậy mày uống với tao đi - Joseph cũng ko kém cạnh. Anh nì thì coá vẻ say hơn Ariel nhiều.

- Thui thui mày say quá òi tao chịu hem nổi mày đâu - Mike khổ sở khiên Joseph ra sofa

- Giờ tính sao ? - Nana quay sang hỏi mọi người

- Còn tính sao nửa ? Họ say quá òi thì cứ để họ nằm đây đi . Giờ tụi mình phải đi xử ông Matt đã - Danson đề nghị

- Uhm ! - ba cái đầu kia gật mạnh

Thế là cả đám len lén đi theo sau Matt và Joe y hệt như ăn trộm. Cònanh chị nhà ta thì lo cãi hem cóa hay là mình đang bị vệ tinh theodõi đâu :

- Tại anh đó ! Đánh dở muh cũng đòi đánh nữa - Joe lườm Matt

- Cô hay quá sao ban nãy ko đánh đi ! Chỉ biết chỏ mỏ muh nói thôi mà.Nếu ban nãy ko phải tại cô tài lanh đi nói bài của mình ra thì đâu cóthua - Matt hậm hực nói

- Xí ! Chứ ko phải mình đánh dở mà ko dám nhận hay sao mà còn đổ thừa - Joe hất mặt nói

- Tui chưa xử cô là cô may òi đó mà còn ở đó nói nhiều nữa hả ? - Mattnóng máu nói và định giơ tay cốc cô một cái nhưng ko hiểu nghĩ sao anhlại ko ra tay

- Sao hả? Ko dám đánh hả? Nè ! Nè ! Đánh đi - Joe lủi lủi cái đầu vàongười Matt rùi đột nhiên cô vịn vai anh lấy đà nhảy lên và ..

- BUM -

Joe dùng đầu mình thúc một phát vào đầu Matt . Làm cho anh chàng đau điếng. Matt tức giận quát:

- Cô điên rồi hả?

- Ừ ! Tốt nhất là đừng đi gần tui coi chừng tui cắn anh ráng chịu - Joe phán gọn một câu rồi bỏ đi te te

Matt thì chỉ biết tức đối nhìn theo. Nhưng chưa đầy ba giây , anh bỗng nở một nụ cười thâm hiểm

- Hehehe! Muốn chơi tui hả?? Kiếp sau đi ! Để xem lát hồi vào trong đó xem tui xử cô thế nào nhé ! - Matt lầm bầm

Matt và Joe cùng đi vào căn phòng bí mật . Vừa vào tới bên trong , Joeđã cảm nhận được sự lạnh lẽo, âm u trong đây , cộng thêm mùi ẩm mốc làmcho Joe thấy khó chịu. Cô nhăn nhó hỏi:

- Sao trong một ngôi biệt thư đẹp đẽ như thế này lại có một căn phòng kinh thế ?

- Thật ra căn phòng này đã lâu rồi ko có ai ở. Nên cũng chẳng có aiquét dọn cả. Chúng tôi cũng có bao giờ vao đây đâu nên khỏi quét - Mattthản nhiên đáp

- Trời ơi ! Thảo nào nó kinh như vậy ! - Joe nuốt nước miếng nói - tối nay chúng ta ngủ ở đây thật hả ??

- Uhm ! Ráng muh ngủ nhá ! - Matt cười nói

Thái độ của anh càng làm choa Joe sợ thêm. Cố có cảm giác có một luồngkhí lạnh đang chạy dọc sống lưng mình. Joe từ từ đi sát Matt hơn , cònhai tay thì cứ níu lấy tay áo anh . Còn Matt thấy Joe như vậy thì khoáichí lắm. Anh cố tình nói thêm để chọc cô:

- Nghe nói trước đây đã từng có người tự tử ở đây đóa. Mỗi tối người ta thường hay nghe có tiếng khóc lắm á !

- TRùi ui ! Anh .. anh đừng có nói nữa muh - Joe líu lưỡi nói

- Hahahahaha - Matt cười phá ra

Joe ngơ ngác hem hiểu gì hết. Cô giương mắt nhìn anh hỏi giọng ngây thơ:

- Sao anh lại cười ??

- Ko ! Ko có gì cả - Matt nói thế thui chứ thật ra anh đang ráng nhịn cười

- Đúng là điên rõ mà - Joe nói một câu lạnh lùng

Nguyên đám lóc nhóc bên ngoài nãy giờ đang ôm bụng cười vì những lờiđối đáp của Matt và Joe . Họ đang bàn tán rôm rả bên ngoài muh hai anhchị nhà ta lo cãi hem làm gi muh hay biết chứ

- Ê ! Nghĩ thử xem họ bên trong sẽ ra sao ? - Nana tinh nghịch hỏi

- Thì .. sáng sớm sẽ cóa màn hay cho chúng ta coi đó - Danson cười cười nói

- Hay là . chúng ta tăng thêm cảm giác cho họ đi - Rannie đề nghị

- Là sao ?? - ba cái miệng chụm lại hỏi

- Là vậy nè .

Bốn cái đầu xáp lại với nhau xì xầm to nhỏ gì đó một hồi ngước lên thấymặt ai nấy đều khắc hai chữ nham hiểm lên đó hết trơn .

Rùi họ biến đi muh chuẩn bị kế hoạch chọc phá người khác.

Cả đám ai nấy đều tay xách nách mang tùm lum, lĩnh khĩnh như đi bán hàng xén .

- Xong chưa ? Có đủ mọi thứ chưa hả ?? - Nana hòi dồn

- Rùi rùi ! Bắt đầu đi - cả bọn đáp

Thế là bốn tay siêu quậy theo chân Danson đi vào một đường hầm nhỏtrong nhà . Con đường này có thể thông với căn phòng mà Matt và Joeđang ở.

Còn hai anh chị nhà ta ở bên trong thì đâu hay rằng địch đang chuẩnbị tấn công mình đâu. Nhưng không khí trong phòng càng lúc càng trở nênlạnh hơn và âm u hơn ban nãy

- Sao tự nhiên lại lạnh như vậy hả ? - Joe xanh mặt

- Tui sao biết được ! - Matt đáp rùi tự nhiên nói - nhưng kể cũng lạ tự dưng cái ko khí lạnh hẳn à ?

- Hem chừng hen chừng có . có . cái đó lém á - Joe lắp bắp

nói

- Cốc - Matt thưởng cho Joe một cái cốc đầu đâu điếng , chẳng nhữngvậy anh chàng còn lạng lùng nói - đừng có nói nhảm . Đầu óc cô chỉ cóthể nghĩ ra những chuyện đó thôi sao ?

- Xí - Joe nguýt anh một cái

Thật ra những luồng khí lạng đó đều do một đám lóc nhóc ở đường hầm kếbên làm ra muh thui. Bọn họ đem một đống nước đá khô rùi bỏ qua mộtngách nhỏ trong căn phòng của Matt. Chẳng những thế muh còn gắn nhữngcây quạt điện nho nhỏ ở phía sau . Làm cho hơi lạnh của nước đá phả rahòa với hơi gió của quạt khiến cho căn phòng trở nên lạnh lẽo hẳn.

Những lời đối thoại của Matt và Joe bọn tiểu quỷ này đều nghe cả.Bọn họ đang cười khúc khích choa kiệt tác của mình. Nana bày đầu nói:

- Đã thế thì bọn này ko khách khí nữa

Nói rùi cô quay sang nháy mắt với ba người kia. Như hiểu ý nhau cả bốncùng nở một nụ cười nham hiểm.Mike dùng một sợi dây cước trong , cókích thước nhỏ xíu móc vào trong cánh cửa, còn một đầu anh thả dài đếnchỗ của các anh chị đang đứng. Còn Danson thì dùng một chiếc khăn màutrắng rùi cũng cột dây cước vào một đầu của chiếc khăn vuông . Đến khichắc chắn , anh mới cho treo từ từ lên cao

Xong đâu đấy, anh lui cui bò đến chỗ lũ bạn. Thế là ..

- 1 ..2 3 - Nana và Rannie cùng đếm mà mặt ai nấy đều lộ vẻ hào hứng

Dứt lời, Mike cho kéo nhẹ sợi dây trong tay mình làm cán cửa va vào mépturờng bần bật. Do cánh cửa quá cũ kỹ nên nó đã phát ra những tiếng cót ca , cót két nghe rất dễ sợ.

Song song đó , Danson cũng cho giật mạnh chiếc khăn màu trắng mà mình đã treo lên ban nãy làm nó bay qua bay lại .

Joe thấy bóng dáng một cái gì đó cứ vòn qua , vòn lại rùi cộng thêm những tiếng cót két của khung cửa làm cho Joe điếng hồn.

Vì Joe chỉ thấy tấm khăn mờ mờ qua tấm kính đục mà thôi, chứ ko phảinhìn trực tiếp . Vì vậy nên cô ko biết đó là kiệt tác của lũ bạn quỷquái , cô bủn rủn tay chân. Cả thân người như muốn ngả quỵ vào Matt.

Thấy đột nhiên Joe có những biểu hiện lạ, Matt cũng thử nhìn theo hướngmà Joe đang theo dõi thì cũng thấy y hệt cô. ANh giật nảy mình, anhthầm thét lên . Nhưng vì ko muốn Joe đã sợ lại càng sợ nên Matt nuốtnước miếng , lấy giọng lại rùi dỉu cô ngồi xuống một góc trong phòng vànhẹ nhàng nói:

- Ko sao ! Ko sao đâu ! Chỉ là ảo giác thôi ! Đừng sợ !

- Uhm .

Joe nói rùi cũng co rúm người nép sát vào Matt. KHoảng cách giữa haingước lúc này dừng như biến mất. Joe ko còn muốn cãi với Matt nữa mà cônđã có cảm nghĩ khác về anh rồi. Nếu ban đầu là sự bực bội, hờn giận mỗikhi cô và anh gặp nhau thì giờ đây thay vào đó là sự ấm áp , bình yên.Bỗng nhiên Joe cảm thấy cũng thú vị khi được Matt bảo vệ , che chở nhưthế này. Cô khẽ mỉm cười vì điều mình nghĩ

Còn Matt thì sao ? Anh cũng ko còn cảm thấy ghét Joe nữa. Bây giờ trongvòng tay anh đây là một cô gái bé nhỏ. Cả thân hình nhỏ nhắn kia đangrun lên vì sợ hãi. Đột nhiên anh xiết chặt vòng tay ôm lấy cô. Anh muốndùng hơi ấm của mình mà sưởi ấm cho Joe. Hương thơm phản phất từ máitóc đen mược

của cô tỏa ra , xộc vào mũi của Matt làm anh ngây ngất.Anh ước chi ngày nào cũng được vậy thì hay biết mấy. Ko cần phải tranhcãi với cô mỗi lần gặp mặt , mà thay vào đó là một Joe dịu dàng, ngoanngoãn như vậy giờ.

Vậy là Joe bình yên chìm vào giấc ngủ một cách ngon lành trong đôi tay rắn rỏi của Matt.

Đám tiểu quỷ kia khi thấy kế hoạch hù dọa của mình thành công ngoài dựđoán . Nhưng chơi riết rùi cũng chán, đến tậm khuya ai nấy đều thấm mệtsau một trận phá phách. Họ kéo nhau về phòng trong lẳng lặng . Vì vậy,Matt và Joe mới được tha bổng nếu hem ko biết anh chị coàn bị hànhra tới mức nào nữa. Cuối cùng Matt với có thể đi vào giấc ngủ được.

Vừa bước vào phòng khách thì cả đám mới phát hiện ra Joseph và Ariel đâu mất tiêu

- Hai người họ đi đâu mất rùi - Mike hỏi

- Say mèm vậy mà cũng đi được thì quả là lại - Danson nói mà mắt dáo dát tìm khắp noi

- Thui chắc hai người đó về phòng trước òi ! - Nana nói mà ngáp dài ngáp ngắn

- Đi ngủ thui tui mệt quá rùi - Rannie than vãn rùi lủi thủi đi về phòng mình

Mệt quá rùi, hết sức òi nên hem còn ai có tâm trí đi tìm Joseph vàAriel nữa. Họ cũng ai về phòng nấy, xong rùi phi thẳng lên giường muhngủ thui.

Sáng hum sau .

- AAAAAAAAAAAAA - tại sao lại như vậy??? - Ariel la thất thanh

- Chuyện chuyện gì vậy . mới sáng sớm mà ồn ào quá . -Joseph còn ngái ngủ nghe tiếng la của Ariel nên lồm cồm ngồi dậy hỏi

- AAAAAAAAAAA ! Tại tại sao lại lại . như vậy ??? - lần này đến phiên Joseph la lên thản thốt

Cả hai đang cùng nằm chung trên một chiếc giường , đắp cùng chung mộttấm chăn. Mà khổ nổi trên người Joseph chỉ có độc nhất một cái quần ,còn áo thì đang nằm dưới đất. Ariel thấy vậy liền vội vàng hé hở tấmchăn muh xem mình có bị sức mẻ gì hem. Nhưng may mắn là quần áo humqua cô mặc vẫn còn y trên người. Điều đó là cho Ariel thở phào nhẹnhỏm. Rùi bỗng .

- Sao anh ? cô lại ở phòng tui ? - cả hai ko hẹn muh đồng thanh hỏi

Hai người ngồi kình nhau tóe ra lửa. Ariel trong lòng ấm ức vô cùng .Cô tự trách mình sao hum qua uống nhiều quá làm chi hem biết nữa đểsáng hum nay thì .. Còn Joseph có hơn gì đâu. Mặt anhchàng một đống như bánh bao chiều. Thấy Ariel cứ ngồi bức đầu, bức tóctức bực. Anh mới lên tiếng :

- Way ! Soa cô lại ở phòng tui hả?

- Hông dám đâu ! Phòng này là của tui chứ bộ - Ariel gân cổ lên cãi

- Vậy cô thử nhìn coi có phải phòng cô hem muh ngồi đó cô chấp - Joseph hất mặt nói với cô

Ariel nhìn một lượt sơ căn phòng mà mình đang ngủ quả thật hem phảiphòng muh Matt đã chỉ cho cô. Căn phòng mày được sơn màu xanh biển còncăn phòng hồi sáng cô vào là màu trắng muh.

- Chết cha ! Vậy lộn phòng rui ha ta ? - Ariel nói thầm

Cô vội tốc mền chạy ra cửa phòng ngắm nghía. Được một hồi , cô mang nétmặt ủ dột quay vào trong . Joseph nhìn thấy mà ko nhịn được cười. Anhphá ra cười ngặc nghẻo làm Ariel quê độ . Cô lườm lườm anh nói:

- Anh cười cái gì hả?

- Ko tại thấy cô như vậy tui mắc cười thui - anh đáp muh ko thể nào ngừng cười choa được

- Sao hả ? Bi giờ sáng mắt chưa hả? Vô nhằm phòng tui muh còn ráng cãi- Joseph bước xuống giường , lượm chiếc áo khoác lên người.

Ariel quay đầu đi chỗ khác ko dám nhìn, cô nói:

- Hứ ! Tui muh hum qua có gì thì anh đừng hòng tui để yên với anh

- Cô ..muốn tui làm gì cô lắm à ? - Joseph nói rùi từ từ đi tiếnvề phía Ariel với bộ mặt gian xảo làm cô sợ hãi đi lùi lại . Đến khiđụng phải bức tường thì Ariel chỉ còn biết cắn răng , lấy một hơi dàithủ thế nói:

- Anh anh ko được làm bậy à nha ! Nếu ko nếu ko tui cắn cho anh chết lun!

- Hahahahaha . được vậy cô thử cắn đi để xem tui có chết hem - Joseph đưa mặt sát vào mặt Ariel

Sát đến độ có thể nghe được nhịp tim của nhau, Ariel nhắm tịt mặt cònJoseph thì muốn cười chết được. Anh chỉ muốn trêu cô thuinhưng ko ngờ cô lại có phản ứng dễ thương như vậy. Rồi ko hiểu sao , từcái muốn giỡn Joseph thật muốn đặt lên đôi môi đỏ thắm của Ariel một nụhôn ghê. Thế là .

Chụt

Hai đôi môi gắn chặt nhau. Ariel giật nảy người trước hành động quá độtngột của Joseph. Cô cảm thấy toàn thân người mình gần như bị tê dại,muốn nhúc nhích, muốn xô anh ra nhưng hoàn toàn mất hết năng lực. Côđứng trân người ra muh chịu . Joseph dường như bị đôi môi quá ư là ngọtngào của Ariel cuốn lấy ko thể nào buông ra. Đôi môi anh càng ngày càngtham lam cuốn lấy môi cô hơn. Trong vòng tay Joseph giờ này , Ariel nhưko còn sức lực, ko còn có thể nghĩ ngợi được gì. Tất cả tất cả các dâythần kinh của cô như đều nhưng hoạt động.Ariel gần như ghẹt thở, cô rấtmuốn xô Joseph ra nhưng .. nhưng ko hiểu sao cô ko làm được,nhữnggiọt nước mắt thì đang lăn dài trên khuôn mặt của cô.

Đang say sưa với những chiếc hôn phủ lên môi cô, bỗng Joseph cảm thấycó một vị mặn len lõi vào miệng anh. Joseph giật mình , ngước lên nhìnAriel thì thấy Anh cũng ko biết tại sao mình lại làm nhưvậy nữa. Tại sao anh lại có thể hành động hồ đồ như vậy chứ?

Đang mãi tự trách mình thì .

CHÁT một cái tát giáng xuống khuôn mặt của anh. Joseph ngơ ngác ko hiểu gì hết , thì nghe Ariel thúc thích nói:

- tại sao ? tạio sao lại đối xử với tôi như vậy hả ??

- Anh .. - Joseph quả thật là có miệng mà ko nói nên lời

- Anh anh xem thường tôi đến vậy hay sao ? - Ariel nói trong sực tức giận tột độ

- Ariel nghe anh nói đi - Joseph khổ sở nói

- Tôi ko nghe! Tôi ko muốn nghe gì cả - Ariel bịt tai lại và định chạy ra ngoài . Nhưng Joseph đã nhanh tay hơn kéo cô lại

- Buông tôi ra - Ariel cố vùng ra khỏi tay Joseph - buông tôi ra !

Như chịu hết nổi, Joseph ôm chầm lấy cô và cũng cương quyết nói:

- Ko buông ! Có chết cũng ko buông

- - Ariel cắn môi nói - tôi thật ko nghĩ anh xem tôilà loại người dễ giải đó. Anh đi đem tôi đặt ngang với những cô gái anhtừng quen biết hay sao? - Ariel quắc mắt nhìn anh hỏi

- Ko ! Ko phải vậy ! Em hãy nghe anh nói đi - Joseph khổ sở nói

- .. - cô ko nói gì cả

- Thật sự anh anh cũng ko hiểu tại sao mình lại mất tự chủ nhưvậy.- anh nhìn cô một thoáng rùi nói tiếp - em tin anh đi có được ko?Ban đầu anh chỉ định hù em thôi nhưng . nhưng ko hiểu sao anhlại Em làm ơn tin anh đi mà !

Ariel quả thật bi giờ rất phân vân , khó xử . Cô ko biết nên đối xử vớianh ra sao. Trong cô đang rất mâu thuẫn, nửa muốn tha thứ cho anh ,nhưng nữa kia như níu cô lại . Nó như bảo cô đừng ! đừng nên tinnhững lời nói đó . Đó chỉ là ngụy biện cho hành động sai trái của mìnhmà thôi . Cứ thế, hai ý nghĩ cứ thay nhau lờn vờn trong tâm trí côlàm cô muốn phát điên lên.

Joseph nãy giờ im lặng vì đang chờ đợi câu trả lời của cô. Thấy Arielko nói gì mà khuôn mặt lại lộ ra vẻ hoang mang làm Joseph nóng cả ruột.Anh đánh bạo ôm cô vào lòng nói:

- Nếu anh nói . anh đã yêu em rồi em có tin ko ?

- Anh .. - Ariel đã sững sờ rùi nay lại càng sững sở hơn trước lời thú tội của Joseph

Ko để cho Ariel nói hết câu , anh đã chặn lại nói tiếp:

- Ngày đầu tiên gặp em anh đã bị nét hồn nhiên của em cuốn hút. Đến lầnthứ hai gặp em ở trường , thì hình bóng em lại càng in sâu trong tấmtrí anh hơn. Dù muốn dứt ra nhưng cũng ko dứt ra được .. Có lẽ emnghĩ những điều anh nói giờ đây chỉ để em tha thứ cho hành động nôngnỗi ban nãy , nhưng xin em hãy tin anh . Những điều anh nói giờ đây lànhững lời nói thật lòng của anh mà bao lâu nay anh đã giấu kín. Anh konói ra vì ko muốn làm em hoảng sợ, anh muốn em từ từ nhận ra tình cảmcủa anh dành cho em

- Vậy tại sao bây giờ anh lại nói ra ? - cô hỏi cắt cớ

- Vì mọi chuyện ko nằm trong suy nghĩ của anh. Nhưng ko sao, nói sớmhay muộn thì tình cảm anh dành cho em cũng ko có gì thay đổi cả -Joseph mỉm cười nhìn sâu vào mắt Ariel nói một cách chân thành

Những cảm giác hờn giận, tủi nhục , uất ức ban nãy của cô nay như biếnmất. Len lõi trong tim cô là một cảm giác rộn ràng, hạnh phúc mà từtrước nay cô chưa hề có. Đây liệu có phải là mình đã yêu anh ta rồi ko? Ariel tực hỏi bản thân mình. Quả thật , khi ở bên cạnh Joseph , côđều cảm thấy rất ấm áo và dường như tất cả đều được Joseph che chở chomình . Dù cố moi trong đầu ra những điều ko tốt về anh thì hình như làko có.

Nhưng . như vậy liệu có quá nhanh hay ko ??? Cô chưa tìm hiểumột tí gì về anh cả. Làm sao có thể mở miệng chấp nhận một dễ dàng nhưvậy được. Ariel bỗng thở ra.

- Anh ko ép em phải chấp nhận hay trả lời ngay bây giờ. Anh muốn em cóthời gian để xác định lại tình cảm của mình.Đến khi nào em có câu trảlời thì hãy nói với anh dù đó là một lời từ chối. - Joseph như đọc đượcnỗi băn khoăn trong mắt cô

- Chuyện hôm nay . em sẽ suy nghĩ thật kỹ. Nhưng còn chuyện . cô ngập ngừng ko biết nói sao

- Em đừng lo , chuyện này xem như là bí mật của hai chúng ta thôi được ko? - Joseph như hiểu ý Ariel nên anh vội nói

- Uhm ! Thôi em về phòng đây

Nói rồi Ariel biến nhanh về phòng , mà mặt vẫn còn đỏ gay lên như tráicà chua. Còn Joseph thì cười mãn nguyện. Vì cuối cùng anh đã nói đượcnhững lời mà bấy lâu nay anh cất giữ tỏng lòng.

Lúc Ariel vừa bước ra khỏi phòng của Joseph thì có một đôi mắt tình cờ trông thấy rùi bỗng trên môi lại nở một nụ cười tinh quái

Vừa vào trong phòng, Ariel vội vàng đóng sập cửa lại. Rồi cô thừ ngườira đứng dựa vào cửa. Còn tay thì bất giác sờ lên môi. Cảm giác ngọtngào, nồng ấm vẫn còn vương trên đấy làm mặt Ariel đỏ gay như cà chua.

- Nụ hôn đầu là như thế sao ? - Cô tự hỏi rùi khẽ mỉm cười

Sau khi làm vệ sinh cá , thay quần áo chỉnh tề xong , thì tất cả mọingười tập trung tại phòng khách. Đến bây giờ thì bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Lại nói đến Beatrice, đêm qua cô đã có một buổi tối hết sức lãng mạngvới Ken. Cô phải thầm cám ơn ba cô em gái của mình đã dành cho mình mộtkỷ niệm đẹp bên người cô yêu. Hôm nay , tâm trạng của Beatrice rất hưngphấn và tươi tỉnh. Cô đã chuẩn bị tâm thần cho một ngày làm việc bậnrộn của mình. Chợt chiếc điện thoại của cô vang lên phá tan không giantĩnh mịch của buổi sáng

- Alo ! Tôi nghe đây !

- ..

- Vậy sao ? Vậy thì tốt quá rồi - Beatrice vui ra mặt - vậy ông hãy đợi tôi ở công ty nhé !

- .

- Cái gì ? - bỗng dương mặt cô biến sắc hẳn , cô cố giữ bình tĩnh nói -ông hãy thu thập hết tất cả thông tin về kế hoạch hợp tác đó cho tôi.Tôi sẽ đến đó ngay bây giờ

-

- Nhất định ko được để chuyện đó xảy ra - cô nghiêm giọng nói

Sau khi nghe xong cú điện thoại, Beatrice ngồi thừ ra nghĩ ngợi. Đượcmột độ khá lâu, cô tức tốc thay đồ đến công ty . Bước ra khỏi cửa cô đãnghe tiếng Ken hỏi:

- Sao hôm nay em đi sớm vậy? Ko phải trưa mới đến công ty sao?

- Ko đâu anh , có chuyện rồi - cô vừa mang giày vừa nói

- Có cần anh chở em đi ko ? - Ken hỏi

- UHM - cô nhìn anh bằng anh mắt yêu thương

Vậy là Ken tức tốc chở Beatrice đến công ty. Trên đường cô đã kể lại cuộc nói chuyện điện thoại của mình ban nãy cho anh nghe:

- Nói vậy là ông ta đã thông đồng với bên Thiên Vận để ký một hợp đồng gây bất lợi cho công ty - Ken như hiểu ra vấn đề

- Uhm ! Ban nãy em nghe mà nóng máu - Beatrice mặt hầm hầm nói - em kohiểu làm sao ông ta có thể bò lên được cái chức Phó tổng như ngày hômnay

- Chắc chắn phải có nghề rùi - Ken cười cười khi thấy điệu bộ của cô bây giờ

- Anh còn cười được nữa - cô háy anh một cái - người ta đang bực muốn chết đây nè

- Thui muh bớt nóng đi nếu hem nổi mụn xấu lém - Ken cố tình trêu chọc cho cô cười

- Hì hì hì anh thật là .. - cô chồm qua nhéo má anh một cái, rồinghiêm giọng lại nói - cũng may ông Willson về kịp và báo cho em biếtsớm nếu ko cũng ko biết chuyện gì xảy ra nữa

- Mà sao đột nhiên ba em lại cho ông Willson trở về giúp em vậy ? Chẳng phải ông ấy là trở thủ đắc lực của ba em sao ?

- Em cũng ko biết nữa. Muốn biết chắc chỉ có nước đi hỏi ông ta thui

Chiếc xe màu đen bóng loáng của Ken đã dừng lại trước tập đoàn Dươngthị. Một tập đoàn Thời trang lớn thứ hai thế giới (dĩ nhiên là chỉ xếpsau tập đoàn của nhà anh òi) . Vừa bước xuống xe, Beatrice đã thấy ôngWillson đứng ngay trước cửa đợi mình. Cô mỉm cười bước tới chổ ông đangđứng và nói:

- Cám ơn ông đã chịu về đây để giúp tôi

- Đại tiểu thư xin đừng nói vậy. Tôi chỉ làm tròn bổn phận của mìnhthôi với lại tôi đã nhận lời nhờ giúp đỡ của ông chủ rồi nên xin côđừng nói những lời khách sáo như vậy - ông Willson cười nói

Ông Willson là người trợ thủ đắc lực nhất của ba cô. Ông đã theo ba côtừ khi ba cô chỉ có bàn tay trắng đến khi sực nghiệp của ba cô ăn nênlàm ra. Nếu nói ra thì trong đây cũng có một phần công sức của ôngWillson trong đó. Cô và Rannie biết ông từ khi lọt lòng, ông cũng nhưlà người nhà của cô vậy. Mẹ Beatrice mất sớm nên cô và em gái sốngtrong tình thương của ba mà thôi. Nhưng nhiều khi ông đi công tác mítháng mới trở về thì chuyện gì trong nhà cô ông Willson cũng đều lo chutoàn cả. Nhiều khi cô có chuyện gì ko vui thì cũng đi tìm ông mà tâmsự. Rồi sau đó ông sẽ cho cô nhưng lời khuyên hữu ích. Nên việc ông vềđây giúp cho cô làm cho Beatrice mừng lắm.

Ko để cho ông chờ đợi lâu nữa, Beatrice lên tiếng trước hỏi:

- Mọi chuyện tôi đã dặn ông đã làm xong chưa?

- Thưa đây ạ !

Nói rồi ông đưa cho cô một túi đựng hồ sơ màu vàng. Beatrice mau mắn mở ra xem rồi nhếch miệng cười.

- Bây giờ ta vào thôi ! - Beatrice nói

Bây giờ bước vào trong ko còn là một Beatrice ko chức phận , ko cóquyền lực trong tay nữa. Mà thay vào đó là một Beatrice hoàn toàn kháchẳn, nghiêm nghị, lạnh lùng , và trong tay của cô nắm toàn quyền xử lýtất cả mọi chuyện lớn nhỏ của công ty.

Đi bên cạnh cô còn có một trợ thủ mặc đồ đen nữa. Điều đó thu hút sựchú ý của mọi người. Cô đi thẳng đến thang máy và cũng đừng đợi giốngmọi người chứ ko dùng thang máy dành cho VIP. Ông Willson ngạc nhiênhỏi:

- Tiểu thư sao cô ko đi thang máy bên kia ? Tại sao phải tự mình đứng đợi như vậy?

Cô tủm tỉm cười nói :

- Đợi đến khi thân phận của tôi sáng tỏ thì tôi sẽ đi. Nhưng bây giờ thì hãy chịu khó người ta sao mình vậy đi

Ông Willson bây giờ mới lờ mờ hiểu ý cô tiểu thư thông minh, nhưng cũngko kém phần lém lĩnh của mình. Thang máy đến, mọi người lần lượt đi vàobên trong. Đột nhiên Beatrice quay sang ông nói :

- Chờ đợi cũng có cái thú vị của nó đó chứ!

- Hả ? - ông nghệch mặt ra khó hiểu

- Lâu lâu mình cũng phải thử trải nghiệm những thứ tầm thường như mọingười mới cảm thấy được cuộc sống đầy mùi vị chứ ! - cô nói muh mắtnhìn xung quanh

Những người đi chung thang máy với cô cũng ko khác gì ông Willson , họko hiểu được trong cái đầu đẹp đẽ kia đang nghĩ gì muh lại nói ra nhữnglời ấy. Người ta thì mong giàu sang để hưởng thụ còn cô thì ngược lại.Beatrice muốn thử hưởng thụ thử cái cảm giác được đối xử bình thườngnhư mọi người.

- Từ từ rùi ông sẽ biết - cô cười cười nói

Thang máy dừng ngay tầng thứ 18 , cô cùng ông Willson đi thẳng đến phòng họp . Trong khi đó thì ..

- Ông Châu à ! Nếu ông ko có vấn đề gì nữa thì chúng ta chính thức kỳ hợp đồng được chứ ? - phó tổng nói

- Uhm ..- ông Châu vừa xem bản hợp đồng vừa gật gù , rùi nói - được vậy chúng ta chính thức kí hợp đồng

Khỏi phải nói òi , dĩ nhiên là tên Phó tổng giám đốc mừng còn kokịp.Ban nãy thấy ông Châu có vẻ phân vân thì ông ta đã muốn lên timrồi. Bây giờ bản hợp đồng trị giá hàng tỉ ngay trước mắt muh hem mừngmới lạ. Lão ta vội vàng nói:

- Vậy còn chờ gì nữa ?

Thế là hai bên chuẩn bị đặt bút kí thì ..

- RẦM .. - cánh cửa được mở tung ra . Bóng dáng một cô gáivới khuôn mặt lanh như băng xuất hiện thu hút sự chú ý của những ngườicó mặt trong phòng. Cô đi xăm xăm vào trong và nói với giọng cươngquyết:

- Bản hợp đồng này ko được kí !

Lão Phó tổng tức run người. Miếng mồi ngon đang ở trước mắt thế mà lạibị một con bé vắt mũi chưa sạch như vậy chạy vào phá đám. Ông ta quát:

- Bảo vệ đâu ? Tại sao lại để cho những người ko phận sự như vậy ngang nhiên đi vào phòng họp chứ?

Nghe tiếng hét của ông bên trong , bọn bảo vệ nhanh chóng chạy vào.Chưa đầy ba phút, một bọn bảo vệ áo đen đã đến ngay hiện trường . LÃophó tổng trừng mắt nhìn Beatrice muh nói với giọng kẻ cả :

- Còn ko mau lôi cô gái điên cuồng này ra khỏi đây ?

Bọn bảo vệ chuẩn bị xông vào Beatrice nhưng đều bị ông Willson níu lạihết. Đến lúc lày cô mới từ từ đi đến trước mặt ông ta cười khẩy vừa nóivừa cầm bản hợp đồng lên lướt sơ nói:

- Cô gái điên cuồng ? Người ko phận sự ? . Nói nghe haylắm - cô khinh bỉ nói rùi bỗng dưng cô trừng mắt nhìn ông - nếu tôi kophận sự ở đây thì chắc chắn còn ai có tư cách và phận sự ở đây đâu

Ông ta tức điên người trước thái độ khinh khỉnh của Beatrice

- Cô - ông ta cứng họng , ráng lấy bình tỉnh mà nói tiếp - thật ra cô là ai ? Ai cho phép cô tùy tiện vào đây ?

- Suỵt ! - cô đưa tay lên miệng làm dấu nhưng ko vội trả lời câu hỏi của lão phó tổng.

Beatrice thản nhiên đi đến chiếc ghế độc nhất đặt chính giữa một chiếcbàn họp dài hình bầu dục. Rồi Beatrice đưa tay sờ lên thành ghế vớidáng vẻ bình thản nhưng trên khuôn mặt thì hem được bình thường được tínào trước con mắt khó hiểu lẫn tò mò của mọi người. Được một lúc, côngồi chễm trện trên ghế, bắt chéo hai chân và ngước lên nhìn ông phótổng giám đốc đáng kính trong mắt mọi người bằng cái nhìn ngạonghễ, làm cho lão nóng cả mặt.

Ông Châu của tập đoàn Thiên Vận nãy giờ ngồi xem mà ko hiểu ất giáp gì cả . Ông ta mới lên tiếng hỏi :

- Phó tổng Lý ông hãy cho tôi một lời giải thích xem chuyện này là saohả ? - rồi ông nhìn sang Beatrice hỏi tiếp - còn cô gái này là ai đây ?

- Tôi tôi - Lão phó tổng Lý còn chưa biết trả lời thế nào thì nghe Beatrice nói :

- Tôi là người nắm quyền hành cao nhất ở đây ! câu trả lời như vậy có hợp lý ko vậy hả ông Châu

- Người nắm quyền cao nhất ? - ông lặp lại lời của cô một cách máymóc rồi chuyển ánh mắt dò hỏi sang phó tổng - cô ta nói như vậy có thậtko?

- Tôi tôi ko biết cô ta - lão phó tổng cũng ngỡ ngàng ko kém

Beatrice khẽ nhếch miệng cười cười nhìn phó tổng , cô thong thả nói màko hay nãy giờ ông ta đang nhìn cô bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốtsống:

- Ông ko biết tôi mà tôi lại biết rất rõ về ông đấy

Rồi cô lại quay sang ông Châu mỉm cười lịch sự nói :

- Xin lỗi ông Giám đốc Châu , đã để cho ông chứng kiến những chuyện kohay của nội bộ công ty . Còn bản hợp đồng này còn nhiều điều khoảng kohợp lý , chúng ta hẹn một ngày nào đó đẹp trời hơn để bàn kỹ hơn để kobên nào phải chịu tổn thất có được ko ?

Ông Châu nghe thấy lời Beatrice nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại đầy quyếtđoán . Và là một người thông minh , từng trải nên ông cũng lờ mờ hiểuđược mọi

chuyện . Chính vì thế nên ông vui vẻ nói:

- Được thôi ko thành vấn đề ! Vậy chừng nào thời tiết đẹp chúng ta sẽ bàn lại bản hợp đồng này

- Cám ơn ông nhiều ! - Beatrice và ông bắt tay nhau , rồi cô quay sang nói với ông Willson - phiền ông tiễn ông Châu dùm tôi !

Ông Willson đưa tiễn Giám đốc Châu ra về. Trong phòng hợp giờ đây cònlại Beatrice , phó tổng Lý và một số người có quyền hành cao trong côngty. Cô ngồi đó gần nửa giờ đồng hồ mà ko hề lên tiếng nói năng gì cả .Mọi người trong phòng thì đưa mắt nhìn nhau. Nhưng trong đôi mắt ấy tacó thể thấy hàng đống câu hỏi mà tất cả đang cần được giải đáp . Kobiết cô gái này là ai ? Ko biết cô ta từ đâu đến ? Có chức quyền thếnào mà dám ngang nhiên chống đối Phó tổng giám đốc ? . Đâuphải Beatrice ko biết trong đầu họ nghĩ gì mà cô cố tình làm thinh konói

Cuối cùng giờ phút mà mọi người mong đợi cũng đến. Beatrice hiên ngang ngồi đó, đảo mắt một lượt nhìn tất cả rùi mỉm cười nói:

- Chắc mọi người cũng nghe nói Tổng giám đốc Lâm đã nghĩ hưu rồi chứ ?- cô dừng lại một tí rồi nói tiếp - tôi .. là Beatrice Dương , từnay tôi sẽ là tổng giám đốc mới của mọi người

- Có lẽ mọi người ko biết tôi nhưng chắc chắn mọi ngườisẽ biết cha tôi đấy - Beatrice đứng lên đi đi lại lại nói với giọngbình thản

- Cha cô ? - mọi người đồng thanh - chúng tôi biết ông ấy?

Cô dừng lại đứng khoanh tay trước mặt lão Phó tổng mà nói:

- Đúng vậy ! Ông ấy là . người đã sáng lập ra tập đoàn Dương thị này

- Hả ?

Cả đám há hốc mồm mà nhìn cô từ đầu đến chân. Họ ko thể tin nổi con gáicủa một nhân vật lớn muh cóa thể ăn mặc , cư xử và hành động rất đơngiản và có phần thần bí một tí. Mọi người ngồi bất động ở đó gần mườiphút. Nếu ko có tiếng nói của Beatrice vang lên chắc họ vẫn ngồi tạctượng quá

- Vậy tôi có quyền và tư cách để can thiệp vào việc của công ty chứ?

- Được- mọi người cười cầu hòa nói

Còn tên Phó tổng Lý thì điếng người. Mặt mày hắn xanh mét , hắn bi giờcuối gầm mặt hem dám ngước lên nhìn cô. Beatrice biết hắn đang run cầmcập như cầy sấy kia kìa mà cô vẫn tỉnh bơ xem như hem thấy, hem biếtgì. Vì bi giờ thì cô chưa làm gì hắn đâu , cô sẽ để cho hắn ngồi trênchiếc ghế phò tổng đó thêm một thời gian ngắn nữa trước khi cô tìm ramột người thích hợp hơn và có đầy đủ bằng chứng để tống khứ hắn ra khỏicông ty.

Cô cười cười nhìn mọi người nói:

- Vậy à ? Vậy mọi người hãy chuẩn bị đi nửa tiếng sau sẽ mở ngay cuộc họp - rồi cô gằng từng chữ - tất cả phải có mặt đầy đủ !

Nói rồi cô bỏ đi về phòng của mình một nước trước những đôi mắt nhìn côkinh hãi. Họ ko ngờ một cô gái nhìn bề ngoài yếu đuối như cô mà cũng cóbản lĩnh gớm. Còn về phần Beatrice vừa đi mà trong lòng cô còn ngùnngụt lửa giận.

Ông Willson thấy vậy phì cười hỏi:

- Sao ban nãy cô ko xử hắn ta luôn đi để bây giờ phải mang theo nguyên cục tức thế này ?

- Tôi cũng muốn lắm chứ nhưng bây giờ ko phải là lúc thích hợp. Cứ đểhắn ngồi ung dung thêm một chút nữa cũng chẳnh chết ai đâu - cô vừa đivới tay bấm nút thang máy vừa nói

Nhưng khi cánh cửa chuẩn bị đóng lại thì ..

- Đợi . đợi một tí

Tiếng một người con trai vang lên với giọng hối hả. Beatrice nhanh taybấm chặn lại, anh chàng kia cũng ráng phóng người với vận tốc cực độ đểkịp thang máy. Đợi đến khi người thanh niên đó an toàn đi vào thìBeatrice mới cho thang chạy. Bỗng người con trai có lên tiếng nói vớigiọng lịch sự:

- Làm ơn .. lầu 16 !

Ko nói ko rằng, Beatricde vẫn thản nhiên làm theo lời yêu cầu của anhta. Nhưng đến khi cô và anh chàng ấy quay sang nhìn thì họ mới ngỡngàng. Dylan giật mình quay đầu lại nhìn cho kĩ lần nữa

Rồi cả hai ko hẹn mà đồng thanh:

- Thì ra là anh / là cô à ?

Câu câu nói ấy , cả anh và cô cùng phì cười trước sự trùng hợp đến ngẫunhiên của mình. Người con trai đó ko ai khác chính là người mà Beatriceđã có

dịp gặp trong thang máy ngày hôm qua.Đó chính là Dylan. Còn anhthì cũng ko khác gì cô, anh thật sự ko nghĩ cô gái kỳ quặc mình gặp humqua nay lại có thể gặp nhau lần thứ hai cũng trong thang máy như thếnày. Chưa kịp để Beatrice lên tiếng thì anh đã nói trước :

- Cô cũng là nhân viên trong công ty này hả ?

- Uhm gần như vậy - Beatrice lấp lửng nói

- Sao lại là gần như ? - Dylan thắc mắc

- Ừ thì .. cũng ko hẳn là nhân viên mà cũng ko hẳn ko phải làngười trong công ty - cô nói một nùi làm Dylan cũng mù tịt luôn

Nhưng anh cũng nở một nụ cười quyến rũ nói với cô :

- Nhưng dù là nhân viên chính thức hay ko thì tôi cũng rất vui vì được gặp lại cô

- Tôi cũng vậy - cô vui vẻ nói

Cả hai cứ nói nói cười cười với nhau mà hem thèm để ý đến sự có mặt củaông Willson. Nãy giờ nghe Beatrice và anh chàng lạ mặt đối thoại vớinhau làm ông cũng mắc cười . Nhất là những lời nói rối như tơ vò củaBeatrice làm mặt anh chàng cứ đờ ra .

- Cô có rảnh ko ? Chúng ta đi uống một tách cà phê được chứ ? - Dylan đề nghị

Beatrice chưa vội trả lời anh mà cô kéo tay áo lên để xem đồng hồ rồi quay sang nói với anh :

- Cũng được !

Rồi cô quay sang nói với ông Willson :

- Ông trở về phòng trước đi ! Một tí nữa tôi sẽ đến thẳng đó luôn.

- Vâng ! - ông nói

Thế là Dylan và Beatrice cùng nhau đến một quán cà phê ở căn tin củacông ty. Cả hai ngồi đối diện với nhau. Và anh bồi đến đưa cho haingười hai cái menu

Anh bồi bàn hỏi :

- Hai vị muốn dùng gì ạ ?

- Làm ơn cà phê , ít đường! - cả hai cùng ngước lên nói

Nói xong, hai người nhìn nhau kinh ngạc. Thật ko hiểu nổi tại sao họlại đồng thanh đồng thủ đến thế. Mà còn thích uống cà phê nữa chứ.Beatrice thì nhìn Dylan muh cười còn anh cũng vậy.

- Xem ra chúng ta cũng có sở thích giống nhau quá chứ - Beatrice cười nói

- Ừ ! Tôi ko nghĩ con gái như cô cũng thích cà phê mà còn bỏ ít đường nữa chứ - Dylan nhìn cô thích thú

- Bộ có ai nói con gái ko thể uống như thế sao ? - cô vặn vẹo

- Ko ! Ko ! Ý tôi ko phải vậy ! - anh cười cười nói - tại thường congái rất sợ nóng nổi mụn hem đẹp nên rất ít thích uống cà phê đen

- Uhm cũng có lí ! Nhưng tôi thì ko sợ đâu ! - Beatrice nheo mắt nói

Rồi cả hai cùng phá ra cười. Nhưng hai anh chị đâu có biết rằng nảy giờđang có một cặp mắt như muốn giết người đang chiếu thẳng vào họ đâu ,nhất là Beatrice.

- À đúng rồi ! Anh làm trong công ty này lâu rồi anh thấy nó như thế nào ? - cô bắt đầu tìm hiểu

- Hả ? Cô hỏi như vậy là sao ? Tui ko hiểu cho lắm - Dylan thật sự hem biết dụng ý của Beatrice

- Ý tui là anh cảm thấy công ty này có tốt ko ? Có cái gì ko ổn ko ? - cô gợi ý

- Oh ! Vậy mà tui còn tưởng chuyện gì nữa chứ .. - Dylan cười tườirồi sau đó nói với giọng nghiêm chỉnh - thật ra công ty này rất tốt ,rất ưu ái và quan tâm đến nhân viên . Nhưng - nói tớikhúc này anh chợt đăm chiêu một tí

- Nhưng sao ? - Beatrice bắt đầu tò mò , cô nghiên nghiên đầu hỏi

- Nhưng ..tui thấy việc kinh doanh của công ty có nhiều cái cònrất bảo thủ . Nếu như vậy thì ko thể nào mà đưa công ty đi lên được -Dylan nói thẳng thừng

Beatrice ngồi đó trợn mắt nhìn anh trừng trừng. Cô ko ngờ anh dám nóithẳng thắn như vậy. Chỉ là một Giám đốc bình thường mà có thể dùng tháiđộ bình thản nhất để phê phán việc kinh doanh của một công ty lớn cótầm cỡ quốc tế như vậy thì anh ta cũng có gan và cũng có tài lắm mới cóthể mạnh miệng nói thế. Từ đó tới giờ , đây là người đầu tiên nói vớiBeatrice những điều đó. Cô ko giận mà ngược lại cô còn cảm thấy rấtthích thú.

- Vậy anh nói thủ xem bảo thủ ở chỗ nào ?

- Công ty chúng ta vẫn cứ giữ thái độ và tác phong làm việc còn rất thụđộng. Những sản phẩm của mấy năm gần đây các ý tưởng gần như là giốngnhau , chưa có một cái gì gọi là đột phá cả. Hiện nay xu hướng thờitrang của thế giới thời nay đang hướng về những kiểu mẫu của thập niên90 dù là hạn người nào cũng có thể mặc, già trẻ gì cũng phù hợp . Nhưngchúng ta lại chỉ quan tâm và chú ý đến mẫu mã là nhiều chứ ko hiểu đượcnhu cầu của khách hàng là họ đang cần cái gì

Beatrice nãy giờ đang ngồi nghe chăm chú vàsuy nghĩ rất nhiều về những lời nhận xét đó. Dylan thì nhìn cô như chờđợi một điều gì từ phía cô. Rồi anh trầm giọng nói tiếp:

- Nếu chúng ta chịu đầu tư tìm hiểu thêm về tâm lí của khách hàng thìcó lẽ chúng ta sẽ cho ra những mẫu mã đẹp và vừa lòng người hơn.

- Anh nói với tôi những điều này ko sợ tôi nói lại với Tổng Giám đốc sao ? - cô trêu anh

- Ko - anh chắc chắn nói

- Sao anh lại có thể khẳng định một cách nhanh gọn như vậy ? - cô tủm tỉm cười hỏi

- Vì tôi tin cô ko phải là loại người hay mách lẽo - Dylan thật thà nói

- Vậy anh có sáng kiến gì ko ? - cô trở lại vấn đề chính

- Theo tui chúng ta cần làm một cuộc xâm nhập thị trường . Rồi - Dylan chưa kịp nói hết câu thì .

- Dylan anh cũng ở đây sao ?

Tiếng một cô gái vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Anhgiật mình ngoái đâu lại để xem thì thấy cô gái đó đang từ từ đi tới chỗanh và Beatrice . Trên môi nở một nụ cười tươi như hoa nhưng trong anhmắt lại anh lên những tia hằn học. Cô ta đứng trước mặt Dylan nói vớigiọng nũng nịu:

- Anh đi uống cà phê mà sao hem chịu rủ em gì hết à!

Anh thật sự bât ngờ trước sự có mặt của Ady . Còn chưa hết ngạc nhiên thì anh đã nghe tiếng Ady lại vang lên :

- Đây là ai vậy ? Bạn anh à ?

- UHm !- Dylan cười cười nhìn Beatrice nói

- Vậy còn ko mau giới thiệu cô gái xinh đẹp này với em nữa à ? - Ady nhìn trừng rừng Beatrice nói

- Đây . đây là là

Anh cũng ko biết nên giới thiệu đây là ai nữa. Bởi từ nảy giờ anh cóbiết cô tên gì đâu. Thật đáng xấu hổ ! Vậy mà anh còn tươi cười nói đâylà bạn anh mà cả tên của bạn cũng ko biết. Đúng là nực cười . Anh đangtự trách mình. Nãy giờ ngồi đó , Beatrice cũng hiểu được Dylan đang gặprắc rối. Cô mỉm cười đứng lên cứu bồ anh:

- Tôi là Beatrice , rất vui được biết cô

- Beatrice ? tên rất hay - cô ta nhìn nhìn Beatrice nói và ngaonghễ giới thiệu mình - tôi là Lý Tuệ Mẫn . Hiện đang là Giám đốc phòngkế hoạch , có gì cần thì cứ đến tìm tôi nhé ! (pà nì kênh kiệu hết sức)

Trong đầu của Beatrice chợt tua lại đoạn đối thoại của mình và bà laocông hum qua. Lý Tuệ Mẫn cháu gái của Phó tổng Lý . Người mà bấy lâucô muốn gặp mặt nay đang đứng sờ sờ trước mắt cô. Dáng vẻ tự cao, cáchnói năng ko xem ai ra gì làm cho Beatrice mất thiện cảm. Nhưng cô cũngráng nở nụ cười nói:

- Ko dám làm phiền Giám đốc đâu . Chuyện của tôi , tôi có thể tự lo được!

Nói rồi cô quay sang Dylan cười nói :

- Thôi tôi có chuyện phải đi trước đây. Chút nữa ta sẽ gặp lại !

Beatrice tạm biệt Dylan xong liền đi thẳng một nước ko thèm chào hỏi,ngó ngàng gì đến Ady làm cho cô ta tức phì khói. Đợi Beatrice khuấtbóng , cô ta

hậm hực ngồi xuống chiếc ghế đối điện với Dylan nói:

- Hứ ! Ko biết cô ta là ai mà phách lối đến như vậy. Hem xem em ra cáigì mà ! Được nếu cô ta ko muốn yên ổn làm việc thì em sẽ giúp cô ta!

Nghe Ady phán một câu xanh ròn, Dylan giật thót người vội buông tách cà phê xuống nghiêm mặt nhìn Ady mà nói:

- Anh cấm em ko được làm gì bậy bạ à nha! Người ta có làm gì em đâu ?

- Phải cô ta ko làm gì em cả chỉ là em thấy chướng mắt quá ko chịu nổithái độ ngạo mạn của cô ta mà thôi - tồi cô ta bĩu môi nói - chỉ là mộtnhân viên cỏn con trong công ty mà dám lên mặt

Trước những lời nói ngang ngước của Ady thì anh chỉ còn biết lắc đầu màthôi. Anh quá quen với cái tính cách tiểu thư của cô rồi, lúc nào cũngmuốn người ta làm theo mình , ko được trái ý, hễ ai mà nghịch ý Ady thìchắc chắn sẽ ko được sống yên ổn. Rồi chợt anh nhớ ra điều gì nên ngướcđầu lên hỏi Ady bằng giọng khó chịu:

- Mà em tìm anh có gì ko ?

- À ! Xém tí quên. Chút nữa sẽ có một cuộc họp quan trọng đó. Ko ai được vắng mặt đâu - cô tía lia nói

- Có chuyện gì sao mà nghiêm trọng vậy ? - anh thắc mắc

- Nghe nói Tổng giám đốc mới đã đến rồi đó - Ady hào hứng nói - hembiết là nam hay nữ nhỉ ? già hay trẻ vậy ta ? (hixhixhix là người muhban nãy cô rủa đó cô hai ơi)

- Thôi đừng ở đó mà nói tào lao nữa . Đi thôi ! - Dylan nạt ngang

Rồi anh đặt tiền trên bàn rồi bỏ đi trước , mặc cho Ady đang ở sau lachói lói. Anh đang suy nghĩ ko biết Tổng Giám đốc mới là người thế nào?Ko biết có như ông Phó tổng ko nữa. Nếu như vậy thì khổ cho đám nhânviên rồi. Anh lắc đầu ngán ngẫm.

Vừa bước vào phòng mình, Beatrice đã hỏi ông Willson :

- Những tài liệu tôi cần ông chuẩn bị xong chưa ?

- Dạ tất cả đều ở đây hết ạ !

Ông đưa cho cô một tập hồ sơ dày cộm. Cô xem sơ qua rồi nói:

- Đi thôi ! Đừng để mọi người chờ lâu !

Cô cùng ông Willson hai người bước song đôi đến phòng họp. Bên trong phòng đang bàn tán xôn xao về vị Tổng giám mới này :

- Nè ! Nè ! Thật ra chuyện ban nảy là sao vậy hả ? - ông trưởng phòng nhân sự nhiều chuyện hỏi

- Trùi ui ! Ban nãy mọi người hem chứng kiến thui . Khi Phó tổng chuẩnbị kí họp đồng thì ở đâu xuất hiện một nàng tiên đẹp tuyệt vời ra ngăncản. Tình cảnh lúc đó thật đúng là làm cho người ta ấn tượng mà .- bà trưởng phòng kinh doanh nói mà đôi mắt mơ màng nhớ lại

- Ui ! Nghe pà kể muh tui cũng hình dung được dáng vẻ của Tổng Giám oai cỡ nào òi - ông phó giám đốc phòng nhân sự lên tiếng nói

Mọi người cứ thế mà lời qua tiếng lại làm cả phòng họp xôn xao hẳn lên. Nhưng hem ai hay mặt ông Phó tổng Lý đang tái méc lên vì tức. CònDylan thì nhìn thấy ông ta như vậy trong lòng anh cảm thấy hả dạ lắm.Cho vừa cái tội tham nhé ! - anh thầm nói

- Cạch ..

Cánh cửa phòng họp bật mở. Mọi ngươi chợt im bặt, mắt hướng ra ngoàicửa. Bước vào phòng là một cô gái hết sức trẻ trung , xinh đẹp làm mọingười phải đờ người ra. Riêng Dylan thì ko chỉ đờ người mà còn kinhngạc tột độ. ANh ko thể ngờ cô gái vừa mới cùng anh dùng cà phê , vừamới trò chuyện vui vẻ lại là cấp trên của anh.

Còn Ady thì hết hồn trước sự xuất hiện của Beatrice, cô bắt đầu thấy losợ vì những lời nói cao ngạo của mình ban nãy dành cho Beatrice. Haybàn tay cô bấu chặt lấy nhau, đôi môi được vẽ viền khéo léo của Adyđang run lên bần bật.

Beatrice tự tin đứng chống hai tay lên bàn mà nói :

- Chào mọi người. Tôi nghĩ có lẽ là nãy giờ mọi người đang đoán giàđoán non về tôi rồi phải ko? Ban nãy tôi vồ tình có nghe ai đó đang tảtôi mà tôi cứ tưởng tả nữ hiệp cổ trang nào nữa đó chứ !

Cô nói vài câu bông đùa để tạo bầu không khí thoải mái và ko thân thiệngiữa mình với mọi người trong lần gặp gỡ đầu tiên. Nhưng nói đoạn côchuyển sang giọng nghiêm nghị làm cả phòng đang cười cũng phải im bặtmà lắng nghe:

- Tôi là Dương Thừa Luân (đổi tên ss một tí) nhưng mọi người có thểgọi tôi là Beatrice cũng được. Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ tiếp nhận chứcvị Tổng giám đốc này, hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ với nhau để cóthể đưa công ty đi lên!

Beatrice vừa dứt lời thì tiếng vỗ tay lốp bốp như pháo nỗ vang lên dậykhắp phòng. Mọi người rất thích cô Tổng Giám mới này , họ đã biểu hiệnra mặt sự yêu mến, kính trọng đối với cô.

Ông Willson kéo ghế cho Beatrice an vị rồi ông cũng đến chiếc ghế dànhcho mình mà ngồi. Cô đảo mắt khắp một lượt rồi mới cất giọng nhẹ nhàngnói mà nụ cười thiên thần luôn hiện hữu trên môi:

- Nào !Cuộc họp bắt đầu nhé! Bây giờ tôi muốn nghe bào cáo của các phòng!

Một tiếng trôi qua êm ả, các phòng ban lần lượt trình bày những kếhoạch , báo cáo cho Beatrice nghe. Cô ngồi nghe một cách chăm chú màhem hay có một cặp mắt đang quan sát từng hành động cử chỉ của cô nảygiờ. Người đó hem ai khác chính là Dylan anh cứ lâu lâu lại ngước lênnhìn cô rồi lại mỉm cười một cách khó hiểu. Điều đó cũng làm cho mộtngười khác tức cành hông . Ady rất lấy làm lạ ko hiểu tại sao Dylan lạicười với một cô gái mới quen như vậy mà đối với cô thì anh lại rất ítkhi cười đôi khi còn tỏ ra lạnh nhạt nữa. Ady tức mình ném cho Beatricecái nhìn căm hận.

Còn với Beatrice thì vô tư luôn. Cô ngồi nghe một hồi rùi nói:

- Ý kiến của mọi người tôi đã nghe và cũng đã hiểu nhưng mọi người có nghĩ chúng ta nên thay đổi một vài thứ hay ko?

- Thay đổi ?

- Thay đổi cái gì ?

Cả phòng họp chỉ sau một câu nói của Beatrice đã trở nên ồn ào. Nhữnglời bàn tán xôn xao kèm theo đó là những ánh mắt khó hiểu. Họ thật sựko biết cô Tổng giám trẻ này đang muốn làm gì đây? Thấy vậy cô liền nởmột nụ cười rồi đứng dậy đi tới đi lui nói:

- Mọi người ko thấy cách làm việc của chúng ta hiện nay là quá máy móchay sao ? Chúng ta cần thay đổi cách làm việc cho phù hợp với thời đạihơn .

Cô ngưng lại một tí rồi nói tiếp:

- Tôi đã xem lại hết mọi hoạt động của công ty được ghi vào hồ sơ trongnăm năm qua rồi. QUả thật là có phần giảm sút , nhất là trong hai nămgần đây, chúng ta chỉ cho ra đời những sản phẩm dựa vào ý tưởng củanhững năm trước chứ chưa hề có một sự bức phá nào cả. Như vậy làm saocó thể đáp ứng nhu cầu thị trường hiện nay đây? Tôi muốn có một câu trảlời ai có thể cho tôi biết được ko?

Cả phòng im phăng phắt hem ai dám nhúc nhích cục cựa. Câu hỏi củaBeatrice nghe đơn giản nhưng lại rất khó trả lời. Mọi người cứ liếc mắtnhìn nhau ngụ ý như nói biết giải thích sao bây giờ, trời ơi cứ kiểunày chắc chết mất thui . Beatrice thì đứng khoanh tay trước ngực đểchờ câu trả lời nhưng ko thấy ai giải đáp thắc mắc cho mình hết nên cônđành gọi người phụ trách việc này ra mà hỏi thôi:

- Giám đốc phòng kế hoạch có thể cho tôi biết lí do chứ ?

Ady đang ngồi nhìn Dylan có nghe cô hỏi gì đâu. Bây giờ lại bị kêu đíchdanh như thế làm cô nàng giật bắn mình , đứng bật dậy theo phản xạ tựnhiên. Nhưng Ady đứng đó mà miệng ko thể nói được câu nào , mặt cô giờxem bộ coàn xanh hơn tàu là chuối nữa. Cô lắp bắp :

- Tôi tôi .. tôi .

- Có cần tôi nhắc lại câu hỏi cho cô ko vậy hả ? - Beatrice nghiêm nghị nhìn Ady

- - Ady quê quá ko nói được gì

- Cô có thể cho tôi biết tại sao tình hình hoạt động của công ty trongnhững năm gần đây lại suy giảm như vậy được ko? - Beatrice lặp lại câuhỏi

- Ko phải là suy giảm mà có tăng nhưng ko nhiều nên cô mới thấy thế thôi - Ady liếm môi nói

- Vậy sao ? - Beatrice trừng mắt nhìn rồi nói - vậy cô là giám đốcphòng kế hoạch thì phải biết làm cách nào để có thể tiêu thụ các mặthàng được tốt chứ ?

- Tôi .. tôi ..- Ady ấp úng

Beatrice mệt mỏi thở hắc ra nói. Vì cô thừa biết giờ có hỏi nữa cũng vô ích

- Thôi được rồi ! Có ai có ý kiến nào ko ?

- .. .

- Ban nảy có một người đã nói với tôi như thế này : Công ty chúng tavẫn cứ giữ thái độ và tác phong làm việc còn rất thụ động , việckinh doanh của công ty có nhiều cái còn rất bảo thủ . Nếu như vậy thìko thể nào mà đưa công ty đi lên được - cô thản nhiên nói và nhìnsang chỗ Dylan

Còn anh thì đương nhiên là hết hồn rồi. Anh ngước lên nhìn cô bằng đôi mắt kinh ngạc tột độ. Mọi người thì hùa nhau nói:

- Trời ơi ! Ai mà gan vậy ? Hắn là ai mà dám nói những lời đó chứ ? -ông Phó tổng Lý làm bộ lấy lòng Beatrice nhưng cô thừa biết

- Thật là ko biết lớn nhỏ gì cả mà - mọi người cũng xầm xì nói

-

Beatrice cười cười nói :

- Tôi lại thấy đây là một lời nói thật nhất từ trước đến giờ tôi được nghe đấy !

- Hả ????? - tất cả há hốc nhìn cô

- Tôi rất thích tính thẳng thắn của người đó - vừa nói cô vừa nhìnDylan mỉm cười - Mọi người luôn miệng nói là ko biết tôn ti trật tự, kobiết lớn nhỏ, nhưng có ai trong mọi người dám nói với tôi những lời nhưvậy ko? Tôi nghĩ là ko rồi - cô nhếch miệng cười nói - nếu ko thật lòng, nếu ko nói ra thì làm sao có thể nhận ra những khuyết điểm của mìnhđể mà sửa chữa?

- .

- Tôi nói ra chuyện này ko phải là muốn truy cứu trách nhiệm cho aicũng ko phải muốn ám chỉ ai nhưng tôi muốn mọi người hãy nhìn lại xemcách làm như vậy có đúng chưa? có phù hợp chưa mà thôi!- cô ngồi phịchxuống ghế nói

Nghe Beatrice nói mà mặt mày ai nấy cũng bíxị , không khí trong phòng chùng xuống thật nặng nề. Beatrice muốn phátan đi cái sự ngột ngạt này cô nói:

- Mọi người có ai có sáng kiến gì mới ko , hãy đưa ra cho mọi người cùng tham khảo xem !

Nói rồi cô đánh mắt sang nhìn Dylan ý như muốn bảo anh hãy mạnh dạn nóira những kiến nghị của mình. Nhưng đáp lại cô là một ánh mắt lẫn tránh.Anh lẫn tránh ko phải vì anh sợ khi đứng trước bao nhiêu người mà nói,anh lẫn tránh là vì ko muốn tiếp tục nhìn vào đôi mắt to đen huyền làmxốn xang lòng người của cô. Còn cô thì nghĩ ngược lại, chợt cô nở mộtcười trên khóe môi rùi nói:

- Giám đốc thiết kế hình như anh có điều gì muốn nói cho mọi người cùng nghe phải ko? (ss chơi độc thiệt)

Dylan trợn mắt nhìn Beatrice, anh ko nghĩ là cô lại gọi mình. Anh nhìncô trân trối còn cô thì cứ thản nhiên , làm lơ nhìn đi chỗ khác. Cònanh ko biết phải làm thế nào , đúng là cô đã đặt anh và thế khó xử rồi.

- Giám đốc , anh có gì thì cứ nói đi ! - trưởng phòng kinh doanh lên tiếng thúc

Dylan đành ậm ừ đứng dậy và trình bày lại những gì mà ban nãy anh đãcùng Beatrice thảo luận nói ra cho mọi người cùng lắng nghe. Sau phầntrình bày của anh thì

- BỐP ..BỐP ..BỐP ..

Những tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên hưởng ứng điều đó làm anh thấyvui vui. Và Beatrice cũng thấy rằng sự lựa chọn của mình là ko sai . Côđứng dậy nói:

- Nói hay lắm ! Có ai ko đồng tình với ý kiến này ko?

- ..

- Được ! Vậy chúng ta sẽ có một cuộc xâm nhập thị trường để tìm hiểunhu cầu của khách hàng và sau đó ta sẽ lên kế hoạch thiết kế và tiếpthị cho sản phẩm mới.

-

- Dylan à ! Kế hoạch này do anh nghĩ ra vì vậy giao cho anh phụ trách là phù hợp nhất - cô mỉm cười nhìn anh hỏi - có được ko?

Anh ko trả lời câu hỏi cô mà thay vào đó là cái gật đầu đồng ý. Rồi Beatrice đưa tay lên xem đồng , nói:

- Thôi cuộc họp đến đây chấm dứt đi! À ! Ngày mai anh hãy làm bản kế họach thật đầy đủ rồi đưa tôi nha! - cô quay sang anh nói

Mọi người trong phòng lần lượt ra về, trong phòng giờ chỉ còn lại Dylan và Beatrice. Anh từ từ bước đến bên cô nói:

- Tôi thật sự có nằm mơ cũng ko ngờ Tổng Giám đốc mới lại là cô.

- Có ngạc nhiên ko hả ? - cô tinh nghịch cười hỏi

- Ngạc nhiên đến muốn phát ngất - anh chọc lại

Rồi cả hai cùng phá ra cười , làm rộn vang cả phòng. Anh thích thú nhìn cô hỏi:

- Sao ban nãy TGD ko nói với tôi chuyện đó?

Nói ra mất hay - cô cười cười nói

Dylan tươi cười nhìn sâu vào mắt Beatrice như tìm kiếm một thứ gì đó xaxăm. Cả hai cùng nhìn nhau thật lâu, rồi anh mới nói tiếp nhưng đôi mắtvẫn ko thể rời khỏi khuôn mặt khả ái và nụ cười thiên thần của cô:

- Mà tôi chưa nói với cô tên của tôi sao cô biết hay vậy TGD ?

- Anh quên tôi là ai rồi sao ? - cô nheo mắt hỏi lại - muốn biết anh là ai đâu có gì là khó!

Anh thọc hai tay vào túi quần nhìn cô mà ko nói nhưng trong ánh mắt đócó một chút gì đó nồng ấp, một chút gì đó thích thú. Beatrice cảm thấyánh mắt đó có chút gì đó khác thường nên cô vội lãng sang chuyện khác:

- Tôi thích người ta gọi tôi là Beatrice hơn là từ TGD đó . Nghe anh gọi tôi như vậy tôi cứ cảm tưởng như mình già lắm đó!

Hihihihi được ! Vậy tôi sẽ gọi cô là Beatrice nhé ! Nên cô cũng gọi tôilà Dylan đi như vậy mối công bằng chứ ! - anh tủm tỉm cười nói

- UHM ! - cô gật đầu, rồi nói - thôi tôi phải về phòng làm việc rồi.CÒn một đống hồ sơ chất đầy như núi đang chờ tôi giải quyết nè . Byebye!

- Bye

Dylan đứng đó nhìn bóng dáng bé nhỏ của Beatrice khuất dần mà trên môi anh lại bất giác nở nụ cười.

Tại căn phòng nhỏ trong ngôi biệt thự sang trọng, có ai thiên thần đangcòn ngủ say mặc dù mặt trời đã lên đỉnh đầu mất tiêu. Hia thiên thầnđóa hem ai khác chính là Joe và Matt. Những tia nắng vàng vọt xuyên quakhe cửa và chiếu vào khuôn mặt Matt, làm anh giật mình tỉnh giấc. Bâygiờ anh mới cảm thấy ê ẩm cả người. Đêm hôm qua gần sáng anh mới có thểchợp mắt được nên bi giờ Matt rất mệt. Anh khẽ nhìn sang bên cạnh, Joeđang nằm ngủ ngon lành trong lòng anh y hệt như một con mèo mướp . Anhmỉm cườii , anh đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc xõa trước trán cô.

- Đêm qua cô nhỏ bị hù sợ chết khiếp, tội nghiệp ! - Matt nhủ thầm

Rồi Matt vòng tay ôm chặt lấy Joe, và nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụhôn. Anh cũng ko hiểu sao mình lại làm vậy nhưng anh thật sự ko thể kềmlòng mình được khi nhìn thấy khuôn mặt thánh thiện của cô lúc này. Anhtựa đầu mình vào tường và nhắm mắt lại vì ko muốn đánh thức Joe, anhmuốn để cho cô ngủ thêm tí nữa mặc dù vai anh đang tê cứng lên. Một lúcsau, Joe đã dậy . Cô giật mình khi thấy mình nằm trong lòng Matt, nhưngchợt trên môi cô lại nở một nụ cười khi thấy Matt đang nằm đó. Cô nhẹnhàng đứng dậy, nhưng Matt đã thức và nhanh tay kéo cô lại. Do mấttrớn, và một phần do bị kéo giật ngược lại, Joe té nhào vào người Matt.Môi kề môi , hai đôi mắt nhìn nhau trân trối.

Thời gian như ngưng hẳn, bây giờ chỉ còn lại vị ngọt của nụ hôn đầuđang lan tỏa, hòa quyện vào không gian tĩnh mịch. Nụ hôn đầu diễn thậttình cờ nhưng cũng ko kém phần lãng mạn. Năm phút, mười phút trôi qua,hai người vẫn như hóa đá ở tư thế đó. Nhưng người đầu tiên lấy lại bìnhtĩnh là Joe, cô vội vàng đẩy Matt ra rồi nhanh chóng đứng lên. Joe toanbỏ chạy ra ngoài nhưng bàn tay rắn chắc của Matt đã giữ cô lại. Anhxoay người cô lại , bắt cô đối diện mình và anh nhìn sâu vào mắt cô nóivới giọng nghiêm chỉnh nhất từ trước đến giờ:

- Hãy đồng ý làm bạn gái anh nha !

- ..

Joe sững người mở to mắt nhìn Matt. Cô như ko còn tin những gì minhđang nghe thấy Anh ấy vừa nói gì thế ? cô thầm nghĩ. Đầu óc Joe giờđây rối bời ko biết phải làm sao. Nhận lời hay ko đây? Joe đang phânvân ko biết làm sao. Matt nhìn cô bằng đôi mắt thành khẩn nhất và nồngnàn nhất. Joe cụp mắt xuống ko dám nhìn tiếp. Nhưng Matt đã nâng cằm cônên , buộc Joe phải nhìn mình. Đôi mắt mơ màng đen láy làm cho tim Joeđập rộn mấy nhịp. Cô như ko có thể làm chủ được nhịp thở của mình nữarồi. Matt nói với cô bằng giọng trầm ấp :

- Đừng lảng tránh anh nữa được ko, Joe ?

- Em xin anh .. xin anh đừng nhìn em với đôi mắt ấy nữa có được ko? - Joe khó khăn nói

- Ko được ! - Matt kiên quyết nói

- Trời ơi anh ấy cứ nhìn mình bằng đôi mắt quá nồng nàn đó làm sao màmình có thể mở miệng đây ? Em xin anh đừng nhìn em như thế nữa có đượcko? - Joe thầm nghĩ mà đôi mắt cô nhìn Matt ngân ngấn nước.

- Em trả lời anh đi Joe ! - Matt như chờ đợi

- Em .. em .- Joe ấp úng

- Chẳng lẽ em ko tin anh sao ? - Matt dò hỏi - phải anh ko dám nói vớiem rằng em là người đầu tiên anh yên nhưng anh có thể chắc chắc nói vớiem rằng

em sẽ là người con gái cuối cùng anh yêu. Anh sẽ mang lại hạnhphúc cho em dù có bắt anh đánh đổi bất cứ thứ gì kể cả tính mạng nàyanh cũng ko hối hận - Matt nói với giọng thành khẩn nhất và kiên nghịnhất

- Có có thật ko ? - Joe giương đôi mắt tròn xoe hỏi anh

Biết là Joe đã rung động và chấp nhận tình cảm của mình, Matt sung sướng ôm chầm lấy cô mà nói:

- Thật chứ ! Đây là lời nói thật nhất từ trước tới giờ của anh đó

Joe xúc động đến bật khóc , nhưng giọt nước mắt hạnh phúc cứ thi nhaurơi trên khuôn mặt của Joe. Đôi bàn tay mạnh mẽ của Matt xiết chắc Joevào lòng mình như thể sợ khi buông ra cô sẽ biến mất. Joe thúc thít nói:

- Nếu đây chỉ là một giấc mơ thì em mong nó sẽ kéo dài mãi mãi

- Ngốc quá ! - anh cốc yêu cô nói

- Đừng khóc! Anh ko muốn nhìn thấy em khóc đâu . Joe của ngày thườngđâu rồi? - Matt lấy tay lau những dòng nước mắt cho cô và mỉm cười trêu

- Cái anh này chưa gì đã chọc em rồi - Joe nói rồi lấy tay đánh thình thịch vào người Matt

Matt chụp lấy tay Joe và lần này ko phải là tình cở nửa mà anh đã từ từcuối xuống đặt vào đôi môi xinh xinh của Joe một nụ hôn đúng nghĩa. Côkhép mắt đón nhận , nụ hôn của sự hạnh phúc, của niềm yêu thương chấtngất và cũng là nụ hôn của những đê mê cháy bỏng. Đôi tay Joe ko biếttừ lúc nào đã choàng qua cổ Matt. Bây giờ trong mắt họ chỉ có hình bóngcủa đối phương và vùng trời máu hồng của hạnh phúc mà thôi.

- Chết rùi! - Joe bỗng dưng đẩy MAtt ra làm anh chàng ngơ ngác

- Chuyện gì vậy em? - anh hỏi

- Đã 10g rùi ! Mình trễ học mất tiêu ùi - cô lo lắng nói - thế nào vào cũng bị phạt à!

- Đừng lo ! Bất quá anh chịu phạt cùng em thôi ! - Matt cười nói

- Hihihihi

Joe mỉm cười hạnh phúc nhìn Matt. RÙi cả hai người thay trong tay, cùngsánh đôi đến trường. Do gia đình Matt và Joe đều là những gia đình cóthế lực, và gia đình Matt lại là người đã sáng lập ra trường học nên cảhai người hiên ngang đi vào trường muh hem hề bị phạt gì cả

Tại căn tin trong trường, Rannie và Nana đang kể lại câu chuyện đêm qua cho Ariel nghe

- Tiếc quá ! Tui chẳng được tham gia gì cả ? -Ariel nói với giọng tiếc nuối

- Bà đừng buồn nữa ! Đêm qua tụi tui đã chơi dùm bà luôn ùi ! - Nana cười nói

- Hum qua nhìn pà Joe sợ xanh mặt ôm ông Matt cứng ngắt tui nhìn muh hem nhịn được cười - Nana vừa nói vừa cười hô hố

- BỐP!

Rannie đá chân Nana một phát làm cô nàng đau điếng. Cô xuýt xoa cía chân mình noái:

- Way ! Sao bà lại đá tui?

Rannie ko trả với muh cô và Ariel cùng hất mặt về phía sau. Nana chẳnghiểu ất giáp gì cũng quay lại xem thì thấy Joe và Matt đang từ từ điđến

- Trùi ùi những gì mình nói nảy giờ bà cóa nghe hem vậy? - Nana thì thầm cùng 2 người kia

- Chắc hem đâu ! Thui tới rùi kìa - cả hai cô nói muh mắt hem rời từng bước chân của Matt và Joe

- Mấy bà đang nói gì mà bí mật quá vậy? Đang nói xấu tui đó hả? - Joe vừa nói vừa kéo ghế ngồi cạnh Nana

Nghe Joe nói trúng bóc , Nana giật mình nhưng cũng cười hì hì nói:

- Đâu có .. tụi tui đang bàn xem tí nữa nên đi đâu chơi thui à !

- À !

- Ủa ? Bà hem ngủ nữa hả ? - Rannie tinh ranh hỏi

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Joe ko trả lời mà chỉ lắc đầu. Khuôn mặt cô giờ đang đỏ lên như trái cà chua. Matt liền lên tiếng giải vây cho cô:

- Mí thèng quỷ kia đâu òi

- Kia kìa - ko hẹn mà cả ba cô cùng chỉ về phí quầy thức ăn

Ba anh đang khệ nệ ôm những khay thức ăn đi tới. Mồ hôi mồ kê nhuễ nhoại đầy người

- RẦM .

Những mâm thức ăn bị các anh quoăn lên bàn ko thường tiếc, trừ mộtngười là ko(hem noái mí ss cũng biết ai òi phải hem?). Các cô bị giậtmình, Rannie tức quá chịu hem nổi:

- Nè ! Các anh đang làm cái trò gì vậy? Ko muốn bưng thì thôi làm gì dữ vậy?

- Phải đó ! Mới bưng có chút xíu mà mặt mày đã nhăn nhó òi nhưng cũngđâu cần dằn mặt tũi tui bằng cách đó - Nana căng mắt lên nói

- Các anh nghĩ các anh là ai hả? - Rannie nói

- Bi giờ các anh đang làm ốin choa tui nhá , đừng nghĩ mình coàn là công tử quyền quý nhá ! - Nana nói tiếp vào

- ..

Cứ vậy hết Nana rùi tới Rannie , hết Rannie lại tới Nana . Mỗi ngườinói một câu làm các anh chóng cả mặt. Mike nổi khùng lên quát:

- Các cô bị điên hả? Có điên cũng vừa vừa thui chứ , chừa cho người khác điên với. Điên kiểu đó ai mà chịu cho nổi?

- Nảy giờ các cô cứ táp vào mặt chúng tôi, dù có miệng tụi tui cũng có chỗ muh xen vào đâu ! - Danson cáu tiết

- Giờ nói xong chưa? - anh nhướng mắt hỏi - nếu xong rùi tới phiên chúng tôi nhá

Danson lên tiếng trước rùi anh và Mike hít một hơi thật dài để chuẩn bị choa đòn phản công của mình:

- Các cô đúng là tiểu thư mà , ko làm gì chỉ biết ngồi đó mà chỉ huythôi , có ngon thì đi làm đi , sai chúng tui làm chi? - Mike quát

- Tuy là ôsin nhưng cũng có cái giá của ôsin chứ! - Danson nói

- Hai cô quá đáng quá rùi, chịu hết nổi òi, con gái gì mà chằn như quỷ - Danson đập bàn nói

- Thật xấu số choa những thèng nào sau nì làm bạn trai của các cô đóa - Mike nói mà lộ rõ sự chế giễu

- Tui nhớ trong bản hợp đồng có một khoản là ko bốc lột sức lao động mà phải ko? - Danson đưa mặt sát vào mặt Nana hỏi với giọng sắc lẻm

Quả thật Mike và Danson đã làm cho hai cô sợ khiếp vía. Nana quay sang nhìn Rannie như nói:

- Hum ni hai tên này uống nhầm thuốc rùi hay sao đó mà?

- Nhìn mặt tên Mike trông kinh quá! - Rannie trao đổi bằng mắt với Nana

- Uhm ! Tên Danson cũng thế, bình thường thấy hắn vậy mà khi giận nhìn ghê quá !

Hai anh chàng đứng đó đợi hai cô mở miệng , thấy lâu quá Mike gắt:

- Sao ? Trả lời đi chứ!

Rannie tức quá , quắc mắt nhìn anh nói:

- CHúng tôi mới nói có chút xíu mà mí anh choi một tràn òi. Vậy là sao? Muốn gì đây hả? Đồ nhỏ mọn mà

- Cô .. - cả hai anh cùng đồng thanh

- Sao? - hai nàng đập bàn hùng hổ nói

Hai bên đứng đó kênh nhau tóe lửa. Không khí trong phòng ăn bi giờ nồngnạc mùi thuốc súng. Mọi người trong đây đang nghẹt thở vì phải chứngkiển cuộc chiến này lửa giữa các hoàng tử và công chúa đang xảy ra.

Ariel thấy tình hình có vẻ hem ổn liền :

- Thui mà ! Hai bà bình tĩnh đi ! Đừng làm mọi người mất hứng chứ!- vừa nói cô vừa đẩy hai con bạn xuống ghế ngồi

Bên kia, Danson và Mike cũng được Joseph và Matt khuyên ngăn. Bốn ngườingồi đối diện nhau, cùng ném choa nhau những cái nhìn trìu mến nhấtmà ai thấy cũng sởn tóc gáy.

Để phá tan cái ko khí nặng nề này, Joe đành cười cười nói:

- Thui ! Mọi người chắc ai nấy cũng đói rùi phải hem? Ăn đi mà sắp trễ giờ học rùi đó!

- Phải phải , Joe nói đúng đó , bốn người cãi vậy ko sợ mọi người nhìn thấy sao? - Matt nói

Cả bọn giờ mới quay lại nhin thì thấy . cả cáiphòng ăn giờ vắng hoe hem còn một bóng người. Vì họ sợ miếng chai văngtrúng nên đã đánh bài chuồn trước hết òi. Bi giờ ở đây chỉ còn mí anhchị thui à. Ariel nháy mắt với Joseph , như hiểu ý, anh vội đẩy hai dĩathức ăn đến trước mặt thèng bạn nói:

- Hem ăn nguội là hết ngon à !

Dù đang bực mình lém, nhưng bao tử của bốn người đang ********* dữ dội.Và họ ko thể nào cưỡng chế lại được trước mùi thức ăn thơm phức . Rùihai bên cùng cầm dao nỉa lên ăn mà vẫn ko thôi nhìn nhau . Đúng lúc đóthì:

- Joe à ! Em ăn cái nì đi - vừa nói Matt vừa gắp miếng gà đưa qua dĩa Joe

- UHm ! Vậy anh ăn cái nì đi - cô cũng đưa sang dĩa ăn miếng thịt

- Phụt .

Cả đám nghe hai người thân mật như vậy thì phát sặc , cơm trong miệngmọi người đều văng ra ngoài làm lấm lem tùm lum. Còn hai anh chị nhà tathì cứ anh anh em em đâu có để ý gì đâu? Đến khi quay qua thì:

- Trời ơi ! MẶt mí đứa sao kinh thế? - Matt thản thốt

Cả bọn vội quẹt nhanh cơm trên mặt rùi nhìn hai người như thể sinh vật lạ. Rùi đồng thanh :

- Hai .. hai người .

- Là vậy nè ..

Matt vừa nói vừa nắm tay Joe đưa lên choa mọi người xem. Ai nấy cũng kinh hoàng

- RẦM - !

- RẦM

- RẦM

Cả đám nghe xong , thấy xong thì bị té ghế nằm dài xuống đất. Matt và Joe hoảng hồn vội bay tới đỡ mọi người

- Ba bà có sao ko?

- Ko sao - ba cô phẩy tay nói mặc dù tay kia vẫn còn xoa xoa cái lưng của mình

- Nè ! Có cần phản ứng mạnh vậy hem? Chuyện anh mày quen bạn gái làmnhư kinh thiên động địa lắm vậy á ! - Matt lườm mí thèng em mình noái

- Trời ơi ! Hai người này như mặt trăng với mặt trời, sáp lại là cãinhư nước với lửa. Nay đột ngột tuyên bố quen nhau hỏi ai chịu cho nổi.Như vậy mà ko phải kinh thiên động địa sao? - cả đám nhìn nhau như cùngý nghĩ

- Sao nói đi chứ ! - Matt nhắc

- Hì hì đâu có đâu ! Thui ăn đi ! Ăn đi sắp hết giờ bi giờ - Danson cười trừ nói

Rùi mọi người lại tiếp tục bữa ăn dở dang của mình. Mike chợt khựng lại nói:

- Nảy giờ mọi người hem thấy là lạ sao?

- Là lạ cái gì ? - một bọn tám chụm đầu lại

Miek ko trả lời vội mà nhìn qua bên Joseph. Anh chàng đang ăn ngon lànhthì thấy mọi người đang nhìn mình xăm xoi, anh nhíu mày hỏi:

- Sao nhìn tui?

- Mày khai mau đi ! Hum ni mày hem giống bình thường cho lắm à nha! - Mike nhìn anh nói

- Khai cái gì ? - Joseph giả ngây

- Còn ko nói? Bình thường mày cũng tám lắm mà, hum ni thấy bạn bè gặpchuyện muh mày lại làm thinh à ! tao để ý từ sáng giờ òi ! Hãy thú tộitrước bình minh đi , đừng để tụi tao ra tay - Mike nham hiểm nói

Joseph kín đáo nhìn Ariel. Cô nàng đang cúi gầm mặt xuốnh nhưng cũngthể nào che đi khuôn mặt đang đỏ lên vì ngượng ngùng. Anh cười cười rùinói với mí thèng bạn quỷ quái của mình:

- Cò gì đâu mà nói? Tụi bây nhiều chuyện quá!

- Vậy chứ đêm qua hai người ở đâu? - Rannie ranh mãnh hỏi

- . đêm qua . đêm qua tui ngủ quên trong nhà vệ sinh - cô lắp bắp nói

- Thật ko? - mọi người nhìn cô nghi ngờ

- Thoi thôi mọi người tha cho bả đi ! - Nana lên tiếng nói

Có vậy mọi người mới chịu bỏ qua nếu ko thì có lẽ Joseph và Ariel khổ dài dài.

- Hai người này nhất định là có gì rùi nếu ko thì sao ..- Nana thầm nghĩ rùi gật gù nhìn con bạn mình

Ra về, Nana đi sát bên Ariel hỏi nhỏ:

- Bà nói thật cho tui biết đi, thật ra chuyện đêm qua là sao hả?

- Sao là sao ? - Ariel cố tình lẫn tránh

- Đừng có chối nữa , tui thấy hết rồi - Nana khoanh tay trước ngực vừa đi vừa nói thản nhiên

Ariel mở to mắt ra nhìn con bạn. Biết cái gì? Nhìn thái độ của Nana làm cô ko sao cầm lòng được mà hỏi:

- Bà đã thấy gì?

- Hồi sáng tui ngủ hem được nên mới dậy sớm tập thể dục. Lúc đi ngangqua phòng Joseph thì tui thấy bà chạy từ trong phòng ra với vẻ mặt hốthoảng - Nana kể lại - mà thật sự hai người đã có chuyện gì thế? Bà đừngcó nói với tui là bà với Joseph đã .

- Bà nghĩ lệch đi đâu vậy? - Ariel thở ra nói - thật ra mọi chuyện ko như bà nghĩ đâu

- Chứ sao? - Nana nhíu mày

- Thui được òi ! Để tui kể cho bà nghe - Ariel khổ sở

Rùi cô đem hết chuyện của cô và anh hồi sáng kể lại cho Nana nghe.Nhưng bênh cạnh đó cũng có hai cái lỗ tai đang vểnh lên để nghe ké. Saukhi Ariel kể xong thì

- AAAAAAAAAAAAAAA

Tiếng Rannie và Joe la lên thất thanh làm Nana và Ariel giật bắn mình.Họ trố mắt nhìn 2 con bạn nhiều chuyện. Ariel lắp bắp nói:

- Hai hai bà nghe . nghe hết rùi hả?

- Uhm ! - hai cái đầu gật xuống cái rụp

- Thui đã nghe rùi thì thui, chỉ xin mí bà đừng nói ra là được òi - cô tiu nghỉu nói

- Bà yên tâm đi ! Chuyện này tụi tui sẽ giữ kín dùm choa bà - Rannie vỗ vai bạn nói

- UHm !

Nana suy nghĩ một hồi rùi nhìn Ariel hỏi với giọng quan tâm:

- Bây giờ bà định thế nào?

- Tui cũng ko biết nữa - Ariel mặt buồn xo nói

- Sao lịa ko biết? Bà có cảm giác gì với Joseph ko? - Joe hỏi

- .

Cô ko trả lời mà thay vào đó là cái gật đầu. Giờ tâm trạng của Arielrối ren lắm. Cô ko biết nên làm thế nào choa phải thìnghe

- Vậy thì được rùi ! Chứ bà còn lo cái gì nữa? - Rannie khó hiểu

- Tui .. tui sợ Joseph ..ko - cô ngập ngừng nói

- Thật ra mà nói trong ba ông tám thì Joseph là người chững chạc, ítnói và điềm tĩnh nhất - Nana nhận xét - tui nghĩ Joseph yêu bà thậtlòng đó!

- Nhưng .. như vậy có quá nhanh ko? Tui .tui chưa biết phải trả lời anh ấy sao nữa - Ariel thở ra nói

- Bà đang sợ Joseph chỉ đùa giỡn với bà thui đúng ko? Bà sợ Joseph coibà như những người bạn gái cũ trước đây phải ko? - Nana nói

- UHm ! - cô gật đầu

Ba người kia nhìn nhau lắc đầu ngán ngẫm. Họ thật ko biết phải làm thếnào để giúp Ariel, mặc dù ba người đều tin rằng lân này Joseph là thậtlòng đối với Ariel . Nhưng làm sao để Ariel tin một người bay bướm ,thay bồ như thay áo lại có thể thật lòng yêu một người được chứ. BỗngNana nảy ra một ý, rùi kéo Rannie và Joe lại nói nhỏ hem choa Arielnghe. Sau một hồi xầm xì, ba cô nhìn nhau cười nham hiểm

Xong kế hoạch, các cô cùng nhau đi tơn tơn ra cổng trường thì . Một toán người mặc áo đen , mang kính đen xuông đến, bắtNana , Rannie và Ariel lên xe. Mặc cho các cô la chói lói còn Joe muốnchạy lại cứu bạn thì bị một tên nắm áo lại . Đến khi áp giải các cônương lên xe , Joe mới quýnh quáng chạy đi tìm cứu tinh.

Vừa bay vào trường, Joe đã đụng ngay Matt. Thấy cô hốt hoảng, anh hỏi:

- Joe ! Joe! Có chuyện gì vậy?

- Ba . ba ..người kia .. bị . bị ..- cô thở ko ra hơi

Nghe cô nhắc đến ba cô nàng kia các chàng cuống lên lắc mạnh vai cô hỏi:

- Họ sao rùi hả?

- Họ họ bị một đám người mặc đồ đen lôi đi òi - Joe thở hổn hển nói

Vừa dứt lời, ba anh phóng như điên ra cổng trường. Mắt dáo dát tìm kiếmkhắp nơi mà hem thấy. Các anh vội vàng phóng xe về nhà các cô xem thử.

Còn ba cô sau khi bị bắt lên xe thì được đưa đến một nơi Tên xe các cô la lối ỏm tỏi:

- Thả tui ra nhanh lên !- Nana quát

- Các người là ai hả? Thả ta ra nếu ko ta cắn cho chết lun - Rannie quắc mắt nhìn đám người áo đen

Một tên ngồi ở hàng ghế trên quay xuống nói với giọng kính trọng:

- Xin tiểu thư yên tâm . Chúng tôi sẽ ko làm gì các vị đâu!

Vì là người thông minh , nên các cô đã đoán ra được phần nào sự việc. Ba cô nhìn họ bằng ánh mắt giết người.

- Có phải ba chúng tôi bảo các anh làm vậy ko? - Nana nghiêm giọng hỏi

- ..

- Các người muốn đưa chúng tôi đâu hả? - Ariel bực mình quá hét lên

- ..

Họ vẫn thản nhiên ko thèm trả lời làm ba cô điên tiết lên. Nana nhanhtrí, nhẹ nhàng móc điện thoại trong túi quần ra và nhấn số gọi để cầucứu.Bên đầu dây kia ..

- Alo! Nana là cô phải ko? Các cô đang ở đâu? - người Nana gọi cầu cứu là Danson

Anh chàng vừa phòng xe vừa nghe điện thoại của cô.Nhưng bên đầu dây bên kia , cô ko trả lời mà anh chỉ nghe:

- Sao các người ko nói? Có phải ba chúng tôi bảo các anh làm vậy ko? - Nana điên tiếc hỏi lại

- Tại sao lại đi đường này? Thậ ra các anh muốn chở chúng tôi đi đâu hả? - Rannie quát

Các cô la khản cổ muh vẫn hem cóa tên nào trả lời. Bực mình quá, Ariel bắt đầu làm áp lực:

- Nếu các người ko nói thì tôi sẽ nhảy xuống liền lập tức!

Cô vừa nói vừa chuẩn bị mở cửa xe. Thấy vậy, bọn họ xanh mặt, vội kéo cô lại. Và bắt đầu nói:

- Tiểu thư xin cô bình tĩnh ! Cô mà xảy ra chuyện gì chúng tôi rất khó xử. Xin cô hãy quay về đi ạ !

- Hừ! Nói nảy giờ thì ra chỉ là muốn chúng tôi theo các người về à - Nana hừ mũi nói - nếu bây giờ có tri viện thì tốt biết mấy

- Tiểu thư , tôi khuyên cô nên ngoan ngoãn theo chúng tôi trở về Mỹ đi ! Đừng buộc chúng tôi phải dùng vũ lực - tên đó nói

- Nếu bi giờ có anh hai và chị Beatrice ở đây thì tốt biết mấy nhỉ? - cô cố tình nói lớn cho Danson nghe

Danson như hiểu mọi chuyện, anh tức tốc gọi cho Joseph , Mike và Matt. Còn mình thì chạy đến công ty của anh Nana để báo tin

Nơi mà bọn chúng muốn đưa các cô đến đó chính là sân bay Đài Loan.Ba cônbị gần mười tên vệ sĩ áp giải đi xuống, làm cho mọi người đi ngang aicũng phải ngoái lại nhìn.Các cô bí mật nói nhỏ với nhau cái gì đó rùiđợi đến chỗ đông người. Ba cô cùng la lên :

- Ba ! Sao ba lại ở đây????

Mí tên vệ sĩ nghe vậy liền ngoái đầu lại nhìn. Thừa lúc, ba cô thưởngcho mí tên đóa một cú đá ngay ống quyển . Rùi cùng nhau bỏ chạy, cònbọn vệ sĩ vì qua đau nên chúng vừa chạy vừa ôm chân như đang chơi lòcò. Ra đến ngoài, các cô vội vàng bắt taxi về nhà cầu cứu anh chị mình.

Danson bi giờ đang đi như bay vào công ty của anh Nana. Anh chàng phảichạy cả trăm bậc thang để đến phòng Ken. Vì đợi thang máy quá lâu muhanh thì đang gấp nên chạy thang bộ là nhanh nhất. Đến nơi, chưa kịpmừng anh liền bị cô thư kí của Ken ngăn lại hỏi với giọng khó chịu:

- Anh là ai? Có hẹn trước với Tổng giám đốc ko? nếu ko thì xin mời anh về cho

- Xin lỗi tui ko có hẹn trước. Nhưng tôi có chuyện rất quan trọng cần gặp Tổng Giám đốc của cô ngay - Danson thở dồn nói

- TGD của chúng tôi còn bận nhiều việc lắm ! Xin anh về đi , có gì thi mai hãy ghé lại- cô ta nhìn anh nói với giọng hách dịch

Danson đang gấp còn gặp bà này lằng nhằng nửa làm anh điên tiết lên.Nhưng vì đây ko phải là công ty nhà mình nên anh ráng nhịn mà nói vớigiọng lạnh lùng nhất:

- Nói với TGD của cô có Đường Vũ Triết, con trai của ông Đường Vũ Quang cần gặp

Cô thư kí giật mình nhìn anh từ đầu tới chân. Đây là con trai của ông Vua khách sạn nổi tiếng khắp nơi đây sao? Cô ta đứng nhìn Danson lomlom làm anh bực mình lên tiếng gắt:

- Cô đi nhanh dùm cho tui nhờ đi !

Cô ta giật mình , vội vàng đi vào phòng Ken . Chưa đầy năm phút, cô ta ra nói với anh:

- TGD của tôi mời anh vào!

Danson chỉ chờ câu nì thui. Anh phóng như bay vào trong phòng muh quênmất phép lịch sự. Vừa vào phòng, anh đã chạy ngay đến bàn Ken thở gấpnói:

- Anh anh .

- Cậu bình tĩnh đi ! Có gì từ từ nói - Ken ngước lên nhìn anh cười nói

- Nana . Nana .. bị .

- Nó bị gì hả ? - Ken nghe nhắc đến em gái vội đứng phắt dậy hỏi

- CÔ ấy bị người của ba anh bắt đi rùi - Danson nói

- Cái gì ? - Ken trợn mắt kinh ngạc- Sao cậu biết?

- Ban nảy cô ấy có gọi điện cầu cứu em - anh chùi mồ hôi nói - còn có cả Rannie và Ariel nữa

Ken nghe xong ngồi phịch luôn xuống ghế. Anh ko ngờ ba anh lại dùngchiêu này. Anh ngồi trầm ngâm suy nghĩ một lúc thật lâu. Danson thấyvậy nóng ruột nói:

- Sao anh ko đi cứu cô ấy?

KEn ngước lên nhìn Danson. Bi giờ anh mới nhìn kỹ chàng trai đang đứngtrước mặt mình. Trẻ trung, năng động, đầy sức sống đó là những từ màKEn có thể dùng để miêu tả Danson. Anh cười nhẹ nói:

- CẬu ngồi xuống trước đi !

Đợi Danson ngồi xuống rui anh mới nói tiếp:

- Cậu là bạn Nana? Cậu tên gì?

- Em là Danson

- Uhm ! Ban nảy anh có nghe nói cậu là con trai bác Đường phải ko?

Bác ấy vẫn khỏe chứ? (trùi ui giờ ni rùi muh còn hỏi ba vụ đó nữa)

- Dạ vẫn khỏe! - tuy rất lo nhưng anh cũng lịch sự trả lời - nhưng còn

- Đừng lo , con bé ko sao đâu, nó nhất định sẽ có cách thoát ra được thôi - Ken cười cười nói

Nói rùi anh xem đồng hồ rồi nói với Danson:

- Đi thôi ! Anh nghĩ bây giờ chắc tụi nó cũng về tới nhà rùi đó

Danson thật ko hiểu nói Ken, nhưng anh cũng lon ton đi theo. Ra tới công ty anh nói :

- Cậu về nhà xem trước nhé ! ANh phải đi đến chổ này đã

Nói rùi anh phóng xe đi để lại bao nhiêu câu hỏi trong đầu Danson.

Trong công ty, Beatrice vùi đầu vào đống hồsơ dày như núi đang chất đống trên bàn cô. Cô ngồi coi miệt mài, kongừng nghỉ, thấy vậy ông Wilson lên tiếng nói:

- Tiểu thư! Cô nên đi ăn một ít gì đi! Sáng giờ cơ chưa có chút gì lót dạ như vậy ko tốt choa sức khỏe đâu!

Nhờ ông Wilson nhắc, Beatrice nhớ chực từ sáng giờ quả là cô chưa ăn gìcả. Vì ba cái vụ hợp đồng với bên Thiên Vận mà sáng giờ cô muốn nổ tungcái đầu. Giờ nghe nhắc , cô cũng thấy đói đói

- Vậy à ? Vậy chúng ta nghỉ một lát đi ! Ông cùng đi ăn với tôi nhé !- cô mỉm cười đề nghị

Ông ko đáp mà chỉ nhìn cô cười hiền. Rồi cả hai cùng nhau đi dùng bữa, nhưng vừa bước ra khỏi phòng thì

- La la là la .la ..là

Tiếng chuông điện thoại của Beatrice vang lên in ỏi. Trên màng hình ,hiển thị vỏn vẹn có một chữ tên của người gọi Ken . Cô lập tức bắtmáy:

- Alo ! Sao hum nay TGD lại rảnh mà gọi cho em vào giờ này vậy? - cô trêu

- Có chuyện rùi Beatrice - Ken nói với giọng gấp gáp

- Chuyện gì vậy? - cô bắt đầu thấy lo sợ

- Ba đã cho người đến trường bắt tụi nó về Mỹ rồi - Ken nói vắng tắt

- Cái gì ? - cô nói như hét vào điện thoại

- Em xuống ngay đi ! Anh đang ở dưới công ty em nè - Ken nói

- Ok ! Em xuống ngay - cô cúp máy mà lòng rối bời

Thấy sắc mặt Beatrice có vẻ ko ổn , ông Wilson cất tiếng hỏi:

- Đại tiểu thư có chuyện gì sao ?

- Uhm ! - cô gật đầu nói - ba tôi đã cho người bắt Rannie về rồi

- Hả? Như vậy cô định làm soa? - ông lo lắng cũng ko kém

- .- cô lắc đầu - tôi cũng ko biết nữa. Đành tớiđâu hay tới đó đi ! - rùi cô nhìn ông với vẻ ái ngại nói - xin lỗi ôngnhé ! có lẽ ông phải đi ăn một mình rồi, tôi phải về nhà để xử líchuyện này thôi!

- Có cần tôi chở tiểu thư đi ko? - ông đề nghị

- Thôi khỏi ! Ông hãy ở lại lo những chuyện còn lại trong công ty dùmtôi được rồi. Tôi phải đi ngay đây, Ken đang ở tôi ở dưới lầu

Nói rùi, Beatrice chạy nhanh đến thang máy. Ken đang đứng trước cửacông ty chờ Beatrice mà lòng lo lắng cũng ko kém. Những cô gái đi ngangqua xì xầm:

- Anh chàng đó là ai vậy?? Nhìn bảnh hết sức - một cô gái nói

- Uhm ! Đẹp trai phải biết ! Có vẻ là một người có địa vị lắm đây - cô thứ hai nhận xét (dĩ nhiên òi , anh Ken muh)

- Sao bà biết ? - cô bạn kế bên hỏi

- Nhìn cách ăn mặc và phong thái anh ta là biết òi - cô gái đó cười đáp

- Tui tưởng rằng trên đời này chỉ có Giám đốc Dylan của chúng ta làbảnh trai thui chứ ai dè - nói tới đây cô gái đầutiên ko nói nửa

Bỗng

- Ken

Beatrice hối hả chạy ra xém tí là vấp té. Ken thấy cũng hết hồn và nhanh tay chụp cô lại nếu ko thì ..

- Từ từ chứ ! - anh trách yêu - rùi té tính sao?

- Hihihihi - cô cười

Nhìn Beatriec cười với Ken , mí cô nhân viên trong công ty trông thấycũng ngạc nhiên hem kém trước cử chỉ thân mật của họ. Beatrice vội hỏi:

- Chuyện này là sao vậy anh?

- Lên xe đi từ từ anh kể em nghe. Bây giờ chúng ta cần phải về nhà ngay.

Nói rùi , cả hai lên xe và chiếc xe phóng như bay ra đường . Trên xe,Ken kể lại mọi chuyện đã xảy ra choa cô nghe. Nghe anh nói xong, cô thởdài nói:

- Em thật ko nghĩ ba lại làm như vậy!

- Thôi mà em chuyện cũng vậy rồi đâu ai muốn đâu - anh nói- giờ quan trọng là phải thuyết phục ba cho tụi nó thôi, chứ tính khíđám nhóc đó ko bao giờ chịu để yên như vậy đâu

Lại nói về ba cô gái nhà ta, các cô đã về trước cửa nhà. Và hiện giờ họđang lui cui mở cửa . Vừa vào tới phòng khách thì .

- AAAAAAA

Ba cô la thất thanh. Vì vì ..mí bậc phụ huynh yêu dấu của họđang ngồi lù lù ở đó từ nảy giờ. Có vẻ như các phụ huynh cũng dư biếtchuyện ba cô nhất định sẽ trốn đám vệ sĩ . Các cô đưa mắt nhìn nhau màmặt mày ai nấy cũng méo xệt. Rannie và Ariel đẩy Nana lên phía trước ,cô nàng cố gắng nở nụ cười và nói :

- Sao .mí ba mí mẹ lại ở đây vậy?

- Ngồi xuống đi ! - ba Nana lên tiếng

Ba cô hoảng hồn ngồi phịch xuống ghế hem dám nhúc nhích. Các cô thầmcầu mong cho Ken và Beatrice về nhanh nhanh để giải cứu mình. Mí vị

giatrưởng chẳng ai nói lời nào, họ ngồi làm thinh , mặt lạnh băng làm choba cô đã lo nay càng lo hơn. Đúng lúc đó thì ..

- Nana, Rannie, Ariel ba đứa có ở nhà ko ? - tiếng Ken vang lên nho nhỏ khi anh vừa nở cửa ló đầu vào

Ba cô nhỏ nháy mắt ra hiệu cho anh. Ken vội nhìn theo ánh mắt của míđứa em thân iu thì anh thiều điều muốn nhảy nhổm khi thấy có đầy đủ mặtvăn võ , bá quan đang ngồi chễn trện trên ghế. Beatrice đi phía sau ,thấy lạ nên mới đưa mắt vào nhìn, cô cũng muốn bật ngửa khi thấy bamình đang ở đây.

Cả hai đi vào , Ken nuốt nước bọt nói giã lã:

- Mí ba mí mẹ về hồi nào sao ko báo trước để tụi con đi rước ?

- Hừ ! Bào cho chúng bay để chúng bay nghĩ cách chạy trước phải ko? - ba anh hừ giọng nói

- Dạ ! Tụi con ko dám - anh nhỏ giọng nói

- Ko dám? Tụi bây dám bao che cho tụi nó còn gì mà dám hay ko dám hả? - ba anh quát lên

Cả đám ngồi mà mặt xanh như tàu là chuối. Họ biết là mọi người rất tức giận nên chẳng ai dám nói thêm điều gì nữa

- Ông à ! có gì cũng từ từ nói đừng làm con trẻ nó sợ - bà Chu lên tiếng khuyên chồng

Các ông nghe nói cũng xìu xuống. Bây giờ Beatrice mới lên tiếng :

- Ba mẹ à ! Con nghĩ chuyện của tụi nó cũng ko có gì lớn lắm.Đâu cần phải làm lớn như vậy?

- Ko lớn à? Vậy con nghĩ chuyện gì mới lớn hả ? - ông Dương tức giận la con gái

- Tụi nó cũng đã lớn cả rồi, cũng có những suy nghĩ và ý kiến ri6engcủa mình . Ba mẹ cũng nên thông cảm và nghĩ dùm cho mí đứa nó chứ ! -cô nhẹ nhàng nói

- Thông cảm ? thông cảm cho nó kể cả việc nó dám tự ý bỏ nhà ra đi sao ? - ông Dương quát lên

Nhưng điều đó cũng ko làm cho Beatricxe khiếp dợ. Cô vẫn bình tĩnh nói:

- Vậy ba mẹ có từng nghĩ tại sao tụi nó lại phải trốn nhà đi vào lúc đêm hôm như vậy hay ko?

- ..

- Nếu lúc đầu ba mẹ đồng ý cho tụi nó sang đây thì tụi nó đâu cần phảibỏ trốn chứ ! - cô cười cười nói và nhìn mí ông bà đang trầm tư suy nghĩ

Rùi ông Lâm lên tiếng nói:

- Các con đang trách ba mẹ đó hả ?

- Tụi con ko dám. Tụi con chỉ muốn nói cho ba mẹ hiểu nguyên nhân vìsao ra cớ sự của ngày hôm nay mà thôi - Ken đở lời cho Beatrice

Các ông bà ngồi mà thở ra dìa cả thước. Nana quyết định lên tiếng nói:

- Ba mẹ à ! Tụi con biết ba mẹ yêu và lo lắng cho tụi con. Nhưng tụicon cũng đã lớn rồi, chúng con cũng có quyền quyết định riêng của mìnhchứ ! Tụi con rất muốn trở về Đài Loan , rất muốn trở về quê hương củamình. Từ nhỏ , tụi con đã được đưa sang Mỹ, chưa lần nào được về đây,nay tụi con đã lớn , đã có thể tự chăm sóc mình thế mà ba mẹ vẫn ko chotụi con thực hiện nguyện vọng của mình nữa!

Mí bậc phụ huynh ngồi nghe mà thẫn thơ người ra. Quả thật là họ chưabao giờ nhìn và nghĩ lại con gái của họ đã ko còn là một cô bé ngày nàonửa rồi, bây giờ các cô đã trưởng thành từ tư tưởng lẫn hình dáng .

- Ba mẹ ! Từ nhỏ tới lớn con chưa bao giờ làm trái ý ba mẹ , nhưng lầnnày thì con ko thể nghe theo ba mẹ được. Con cần phải có chủ kiến riêngcủa mình. Xin ba mẹ đừng giận con - Ariel bước tới nắm tay ba mẹ mìnhnói

Bà Lâm khóc nhìn con gái. Bà ôm cô vào lòng vỗ về , làm cô cũng mũilòng khóc theo. Còn mí ông thì dường như bị những tời nói đầy sứcthuyết phục của các cô con gái làm lay động. Ông Chu cất tiếng nói:

- Giờ tụi con làm sao thì làm ba mẹ ko nhún tay vào nữa! Nhưng đã quyết định rồi thì đừng hối hận nhé !

Nghe ông nói, các cô mừng ko thể tả. Ba cô hét toáng lên và chạy lại ôm chầm ba mẹ mình hôn cái chóc:

- Yeah! Ba mẽ muôn năm !

- Thôi thôi được rồi , các cô nịnh vừa thôi - ông Lâm nói làm mọi người bật cười

Beatrice chợt hỏi:

- Con nghĩ lần nay ba mẹ về chắc ko chỉ có chuyện này thôi chứ ?

- Beatrice con quả là một cô gái thông minh đấy - ông Dương khen ngợi , nói - lần này về là còn một chuyện nữa

- Chuyện gì vậy papa? - Nana mắt sáng rực hỏi

- Là ..

Ông CHu vừa định mở miệng nói thì ..

- Đính đong

Tiếng chuông cửa vang lên hối hả? Ken nói với mọi người:

- Để con ra mở cho

Cánh cửa vừa bật mở thì nhanh như cắt, nguyên một đám lùa vào nhà y hệtnhư một cơn lốc cuốn phăng tất cả. Mí ông bà ngồi trên ghế trố mắt ramà nhìn. Các anh vừa vào nhà thì hỏi mí cô tới tấp:

- Mí em có sao ko hả? - Danson nhìn Nana hỏi với vẻ lo lắng

- .

- Ariel em có sao ko hả? Có bị gì ko? Đứng lên anh xem ! - Joseph vừanói vừa kéo Ariel đứng dậy xoay một vòng cho anh xem, thấy ko bị gì anhmới cho cô ngồi xuống

- Anh - Ariel định mở miệng thì .

- Ban nảy nghe Danson nói em muốn nhảy xuống xe làm anh sợ chết khiếp - Joseph nói mà cốc đầu cô một cái

- Nè ! Bà chằn cô có sao ko? Hồi nảy tui bảo để tui đưa về cho hem thèmnghe - Mike ngoài mặt nói cứng nhưng thực chất anh rất lo cho cô .

- Mí bà làm tui thiếu điều muốn đứng tim luôn à ! - Joe nói

Mí ông mí bà đã ngơ ngác nay còn ngơ ngác hơn khi chứng kiến cái cảnhtượng đang xảy ra trước mắt. Các vị phụ huynh nhà ta há hốc mồm nhìn míanh trân trân. Ken thấy vậy liền giải thích:

- Ba mẹ , đây là bạn của tụi nó đó !

Nghe Ken nói, ba anh mới giật mìnhg quay lịa thì thấy ở đây còn có rấtnhiều người thế mà ban nảy do nóng lòng gặp mí cô quá các anh ko để ýtới ai cả. Thấy mí ông bà ngồi đó nhìn mình lom lom bốn anh ngượngngùng đứng lên nói:

- Cháu xin chào các bác ạ!

- À ..ờ ! - các ông các bà cùng đáp mà chưa khỏi ngỡ ngàng

- Xin lỗi vì chúng cháu đường đột xông vào nhà như vậy nhưng cũng chỉvì - nói tới đây Joseph im bặt liếc nhìn sang các côđang ngồi đó

- À ! Ko sao đâu cháu ! - bà Lâm vui vẻ nói rùi chợt hỏi - nhưng cháu là ..

- Dạ cháu là Trịnh Nguyên Sướng , nhưng bác cứ gọi cháu là Joseph đi ạ! - anh lễ phép nói

- Còn ..- bà đưa mắt nhìn sang ba anh kia

- Dạ cháu là Đường Vũ Triết bác gọi cháu là Danson đi ạ! - anh cười tươi nói - đây là anh cháu Matt

- Cháu là Hạ Quân Tường bác gọi cháu là Mike cho thân thiện ạ! - anh nói đùa một tí choa vui

Các ông các bà nghe cảm thấy mí cái tên nì quen quen hình như đã nghequa ở đâu òi nhưng ko thể nào nhớ nổi. Ken như đọc được ý nghĩ của mívị trưởng lão anh ngồi xuống nói:

- Ba mẹ ko nhớ sao? Đây là con của bác Đường , bác Trịnh , bác Hạ và bác Trần đó! - anh nói rùi nhìn sang Joe

- CHáu . cháu là Joe có phải ko ? - bà Chu ngờ ngợ hỏi Joe

- Dạ ! Nhưng bác biết cháu sao ? - cô cũng ngạc nhiên ko kém

Bà Chu vui vẻ bước tới nắm tay cô ân cần rùi kéo cô ngồi xuống cạnh mình nói:

- Sao ko biết chứ ! Nhớ khi xưa ba mẹ cháu với bác đều la bạn thân với nhau mà. Bác đã từng bồng cháu khi cháu còn nhỏ nữa kìa

- Vậy à ? - Joe mắt sáng rỡ hỏi

- Uhm ! Ko ngờ cháu bi giờ đã trưởng thành quá rồi , thành một thiếu nữxinh đẹp rùi , làm bác nhìn ko ra - bà đưa tay vuốt tóc cô nói

- À ! Ban nãy ba nói chuyện thứ hai là gì vậy ? - Beatrice hỏi lại

- Chuyện thứ hai là sắp sửa đến ngày kỉ niệm hai mươi năm ngày cưới củaba mẹ nè, với lại cũng là ngày thành lập ra công ty mà - ông Chu nói

- Oh ! - cả đám cùng ồ lên

Bây giờ mọi người mới vỡ lẻ ra, chuyện quan trọng như vậy mà chẳng ainhớ hết. Nếu mí ông bà hem nhắc chắc chắn các cô các câu đây sẽ quênkhuấy mất thôi.

- Vậy ba mẹ định tổ chức ở đây hả ? - Ariel hỏi

- Ừ ! Ba mẹ về đây là muốn làm tại nơi mà ba mẹ đã quen nhau đó mà -ông Lâm hóm hỉnh nói làm cả nhà được một tràn cười vui vẻ. Rùi ôngnghiêm nghị nói:

- Thôi được rồi ! Chuyện này đến đây chấm dứt nhá ! Lần sau ko được bỏnhà đi nửa à ! - rùi ông quay sang nhìn mí anh - xem ra chuyến này đicác con có thu hoạch lớn nhỉ?

Nghe ông nói, các cô nàng nhảy dựng lên nói:

- Ba à ! Làm gì có chứ !

- Thui đừng có chối làm gì - ông Dương chọc mí cô con gái - lần này chọn đúng người rùi đó , hahahaha!

Mí ông bà cười một cái rần làm cho ba cô ê một cục. Các cô thi nhau némnhững cái nhìn sắc lẻm về phía mí anh chàng. Còn các anh thì tỉnh nhưsáo, dù thấy họ cũng lờ đi xem như hem cóa gì xảy ra.

- Ba à ! tụi con chỉ là bạn thôi mà - Ariel thẹn đỏ mặt nói

- Hahaha con còn nói nữa à ? Mặt đỏ như trái cà chua rồi kìa ! - ông Lâm trêu con gái

- Ba này kì quá à - cô đánh nhẹ vào người ông rùi khẽ đưa mắt sang nhìn Joseph thì thấy anh đang nhìn cô cười tủm tỉm

- Nếu ko có gì thì sao tụi nó lại lo cho mí đứa đến thế hả? - ông Dương phụ họa

- Ba ! - Rannie kêu lên

- Ok ! Ok ! - ông giơ hai tay lên đầu hàng rùi nói -Tuần sau , các con nhớ cùng đến nhé ! - ồng nhìn sang mí anh

- Dạ - ba anh đồng thanh

Mí anh mừng phải biết, còn các cô thì mặt ỉu xùi như cái bánh bao , nhất là Nana và Rannie

- Lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng dội ko sạch òi - rannie thầm than

- Một sự hiểu lầm tồi tệ nhất mình từng gặp - Nana ngao ngán lắc đầu

- Joe à ! Cho bác gửi lời hỏi thăm ba mẹ con nha! Tuần sau nhất định bamẹ con phải đến đó. Bác có rất nhiều chuyện muốn nói với mẹ con - bàChu vỗ vỗ tay cô nói

- Dạ - Joe mỉm cười gật đầu

Thời gian thấm thoát cũng gần một tuần. Kểtừ ngày các cô thoát nạn tới giờ, thì mí nàng bỗng có cái nhìn khác vớimí anh một tí. Nana và Rannie thỉ dần dần ko còn thành kiến với Dansonvà Mike nữa. Nana và Danson cũng bớt xi xói nhau đi. Mà thay vào đó lànhững trận đùa nghịch vui vẻ, đầy tiếng cười.Rannie và Mike tuy gặp mặtvẫn hay cãi nhau nhưng ít hơn hồi đó nhiều, cô cũng đã có phần nhườngnhịn Mike hơn và anh cũng ko còn tìm cách phá đám cô nữa.Chuyện Arielvà Joseph tạm thời vẫn bình bình , nhưng dường như Ariel đã từ từ chấpnhận tình cảm của Joseph mặc dù cô ko nói thẳng ra miệng, Joseph nhưcũng cảm nhận được điều đó nên càng vui mừng hơn. Trong nhóm, hạng phúcnhất thì phải nói tới Joe và Matt. Họ suốt ngày cứ anh anh em em làm cảbọn phát sởn tóc gáy

Cuối cùng , cái ngày mà mọi người mong đợi cũng đến. Lễ kỷ niệm đượcdiễn ra tại một khách sạn bậc nhất của Đài Loan. Các nàng hum ni diệnnhững bộ cánh cực kì xinh đẹp hệt như những nàng công chúa. Còn mí anhthì trông cứ như là hoàng tử của xứ sở thần tiên lạc bước đến đây kobằng.

- Cháu chào các bác - Joseph lễ phép đến chỗ ông bà chào hỏi

- Các cháu đến rùi hả? - Ông Lâm vui vẻ nói

- Ba mẹ các cháu có đến ko? - ông Chu lên tiếng hỏi

- Dạ có ạ , ba mẹ cháu đang ở đằng kia kìa - Danson vừa nói vừa chỉ

- Oh ! Vậy ta phải đến chào hỏi ông bạn già của ta mới được

Nói rùi mí ông bà cùng nhau đi tám tám với bạn bè cũ. Joe nhìn hoài ko thấy ba cô bạn đâu nên hỏi:

- Ủa ? Ba người kia đâu rùi nhỉ ?

- Anh cũng ko thấy nữa - Matt nói

- Kia kìa ..

Mike nhanh nhảu chỉ về phía cầu thang. Mọi người theo tay anh chỉ thìthấy các cô nàng đang từ từ bước xuống những bậc tam cấp cuối cùng củacầu thang. TRông họ đẹp lộng lẫy như thiên thần. Mọi người trong khánphòng như nín thở nhìn theo, các anh thì nhìn mí nàng trân trân ko chớpmắt.

Các cô tiến về phía ba anh và trên môi nở một nụ cười chết người

- Mọi người đến lâu chưa ? - Nana lên tiếng hỏi

- Cũng . cũng mới thôi - Danson lắp bắp nói

- Hihihihi . nè ! Anh sao vậy hả? Bộ mặt tui hum ni có gì lạ lém sao? - Nana cười trêu anh

- À ! ko - anh đáp mà mắt ko rời khỏi khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ của cô

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đám quỷ quái kia đang nhìn anh và Nana cười khúc khích làm cô thấy ngượng chín cả người.

- Mọi người mà cười nữa là tui đi à nha ! - cô giận dỗi nói

- Ok Ok ko cười nữa được chưa ? - ab cô kia cùng nói

- Mí đứa đang nói chuyện gì mà vui vẻ quá vậy hả? - ông Chu cùng mí ông bà kia bước tới hỏi

- Ba - cô vừa thấy ba mình đã sà vào lòng ông nũng nịu - mọi người hùa nhau ăn hiếp con đó ba

- Vậy sao ? - ông Chu cười hỏi

- Ba ơi ! Con bé này nó ko ăn hiếp người ta thì thôi chứ ai ăn hiếp nó nổi - Ken vừa nói vừa choàng tay Beatrice bước tới

- Anh hai sao anh hem bênh em gì hết trơn vậy ? - cô chu mỏ nói

Hành động của cô làm mọi người mắc cười vô cùng. Nhưng trong lúc mọi người đang vui vẻ thì ..

- Chủ tịch ! Có một người đưa cái này cho ngài đây !

Một người bảo vệ khách sạn chạy vào vẻ mặt hổn hển đưa cho ông Chu mộtcái túi sơ mi màu vàng. Ông nhíu mày nhìn mọi người , linh tính máchbảo cho ông biết sẽ có chuyện ko hay sắp xảy ra rồi đây.

Mọi người ko khỏi thắc mắc , cái thứ gì ở trong túi ấy thế nhỉ? Tất cảđều đăm đăm nhìn vào nó bằng một ánh nhìn tò mò. Mí bậc phụ huynh củacác anh

thấy chuyện nên cũng lại hỏi han:

- Mọi người làm gì mà mặt mày suy tư thế ? - ông Đường lên tiếng rùi vỗ vai ông CHu

- Tui cũng chẳng biết nữa ban nảy có người mới đưa cho tui nè ! - ông Chu nhìn mí ông bạn già nói

- Ba à ! Mởi ra thử xem . Con hồi hộp quá à ! - Nana lên tiếng thúc

- Đúng đó , tụi con cũng đang tò mò lắm rùi nè ! - tất cả đồng thanh

- Uhm ! Vậy vào phòng kín mở đi . Ở đây đông quá ko tiện

Ông nói rùi tất cả đồng ý và họ kéo nhau đi về một căn phòng lớn nhất và cũng kín đáo nhất.

- Anh hai ! Anh nghĩ đó là gì hả ? - Nana mắt nhìn chăm chăm cái túi đang nằm trong tay ba mình và hỏi Ken

- Sao anh biết được - Ken đáp

- Linh tính mách bảo cho em cái túi đó sẽ đem nhiều phiền phức tới đây - Beatrice thì thầm nói

- Vậy em càng muốn biết nó là gì - Rannie hí hửng nói (vui đi ss hùi đừng cóa muh khóc nhé)

Khi vào tới bên trong, đợi mọi người an vị rùi ông Chu mới từ từ tháotúi vàng đó ra. Tất cả căng mắt , nín thở để cho đợi . Nếu các ông cácbà hồi hộp một thì các anh chị nhà ta hồi hộp , tò mò gấp mười lần ấy.Họ ko ngồi mà đứng bu quang ông CHu để xem bí mật trong chiếc túi sắpsửa bật mí.

Trong chiềc túi ko phải là hồ sơ , cũng chẳng phải là món quà chúc mừngnào cả mà là một xấp hình . Giờ phút này mọi người như nín thở hẳn khiông Chu lôi những tấm hình ra

Tất cả nhìn chúng chết sững, các anh các chị đứng đó há hốc mồm mà kinhngạc tột độ. Nana, Rannie , Ariel và Joe mặt xanh ngắt , cắt ko còngiọt máu nào. Bốn cô nhìn những tấm hình chễm trện trên bàn mà tay chânbủn rủn cả ra.

Mí ông , mí bà tròn mắt nhìn các conyêu dấu của mình . Họ ko thể tinđược vào mắt mình nữa. Không khí trong phòng giờ căng thẳng chưa từngcó . Ông Chu tức tối quát lên:

- Có ai giải thích cho tôi chuyện này là sao ko hả ? Còn những tấm hình ngọt ngào của các người là sao đây?

- ..

Vâng, vật chứ trong chiếc túi màu vàng đó chính là những tấm hình củacác chị bị chụp lén khi ở nhà mí anh .Họ thật sự ko biết chuyện này doai gây ra và cũng ko biết nên giải thích thế nào cho thỏa đáng

- Nana con hãy giải thích đi ! Chuyện này là sao ? - ông CHu quăng tấmhình của cô và Danson. Lúc đó , Danson đang nằm đè lên người của cô.

Ba cặp kia nhanh chóng chiếu tia nhìn đầy nham hiểm đến chỗ Nana vàDanson. Cả hai đang bức tóc , bức tai ko biết nên nói từ đâu và nói rasao đây .

- Hai người nha . ghê quá ! Mau khai đi ! Bà và Danson sao mà như vậy hả ? - Rannie chọc

- Sao là sao chứ ! Sáng hum đó, tui mới thức sớm chạy bộ thì gặp Danson. Đang chạy thì bị vấp té cũng may Danson đã níu lại kịp aidè .. - nói đến đây thì cô ko nói nữa, mặt đỏ ửng lênnhư trái cà chua

- OH ! - cả đám đồng thanh

- Im ngay ! - ông Đường quát làm cả đám in bặt - giờ này mà còn tâm trí trêu đùa nhau sao?

Hết ông CHu và ông Đường giáo huấn các cô cậu thì bi giờ tới phiênông Dương và ông Hạ. Hai ông nhìn Rannie và Mike đầy hậm hực

- Tụi bây cười nó nhưng tụi bây có hơn gì đâu ?

Nói rồi ông quăng tấm hình của Mike và Rannie đang trong tư thế giếtngười cướp răng ra . Cả hai anh chị lúng túng, Rannie ấm ức nói:

- Cái này là ..

- Im ngay ! Đã thế này rồi mà còn muốn biện minh à ? - ông la con gái

- Mày làm cái trò gì hả Mike? Mày muốn tao tức chết phải ko? - ông Hạchuẩn bị xấn tới tát anh nhưng mọi người đã kịp thời ngăn lại

- Ba à ! Ba tin con đi được ko? Tụi con quả thật đâu có chuyện gì xảy ra đâu - Mike khổ sở nói

- Hai bác bình tĩnh lại đi ! Mike ko phải là cố ý đâu . Với lại - Joseph định nói giúp cho bạn nhưng ..

- Thân mày còn chưa lo xong mà bày đặt nói giúp người khác hả? - ÔngTrịnh quắc mắt nhìn anh - tụi bây nhìn tác phẩm của tụi bây đi !

Tấm hình anh hôn Ariel và ôm chầm lấy cô ngủ đã bị chụp lại một cách đẹp đẽ và rõ nét nhất trong tất cả các hình.

- Hừ ! Đẹp mặt chưa kìa - ông Trịnh hừ giọng nói

- Ariel ! Con là đứa ngoan nhất, là đứa nghe lời nhất mà con . con làm cho ba mẹ thất vọng quá - ông Lâm buồn bã nói

- Ba . - cô vừa khóc vừa lắc đầu ngầy nguậy nói - ba à . con . thật sự ko biết có chuyện này mà .. chúng con hoàn toàn trongsáng mà .

Các ông mặt đằng đằng sát khí nhìn mí đứa con thân yêu của mình rùi lại thở dài. Matt thấy vậy nói:

- Các ba à ! Dù sao mọi chuyện cũng chỉ có chúng ta biết thôi mà . Coi như là chuyện ngoài ý muốn đi mà

- Mày là anh tụi nó mà mày ko biết khuyên bảo mà còn hùa theo nữa. Taocòn chưa xử tội mày mà mày dám nói nữa à ? - ông thảy tấm hình anh vàJoe đang ôm nhau ngủ trong căn phòng bí mật lên bàn

Các bà nảy giờ ngồi chứng kiến bi giờ mới lên tiếng nói:

- Ông à tui thấy thằng Matt nói cũng đúng đó. Nảy giờ các ông cũng đã la tụi nhỏ rùi còn gì nữa - bà Đường lên tiếng

- Tui cũng tin đây là chuyện ngoài ý muốn thôi mà ! Ông nhìn tụi nhỏ đi, tội nghiệp quá đi - bà Chu nói

- CHuyện bé đừng xé ra to nữa - bà Lâm nhìn chồng nói rùi nhìn sang đứacon gái iu dấu của mình đang đầm đìa nước mắt nhìn ông bà , làm bà đaulòng vô cùng.

Đúng lúc đó thì .

- Cốc, cốc , cốc - tiếng gõ cửa gấp rút ben ngoài vang lên

- Vào đi - ông Dương lên tiếng

- Thưa các ngài chủ tịch, bên ngoài bên ngoài - anh chàng bảo vệ vừa thở vừa nói

- Từ từ nói! Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì ? - ông Chu gắt

- Dạ . bên ngoài có rất nhìn ký giả . Họ đòi vào gặp các ngài - anh chàng lắp bắp nói

- Cái gì? - tất cả giật nảy mình đồng thanh hét lên

ANh chàng xám mặt trước hành động của mọi người .Anh ta líu ríu nói:

- Nếu ko có gì thì tôi xin lui ạ!

Ông Chu phát tay đồng ý. Trong phòng , các anh chị đi đi lịa lại màlòng rối như tơ vò. Còn mí vị phụ huynh thì ngồi trầm tư suy nghĩ mộtcách đáng sợ. Năm phút, mười phút, mười lăm phút trôi đi, cuối cùng ôngChu mới nói:

- Tui có 1 cách nhưng ko biết ông bà có chịu ko

- CHúng tôi cũng đã có một phương pháp rồi , ông thử nói ra xem có giống chúng tôi ko - ông Đường nói

- Được ! - ông hít một hơi rồi nói - nếu chuyện đã đến nước này thì chỉcòn một cách thôi. Đó là . là cho chúng nó kết hôn đi

- Ko được - mí chị đồng thanh nhưng riêng mí anh nghe thía thì khoái chết nên đâu thèm nói

- Ko được cũng phải được - các ông bà đồng thanh hét lại làm cho mí chị nhà ta xanh mặt

- Các ông thấy sao? - ông Chu hỏi

- CHúng tôi cũng định như vậy đó - mí ông kia nói

- Ba ! Nhưng con ko muốn kết hôn với hắn - Nana và Rannie nói và cùng chỉ và phía Danson và Mike

- Thế chúng bây định làm xấu mặt cả dòng tộc đó hả? Chuyện do chúng bâylàm thì bi giờ phải lãnh lấy cái hậu quả đó chứ - ông Dương hét

Hai nàng bí đường ben nhìn sang Ken và Beatrice để cầu cứu. Ken và Beatrice nhìn nhau rùi thở ra đứng dậy nói:

- Ba à ! Tụi nó còn nhỏ quá mà ..

- NHỏ á ? Ở cái tuổi này hồi xưa có thể làm mẹ người ta rồi kìa , ở đómà nhỏ - ông Chu trợn mắt nói - thôi mọi chuyện cứ quyết định như thếđi. Cấm bàn cãi nữa.

- Giờ ra đối mặt với cái đám phóng viên nhiều chuyện đó đi

Ông Đường nhắc mọi người rùi cả đám kéo ra ngoài. Vừa rới đại sảnh thì .

- Các ngài chủ tịch, các ngài định làm sao trước tin đồn của các thiếu gia và tiể thư? - PV1 hỏi

Cứ thế, hàng loạt câu hỏi được đặt ra làmcác ông các bà chóng mặt. CÒn mí cô nàng thì nhìn các anh bằng ánh mắthừng hực lửa hận thù (chỉ cóa ss Nana và Rannie thui chứ ai) . Có lẽtrong bốn đôi thì đôi của Matt-Joe và Joseph - Ariel là ko có ý kiến gìvì họ dẫu sao cũng đã có tình cảm trước òi. Nên chỉ còn Nana và Rannielà ấm ức thui.

Các ông ngồi trước hàng ghế dài và nói:

- Xin các vị bình tĩnh chúng tôi sẽ cho mọi người biết quyết địng cùachúng tôi - ông Chu đại diện đứng dậy nói - nên xin mọi người giữ trậttự dùm

- . chuyện đó cũng ko có gì là lạ cả - ông Chu nói

- Ko có gì là lạ ? - tất cả trố mắt hỏi lại

- Đúng , vì trước đó, chúng nó đã là người yêu của nhau thì việc mà mọingười thấy cũng đâu có gì là lạ? Chẳng lẽ hai người yêu nhau mà ko đượcquyền bộc lộ tình cảm của mình dành cho đối phương hay sao? - ông hỏingược lại

- Nhưng .. - Các PV chuẩn bị lên tiếng thì bị ông cắt ngang

- Và chúng tôi còn dự định sẽ chính thức tổ chức lễ cưới cho con chúngtôi vào tháng tới nữa đấy - ông cười cười nói - và đến lúc đó, mong mọingười nhớ đến chia vui nhé!

Mọi người gật gù trước câu trả lời quá hợp lí hợp tình của ông Chu.

- Vậy các vị tiểu thư có định chọn sẽ mời nhà thiết kế nào thiết kế áo cưới cho mình ko? - một PV vui vẻ hỏi

- À . chuyện này thì .- ông nhíu mày suy nghĩ

- Tôi nghĩ ko cần mới đâu, vì các con dâu của chúng tôi đã là những nhàthiết danh tiếng rồi - ông Trịnh đứng lên trả lời một cách tự tin

- Hả? - bốn nàng tròn mắt

- Rồi ! Sao tui nghi quá à - Rannie liếc nhìn sang ba cô bạn

- Uhm !- ba nàng kia gật đầu cái rụp

- Trời ơi ! Khổ choa cái thân tui chưa !- Rannie ôm đầu than

- Oh ! Chúng tôi quên mất, các tiểu thư vốn là những nhà thiết kế hàng đầu thế giới mà - PV đó vỗ trán nói

- Thôi ! Các vị đã tới đây rồi thì mời mỗi người cùng tham gia bữa tiệc này của chúng tôi nhé - ông Trịnh mở lời

- Đứa nào muh chơi méc dạy thế hem biết ? Đừng để tui muh biết , tui sẻxử đẹp nó luôn nếu ko tui sẽ ko còn là Dương Thừa Lâm nữa , tức quá mà, chịu hết nổi òi, aaaaaaaaaaaa - Rannie vừa về tới nhà mà miệng cứlầm rầm rủa

Chắc cô nàng tức lắm đây! Khi không khi kha phải bị đi lấy chồng .Chẳngnhững vậy mà còn là kẻ thù ko đội trời chung nữa mới đau. Rannie kophát khùng mới là lạ. Nhưng hem sao , vì đâu phải có một mình cô bị đâumà lo, còn có Nana nữa muh. Cô nàng vừa đặt đít xuống sofa vừa cau cónói:

- Ba mẹ thật là quá đáng! Sao lại ko tin chúng ta nói chứ! Cái gì mà tự làm tự chịu chứ? Mình rõ ràng có làm gì bậy bạ đâu mà .

- Thôi đi ! Bây giờ hai bà có than thì cũng chỉ có tụi tui nghe thui chứ ổng bả có nghe đâu - Ariel nhăn mặt nói

Nghe con bạn nói thế, Rannie và Nana lập tức ngẩn lên nhìn cô đầy maquái , rùi nhìn nhau cười một cách nham hiểm. Ariel cảm thấy có mộtluồng khí lạng chạy dọc sau lưng , biết là sắp có một cuộc tra tấngiáng xuống đầu mình , cô lắp bắp nói:

- Tui tui chỉ nói vậy thôi !

-

Cả hai người kia vẫn nhìn Ariel cười hiểm. Tay thì xoa xoa cằm như đang suy nghĩ cái gì đó cao siêu lắm .

- Thui . tui buồn ngủ òi, tui đi ngủ đây - Ariel nói rùi định nắm tay Joe lôi đi nhưng

- Ế ! Ế! Muốn đi à ? Đâu có dễ vậy

Nana và Rannie từ từ đi tới chỗ Ariel mà mặt giang hồ vô cùng , taythì vờ bẻ rắc rắc làm cho cô nàng khiếp đảm.Nana gát tay lên vai Arielnhìn cô cười cười hỏi:

- Bà biết đóng phim tình cảm bao giờ thế ? Sao ko nói cho tụi tui biết uh?

- Tui .. - Ariel gạt tay Nana ra , chạy lại sofa ngồi phịch xuống.Nhưng hai nàng kia là hai cô nàng lắm chiêu thì làm sao tha cho Arielmột cách dễ dàng như vậy được. Rannie ngồi xuống bên cạnh tiếp tục màn tra tấn của mình:

- Nhưng tui cũng phải công nhận , pà và Joseph đóng hay thiệt! Hehehe .

- Bà . - Ariel cứng họng ko còn nói được gì nữa

Joe ngồi thấy vậy liền phì cười nói:

- Hai bà làm ơn tha cho bả đi ! Hai bà mà chọc một hồi mắc công tốn tiền kem lắm à !

- Hả ? Là sao ? - cả ba ngơ ngác trước câu nói của Joe

- Thì phải bả mà khóc mí bà phải tốn tiền mua kem để dỗ đó - cô đáptỉnh rụi làm hai người kia phá ra cười ngặt nghẽo . Còn Ariel thì phùngmá giận dỗi nói:

- Ba bà chỉ biết ăn hiếp tui thui à !

- Đừng giận nữa mà - Joe cười khì khì rùi bỗng nghiêm giọng lại nói -mấy bà chuẩn bị tâm lí để ngày mai đối mặt với cái bọn nhiều chuyệntrong trường đi là vừa

Hem nói thì thui, nói tới đây là ai nấy đều thở dài ngán ngẩm. Sự việcđến quá nhanh làm hông ai kịp trở tay. Bốn cô gái với bốn tâm trạngkhác nhau, giờ này đầu óc họ hoàn toàn trống rỗng , toàn thân mệt mỏi .Bốn người đành phó mặc cho số phận vậy (2 ss kia muh chịu phó mặc mớilạ) . Đêm hôm đó, Joe ở lại nhà của ba cô kia để tị nạn.

Sáng hôm sau, khi các cô đi học, vừa bước chân tới cổng trường thì họđã thấy trên tay người nào người nấy đều cầm tờ bào đọc một cách chămchú. Có người còn tỏ ra tiếc nuối nữa chứ! Các nàng nhìn nhau , ko cầnhỏi họ cũng biết là chuyện gì đang xảy ra òi. Bốn cô đi thẳng đến lớp,trên đường có rất nhiều cặp mắt nhìn các cô chỉ trỏ , xì xầm. Điều đólàm cho mí cô phát tiết lên được. Đi ngang nhà vệ sinh nữ thì các côchợt nghe:

- Hừ ! Tức chết mà! Ko ngờ sự việc lại xảy ra như vậy - một cô gái bêntrong nói ra với một volum hết cỡ nên người ngoài có thể nghe một cáchdễ dàng

- Đại tỷ ! Rùi chuyện này tình sao đây ? - một đứa khác nói

- Còn chăng với sao cái giống gì nửa ? Định dùng mí tấm hình đó làm áplực với mí anh iu ai dè . - con nhỏ được gọi là đại tỷ lêntiếng

Bên ngoài, bốn cô nàng nghe màu nóng mũi. Nhất là Rannie, cô nàng chịuko nổi định xông vô nhưng đã bị ba cô kia kịp thời ngăn lại:

- Way ! Bà định làm gì vậy? Đừng có làm ẩu à nha! - Nana níu tay bạn lại nói

- Tui biết nên làm gì mà. Mấy bà đừng lo, nó ko làm gì được tui đâu

Nói rùi, Rannie gạt tay Nana ra rùi hiên ngang bước vào bên trong. Bacô kia vì lo cho Rannie nên cũng lon ton đi theo nhưng ko lên tiếng .Họ muốn để cho Rannie giải quyết chuyện này.

Cô vừa bước vào thì nghe:

- Ko ngờ mí con đó coi vậy mà tốt số thiệt, định chơi cho tụi nómất mặt ai ngờ đâu sự việc lại ra nông nỗi này - con đại tỷ nói mà mặtko giấu được vẻ tức giận

- Bốp ..bốp .bốp ..

Tiếng vỗ tay vang lên làm choa cả đám giật mình quay lại. Bọn nó kinhngạc khi thấy Rannie đang đứng dựa tường nhìn bọn nó cười một cáchkhinh bỉ. Rannie nhếch miệng nói:

- Thì ra là do một đám rỗi hơi này làm à ?

-Màyy . - tụi nó chưa kịp nói thì bị cô chặn họng lại

- Nhưng lần sao muốn chơi thì phải chơi lớn một chút. Chơi như vậy hơi nhỏ đó! - cô hất mặt nói

- Mày đã biết hết rồi à ? - con nhỏ đại tỷ nhìn Rannie nghi ngờ

- Mấy người nói nhỏ quá làm sao mà tui ko nghe được - cô vẫn nóivới giọng khinh khĩnh làm bọn nó tức khí nhưng ko ai nói được câu nào

Rannie đi đến trước mặt lão đại của bọn nó . Rùi cô đưa mắt nhìn con nhỏ đó từ đầu tới chân , từ dưới lên trên , nói:

- Cô nghĩ mình lấy cái gì mà muốn đấu với tui hả ?

- - cô ả còn lúng túng trước câu hỏi quá bất ngờ của Rannie

- Tiền của ? - Rannie xoa cằm hỏi

-

- Ko tiền của vậy là sắc đẹp hả ? - cô cười cười hỏi , rùi đưa ngón tay trỏ lên lắc lắc - No, no , no, ko thể nào

Nghe con bạn nói và thêm cái điệu bộ trêu ngươi người khác làm ba cô ko ko nhịn được cười.

- Rannie hum nay bả ăn cái gì mà pro quá vậy ? - joe nói nhỏ

- Chắc tại hồi sáng bả uống Sting quá à ! - Ariel tinh nghịch nói

- Hôm nay xui cho cái đám vô công rỗi nghề này òi - Nana vừa nói vừa lắc đầu tiếc rẻ cho bọn người kia.

Thái độ của Rannie như vậy làm cho người ta phải sững sờ. Ko ngờ một côgái thường ngày hay nói những câu bông đùa vui vẻ thế mà hôm nay lại cóthể nói những câu tuy ko văn vẽ nhưng cũng đủ làm người khác thấy nhụcvà càng cho thấy giữa cô và họ quả là có một khỏang cách quá xa.

- Cô . cô nói nảy giờ đủ lắm rồi , tôi nhịn đủ rồi đó - con nhỏ nóng máu

- Vậy sao ? Tội nghiệp quá - Rannie làm mặt tội nghiệp nhìn cô ả rùi bỗng nói - nhưng mà tui chưa nói xong!

Ko đợi con nhỏ kia có phản ứng, Rannie làm một tràng:

- Ko phải tui tự tin nhưng thật sự là cô chẳng có cái gì để mà đấu vớitui cả. Nếu muốn thì đợi kiếp sau đi nhá! À quên, nói gì thì nói tuicũng phải cám ơn cô chứ - cô cười tươi như hoa - Vì nhờ cô mà tự nhiêntui có được một ông chồng vừa đẹp trai lại vừa giàu có , ko cần mở hội chiêu thân chọn chồng làm gì cho nó mệt. Còn nữa nếu mai mốt muốnđấu với ai thì làm ơn hãy soi gương lại mình trước đi nha!

Nói xong, Rannie kéo ba cô kia bỏ đi. Nhưng con nhỏ đó tức run người hét lên:

- Cô đứng lại cho tui

Rannie khựng bước, quay lại nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lùng đáng sợ.

- Chuyện gì ? - cô hỏi cộc lốc

- Cô .. cô .- nhỏ đó tức quá nói ko nổi

- Để dành hơi mà thở đi ! Tui ko muốn gọi xe cấp cứu cho cô đâu -Rannie nói rùi quay người bỏ đi. Nhưng cô đã kịp để lại một câu :

- Nhờ ơn cô mà tên Mike đó sẽ được tôi thương yêu hằng ngày

Bọn họ nghệch mặt ra trước câu nói đầy ẩn ý của cô. Còn ba người kiathì nhìn Rannie cười khùng khục. Đúng lúc đó có tiếng nói từ loa phátlên:

- Mời em Nana, Rannie, Ariel và Joe , năm nhất của khoa thiết kế lên phòng hiệu trưởng ngay !

Bốn cô nhìn nhau đầy thắc mắc. Nhưng rồi các cô cũng nhanh chóng đến phòng hiệu trưởng mà trong lòng có hàng đống câu hỏi.

- Cốc cốc cốc ..

- Vào đi - tiếng ông hiệu trưởng vang lên

Các cô nàng, bước vào thì thấy bốn anh đã có mặt ở đó. Họ đang ngồi chéo chân trên ghế đợi . Ông thầy mỉm cười nhìn các cô nói:

- Các em ngồi xuống trước đi

Bốn nàng kéo ghế ngồi mà mắt vẫn nhìn ông thầy yêu dấu của mình mộtcách là lạ. Đợi mọi người an vị cả rùi ông mới

- Trùi ùi các thiếu gia , tiểu thư của tui ơi. Các vị đang làm gì cái chuyện gì vậy hả? - ông khổ sở nói

- Ông làm làm sao vậy ? - Ariel hốt hoảng đứng bật dậy hỏi

Joseph ngồi kế bên thấy vậy vội kéo Ariel ngồi xuống rùi cười nói:

- Em làm gì mà phản ứng mạnh vậy?

- Anh - cô lườm anh một cái

- Hixhixhix, các thiếu gia, tiểu thư của tui ơi ! Các vị có muốn quậysao cũng được nhưng làm ơn đừng có làm trường mang tiếng là tui đa tạlắm rồi - hiệu trưởng nói

- Thì chúng tôi có làm gì đâu ? - Matt nhăn mặt hỏi

- Các vị ko làm? Muh chuyện của các vị đã bị đăng báo thì còn gì là . trường điểm , nổi tiếng với chất lượng dạy học và rèn luyện đạođức tốt nhất nước nữa chứ ? - ông ấy nói vòng vo

Các anh chị nhà ta vốn là những người thông minh nên ông hiệu trưởng kocần phải nói hoạch toẹt ra thì họ cũng hiểu ý ông là ỳ. Joseph đáp tỉnhrụi:

- Thì có sao ? Mọi chuyện đã có chúng tôi lo rồi, ông lo làm gì ? Miễnsao trường ko bị thiệt gì là được , nên ông ko cần phải vòng vo như vậyđâu

- Hihihi vậy thì - ông hiệu trưởng nghe vậy liền tươi ngay nét mặt

- Mà thầy gọi tụi em đến đây chỉ để nói những chuyện như vậy thôi hả ?- Nana nhìn ông thầy HT hỏi- À! Nảy giờ quên chúc mừng các em nha- ôngcười ha hả nói

Ngay lập tức, các anh chị té xuống ghế cái rầm. Ổng hoảng quá chạy lịa vừa đỡ vừa hỏi:

- Bộ thầy nói sai gì sao ?

- Ko ! - cà đám đồng thanh

- Thầy à , nếu ko còn gì thì tụi em về lớp nha! - rannie đánh bài chuồn

- Ấy !Ấy, các em ko cần đi học - ông HT ngăn lại khi thấy các cô chuẩn bị về lớp

- Sao ? - các cô tròn mắt ngạc nhiên

- Các ngài chủ tịch đã xin cho các em nghỉ một tháng rồi - Ht nói tỉnh rụi

- Tại sao ? - đồng thanh tập hai

- Để các em chuẩn bị thiết kế trang phục cho ngày vui của mình chứ ! Đúng ko?

Bốn cô thở ra lắc đầu ngán ngẩm. Còn các anh thì vui phải biết. Bốn anhrất muốn em thử coi tài thiết kế của bà xã tương lai của mình đến đâumà ai nấy đều ca ngợi ko ngừng. Đây là dịp để các anh mở rộng tầm mắt.Nên ai nấy mắt đều sáng rỡ

Vừa bước ra khỏi phòng hiệu trưởng thì điện thoại của bốn cô reng lên ầm ỉ:

- Ba , có chuyện gì mà giờ này gọi cho con vậy ? - Nana hỏi

- Ba mẹ có chuyện muốn nói với con nè! Về nhà ngay đi

Nói xong ông cúp máy cái rụp hem kịp để Nana nói thêm tiếng nào. Đến phiên Rannie:

- Ba sao tự nhiên lại xin cho tụi con nghỉ vậy?

- Chuyện đó tính sau. Về nhà đi ba sẽ giải thích

- Nhưng ..

- Tút . tút ..tút . - ông Dương cũng giở trò y chang ông Chu

- Nhà của Nana hả ba ? - Ariel lập lại câu nói của papa mình mà mắt nhìn sang hai con bạn

- ..

- Được con biết rồi

Ariel cúp máy , đúng lúc Joe cũng nghe xong cú điện thoại của ba mình.Các cô nàng nhìn nhau mà ko hiểu nổi mí gia trưởng của mình đang giởtrò gì nữa đây. Thấy vẻ mặt lo âu của các cô, mí anh cũng chẳng vui vẻgì cho cam

- Có chuyện gì vậy ? - Joseph hỏi

- Em cũng ko biết nữa. Chỉ biết ba bảo về nhà ngay thôi - cô lắp đầu nói

- Vậy để anh đưa em về - anh đề nghị

- Uhm . thôi đi ! Anh ở lại học đi , đừng có nghỉ . Em vềchung với ba người họ là được rồi - cô mỉm cười nhìn anh nói

Hai người cứ đứng đó anh anh em em ngọt sớt. Hai người ko nhìn thấy những ánh mắt sắc lẻm đang chiếu tướng họ.

- Tụi mình giống khi khống quá nhỉ ? - Nana thì thầm với mấy người kia

- Uhm ! - tất cả gật đầu cái rụp

- Phải ngăn cái màn này lại thôi nếu ko chắc hai người họ đứng đấy mà anh anh em em tới sáng mai quá - Rannie nói

- Uhm ! - đồng thanh tập hai

- Ariel à ! Đi được chưa ? Hay là bà . - Rannie lấp lửng

- À . ờ đi thôi

Nói rùi cô cùng ba cô kia quay đi nhưng vẫn còn tiếc nuối quay lại nhìnJoseph một lần nữa. Còn anh đang dõi mắt nhìn theo từng bước chân củacô. Đợi đến khi bóng của các cô nàng khuất xa, Mike đập tay lên vai anhnói:

- Đi thôi !

Mí anh trở về lớp mà lòng lo vô cùng. Họ ko biết các cô có sao ko , màsao tự nhiên lại bị gọi giật về như thế này. Đã thế họ còn ko cho cácanh đi theo nữa chứ. Hỏi ko lo mới lạ.

Vừa tới lớp, Joseph đã nhận được một bức thư trong hộc bàn. Anh từ từ mở ra xem.Nội dung của bước thư là thế này:

Chào anh ! Có lẽ anh ko biết em , nhưng em đã thích anh lâu lắm rồi.Đến hôm nay, nhờ sự động viên của nhỏ bạn , em mới có đủ can đảm đểviết bức thư này cho anh. Em là Trần Gia San, học năm nhất khoa KinhTế. Em có chuyện muốn nói với anh. Hẹn gặp anh ở gốc cây dưới sântrường. Ko gặp ko vềĐọc xong bức thư, Joseph lắc đầu gấp bức thư lại.Ba người kia thấy vậy liền nhào tới hỏi:

- Sao ? Lại có em viết thư tỉnh tò nữa hả? - Danson hỏi

Anh ko trả lời thèng bạn mà thay vào đó là cái gật đầu ngán ngẫm. Đốivới anh những chuyện như vậy là xảy ra như cơm bữa. Hằng ngày trungbình anh nhận được ba bức thư đại lọai là thế. Nhưng chỉ khác là cáchthức đưa mà thôi. Có người thì nhờ bạn đưa dùm , có người thì trực tiếpđưa cho anh xong rồi lại bỏ quay mặt bỏ chạy như ma đuổi. Hôm nay lạithêm một lá nữa như thế, làm anh ko biết phải giải quyết ra sao. Giờtrong đầu anh chỉ có một chữ để hình dung chuyện này là MỆT

- Sao có định gặp nàng để nói rõ ràng ko ? - Matt hỏi (vì Matt chỉ sinh trước Danson cóa nữa tiếng thui)

- Gặp làm gì cho mệt - Joseph đáp gọn lõn

- Mày ác cũng vừa vừa thôi! Người ta con gái da mặt mỏng lắm mà cũngcan đảm viết cho mày lá thư này thì ít ra mày cũng nên gặp mặt người tađể nói rõ thực hư chứ - Mike to mồm nói

- .. - anh vẫn còn đang suy nghĩ lời của thèng bạn

- Mike nói đúng đó, mày nên đi đi - hai người kia bảo

Cứ thế, ba anh tấn công Joseph dồn dập làm anh cũng pó tay đầu hàng. Anh đành gật đầu nói :

- Thôi thôi được rồi ! Coi như tui chịu thua ba người , tui đi Ok?

Dứt lời, anh ráng lê tấm thân của mình đến chỗ hẹn. Ba người kia thấy vậy, liền đẩy từ sau lưng anh đầy tới choa lẹ.

Cùng lúc đó, bốn cô đang từ từ đi ra cổng trường bỗng nghe:

- Chết rồi ! - Ariel la lên làm ba cô kia giật mình hem biết trời chăng mây nước gì hết

- Chuyện gì mà bà la ghê thế ? - Joe nhăn nhó hỏi

- Tui để quên cặp trong phòng hiệu trưởng òi ! - Ariel khổ sở nói

- Trời ơi ! - ba cô đồng thanh - vậy mà còn tưởng chuyện gì !

- Vậy mí bà đợi tui nha ! Tui chạy vào lấy cái đã - Ariel đề nghị

- Thôi ! Để tụi tui đi với bà cho rồi - Nana xua tay nói

- Ko cần thiệt mà ! Tui đi một mình được rồi. Đứng đợi tui nghen

Ariel nói xong vội phóng nhanh đi ko kịp để cho ba người kia nói thêmtiếng nào. Ba cô đành lắc đầu nhìn theo con bạn đãng trí của mình.

Còn Ariel sau khi lấy cặp xong , cô vội vàng chạy nhanh ra cổng . Nhưngcô chợt khựng lại khi thấy bóng của một người. Một người rất quen thuộcmà Ariel ko thể nào nhầm lẫn với bất kỳ ai khác. Anh đứng đó, có vẻ nhưđang chớ đợi ai. Cô định chạy đến bên anh nhưng sự xuất hiện của mộtngười đã ngăn bước chân của cô lại

- Xin lỗi !Em đến trễ - Gia San e thẹn nói

- Ko sao - Joseph vẫn tỉnh bơ nói - cô có chuyện gì muốn nói với tôi sao ?

- Em em - cô ngượng ngùng

Joseph đứng thọc hay tay vô túi quần, mắt nhìn lơ đãng có vẻ như ko mấyquan tâm đến câu trả lời mà cô gái đứng trước mặt anh sắp sửa nói.Ariel đứng đằng xa cũng đang vểnh tai lên mà nghe

- Em em thích anh

Phải cố gắng lắm, Gia San mới có thể nói thành lời. Nói xong, mặt cônàng đỏ gay lên như trái cà chua, cô gúi gầm xuống đất ko dám ngẩn lênnhìn Joseph. Còn anh thì cũng phì cười trước thài độ của Gia San. Riêngvề Ariel, cô gần như chết sững khi nghe lời thú nhận của cô bạn đangđứng trước mặt Joseph.

Cô cảm thấy tim mình đau thắc một cách kỳ lạ. Trong lòng , cô thầm monganh sẽ lên tiếng từ chối cô gái ấy đi. Ariel ko thể nào lý giải nỗi cáicảm giác đang hiện hữu trong lòng cô. Bây giờ, cô gần như nghẹt thở đểchờ xem phản ứng của Joseph

- Cô là một cô gái rất dễ thương, nhưng tôi thật sự ko thể chấp nhận tình cảm của cô được - anh nhỏ giọng nói

- .tại sao ? - Gia San lặng người

- Vì trong lòng tôi đã có một bóng người ngự trị rồi , ko ai có thểthay thế vị trí của cô ấy trong lòng của tôi cả - anh bình thản nói

Những giọt nước mắt trong veo đang từ từ tuông rôi trên khuôn mặt khả ái của cô . Cô nghẹn ngào nói:

- Em .. có gì . ko bằng cô ấy hả ?

- Ý tôi ko phải vậy - Joseph khổ sở nói - cô rất tốt , nhưng trái tim tôi chỉ dành cho cô ấy mà thôi. Xin lỗi!

-

- Gia San , tôi tin chắc cô sẽ có thể tìm được cho mình mọi người còn tốt hơn tôi nữa - anh an ủi

- Cô gái đó là ai vậy ? - Gia San nấc lên từng tiếng hỏi - anh yêu cô ấy đến vậy sao ?

- Đó là một cô bé rất hậu đậu nhưng . cũng rất đáng yêu. Cô ấyđã lấy cắp tái tim của tôi ngay từ lần đầu gặp gỡ rồi -Anh nói mà ánh mắt hạnh phúc vô cùng - Nghĩ lại cũng nực cười thật !Môt người nổi tiếng ăn chơi như tôi chưa bao giờ yêu ai thật lòng vậymà .- anh lắc đầu cười nói - Nếu có ai hỏi tôi yêu cô ấy cỡ nàothì tôi có thể khẳng định là tôi yêu cô ấy hơn cả bản thân mình. Để bảovệ cô ấy mà bắt tôi phải hy sinh tính mạng này của mình tôi cũng chấpnhận

Joseph nói với một ánh mắt nghiêm nghị. Ariel đứng đó nghe mà lòng côhạnh phúc vô cùng. Đến giờ cô mới có thể xác định được mình yêu anh cỡnào. Cô đã bật khóc khi nghe anh nói. Cô muốn chạy ngay lại ôm chầm lấyanh nhưng .. Ariel vẫn chưa thực hiện được vì ..

Là người vợ sắp cưới của anh phải ko ? - Gia San nghi ngờ hỏi

- Uhm! - anh gật đầu xác nhận

- Anh em thật sự ko thể thay thế vị trí của cô ấy trong trái tim của anh sao ? - GS nhìn anh bằng ánh mắt khẩn thiết nhất

- Xin lỗi em ! Trái tim anh đã ko còn thuộc về anh nữa rồi - anh nói một câu như sét đánh ngang tai của Gia San

- Nhưng cô ta đâu có biết tình yêu của anh đâu

- Anh sẽ dùng cả tấm lòng chân thành nhất của mình để chứng minh cho côấy biết là anh yêu cô ấy đến nhường nào - anh nói một cách chắc nịt

Cô nàng ôm mặt khóc vụt chạy đi mất, để lại Joseph đứng đó nhìn theovới một cái nhìn thông cảm. Bỗng một tiếng nói quen thuộc vang lên saulưng làm anh giật mình quay phắt lại:

- Joseph -

Ariel ! Là Ariel đang đứng trước mặt anh. CÔ đang gọi tên anh bằng mộtgiọng nói ngọt ngào nhất. Trên môi cô nở một nụ cười mãn nguyện nhìnanh.

Joseph như ko còn tin vào mắt mình nữa. Anh đang còn lúng túng ko biết làm gì thì cô đã chạy vụt lại ôm chầm lấy anh.

- Joseph em .

Cô khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc nóng bỏng đang lăn dài trên márồi rớt xuống áo anh. Joseph mĩm cười vào siết chặt vòng tay ôm lấy cô.Cả hai cứ đứng như thế , anh vuốt ve cô an ủi. Chợt Ariel đẩy anh ra ,nhìn sâu vào mắt anh nói:

- Em .. xin lỗi .. em ko cố tình nghe chuyện của hai người đâu

- Ngốc quá ! - anh cốc yêu lên đầu cô

Ariel cười tươi hỏi anh:

- Những gì lúc nảy anh nói thì ko được nuốt lời đâu đó

- Nói ? Anh nói gì ? - Joseph giả ngây chọc cô

Cô lấy tay đấm thình thịch vào ngực anh. Nhưng Joseph đã nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô áp vào ngực mình nói:

- Nó đang đập loạn lên vì em đó !

Cô em thẹn nép vào người anh. Joseph vẫn tiếp tục nói:

- Vậy . em có chấp nhận nó hay ko?

Ariel khẽ gật đầu. Joseph mừng húm như bắt được vàng. Anh bế cô lên xoay vòng làm cô la chói lói:

- Joseph bỏ em xuống đi ! Em chóng mặt quá!

- Hura- anh hét lên

- Anh ko bỏ em xuống là em giận đó - cô chóng mặt quá òi nên nói

Quả thật, câu hù dọa của Ariel rất có công hiệu. Joseph lập tức thả cô xuống ngay. Anh nhìn cô nói:

- Em có biết anh chờ câu này lâu lắm rồi ko?

- Ko ! Anh ko nói lấy gì em biết - Ariel tinh nghịch nói

- Em ác lắm đó! Hành hạ trái tim của anh quá trời - anh vờ trách

- Hứ ! NẾu ko làm vậy sao biết được tấm lòng của anh chứ , đại công tử - cô cười cười nói

Rùi cả hai lại đứng lặng nhìn nhau. TRong ánh mắt họ giờ đây chỉ có mộtvùng trời toàn màu hồng, và hai trái tim đang cùng đập một nhịp. BỗngAriel hỏi nghiêm túc:

- Nếu ko vì em thì anh có chập nhận cô gái ấy ko?

- Ko - anh đáp một cách chắc chắn

- tại sao ? - cô mân mê cổ áo anh hỏi

- Vì anh chỉ có một trái tim nên ko thể nào dung chứa hai người được - anh ôm eo cô nói

Ariel nghe rất mùi tai. Cô như quên đi tất cả, trong mắt cô gì chỉ có một mình Joseph. Chợt cô hoảng hồn đẩy anh ra nói:

- Thôi rồi rồi tiêu rồi!

- CHuyện gì ? - anh cũng ngạc nhiên ko kém

- Em .. đã quên là ba người kia đang đợi em ở cổng trường mất rồi - Ariel gãi đầu cười nói

- Em đó ! Lúc nào cũng đãng trí hết à !- anh trách yêu

- Thôi em đi nhá - Gặp lại anh sau

CÔ bye anh rùi co giò chạy nhanh ra cổng. Nhưng hai người đâu hay làcảnh tình củm của hai người đã bị Nana , Rannie và Joe trông thấy.

Vì ba cô thấy Arile đi lâu quá nên mới đi tìm . Ai dè lại để các côthấy hai anh chị đang đóng phim tình củm Hàn Quốc ngay tại sântrường.Nên ba nàng đành rút êm. Trên đường đi đến cổng , Rannie nghingờ hỏi:

- Bà làm chuyện này hả Nana ?

- Đâu có ! Từ bữa giờ nhiều chuyện xảy ra quá lấy thời gian đâu mà tui làm - Nana lắc đầu lia lịa

- Vậy chẳng lẽ .. - Rannie ra vẻ suy ngẫm

- Chẳng với lẽ gì nữa , như vậy là quá tốt òi . Chúng ta ko cần phải mất công bày kế làm gì choa mệt - Nana xua tay nói

- Uhm !- hai người kia gật đầu cái rụp

- Way ! Đợi tui với - Ariel cố gắng chạy hết tốc lực của mình

Ba cô kia nhìn nhau nháy mắt rùi cùng cười một cách nham hiểm. Còn Ariel thì lòng vui phơi phới.

Vừa về tới nhà, bốn cô đã giật mình khithấy mí ông bà ngồi chần dần tại phòng khách. Trên mặt ai nấy đều tươinhư hoa, họ nhìn các cô nở một nụ cười hết sức nham hiểm. Bốn nàng cảmthấy sắp có chuyện chẳng lành nhưng cũng đành phải cười trừ hỏi:

- Ba mẹ sao tự nhiên kêu con về giờ này vậy? - Joe hỏi

- Mà sao lại xin nghỉ cho tụi con ? - Ariel hỏi tiếp

- Còn chuyện thiết kế là do ba mẹ bày ra sao tự nhiên bắt tụi con phải làm chứ ? - Rannie chen vào nói tiếp với vẻ mặt giận dỗi

- Đúng đó! Tụi con sẽ ko thiết kế đâu , tự nhiên phải ôm cục nợ vào thân à ! - Nana vểnh mỏ nói

Cứ thế, bốn cô tuông một tràng làm mí ông bà chóng cà mặt. Ông Chu bắt đầu hắn giọng nói:

- Sao ? Giờ tụi con ko chịu làm phải ko? Được thôi , vậy có ngon thì ramà giải thích với cái đám paparazi lắm chuyện ấy đi nhé! Đừng bắt mílão già này làm bình phong nữa

NGhe ông nói, bốn cô nàng xanh mặt. Mí nàng lắp bắp nói:

- Ba ba đừng .đừng có giỡn kiểu đó chứ ! - Nana nói

- Ai dư hơi đâu mà giỡn - ông Chu vẫn thản nhiên nói

- Nhưng có thiếu cha gì nhà thiết kế nổi tiếng mà ba ko chọn sao lại cứ nhắm vào tụi con mà chọn thế ? - Rannie phản kháng

- Tại thích - các ông bà cùng đồng thanh

Nana và Rannie nghe vậy nóng máu lắm nhưng họ đành nuốt cục tức vàobụng thôi chứ nào dám hó hé. Còn Ariel và Joe thì ko hề có những cử chỉhoặc lời nói phản kháng gì cả. Mí ông bà thấy thế khoái chí lắm

- Sao hả? Giờ làm hay ko? - ông Dương lên tiếng

- Dạ làm ! - hai cô tiu nghỉu nói

- À ! Nhưng sao tự nhiên ba mẹ lại gọi tụi con về gấp vậy ? - Ariel nhớ chực hỏi

- Cũng vì chuyện này nè ! Ba gọi mấy đứa về đây là để nói trong thờigian này mấy đứa có thể đến công ty để tìm chất liệu vải cũng như đểthuận tiện cho việc thiết kế đó mà ! - ông Lâm nói

- Thôi tụi con ở nhà làm cũng được òi ko cần đến công ty chi cho phiền phức đâu - Ariel nói

- Thế thì tùy tụi con. Nhưng nếu cần cái gì thì có thể đến kho hàng của công ty mà lấy - ông Lâm nói

- Tụi con biết òi - bốn cô đồng thanh

- Vậy thôi ba mẹ đi đây! Ráng mà làm cho tốt đi ! Chỉ có một tuần thôi đó - ông Chu phán một câu như sét đánh ngang tai các cô

- Sao lẹ vậy ? - bốn cô trố mắt hỏi

- Ừ ! Nên ráng mà làm nhá ! Nếu ko thì biết hậu quả ra sao rồi ha ! - ông Trần nháy mắt nói

Sau khi giáo huấn các cô xong, các ông bà cùng nhau bỏ ra về để lại cho mí cô nàng những quả bom có thể dẫn đến chết người.

Nana và Rannie thì nằm ngửa ra ghế sofa, ngước mặt lên trần nhà mà than:

- Trời ơi là trời ! - Nana như ức chế quá mức nên la lên

- Tại sao phải là con chứ ? - Rannie cũng nằm đó mà rên rỉ

Đột nhiên, Nana ngồi phắt dậy nhìn Ariel trừng trừng rùi nói với giọng hết sức đáng sợ:

- Ariel , nếu pà thương tui thì pà làm ơn chạy vào nhà bếp lấy con dao đến đây dùm tui đi (hehehe ss định làm gì ý nhỉ ?)

- Chi ? - Ariel nghệch mặt

- Tui thà tự tử còn sướng hơn , huhuhu - Nana mếu máo nói

- Trùi ! Vậy mà tui còn tưởng là gì ! - Joe và Ariel thở phào trước câu nói của Nana vì biết cô nàng ko bao dám chết như vậy đâu

- Hai pà sướng òi , cả hai đều yêu thương nhau. Còn tui ..hix hix hix - nói đến đâu Nana chợt thấy tủi thân

- Đúng đó ! Lấy người mà mình hem yêu . đau khổ lém .hai pà biết hem ? - Rannie cũng mè nheo theo (hehehe đừng noái

- Thui muh đừng khóc nữa mà !

Nói rồi Ariel và Joe ôm hai cô bạn của mình vào lòng muh an ủi.

- Tại hai pà hem biết thui chứ tui thấy Danson và Mike thật sự rất locho hai pà đó. Nhớ những lúc hai pà gặp nạn ko? Hai anh chàng đó đã losốt vó còn gì ? Mí bà hành người ta như thế còn muh gì nữa ? - Joe giảibày cho hai cô nàng bướng bỉnh nghe

- Uhm ! Lấy cũng được đi , nhưng khổ nỗi bi giờ trong đầu tui chẳng cólấy một tí chất xám nào sao muh thiết kế chứ ? - Nana nhăn nhó nói

- Vậy thì hơi gây rồi! Chỉ có một tuần thôi, nếu ko nhanh tay thì ko kịp đâu - Joe suy nghĩ nói

- Thì bởi - Nana và Rannie đồng thanh

Chợt mắt Ariel loé sáng lên, cô nhìn ba cô bạn hí hửng nói:

- Có rồi! Bi giờ chúng ta hãy tạm giải lao xả street tí đi. CHúng ta sẽđi shopping , mua một ít thứ cần thiết . Ko chừng đi về chúng ta sẽ cóý tưởng á !

- Ok

Ý tưởng của Ariel ngay lập tức đã được ba cô nàng nghiện mua sắm nàyđồng ý. Thế là bốn cô nàng ba chân bốn cẳng chạy lên lầu thay đồ rùiphóng xe lao thẳng đến khu trung tâm mua sắm lớn nhất Đài Loan (mí ssnhà ta điệu ghia)

Các cô nàng doạ hết cửa hàng này đến cửa hàng khác. Trên tay người nàongười nấy đều xách cả chục bịch đồ (quăng bom dữ we), thế mà họ cònchưa vừa lòng nữa chứ. Tất cả hàng khu mua sắm gần như bị bốn vị đạitiểu thư này dọn sạch.

Đến khu bán thức ăn, các cô bắt đầu tủa ra mua quà vặt. Đang đi thì ..

- BỘP

- Ui da ! - Rannie và Ariel đều bị té ngã xuống đất

- Chết cái mông của tui rồi ! - Rannie vừa xoa xoa mông vừa rên

- Chị ơi em xin lỗi nha !

Rannie và Ariel đến giờ mới ngẩn mặt lên xem thủ phạm là ai. Trước mặthai cô hiện giờ là hình ảnh của hai đứa bé hết sức dễ thương , một bétrai và một bé gái đang cúi gầm mặt xuống đất điệu bộ rất tội nghiệplàm hai cô dù đau nhưng cũng ko nỡ trách. Ariel đỡ cô bé gái lên phủiquần áo cho con bé và nói nhỏ nhẹ:

- Ko sao đâu ! Nhưng lần sao thì em nhớ cẩn thận nhé !

- Vậy .. vậy tụi em đi nha !

Vừa dứt lời, chưa kịp để cho hai cô phản ứng thì hai đứa bé đã chạy mất tiêu. Rannie ngơ ngác nói:

- Tụi tụi nó làm gì mà chạy như bị ma đuổi vậy ?

Ariel nhún vai tỏ ý ko biết. Nhưng rồi hai cô nàng lại tiếp tục hành trình mua sắm của mình. Đến khi chán chê thì

- Về chưa mí pà ? Tui mỏi chân quá òi ! - Rannie xoa chân hỏi

- Uhm ! Về thôi , chúng ta mà ở đây nữa chắc ngày mai cái trung tâm nay treo biển đóng cửa vì hết hàng bán quá - Ariel chọc

Thế là bốn cô đi ra tính tiền, giữa đường chợt ..

- Á ! Tui quên mua dây ruy băng rồi , còn những hạt cườm nữa ! Đúng là đoảng thật - Nana vỗ trán nói

- Vậy pà vào lấy lẹ đi rồi ra tụi tui ở quầy tình tiền đợi pà ! Tui mỏi chân quá đi hết nổi òi - Rannie đề nghị

- Ok

Rồi Nana phải trở ngược vào trong . Còn ba cô thì ra quầy tính tiềntrước. Sau một hồi chật vật xếp hàng, cuối cùng cũng tới lượt các cô.Cô tiếp viên bấm máy đến mỏi nhừ cả hai tay mà đồ thì vẫn chưa tínhxong (chứng tỏ trình độ mua đồ của mí ss we ghê)

- Má ơi lâu wa ! - Joe quệt mồ hôi trên trán nói

- Ai bảo mua cho nhiều chi rùi than - Ariel chơi một câu

- Bà nói cũng phải nghĩ lại nhá ! Bà cũng chẳng hơn gì tui choa mấy đâu - Joe đốp chát lại

- Thui mệt hai pà quá à ! - Rannie nạt ngang để cắt đứt cuộc đấu khẩu của hai con bạn

- Làm ơn 126700000 ạ !

Tiếng cô tiếp viên vang lên dập tắt cái không khí đang nóng hừng hựclúc này. Rannie lầm bầm móc ví ra trong giỏ xách ra thì cô mới pháthiện .

- Chết rồi ! Ví của tui ..bị mất rồi!

Ariel và Joe há hốc nhìn sững con bạn. Cả hai như ko tin những gì mình đang nghe

- Cái gì? Mất ví ? Bà đừng có giỡn với tui nha Rannie - Joe trợn mắt nói

- Bà tìm kĩ chưa hả ? - Ariel lo lắng hỏi

- Nè ! Bà ko tin thì thử coi đi tui gạt hai bà làm gì ?

Vừa nói cô vừa đưa túi cho Ariel và Joe xem lại. Quả thật chiếc ví hàng hiệu của Rannie đã ko cánh mà bay . Ariel phẩy tay nói:

- Thui để tui tra cho!

Cô định thò tay vào giỏ nhưng chưa đầy ba giây thì ..

- Ví ..ví .của tui cũng mất tiêu òi

- Hả ? - lần này là Rannie và Joe cùng đồng thanh

- Sao lại như vậy? - Rannie kinh ngạc tột độ

Rùi ko hẹn mà cùng lúc Rannie và Ariel hét lên:

- Hai đứa em ban nãy

- Chết rồi vậy tính sao ? Đường đường là đại tiểu thư mà mua đồ ko có tiền trả thì .- Joe xanh mặt nói

Ngay lập tức hai cô cùng chiếu tia nhìn sang Joe như chờ đợi. Biết được ý nghĩ của hai con bạn, Joe khổ sở nói:

- Ban nảy đi gấp quá tui đâu có mang ví theo , tui còn định bảo mí bà trả dùm về tui trả lại nữa muh

Bi giờ thì ba cô thật sự xanhh mặt, tay chân bủn rủn rùi đấy. Còn côtiếp viên thì mặt hầm hầm nhìn ba cô gái lắm chuyện này bằng một ánhmắt khó chịu. Cô ta cất tiếng nói

- Nếu các vị ko thể thanh toán được thì làm ơn nhường chổ cho người khác dùm!

- Dĩ nhiên là trả rồi - ba cô đồng thanh nạt lại

Cô tiếp viên khiếp vía vội im bặt. Rannie đành bảo Ariel gọi điện kêu cứu tinh

- Alo ! Là em . Tụi em đang gặp rắc rối đây , các anh đến nhanh nha!

-

- Là ở khu trung tâm mà lần đầu mình gặp nhau đó, tại quầy tính tiền

- ..

- Ok

Ariel vừa cúp máy thì Rannie và Joe nhào tới hỏi:

- Sao rồi ?

- Anh ấy nói năm phút nửa sẽ đến

Quả thật như lời cô đã nói, năm phút sau, bốn anh đã lật đật chạy nhưbay đến chổ các cô. Nhìn thấy các cô ko sao thì lòng mí anh mới nhẹnhỏm một tí. Joseph nắm tay Ariel lo lắng hỏi:

- Em ko sao chứ ?

- Em ko sao - cô cười nói - nhưng . họ thì có sao đó

Cô vừa nói vừa chỉ ra phía sau mình. Tất cả mọi người đều đang nhìn bốnanh ko chớp mắt. Họ đứng đờ người ra mà nhìn y hệt như tượng đá. Mattko hiểu gì cả nên lên tiếng hỏi người yêu:

- Chuyện gì vậy em ?

- Bọn em bị mất ví rồi nên .. - Joe nói đến đây thì cũng im re luôn

Nhưng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra choa mí nàng. Các anh mỉm cười nói:

- Anh hiểu và cũng biết bi giờ nên làm gì rồi !

Nói xong, bốn anh đến chỗ thu nhân và cất tiếng hỏi:

- Của bạn gái tui bao nhiêu ? - Joseph vừa hỏi vừa khuyến mãi cho một nụ cười rạng ngời mà ko chói lóa

Nhưng đợi mãi mà anh vẫn ko thấy phản ứng gì từ cô tiếp viên. Josephnhìn lên thì thấy ..cô ta đang nhìn anh lom lom như thể sinhvật lạ. Anh cảm thấy khó chịu nên hỏi lại:

- Của tôi bao nhiêu?

Nghe anh gắt lên , cô ta mới giật mình lúng túng nói:

- Dạ ..dạ là 123000000

- Ủa? ko phải là 126700000 sao? - ba cô trố mắt hỏi

- Á .. à xin lỗi . tôi .. nhầm là là 126700000

Cô ta vừa nói vừa lụp chụp đưa hóa đơn cho Joseph . Anh chìa ra trướcmặt cô ta cả mí chục tờ 1000000 nhìn mà lóe cả mắt (hixhixhix nhà giàucóa khác).

Sau khi thanh toán xong, anh nói với Ariel:

- Em đó ! Lúc nào cũng vụng về thế à ?

- Em . đâu có muốn đâu .tại .hixhix - Ariel gần sắp khóc

- Thui thui em cho anh xin đi , làm ơn đừng khóc mà ! Anh sợ nhất là thấy em khóc đó - Joseph hoảng hồn nói

- Xem bộ các anh có sức hút dữ ha ! - RAnnie mỉa mai Mike

- Chứ sao ! - anh vênh mặt lên nói

- Hứ ! Chỉ với đám con gái đó thôi chứ với tui thì No way - Rannie ko vừa đáp trả

- Cô ..- MIke tức xì khói

- Thôi đừng cãi nữa. Mà Nana đâu rồi? - Danson nhìn dáo dát hỏi

- Bả còn quên mua một vái thứ nên vẫn còn ở trỏng đó - Joe vừa nói vừa chỉ vào trong

Đột nhiên

RENG ..RENG .RENG .. ..

Tiếng cói báo động cháy vang lên . Tất cả mọi người tỏng khu trung tâmquáng quàng đổ xô chạy ra như bày ong vỡ tổ. Người này chen lấn ngườikia , ai cũng muốn thoát ra ngoài cả.

- Chết rồi ! Nana còn ở trong đó - Ariel xanh mặt nói

- Hả ? - cả đám giật mình

Ko cần suy nghĩ, Danson cắm đầu, cắm cổ chạy vào trong bất chấp tiếng gọi ngăn cản của mọi người

- Danson Nguy hiểm đó-

Anh ko hề nghe mà bỏ ngoài tai tất cả. Trong lòng anh giờ còn nóng honlửa. Anh thật sự rất sợ Nana có chuyện vì anh .anh biết anh kothể nào mất cô được

Nana đang cho cuộc dây ruy băng vào túi thìnghe chuông báo cháy. Cho lập tức bỏ chạy nhưng người quá đông , họchen lấn , xô đẩy nhau và Nana đã bị xô té. Chân Nana bị va vào chân kệlàm cô đau buốt. Dù cố gắng cách mấy cô cũng ko tài nào nhấc chân lênđược huống hồ là đứng dậy để đi. Bi giờ Nana thật sự rất sợ, cô hy vọngcó ai đó vào cứu mình ra nhưng cô biết bi giờ đang lúcnguy hiểm làm gì có ai mà can đảm liều mình xông vào đây chứ. Nên Nanađành nuốt nước mắt để cố mà đứng lên, tự mình cứu mình thôi.

Còn Danson thì chạy tìm hết tầng này đến tầng khác. Vừa chạy mà anh vừa gọi to tên cô:

- Nana ..Nana .em đang ở đâu hả? em trả lời anh đi có được ko????????

Cứ thế, anh vừa đi vừa kêu y hệt như một người điên nhưng là một người điên dễ thương vô cùng.

Nana cố gắng lắm đã đi được tới tầng hai. Quả thật bi giờ cô gần nhưkiệt sức lắm òi. Chân vừa đau vừa sưng còn bụng thì đói rã rời. Cô lầmbầm nói:

- Nếu bây giờ ai mà cứu được tôi thì tôi sẽ lấy người đó-

Bỗng

- Ko ngờ em đồng ý lấy anh nhanh vậy à?

Tiếng nói quen thuộc phát ra từ phía sau làm Nana giật mình quay lại.Danson đang đứng đó mỉm cười tinh ranh nhìn cô. Biết những gì mình nóiđã được anh nghe nên cô xấu hổ muốn chết nhưng điều làm cô ngạc nhiênnhất là tại soa anh lại có mặt lúc này?Danson tủm tỉm nói:

- Những gì em vừa nói ko được - nói đến đây, sắc mặt của anh chợt biến đổi, anh hét lên - Nana coi chừng-

Rồi anh lao người đến chỗ cô. Ba phút sau .

- BỤP ..BỤP .BỤP ..

Những chiếc thùng giấy chứa đồ từ trên kệ rơi xuống . Có lẽ ban nãy doxô đẩy nên mới thế. Nana nằm đó nhắm mắt khít rịt cô hem hiểu chuyện gìđang xảy ra, chỉ biết hình như có cái gì đó đang rơi xuống nơi cô đangđứng nhưng .sao cô lại ko cảm thấy đau . Nana bắt đầu mở mắtra thì thấy .. Danson đang nằm đè lên người cô. Phía trên là nhữngchiếc thùng đang đè lên người anh. CÔ kinh hồn vội lồm cồm ngồi dậy vàđẩy mấy cái thùng quái quỷ đ1o ra khỏi người anh. Danson ngồi dậy nhưngxem ra hình như anh đã bị thương

- Danson anh anh .chảy máu rồi

Vừa nói Nana vừa chỉ vết thương trên cánh tay anh đang chảy máu ròngròng. Mặc dù rất đau nhưng để Nana an lòng nên anh mỉm cười nói:

- Vết thương nhỏ thôi mà ko sao đâu!

Cô ko nói gì chỉ nhìn anh mà nước mắt lưng tròng. Danson cười cười nói:

- Anh ko sao thật mà!

- Vết thương như vậy mà nói ko sao .anh có phải là đồ ngốc hay ko hả ? - nói đến đây Nana chợt oà khóc

- Sao lại hành động ngốc nghếch như vậy? Anh có biết nguy hiểm lắm hayko? Sao cứ phải làm cho người ta lo anh mới vui hay sao? - Nana vừakhóc vừa đánh vào người anh thình thịch

Danson ngớ người ngồi nghe. Nhưng trong lòng anh cảm thấy ấm áp vô cùngvì anh biết có lo lắng cho anh Nana mới nói thế. Danson ôm chầm cô vàolòng nói:

- Nín đi , anh ko sao đâu mà ! Em mà khóc nữa là vết thương của anh nặng hơn đó

- ANh còn nói nữa - cô lườm anh - nếu như ban nãy anh xảy ra chuyện gì thì

- Chẳng phải bây giờ đang vẫn đang ở trước mặt em hay sao? Thui mà đừng có mè nheo nữa - anh ngắt ngang lời cô

- Anh .anh thật là ngốc mà - cô ko biết nói gì hơn đành mắng yêu anh

- Ừa anh ngốc , nhưng miễn thấy em bình an là anh vui rồi! - anh nhéo mũi cô nói

- Hứ

- Mà .có thật em chịu lấy anh hông ? - Danson ranh mãnh nhắc lại

- Em .em ..

Nana còn lúng túng trước câu hỏi của Danson thì ..mặt anh từ từcuối xuống tìm môi cô. Và ..một nụ hôn ngọt ngào đã được đặt vàođôi môi đỏ mọng của cô. Ban đầu, Nana còn sững sờ nhưng sau đó cô cũngvụng về vòng tay ra sau cô anh và nhón chân đáp trả lại cho anh.

Đúng lúc đó, những vòi nước chữa cháy trên trần đều được phun ra. Khungcảnh bây giờ vừa lãng mạn vừa làm tăng thêm phần thôi thúc cho tình yêucủa Danson và Nana. Dưới làn nước mát lạnh đó có một đôi tình nhân đanghôn nhau say đắm.

Bên ngoài, mọi người đang lo sốt vó. Ai nấy đều như đang ngồi trên đống lửa.

- Sao lâu vậy? - Ariel cứ nhìn chằm chằm vào bên trong

- Ko biết Danson có cứu được Nana ko nữa ? - Rannie lóng ngóng

- Yên tâm đi ! Nhất định sẽ cứu được mà - Mike trấn an mọi người

- Biết vậy ban nãy em ko cho bả trả vào lần nửa thì đâu có chuyện gì xảy ra - Ariel tự trách

- Em à chuyện này cũng đâu ai muốn - Joseph vỗ về Ariel

- Nhìn kìa ..họ ra rồi kìa - Matt mừng rỡ reo lên

Cả đám nhìn theo hướng anh chỉ thì thấy Danson đang bế Nana chạy ra.Mình mẩy cả hai ướt như chuột lột. Mọi người ôm nhau mừng rỡ.

- Nana bà ko sao thì tốt quá, làm tụi tui sợ muốn chết à - Joe nói

- Hì hì hì - Nana le lưỡi ra cười

- Ủa nhưng mà nói cháy mà sao hem thấy khói gì hết trơn vậy ta ? - Rannie thắc mắc

Cô nhắc làm mọi người mới sực nhớ . Hình như nảy giờ ko thấy một tíkhói nào bốc lên gì hết trơn mà đội cứu hỏa cũng chẳng đến. Đang cònmiên man suy nghĩ thì nghe:

- Trời ơi ! Thì ra đứa nào chơi ác , đập vỡ chuông báo cháy , làm mọi người tưởng có hỏa hoạn chạy hông kịp

- Đúng là ác ôn mà !- người đi đường thứ hai nói

Cả bọn cùng nhìn nhau cười khùng khục. Vậy mà cứ ngỡ cháy thiệt làmchạy thục màng vậy mới ghê chứ! Nhưng cũng nhớ nó mà có một cặp yêunhau đã tìm đến được nhau. Rồi mọi người kéo nhau về nhà Danson

Nana lăng xăng mang thùng thuốc ra băng vết thương lại cho Danson. Độngtác hệt như một y tá chuyên nghiệp. Thấy có vẽ hai người cần có mộtkhông gian riêng tư nên:

- Joseph à ! Em muốn lấy số đo của anh. Mình lên lầu đi nhá!

- uhm

Cặp Joseph nói xong rùi chuồn lẹn lên lầu. Còn Matt và Joe thì

- Matt anh lên giúp em cái này với

Rồi Rannie cũng nháy mắt ra hiệu cho Mike. Cặp đôi khắc khẩu này cũng nhanh chóng rút quân về phòng trong sự im lặng.

Giờ đây, trong căn phòng khách rộn thênh thang này chỉ còn có Danson vàNana. Cả hai ngồi nhìn nhau ko chớp. Trong ánh mắt đó ta có thể nhìnthấy được lửa tình yêu đang bừng cháy. Nana chợt nhào người tới ôm lấyDanson nhỏ giọng nói:

- Hứa với em đi ! Lần sau đừng làm những chuyện dại dột như vậy nữa.

- Ừ anh hứa mà ! - anh dịu dàng nói

- Ban nãy anh làm em sợ chết khiếp , lần sau mà còn như vậy nữa thì đừng trách em - cô phụng phịu nói

- .- Danson ko nói mà anh đang nghe nhịp tim mình thổn thức theo từng lời trách cứ của cô

- Hứ cho nhiều vô đi rồi mai mốt quên - cô nói

- Anh biết rồi mà nói hoài. ANh cũng ko muốn em trẻ vậy mà làm góa phụ sớm đâu , đừng lo - anh chọc cô

- Anh .- cô lườm anh mộ cái sắc lẻm

- Bé con ! Em nói nữa làm sao .anh hôn được em hả?

Danson lém lĩnh nói rùi từ từ đặ lên môi Nana một nụ hôn thứ hai củatình yêu. Nụ hôn của sự chờ đợi, của sự trách cứ, nhớ thương và củatình đầu trong sáng

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Sau vụ việc xảy ra, các cô đã tìm được cho mình nguồn cảm hứng để thiếtkế. Cặp nào cũng đang hì hục hoàn thành trang phục cưới cho mình. Nanavà Danson thì tình cảm ngọt còn hơn mí đường. Có lẽ sau tai nạn này, cảhai đã học được cách trân trọng người mình yêu rồi nhỉ?

- Danson em thấy hình như cái này nó còn thiếu thiếu cài á

Nana đi vòng quanh chiếc áo cưới ngắm nghía rồi nói.

- Uhm ! Anh cũng cảm thấy vậy đó - anh ngắm chiếc áo chằm chằm rồi xoa cằm nói

Cả hai cứ đi đi lại lại xăm xoi nó, rùi vò đâu bức tai muh suy nghĩ.Hai người dù ngắm ngang, ngắm dọc vẫn ko thể tìm được đáp án là gì.Bỗng

- Á ! Anh nghĩ ra cái này - Danson la lên làm Nana giật mình

Nói rồi , anh chạy nhanh ra ngoài, độ năm phút sau, anh trở về trên tayvà một sợi dây dài bằng bạc có đường kính cỡ 1cm với vẻ mặt hớn hở.Nana khó hiểu hỏi:

- ANh lấy cái này làm gì?

- Em chờ một chút!

Anh nháy mắt với cô cười một cách khoái chí . Danson đem sợi dây vòngra sau chiếc váy y như dây nịt. Nhưng anh ko thấy thật sát mà để nó xềxệ xuống và phần dây dài còn dư Danson để thòng xuống . Bây giờ nhìnchiếc váy rất khác so với lúc nảy. Giờ trông nó dịu dàng và nữ tínhlắm. Nana búng tay cái chóc nói:

- Good ! Sao nảy giờ em ko nghĩ ra vậy ta. Danson anh giỏi thật đó nha

- Hihihi dĩ nhiên , như vậy mới xứng là ông xã em chứ - Danson cười tươi nói

- Hay là anh đổi ngành đi , em thấy anh mà làm nhà thiết kế ko chừng còn nổi hơn em á! - Nana chọc

- Thui thui cho anh xin đi! Anh hem có hứng với ba cái vụ đó đâu - Danson lắc đầu lia lịa

- Hahahaha

Nana phá ra cười ngặt nghẽo làm Danson cũng phải cười theo. Căn phònglàm việc của hai người tràn ngập tiếng cười rộn rã. Còn bên Matt và Joethế nào? Đôi này có vẻ yên ổn nhất nhỉ?

- Matt anh thử xem vừa chưa ?

Joe vừa nói vừa đem chiếc áo vest ướm lên người anh. Cô nghiêm đầu ngắm nghía rùi tự cười một mình làm Matt khó hiểu

- Em đang cười cái gì vậy ?

- Hem cóa gì! Chỉ thấy anh mặc vest lên trông cũng bảnh lắm chứ!

- Đương nhiên rồi, anh mà ! - Matt tự hào nói

- Xí ! Nhưng nếu ko có người thiế kế áo đẹp thì làm gì có chuyện ngườimặc đẹp chứ! - Joe nói như một gáo nước lạng tạt vào mặt anh , làm anhquên một cục

- Em lúc nào cũng thích nói shock anh vậy ? - Matt bùn bùn nói

- Hihihihihi, vì em thích thấy vẻ mặt tiu nghỉu của anh khi bị rớt từ trên trời xuống - Joe cười cười nói

- Em ác lắm - anh làm ra vẻ tội nghiệp

- Thui , đừng giận em nữa muh

Joe nói rồi liền vòng tay ôm lấy tay anh năn nỉ. Matt mỗi lần mà thấyJoe như thế thì dù có giận cách mấy anh cũng xiu lòng ngay. Bởi thế,anh làm sao có thể ko yêu cô được chứ nhất là khi Joe lại dễ thương nhưvậy muh.

Cặp đôi của Joseph và Ariel là ít nói nhất mà cũng là cặp tình củmnhất.Ariel vừa cắt vải vừa ngước lên mĩm cười nhìn Joseph bằng ánh mắtđầy yêu thương.

- Anh có mệt thì đi nghỉ trước đi! Để em làm cho

Joseph đang ngồi trên ghế ngắm Ariel làm việc nghe vậy anh đứng lên đi vòng ra sau Ariel và ôm cô vào lòng nói:

- Anh ko mệt đâu. Em làm vất vả vậy sao anh có thể đi nghỉ được chứ!

Ariel xoay người lại , ôm anh nói nhỏ:

- Em ko sao đâu! Gần sắp tới ngày rồi nếu ko nhanh thì sẽ ko kịp đâu. Anh đi ngủ trước đi!

Joseph xót xa nhìn Ariel. Mấy ngày nay cô đã vất vả với ba cái vụ nàylắm rồi. Nhìn cô trông ốm hẳn và cũng ko còn tươi tỉnh như thường ngàynữa. Điều đó làm cho Joseph cảm thấy đau vô cùng. Anh cảm thấy tự tráchmình vô cùng vì ko thể giúp gì được cho cô cả. Joseph nhìn sâu vào mắtcô nói với giọng tự trách:

- Tiếc là anh ko giúp gì được cho em cả

- Anh đã giúp em nhiều rồi! Nếu mấy ngày nay ko có anh bên cạnh em cổvũ , động viên em có lẽ em đã gục mất rồi - cô cười nhẹ nói

- Hay là đã anh ở lại phụ em mấy việc lặt vặt nha . Ok? - Joseph đề nghị

- Uhm - cô tươi cười gật đầu

Rồi cả hai vui vẻ cùng nhau hoàn thành phần việc còn lại cho kịp thờihạn. Không gian thật ấm cùng làm cho họ cảm thấy mọi mệt mỏi dường nhưtan biến mà thay vào đó là sự hăn say, năng nổ. Thời gian cũng vì vậymà chạy nhanh hơn thì phải?

Trong bốn đôi thì đôi khắc khẩu và thường xuyên cãi nhau nhất chắc cólẽ là đôi của Mike và Rannie. Ko hiểu nổi hai người này kiếp trước cóthù với nhau hay sao mà giờ phút nào cũng thấy cãi, cãi ko mệt mỏi, cãiko ngừng nghỉ

- Way ! Anh đang làm cái gì vậy ?

Rannie đang chỉnh sửa lại chếc váy cưới thì giật mình khi thấy Mikeđang cầm cây kéo định cắt cái gì đó. Cô vội vàng phóng tới chỗ anhchàng và giật phắt cây kéo từ trong tay Mike ra mà mắt nhìn anh nhưmuốn ăn tươi nuốt sống. ANh chàng ngơ ngắc giương đôi mắt nai to tròonhìn cô

- Anh đang làm cái gì vậy hả? - Rannie quắc mắt hỏi

- tôi thấy mấy cái này nó tua tủa kì kì làm sao á nên .- Mike vừa nói vừa chỉ vào cái quần của mình

- Nên định cắt bỏ chứ gì - rannie khoanh tay trước ngực nói hộ phần saudùm anh . Rồi bỗng nhiên khuôn mặt cô biến dạng trông đáng sợ vô cùng -anh có điên ko hả? đúng là lúa mà - cô ngửa mặt lên than trời

- Uhm ! Nhưng sao cô lại nói tui lúa hả? Tui được mệnh danh là công tử mode đó nha! - Mike giương giương tự đắc

cách điệu trong thiết kế hay ko hả? Nó được làm dựa vào một phần cátính của anh đó. Tôi đã mất hai ngày để thiết kế ra nó vậy mà anh suýttí nữa vì cái sự lúa chết tiệt của mình xém tí là hủy hết tâm huyếtcủa tôi.

Cô nói một tràng làm Mike nghe đến đờ mặt. Anh ko nghĩ là cô đã mất haingày trời mới có thể nghĩ ra nó. Vậy mà anh đã xém phá hoại hết nhữngcố gắng , khổ cực của cô trong những ngày qua. Mike nhìn cô bằng ánhmắt biết lỗi

- Trời ơi ! Sao tôi lại có thể lấy anh chứ ! - cô ôm đầu than

- Rannie à cho anh xin lỗi đi ! Anh ko biết em đã cực khổ như vậy - Mike nói với giọng buồn hiu

Rannie nhìn vẻ mặt của Mike bây giờ trông thậy tội nghiệp. Dù đang rấtgiận và rất bực mình nhưng cô cũng ko nỡ tránh mắng anh thêm. Ranniengồi phịch xuống ghế, thở ra nói với giọng mệt mỏi:

- Thôi bỏ đi! Dù sao anh cũng chưa làm gì!

- Vậy em tha lỗi cho anh hả ? - Mike vui ra mặt

- Nhưng lần sau muốn gì thì nói với tui một tiếng trước đã - Rannie bóp bóp cổ của mình nói một cách mệt mỏi

- Ok - Mike cười toa toét , rồi anh chợt hỏi - em mệt lắm hả ?

- Uhm

- Để anh mát xa cho

Nói rồi Mike nhào tới xoa bóp cổ, xoa bóp vai Rannie mà ko cần biết làcô đồng ý hay ko. Do quá mệt nên Rannie đã ngủ gục hồi nào ko hay. Mikenhìn cô xót xa, rồi bế cô đặt lên giường , nhẹ nhàng đắp chăn choRannie.Còn anh, anh ko ngủ mà ngồi đó ngắm nhìn Rannie một cách say sưa.

Trải qua những ngày làm việc mệt mỏi , cuối cùng ngày mà mọi người đềumong đợi cũng đã đến. Hôm nay, bốn cô nàng phải dậy rất sớm để trangđiểm , làm tóc . Nhưng cả bốn người đều ko giấu nỗi vẻ hớn hở và hồihộp của mình. Các cô được trang điểm rất lộng lẫy và mặc trên mìnhnhững chiếc áo cưới do chính tay mình thiết kế ra cả bốn thấy hạnh phúcvô cùng.

Các cô gái ngồi trong phòng dợi muh hồi hộp quá trời. Joe đứng ngồi ko yên cứ đi tời đi lui làm ba người kia muốn hoa cả mắt

- Bà ngồi yên dùm tui được ko? - Nana chống tay lên trán nói

- Tui run quá bà ơi - Joe vẫn ko chịu ngồi xuống

- hahaha ..Joe nhà ta mà cũng biết sợ hả?- Rannie cười ngất lên

Rannie tuy miệng cười như vậy thôi chứ thật ra chính cô cũng có hơn gìJoe đâu. Tuy ko ưa Mike cho lắm nhưng khi nghĩ tới sẽ cùng anh taytrong tay

bước lên giáo đường thì trống ngực cô đã đập thình thịch rồi.Joe lườm Rannie một cái rùi ngồi xuống ghế nói:

- Tại lần đầu làm cô dâu chứ bộ.Bà cũng có hơn gì tui đâu mà làm bộ hoài

- Bà ..-cô bị Joe nói trúng tim đen nên cứng họng

- thôi hai người làm ơn đi. Đây là giờ phút nào rồi mà còn cãi? - Nana quay sang nói với giọng bực mình

Đúng lúc đó thì

- CẠCH-

Cánh cửa của phòng chờ được mở ra. Các ông bố bước vào với nụ cười rạng rỡ trên môi.

- Tới giờ rồi đó! - ông Chu nói

- Vậy ..vậy - Ariel bắt đầu lúng túng

- Đi thôi nào con gái

Nói rồi,các ông bố quàng tay con gái dắt ra lễ đường. Ngoài kia,bốn anhđang nóng lòng muốn xem mặt cô dâu của mình như thế nào.

Khi các cô được cha dẫn ra,cả khán phòng gần như ngộp thở mà theo dõitừng bước chân của họ. Bốn nàng tuy miệng cười nhưng tay chân đang runlên bần bật. Đây là ngày trọng đại trong đời người hỏi ai mà ko lo chứ?

Còn các anh thì sao? Bốn anh đứng như hóa đá khi thấy các cô xinh đẹplộng lẫy trong chiếc váy cưới sang trọng. Đang còn mơ màng thì các anhnghe:

- Ba giao con gái cưng của mình cho con nhé ! Hãy chăm sóc nó đàng hoàng

Nói xong,các ông trao tay cô con gái yêu của mình cho bốn anh.

Và giờ phút thiêng liêng đã đến. Ông mục sư bắt đầu tiến hành công việccao cả của mình là chứng giám cho tình yêu của những đôi trai gái đanghiện diện tại đây. Ông ta bắt đầu đọc một tràng:

- Các chú rễ (khỏi viết chắc mí bạn cũng biết òi ha)

- Con đồng ý -bốn anh đồng thanh hô to

- Còn các cô dâu cho dù giàu sang,bệnh tật ..

- Con đồng ý - ba cô kia trả lời duy chỉ có mình Rannie là hem đáp

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cô như thể sinh vật lạ. Rannie vẫn dửngdưng còn Mike thì mặt tái méc.Anh chàng nhìn cô lom lom, muh hem biếtcô nàng này đang giở trò gì nữa đây

- Nè pà sao vậy?-ba người kia thúc vào người Rannie lo lắng hỏi

- .

Ông mục sư nóng lòng hỏi:

- Còn con có đồng ý ko?

- ..-Rannie nhìn sang Mike,mặt anh chàng giờ đây như bánh bao chiều - phải ở với nhau cho dù khó khăn, bệnh tật á?

- Đúng vậy, con có bằng lòng ko? - ông mục sư gật đầu xác nhận

- Con .con đồng ý - cô nhỏ giọng nói

Tất cả mọi người trong khán phòng thở ra nhẹ nhỏm. Mike cũng suýt húhồn vì cô.Rannie cũng ko hiểu sao mình lại sao lại đồng ý nữa . Sauđó,chú rể trao cho cô dâu những nụ hôn ngọt ngào trong những tràng vỗtay nhiệt liệt của mọi người.

Cuối buổi lễ là chương trình hưởng tuần trăng mật của những đôi vợchồng mới cưới này. Và nơi dừng chân đầu tiên đó chính là Pháp với thủđô Paris hoa lệ

Vừa lên máy bay chưa đầy nửa tiếng, mấy cônàng đã nằm lăn ra ngủ ngon lành. Còn bốn anh thì đương nhiên là phảilàm cái gối bất đắc dĩ cho các nàng.Dù có ê ẩm đi nữa thì chẳng aidám phàn nàn lời nào. Má ngược lại họ còn cảm thấy vui nữa kìa. Chuyếnđi này hứa hẹn nhiều điều thú vị lắm đây.

Trở lại với Beatrice, sau khi tiễn mấy đứa em yêu của mình đi . Cô đãquay trở lại công ty, bắt đầu một ngày làm việc đầy căng thẳng củamình. Nhưng trong đầu cô, hình ảnh buổi hôn lễ vẫn còn chập chờn vâylấy cả tâm trí cô.

- Ko biết bao giờ mình mới được như vậy nhỉ?

Nói rồi Beatrice khẽ mĩm cười. Nhưng sau đó, cô cũng lắc mạnh đầu cố xua nhanh cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu mình

- Cộc cộc ..cộc

Tiếng gõ cửa vang lên ngăn ko cho ý nghĩ của cô tiếp tục được thêu dệt

- Vào đi!

Người bước vào ko ai khác đó chính là Dylan. Vừa vào anh đã nở vớiBeatrice một nụ cười tươi rói có thể làm chết người. Nhưng đối vớiBeatrice thì ko thể nào cả vì trong lòng cô còn có một người quan trọnghơn nhiều. Cô ngẩn lên hỏi:

- Anh đến có gì ko?

- À ! Anh đến đưa em bản kế hoạch đây

Nói rồi, anh đưa tập hồ sơ cho Beatrice. Cô cầm lấy và từ tốn mở raxem. Lướt mắt một lượt, rồi đóng sấp hồ sơ lại ngước lên nhìn anh cườihài lòng.

- Làm rất tốt! Quả là tôi nhìn ko sai mà, anh có thể làm được mà!

Dylan ko nói gì mà chỉ nhìn Beatrice cười cười. Ánh mắt anh nhìnBeatrice như bị thôi miên và ko tài nào rời mắt khỏi những hành độngcủa cô được, Điều đó chính anh cũng ko thể nào giải thích được. Nhưnganh chỉ biết, khi ở bên cạng cô , anh có một cảm giác rất lạ, rất muốnbảo vệ , chăm sóc cô.

Beatrice cảm thấy nóng mặt trước ánh nhìn quá là nồng nàn của anh. Dùcó muốn tránh nhưng cũng chẳng có chỗ nào để cô tránh được. Beattricecố lãng sang chuyện khác:

- Người mẫu đại diện cho sản phẩm anh tìm được chưa?

- Vẫn chưa tìm được người thích hợp làm đại diện cho sản phẩm mới của chúng ta

- Vậy à ? - Beatrice suy nghĩ - được em biết rồi

- Chút trưa em rảnh chứ ? Chúng ta ..

- Chút trưa em còn giải quyết đống công việc này nữa. Sorry anh nha! -Beatrice chặn đầu Dylan trước vì biết anh muốn nói gì nên cô từ chốimột cách tế nhị

Còn Dylan thì hụt hẫng khi bị Beatrice từ chối nhưng anh vẫn nở nụ cười gượng gạo

- Ko sao , lần khác vậy!

- Uhm - cô cười

Rồi Dylan lầm lũi đi ra ngoài. Beatrice bây giờ mới thở phào nhẹ nhỏm.Thật ra cô biết rõ tình cảm của Dylan chứ. Vì cô vốn là một cô gáithông minh và nhạy bén thì những chuyện như vậy đâu có che mắt được cô.Nhưng đối với Beatrice , cô chỉ xem Dylan như một người bạn, người anhmà thôi. Cô ko hề có ý nghĩ sẽ cùng với anh vượt qua mức tình bạn.Beatrice nhún vai một cái rồi lại tiếp tục công việc của mình

Còn Dylan vừa bước ra khỏi phòng Beatrice thì anh đã đụng mặt Ady. Cô nàng vừa thấy anh thì hớn hở chạy lại :

- Dylan! Thật trùng hợp lại gặp anh ở đây (trùi ui công ty cóa bao nhiêu đâu muh hem gặp)

-

- Chút trưa em với anh đi dùng cơm nhá! - cô vui vẻ đề nghị

- Chút trưa anh bận rồi - anh lạnh lùng đáp - nếu ko có gì nữa thì anh trở về phòng làm việc đây

Nói rồi, anh đi thẳng một nước về phòng. Để lại Ady đang dõi theo nhìnanh với khuôn mặt giận dỗi. Bỗng cô ngoái đầu lại nhìn về phía phònglàm việc của Beatrice bằng ánh mắt tức tối. Ady biết chắc rằng đã cóchuyện gì xảy ra với Dylan rồi nên anh mới có thái độ như thế đấy , mànguyên nhân ko còn ai khác đó chính là cô tổng giám đốc mới, Beatrice.Nghĩ đến đó, càng làm cho Ady cảm thấy ghét Beatrice hơn nữa vì cô đãgiành mất Dylan trong tay của mình

Máy bay đã an toàn đáp xuống phi trường. Bốn cô hí hửng thấy rõ, cònmặt mày mí anh thì như ăn phải ớt . Vì suốt chuyến bay dài các anhchàng nào có ngủ được yên đâu. Nhất là bả vai ai nấy đều đau ê ẩm.TRong khi các anh lui cui lo cân hành lí thì đằng này bốn cô gái nhà talon ton chạy đi xem khắp

nơi. Điều đó làm mí anh bực mình vô cùng

- Các em có thôi đi ko hả? Mau qua đây xách phụ anh cái túi này đi! Làmnhư chưa bao giờ đến đây ko bằng vậy á ! - Matt mệt quá đâm quạu

Thấy thế, các nàng mới hì hục chạy lại tiếp tay với ông xã. Cô nào cô nấy nhìn các anh cười giã lã

- Thui muh đừng nóng muh ! Để xem xách dùm cho ha? - Joe cười tươi rói nói

Quả thật, thấy cử chỉ trẻ con của các nàng mí anh ko thể nào mà giận cho nổi. Joseph bật cười nói:

- Thôi nảy giờ chúng ta đóng phim ở đây cũng đủ lắm rồi đó! Nếu cònko đi chắc chắn người ta sẽ kêu người đến xúc chúng ta đi đó

Sau câu nói trêu đùa của anh thì cả đám phá ra cười nắc nẻ. Mọi ngườicùng giúp nhau làm cho xong thủ tục nhập cảnh rồi dọt cho lẹ ra ngoài.

- Paris ơi ! Tôi tới rồi nè ! I love you .- Rannie vừa ra tới ngoài. Rannie đã sung sướng hét lên

- Cuối cùng cũng tới rồi ! Thích ghê vậy đó - Ariel vươn vai cảm nhậncái không khí mới lạ này làm cô thấy khoan khoái trong người

- Đi thôi ! Mau về khách sạn tắm rửa rồi còn đi chơi nữa chứ! - Matt nói

Cả đám gật đầu tán đồng rồi kéo nhau ra đợi xe đến rướcnhưng .đứng đợi cả tiếng đồng hồ mà ko thấy có bóng ma nào cả.Vừa đói vừa khát khiến mọi người phát tiết. Mike mặt mày nhăn nhó hỏiDanson:

- Ê !Ko phải mày nói là sẽ có người của khách sạn đến rước sao? Bây giờ đâu? Cả bóng ma cũng ko có là sao?

- Ơ! Thằng này lạ, mày hỏi tao tao biết hỏi ai? Thì ba tao đã báo chongười bên này biết rồi mà - Danson cũng đáp lại với giọng bực bội

Nana thấy tình hình kiểu này coi bộ hem ổn liền nói với ox:

- Danson à ! Hay anh gọi điện về hỏi ba coi!

Nghe lời cô, anh moi điện thoại trong túi ra và tức tối gọi về ĐàiLoan. Ko biết anh nói gì đó với papa mình mà cả đám chỉ thấy anh lắcđầu với gật đầu hem.

Mười phút sau, anh cúp máy nhìn mọi người với anh mắt ái náy. Còn cảđám thì đang căn đôi mắt ra trông chờ câu trả lời ở nơi anh mà muốn lêntim.

- Sao hả ? Ba nói thế nào ? - Matt thúc em trai

- Hì hì hì .. ba nói - anh cười mà mặt méo xệt - banói .ba đã dặn sai giờ đi đón mình . Chín giờ sáng muh ổng dặnnhầm là chín giờ tối nên ..- nói tới đây anh ngước lên nhìnmọi người với đôi mắt ngây thơ vô số tội

- Trời .sao ko nói sớm !

Cả đám cùng đồng thanh kêu lên. Danson méo mặt nhìn mọi người. Anhtưởng tượng nếu cả đám mà hội đồng anh , chắc anh chết ko kịp ngáp quá-

Thôi thôi ! Mọi người cũng mệt rồi hay là chúng ta đón xe về khách sạn đi nha rồi tính tiếp

Nana thấy mùi thuốc súng bốc lên nồng nặc, những ánh mắt hình viên đạnthi nhau đang bắn vèo vèo vào Danson nên cố tình giải vay cho ox củamình . Có thế, cả đám mới chịu buông tha Danson . Vậy là cả đám ngậmngùi đón taxi về khách sạn. Họ gọi 2 chiếc taxi Danson & Nana,Joseph & Ariel đi một xe. Matt & Joe, Mike & Rannie đi mộtxe và đích đến cuối cùng là khạc sạn Rex của tập đoàn Đường thị .Nhưngmọi chuyện cứ tưởng êm xuôi ai dè .

- Các người muốn đến đâu hả? - người lái taxi xổ nguyên một tràng tiếng Pháp

- Khách sạn Rex - Joseph trả lời cũng bằng tiếng Pháp

- Wow ! Anh cũng biết nói tiếng Pháp hả? - Ariel reo lên một cách thích thú

- Dĩ nhiên rồi ! Ông xã em muh - Joseph vênh mặt tự tin nhưng rồi anhcũng trở lại vẻ nghiêm chỉnh nói - mà sao em lại nói cũng biết ?

- Ủa? Anh ko biết gì à? Ariel ko nói cho anh nghe sao? - Nana bon chen hỏi

Joseph cũng nghệch mặt ra trước câu nói của Nana. Nói ? Nói cái gì nhỉ? Nhìn mặt Joseph lúc này khiến Ariel ko nhịn được cười

- Làm gì mà anh nghệch mặt ra ghê thế? - Ariel cười to nói - ngay từnhỏ thì tụi em đã được học rồi nên em, Nana và Rannie đều có thể nóiđược tiếng Pháp

Joseph quay sang nhìn Nana như hỏi có phải vậy ko thì ngay lập tứcanh nhận được cái gật đầu chắc chắn . Cô còn nói thêm cho Joseph biết:

- Ariel biết năm thứ tiếng lận đó!

- Ghê vậy ? - Jospeh kinh ngạc nhìn cô vợ yêu của mình - em còn giỏi hơn anh nữa đấy!

- Ko đâu! Anh giỏi hơn em muh - cô nhỏng nhẽo - ông xã của em là number one

Sau câu nói của Ariel là một tràng cười vang cả xe. Còn bên xe của cặpđôi khắc khẩu thì sao? Xem ra đôi này có vẻ hơi rắc rối đây

- Ủa? Sao đi vòng vòng hoài mà chưa tới vậy ? Lần trước anh tới đây anh nhớ là đi nhanh tới lắm mà ! - Matt gãi gãi đầu nói

-

Ông tài xế người Pháp vẫn ko trả lời họ (cóa hiểu gì đâu muh trả lời). Chiếc xe cứ thế hết chạy thẳng rồi quẹo, hết quẹo rồi thẳng lòng vònghết gần tiếng mấy mà chẳng thấy bóng dáng cái khách sạn nào cả. Bốnngười ngồi trong xe mặt ai nấy đều bờ phờ thấy rõ. Xương cốt toàn thânđều ê ẩm. Rannie thấy coi bộ nếu tình hình này cứ kéo dài thế kia chắcchắn sẽ ko ổn nên cô mới quay sang hỏi Mike:

- Nè ! Ban nảy anh nói cái gì với ông ta vậy hả?

- Thì nói là đến khách sạn Rex - anh ngây thơ nói

- CÓ thật là khách sạn Rex ko đó ? - Rannie tỏ ý ko tin tưởng

- Ờ - Mike nhăn nhó đáp

Thật ra Mike chỉ biết nói lõm bõm vài câu tiếng Pháp thui à! Chứ còn màkhó quá thì anh chịu thua. Tiếng Anh và tiếng Ý thì ko thành vấn đề chứtiếng Pháp thì anh đành pó tay.Nhưng vì bệnh sỉ viện củamình nên anh mới nói cứng với Rannie . Và nhất là anh ko muốn thua cô.

Còn Rannie thì nóng như lửa đốt. Nhìn vào mắt Mike cô thật sự chẳng tìmđược sự tin tưởng nào ở lời nói của anh cả. Vì do ban nảy Mike đón xenên anh ta nói gì Rannie thật ko biết nhưng .một conđường mà cứ chạy lòng vòng hoài thì thật có vấn đề òi.

- Biết vậy ban nảy ko để cho tên mắc dịch này đón xe. Chẳng biết hắn cóbiết tiếng Pháp ko nữa . Soa mà mình nghi quá à !- Rannie lầm bầm

- Mike, thật ra anh có biết nói tiếng Pháp ko vậy ? Nếu ko biết thì nói đại đi - Rannie bực mình quá quát lên

- Cô giỏi quá sao ko nói đi - Mike cũng ko vừa gì quát lại

Ko đợi Mike nói thêm câu nào. Rannie đã chồm lên hỏi ông tài xế:

- Xin lỗi cho hỏi , ông chở chúng tôi đi đâu vậy?

- Thì các cô cậu ko phải đến khách sạn Mex sao?

- Mex?Ai nói với ông là chúng tôi đến khách sạn Mex sao? -Rannie trợn mắt hỏi

- Thì anh chàng ngồi kế bên cô đó- ông ta vừa nói vừa quay ra sau chỉ Mike

Nghe ông ta nói mà Rannie tức xì khói . Cô quay qua liếc Mike một cáisắc lẻm. Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống anh ngay lập tức.Còn Mikethì sợ xanh mặt trước cái nhìn của bà vợ quái chiêu . Rannie lườmanh , ghiến răng ken két nói:

- Chút tui sẽ tính sổ với anh sau

Nói xong cô lại chồm lên nói chuyện với ông tài xế. Mike thì ngồi cứlâu lâu liếc nhìn Rannie. Matt và Joe thì lắc đầu nhìn hai người

- Xin lỗi ông nha ! Tại ông xã tui ko rành tiếng Pháp nên đã nói sai làkhách sạn Rex chứ ko phải Mex âu. Làm ơn nha! - Rannie ái ngại nói

- Oh ! Ko sao

Nói rồi, ông ta cho xe quay lại. Còn Rannie thì nhìn Mike tức tối nói:

- Anh có đầu óc ko vậy hả? Anh có biết anh đã hại chúng tôi thê thảm lắm ko?

- Gì chứ ? Tôi có làm gì đâu ? - anh chu mỏ lên cãi lại

- Có làm gì đâu? - Rannie lặp lại lời nói của anh mà muốn hộc máu vìtức - nói nghe hay nhỉ? ngay cả Rex và Mex cũng nói sai nữa thì còn làmăn gì được nữa?

- Hả? - cả ba người mắt tròn mắt dẹt

- MUốn biết thì hỏi anh ta đi ! Người ta là khách sạn Rex là REX đó chứko phải là Mex đâu anh hai. Ko biết nói thì sao lúc đầu ko nói hả? -Rannie làm một tăng

Matt và Joe nhìn Mike bằng đôi mắt iu dấu chưa từng có làm anh óncả sống lưng. Rồi cả hai nháy mắt cùng Rannie. Cả ba như hiểu ý nhauvà ..

- 1 2 3 .Yaaaaaaaaaaa

Cả ba cùng một lúc nhào vào đánh Mike túi bụi, đánh tới tấp. Vừa đánh Matt vừa nói:

- Thằng nhóc ! Dám chơi anh đây à? CHo chít nè-

- Có chuyện nói với năng mà cũng ko xong cho anh tiêu lun - Joe cũng nói (tội nghiệp chiến nì anh iu bị bầm dập òi)

Trước cửa khách sạn Rex, hai đôi kia đang trông đứng trông ngồi bốn người kia. Nana mặt nhăn nhó nói:

- Trời ơi ! Bốn người này định đi hết vòng cái Paris này mới chịu về hay sao mà?

- Em yêu ! Bình tĩnh đi . Chắc có lẽ họ lạc đường thôi mà hay xe xảy ra vấn đề - Danson đứng phía sau ôm choàng lấy Nana nói

- Hi vọng giống như anh nói - cô nói mà lòng bồn chồn vô cùng

Họ ngồi la liệt trước cửa mà đợi. Năm phút ..mươiphút ..rồi một tiếng trôi qua. Mọi người bắt đầu nổi đóa lên. Nanahét lên với một tầng số đáng nể:

- Chịu hết nổi rồi ! Thật ra họ bốc hơi ở xó xỉnh nào thế?

Danson thấy pà vợ yêu của mình đang chuẩn bị phát hỏa thì vội vàng đứng dậy kéo tuột cô ngồi xuống dỗ dành noái:

- Bà xã iu ơi anh biết em mệt lắm òi, chính anh cũng vậy nè! Nhưng emcũng nên giữ bình tĩnh chứ! Em xem mọi người đang nhìn chúng ta kìa !

Danson vừa nói vừa vuốt ngực Nana cho hạ hỏa rồi chỉ mọi người cho côxem. Quả thật cả chục cặp mắt đang hướng về chổ cô. Nana cảm thấyngượng vô cùng, cô cố gắng nở một nụ cười méo mó nhìn mọi người. Rồi côquay sang thúc cù chỏ vào hông ông chồng iu dấu của mình nói:

- Cũng tại anh ko đó! Sao0 ban nảy ko ngăn em chứ ..làm em quê muốn chết à!

- ANh .- Danson pó tay ko nói lại cô vợ ngang ngược của mình

- Hai người làm ơn đi! Giờ phút này mà còn có tâm trí đấu võ mồm với nhau sao? - Joseph nhức cả cái đầu nói

- Ông xa à! Chắc họ ko sao đâu - Ariel biết Joseph đang lo lắng nên cô lên tiếng trấn an - có Rannie đi cùng chắc chắn ko sao

- Bọn họ chẳng ai biết nói tiếng Pháp cả hỏi ko lo sao được. Nếu biếtcó tình cảnh này thì lúc nảy mình đi chung xe với họ chắc chắn là kosao rồi - anh tự trách mình

Thấy Joseph ngồi vò đầu bức tóc làm Nana dù đang bực mình cũng phải bậtcười. Ariel choàng tay sang vai ông xã mình cười cười nói:

- Ai nói với anh là ko ai biết nói tiếng Pháp hả? Còn Rannie anh định quăng ở đâu?

- Hả ? - Joseph khó hiểu

- Chính vì có Rannie đi theo nên em mới nói với anh là có Rannie nhất định sẽ ổn thôi mà - Ariel lém lỉnh nói

Bốn người đang nói chuyện vui vẻ cho qua thời gian thì .từxa có một chiếc taxi từ xa đang chạy tới. Matt và Mike xuống xe, khệ nệxách đồ ra khỏi cốp xe. Rannie và Joe từ từ đi ra sau. Vừa thấy bóngdáng bốn người , bốn người kia vội vàng chạy lại phụ khiên đồ xuống.

Nana vừa thấy mặt Rannie đã hỏi ngay:

- Nè ! Bốn người đi đâu mà lâu vậy? Tui còn tưởng bốn người đi dạo một vòng hết cái Paris này mới chịu về chứ?

- Hừ ! Cũng gần như vậy đó - Rannie vừa nói vừa nhìn sang Mike - cũngnhờ ơn của ai đó nên tụi tui mới được đi dọa hết một vòng đấy chứ!

- Bà nói như vậy là sao tụi tui hem hiểu ? - Ariel nghệch mặt ra còn Nana thì gật đầu lia lịa

- Muốn biết thì hỏi cái tên tai họa đó đi

Phán xong một câu rồi Rannie quảy đít bỏ đi vào trong một mạch. Bây giờ, Joseph, Ariel , Nana và Danson nhìn Joe . Joe thì chỉ chỉ sang Matt,Matt thì chỉ chỉ sang Mike. Anh chàng đứng đó nhe hàm răng sáng ngờimà ko chói lóa của mình ra cười toe toét. Bốn người kia giật bắn mìnhkhi thấy bộ dạng của Mike bây giờ. Tóc tai anh thì dựng đứng lên nhưcái chổi lông gà, quần áo bị nhàu nát hết. Cứ y hệt như anh vừa mới điđánh trận về ko bằng. Ariel kinh hoàng nói:

- Trời ơi! Mới có một tiếng thôi sao mà tơi tả ghê vậy?

- Nhìn bộ dạng mày sao mà thê thảm thế? Giống bang chủ cái bang quánhưng nếu muốn làm bang chủ thì hình như còn thiếu thiếu mộtthứ ..- Danso xoa xoa cằm ngắm thằng bạn từ đầu tới chân rồiđột nhiên nói - à há ! Thiếu cái bát với cây gậy nữa là đủ bộ ò i !

Mike bị chơi một vố rõ shock. Anh chàng đứng đó nhìn mí thèng bạn quíhóa bằng một cái nhìn iu thương chết người . Anh hầm hầm nói:

- Tụi bây vừa thôi chứ! Thấy tao vậy ko biết an ủi còn cười nữa

- Hahahaha mày mày muốn tao an ủi sao đây? phụt phụt .- vừa bụm miệng Joseph vừa nói

- Thôi thôi ! Mình vào lấy phòng đi chứ . Chẳng lẽ các anh muốn ở đây cười hoài sao?

Ariel thấy mặt của Mike đỏ ửng đến tội nghiệp nên lên tiếng giải vây cho anh. Ko thôi chắc họ cười tới sáng mai cũng chưa dứt .

Nói rồi, cả đám mới chịu đi vào lấy phòng. Họ đi xăm xăm đến quầy tiếptân bằng thái độ tư tin chưa từng có. Đến đó, cô tiếp viên lịch sự hỏi:

- Xin hỏi quý khách có đặt phòng trước hay ko ạ?

- Cái gì? Đặt phòng trước ? - cả đám đồng thanh

Nana giật tay áo chồng mình hỏi:

- Chẳng phải ba nói là có người lo hết rồi sao? Mà đây là khách sạn của nhà mình mà. Còn có dụ đặt phòng nữa à?

Danson cũng ko khỏi ngạc nhiên, anh quay sang nhìn ông anh của mình nhưhỏi Chuyện này là sao ?. Matt tiến tới chổ cô tiếp viên với nụ cườiđẹp như mơ , anh chàng bắt đầu giở cái giọng ngọt như mí lùi ra :

- Người đẹp! Em thật ko biết anh là ai sao?

- Xin lỗi quý khách nha! Khách sạn của chúng tôi hàng ngày có hàng trămdu khách làm sao tôi có thể nhớ mặt hết từng người được ạ!

Cô nàng tiếp viên nói một câu như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Matt.Bảy người kia đứng đằng sau cười khúc khít làm Matt đã quê độ với ngườiđẹp rồi nay lại càng điên tiết hơn. Rồi bắt đầu đâm ra quạu, ko biếttrút giận vào ai nên anh đành trút giận vào cô tiếp viên vô tội. Nhìntrừng mắt nhìn cô gái nói như hét:

- Gọi Giám đốc ra đây cho tôi!

Cô gái hoảng hồn , lật đật nhấc điện thoại lên và gọi

Năm phút sau, một người đàn ông chừng năm mươi mấy tuổi vội vàng chạy đến chổ Matt cúi đầu chào nói:

- Đại thiếu gia ! Xin lỗi đã để cậu chờ lâu!

- Giờ này mà còn đại với nhị cái gì nữa - Matt bực mình nói chẳng kiêndè ai cả - chuyện này là sao đây hả? chẳng phải ba tôi đã báo với ôngrồi sao? Sao bây giờ lại có cái vụ đặt phòng trước hay sau nữa? Ôngđịnh giỡn mặt với tôi chắc?

Matt điên tiết lên nên anh xả một tràng làm ai nấy đều kinh hoàng nhìnanh trưng trưng. Còn riêng ông giám đốc thì mặt mày xanh lè, đứng komuốn vững lắp bắp nói:

- Ko ..ko phải ạ.Tại tại .tôi tưởng thiếu gia tốimới mới đến nơi - ông quay sang cô nhân viên nạt - cô có biết đâylà ai ko mà dám đắc tội hả? Là đại thiếu gia của chúng ta đó . Vậy màcô dám thật là. Bộ muốn nghỉ việc sớm hả?

Cô nhân viên nghe đến chữ nghỉ việc thì tay chân bủn rủn, mặt xanh lè nói với giọng sợ hãi:

- Tôi .tôi ..thật sự xin lỗi. Tôi ko .ko biết . Làm ơn đừng đuổi tôi. Tôi rất cần công việc này

Chỉ chờ có thế, ông giám đốc mới cười giã lã nói với Matt để xua đi sự bực tức trong lòng anh:

- Đại thiếu gia! Tôi đã la cô ấy rồi, xin cậu bỏ qua cho.

Matt làm thinh , quay mặt chỗ khác ko nói năng gì. Ông giám đốc lúngtúng nhìn mọi người với ánh mắt cầu cứu.Vì ông biết tính khí của Matt,hễ mà nổi cơn tam bành rồi thì khó mà xoa được cơn giận đó.

Năm phút .mười phút trôi qua cũng chẳng có ai dám hó hé nhúcnhích. Còn Matt thì vẫn đứng trơ trơ ra đó như định thử lòng kiên nhẫncủa mọi người ấy! Joe giờ này chỉ biết lắc đầu thở ra trước tính khíthất thường của ông xã mình. Cô vạc mọi người sang một bên, mỉm cườiđến bên Matt nói nhỏ:

- Ông xã! Đừng giận nữa mà! Anh xem , anh giận lên mọi người đều mất cảvui rồi - cô nũng nịu ôm cánh tay anh lắc lắc nói - Ông xã ! bỏ qua điha ! Anh mà còn ko chịu nguôi giận đi lấy phòng thì em sẽ xiu thiệt đó !

Vừa nói Joe vừa dùng ánh mắt long lanh, giọng nói ngọt ngào và gươngmặt dễ thương nhất để năn nỉ Matt. Cả quyết tâm và nổi giận ban nãy củaanh bây giờ dường như đã bị đánh bại bởi gương mặt quá đáng yêu của côvợ mình.

Sáu người kia cùng chụm đầu lại to nhỏ. Và người bon chen đầu tiên là Rannie:

- Nè ! Liệu bà Joe có àm ăngì được ko đó ?

- Sao ko? Quá là được luôn đi chứ ! - Nana nói ngay

Danson và mấy người kia cũng gật đầu lia lịa . Nana lại nói một cách chắc chắn:

- Nếu là ai thì tui ko dám bảo đảm . Chứ là Joe thì tui dám bảo đảmluôn. Nếu bả mà ko thuyết phục được Matt tui sẽ cắt đầu xuống cho bàlàm ghế ngồi luôn

- Em yêu ! Sao em chơi lớn thế? Ko sợ thua sao? - Danson giật mình trợn mắt nhìn Nana

- Anh yên tâm đi! Vợ anh ko bị thau dễ dàng như thế đâu - cô nháy mắt nói

Joe chờ mãi mà ko thấy Matt đáp trả lời nào, Joe bắt đầu thấy nóng rồiđấy! Nhưng cô cố gắng nhịn để giữ hoà khí mắc công một hồi xảy ra chiếntranh thì khổ.Bỗng .

- Thôi được rồi! Coi như anh sợ em luôn đó vợ yêu !

- ..

- Thôi mà ! Em biết anh sợ nhất là lúc em giận mà! Đi ! Chúng ta đi lấy phòng ha bà xã! Giận mau già lém đó !

Matt có tình trêu chọc Joe. Những lời nói của Matt làm cô ko tài nào kocười cho được. Rồi hai vợ chồng vui vẻ dắt nhau đi lấy phòng bỏ mặtnguyên đám tám đang đứng đó. Nana nhìn sang Rannie khoanh tay hất mặtnói:

- Bà thấy tui nói có sai đâu!

- Hứ!

- Bà xã của anh tài ghia lun ! - Danson cười toe toét nhìn Nana và bấtngờ hun cái chụt vào má cô. Nana mặt đỏ như trái gấc ngượng ngùng vôcùng . Còn anh thì vẫn vô tư ôm cô giữa thanh thiên bạch nhật

Rannie chịu hem nổi nên lên tiếng nói:

- Hai người vừa thôi ! Giữa ban ngày ban mặt mà đóng phim tình cảm thấy ớn hông?

- Sao ? Thấy vợ chồng người ta hạnh phúc còn mình thì hông làm pà tứchả? - Nana cũng chẳng vừa đốp chát lại-Muốn vậy thì kêu Mike đi - nóirồi cô hất mặt sang Mike

- Hai người cãi đủ chưa? Bây giờ có đi lấy phòng ko hả? Hay là địnhđứng cãi tới sáng? - giờ đến phiên Aiel cảm thấy bực mình. Nhưng cũngnhờ đó mới có thể dặt tắc đi được hay cái loa phóng thanh đang được mởto chực chờ chiến đấu

Sau khi lấy phòng, bốn cặp ai về phòng nấy. Họ vừa vào là đã nằm dàitrên giường và bắt đầu ngủ. Nhưng mọi người đâucó biết rằng, sau giấc ngủ đó, khi họ thức dậy sẽ lại đối mặt với mộtthử thách khác mà ông trời dành cho. Cứ thế, tám người cứ vô tư mà nằmngủ . Dù bây giờ trời có sập xuống chắc tám người cũng chẳng dậy

- Anh nhanh lên một chút có được ko? Con trai gì mà rị mọ còn hơn con gái nữa !

Rannie vừa đi vừa cằng nhằn Mike. Anh chàng này cũng chẳng vừa gì mà kođốp chát lại cô vợ độc chiêu của mình , nhất là khi cô vợ quý hóacủa anh đang dùng những lời lẽ sĩ nhục lên chí khí nam tử của anhđây

- Nè ! Cô vừa phải thôi nha ! Nói gì thì nói đừng đem tui ra so sánhvới loại con gái yểu điệu các cô à! Dễ quê lắm đó ! Mà đã quê là khóquề á !

- Hứ ! Nếu ko muốn vậy thì đi nhanh lên dùm cái. Bụng tui nó đang ********* nè !

Nói xong Rannie ngúng nguẩy bỏ đi một nước hem thèm cãi tay đôi vớiMike nữa. Còn anh chàng nhà ta đành thầm kêu trời lên vì cô vợ ngangnhư cua của mình

- Đáng lí cô ta phải tuổi con cua mới đúng! Người gì mà ngang ngượcchưa từng có - rồi Mike ôm đầu rên rỉ - trơi ơi ! ông thật bất công muh! Sao lại bắt con phải lấy con cua này chứ? Đem con đi giết cònsướng hơn !

Mike lầm lũi đi theo Rannie. Lúc hai người đến noi, sáu người kia đã anvị trên bàn ăn hết òi. Chỉ còn chờ cặp oan gia này mà thôi

- Nhân vật chính đến rồi kìa ! - Matt hất mặt về phía Mike và Rannie nói

- Sao lúc nào cũng là hai người hết vậy? Chắc kiếp trước hai người thiếu nợ nhau quá ! - Danson lên tiếng than vãn

- Đúng ! Đúng ! Ông xã nói đúng ghê ! - Nana bè theo - kiếp trước trả chưa hết nên kiếp này phải trả tiếp đó!

Nana vừa dứt câu . Cô nàng đã nhận ngay hai cái nhìn giết người từRannie và Mike làm cô im bặt. Nana quay sang Danson nói lãng :

- Ông xã ! Anh ăn gì nà ?

- Em ăn gì thì anh ăn đó hihihihi !

Hai người ngồi đó cứ anh anh , em em làm cả đám sởn cả tóc gáy. Joseph quay qua nói với Ariel với giọng giễu cợt:

- Bà xã ! Xem ra chúng ta cẩn phải phần đấu lên rất nhiều mới đuổi kịp họ đó !

- Hahahahaha

Sau câu nói của Joseph là một tràng cười. Ai nấy đều cười lăn cười bòra , chỉ có hai vợ chồng

Danson thì quê một cục.Nhưng cũng may, lúc đóanh bồi bàn đến kịp thời để cứu vót cho anh trước một bàn thua trôngthấy:

- Xin hỏi quý vị muốn dùng gì?

- À ! CHo chúng tôi

- Còn tôi là

Cả đám cứ thi nhau kêu đồ ăn một cách khí thế vô cùng. Nhưng họ đâubiết rằng bầu trời bên ngoài mây xám đang giăng phủ

Thức ăn được đem ra chật cả bàn. Nào là gà quay , nào là gannguỗng, ..cả đống thức ăn đủ màu sắc kích thức vị giác củamọi người. Tám người , mười sáu con mắt dán chặt vào đó và chuẩnbị ..thủ tiêu nó đi . Nhưng .ông trời dường nhưcòn muốn trêu chọc họ hay sao mà

- KHÁCH SẠN CÁC NGƯỜI LÀM ĂN CÁI KIỂU GÌ VẬY HẢ? CÓ MỘT ĐỨA CON NÍT MÀ CŨNG TRÔNG KO XONG ?

Tiếng hét vang dội làm thu hút ánh mắt của tất cả mọi người và trong đócũng có mí anh chị nhà ta (chùm nhiều chuyện muh). Cả đám đưa mắtnhìn nhau ngơ ngác

- Người ta thường nói trời đánh còn tránh bữa ăn vậy mà .

Mike mặt mày như bánh bao chiều nói với giọng ỉu xìu. Bụng cả đám đangmạnh bạo ********* vậy mà .thức ăn ngon dưng tớimiệng mà ko tài nào ăn được. Đúng là trêu ngươi mà!

Tám người ngừng dao nĩa để xem xét sự tình . Một người đàn ông ngườiNhật tuổi cũng ngoài năm mươi mặt mày hầm hầm đứng quát cô nhân viêntrong khách sạn

- Tôi đã nói tôi bạn đi họp ko có thời gian chăm sóc con gái tôi. Cácngười đã mạnh miệng nói là sẽ trông nom nó dùm tôi . Vậy giờ nó ở đâuhả?

- Tôi ..tôi ..thật .xin lỗi ngài - cô nhân viên chỉ biết đứng nói có một câu xin lỗi mà thôi.

- Tôi ko cần biết! Tôi đã giao con gái tôi cho các người giữ hộ vậy màcác người để con bé đi mất . Đó là lỗi của khách sạn các người. Bằngmọi giá phải tìm ra nó cho tôi. Nếu ko .đứng trách tôi làmlớn chuyện này ra ! - ông ta tức tối quát mà ko biết rằng những lời ôngnói nảy giờ cô nhân viên chẳng hiểu gì cả (người ta chỉ biết cóa tiếngAnh thui muh)

- Nè ! Ông ta nói cái gì vậy? - ô nhân viên liếc mắt nhìn mấy người bạn mình thầm hỏi

Từ xa, ông giám đốc ba giò bốn cẳng chạy thục mạng đến. Ông ta thở hổnhển nói . Nhưng ko phải bằng tiếng Nhật mà là tiếng Anh(hixhixhix đúnglà ông nói gà ông nói vịt mà)

- Chúng tôi thành .thành thât xin lỗi ông. Nhưng .tôi nghĩ chuyện này nếu đổ lỗi cho nhân viên chúng tôi ko thìhình như ko công bằng cho lắm!

- Ông ta đang nói cái gì thế? - ông khách người Nhật bực mình hỏi

- Nhân viên chúng tôi cũng ko muốn có chuyện này xảy ra đâu! Còn về côbé ! Chúng tôi thật ko nghĩ cô bé trốn đi ra ngoài - ông GĐ vẫn nóithiên thu bất tận mà ko biết ông khách người Nhật chẳng hiểu gì cả

- TRỜI ƠI ! CÓ AI CÓ THỂ PHIÊN DỊCH DÙM TÔI KO? CHẲNG LẼ NGUYÊN CÁI KHÁCH SẠN NÀY KO MỘT AI BIẾT TIẾNG NHẬT HAY SAO?

Ông ta điên tiết lên quát. Một phần vì mất con đã làm máu ông ta dồnlên tim rồi. Bây giờ lại thêm bất đồng ngôn ngữ nữa hỏi ko phát khùnglên mới lạ

Còn mấy anh chị nhà ta ngồi đó ôm bụng cười ngặt nghẽo. Họ cười đến chảy nước mắt, đau cả bụng mà cũng ko nín nổi

- hahaha hixhixhixhix trời ơi .hixhixhix mắc cười quá chịu ko nổi - Matt vừa ôm bụng cười vừa dùng tay đập đập bàn

- Hí hí hí hí .đúng là lần này ..hixhixhix .ông GĐcủa chúng ta phải đau đầu đây ..hahahaha. Đúng là chuyện vui vềngôn ngữ thứ hai trong ngày mà - Danson cũng ôm bụng cười ha hả nhìnMike

- Các anh nín đi có được ko? Người ta mất con đã buồn lắm rồi còn gặpcác anh nữa ..- Joe nhăn mặt nhìn Matt nói

- Hí hí hí tại anh mắc quá ..nhịn ko được mà hahahaha

- Các anh mau coi để giúp người ta đi ! Nếu ko danh dự của khách sạn sẽ tan thành mây khói đó - Ariel lên tiếng dọa

Nhưng quả thật, lời hù dọa này có công hiệu ghê gớm. Chưa đầy ba giây,các anh chàng siêu quậy nhà ta đã trở lại vẻ nghiêm chỉnh. Họ nhìnnhau rồi nói:

- Nếu lần này ko phải vì khách sạn thì còn lâu mới nhún mũi vào mấy cái vụ phiền toái này! - Matt nói

- Đi thôi ! - Danson nói rồi đi thẳng đến chỗ ông khách người Nhật

Xem ra, màn hay đang chờ đợi các anh chị đang từ từ đến gần rồi đấy-

Không khí trong phòng ăn bây giờ nóng hừng hực như lo luyện đơn củaThái Thượng lão quân. Mọi người đều sút mồ hôi hạn thì ..

- Ông yên tâm đi ! KHách sạn chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này !

Danson từ từ đi lại nói với ông khách bằng một thái độ hết sức tự tin.Tất cả những người ngồi trong phòng ăn đều trố mắt nhìn anh . Ông giámđốc nhìn Danson với đôi mắt lấp lánh. Danson đứng trước mặt ông kháchngười Nhật cao giọng nói:

- Ông hãy cho chúng tôi hai mươi bốn tiếng. Nhất định chúng tôi sẽ tìmđược con gái của ông cho ông. (đang noái bằng tiếng Nhật hẳn hoi nhá)

- Còn nếu ko tìm được thì sao? - ông khách tỏ vẻ ko tin nhướng mắt hỏi

- Nếu ko tìm được thì tùy ông quyết định. Muốn báo cảnh sát hay muốnkiện khách sạn chúng tôi, tôi đều ko có ý kiến - anh tiếp tục đều đềugiọng nói

Ông khách thật sự lúng túng trước thái độ quá tự tin và chắc chắn củaDanson. Ông ta nhìn anh từ đầu đến chân xem chứng như đoán tuổi tác củaanh. Một chàng trai chừng hai mươi mấy tuổi ,mặt búng ra sữa như anhlại dám lấy danh dự của cả khách sạn ra mà đánh cuộc trong trò choinày. Quả là có bản lãnh vô cùng. Nhưng .điều ông ta thắc mắc nhấtlà ..

- ANh là ai mà dám khẳng định như thế?

- Lấy tư cách là chủ nhân của khách sạn mà hứa với ông. Như thế đã được chưa?

Matt từ đâu đến đáp thay cho Danson.Và đi theo anh là một đội quân hùnghậu , tập hợp toàn những tay lắm mưu nhiều kế (hem nói chắc mí bạncũng biết ai òi).

Trước uy thế của các anh, ông khách người Nhật khó tính kia có phần dịugiọng và bình tĩnh lại một chút. Ông ta nhìn Danson bằng một đôi mắtthách thức nói:

- Được ! Tôi cho các ngươi hai mươi bốn tiếng . Nếu sau hai mươi bốntiếng mà ko tìm ra con gái tôi thì ..khách sạn cácngười chuẩn bị ra hầu tòa đi !

- Cám ơn ngài !

Danson mỉm cười nói. Rồi quay sang ông giám đốc bảo:

- Hãy mang sơ đồ của khách sạn đến đây ngay!

Ông giám đốc lại ba chân bốn cẳng chạy đi mà hem dám hó hé tiếng nào.Còn Nana và ba cô nàng kia nảy giờ đang há hốc mồm ra nhìn Danson bằngđôi mắt ngưỡng mộ. Nana bay lại ôm anh nói:

- Wow ! Ông xã của em giỏi thiệt nha! Em thật sự tự hào về anh -

Nana nói mà ánh mắt vẫn ko dấu nổi sự ngưỡng mộ ông xã của mình.Nhưng .ko phải chí có mình Nana ko đâu. Mà hình như tấtcả các cô gái có mặt ở

đây đều nhìn Danson bằng ánh mắt lấp lánh nhưsao trời. Các cô nàng tahy phiên nhau suýt xoa:

- Ở đâu mà có người vừa đẹp trai vừa tài giỏi vậy nè trời?

- Còn là một thiếu gia chính hiệu nữa kìa ! - một cô nói với giọngsùng bái - nếu anh ta mà chấm trúng tôi. Tôi sẵn sàng đá đít thằng bồcủa tôi mà đi theo anh ta đó!

- Thôi đi bà ! Tỉnh dùm tôi đi ! Ko thấy người ta đã có một cô vợ xinhnhư tiên rồi hay sao? Bà còn khuya mới lọt vào mắt xanh của hoàng tử á! - cô bạn kia gõ cái cốc vào đầu nhỏ bạn mình nói

Cuộc nói chuyện của các cô nàng đều lọt vào tai của Danson và mấy ngườikia. Nhưng anh chỉ cười mà ko nói gì cả. Nana cũng chẳng tỏ thái độghen tức. Vì cô biết , trong lòng của anh chỉ có mình cô mà thôi . Nênghen làm gì cho mệt! Nhất là lời nói gió thoảng mà.

Matt nghiêm giọng nhìn mọi người nói:

- Thôi ! Đừng tào lao nữa ! Mau bắt tay vào công việc thôi. CHúng ta chỉ có 24 tiếng thôi đó!

Vậy mà cả đám bắt đầu chụm đầu lại bàn thảo kế hoạch tìm trẻ lạc .Mà người bày mưu lược ko ai khác đó chính là .Joseph , mộtthiên tài với IQ200. Được xem là đầu não của cả bọn. ANh chàng bắt đầunói thao thao bất tuyệt dáng cứ y như một nhà chỉ huy thứ thiệt.

- Khách sạn có hơn 20 tầng.Khoảng một ngàn phòng nếu đi tìm từng chỗthì ko có thời gian . Với lại dù có thời gian chúng ta cũng ko có sức!

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Nhảm nhí ! AI mà chẳng biết chuyện đó - nguyên đám đồng thanh nói (trừ Ariel) làm Joseph quê quá xá .

Anh khẽ lườm mọi người rồi nói tiếp

- Biết thì tốt .Vì vậy mà chúng ta phải chia thành sáu ngã chính đểtìm. Trong sơ đồ cho thấy, phòng cô bé ở nằm ở tầng thứ sáu. Do mỗitầng đều có gắn ít nhất là bốn camera. Nên, MAtt và Joe sẽ đến phòngmáy để xem lại đoạn băng ghi hình. Có lẽ cô bé rời khỏi phòng sau khiba mình đi ko lâu nên chắc là lúc 6h45. Còn Danson và Nana sẽ đến nhữngnơi như công viên hay khu vui chơi gì đó để tìm. Vì con nít thì rấtthích mấy nơi đó. Theo như tôi biết thì gần đây nhất có một công viêngiải trí. Hai người hãy đến đó đi! Tôi và Ariel sẽ đến khu chợ đêm đểđể tìm. Hy vọng là tìm ra cô bé!

- Vậy còn tao và Rannie thì sao? - Mike hỏi

- Công việc của hai người là ở lại khách sạn mà thu thập tim tức. Thửhỏi xem có ai trông thấy ko. Hông chừng lại có manh mối đó.- Joseph nói

- UHm - cả hai cùng gật đầu

- Di động của mọi người phải được mở 24/24 nhá ! Có tin tức gì thì phải gọi điện báo ngay , Ok? Bây giờ thì bắt đầu thôi!

Nói xong, mọi người giải tán đi thi hành nhiệm vụ được giao. Cả đám tìmkiếm khắp nơi như mấy người điên. Lòng ai nấy đều nóng như lửa đốt. Haimươi bốn tiếng, họ chỉ có hai mươi bốn tiếng thôi. Liệu có kịp ko hả?

Joseph và Ariel đến khu chợ trời để tìm.Nhưng hum nay là một ngày đặc biệt nên ở đây rất đông người . Cả haivừa đi vừa ngó tứ bề. Hễ gặp ai anh và Ariel cũng níu lại để hỏi. Trôngcả hai mồ hôi đầm đìa vừa cạy tán loạng trong khu chợ với điệu bộ hótha hót hải trông như hai người điên. Và thật họ cũng gần như muốn phátđiên lên đây.Vì tìm mãi mà chẳng cochut1 manh mối nào cả. Hỏi ko bựcmới lạ?

Ông trời dường như muốn trêu ngươi hai ngườihay sao mà khiến khu chợmỗi lúc mỗi đông du khách. Người chen lấn, người xô đẩy nhau. Xungquanh toàn người với người .Nội hít hơi người ko cũng đủ choáng rồi!Bỗng

- Joe ..Joe .anh ở đâu vậy hả?

Ariel bị chen lấn ,xô đẩy nên đã vuột ra khỏi tay Joseph. Quanh cô giờđây toàn là người xa lạ . CÔ tìm quanh quất mà chẳng thấy Joseph đâu.Mặt Ariel bắt đầu chuyển sang màu tái xanh. Trống ngực của cô cũng đậpnhanh hơn

- Trời ơi ! Chỗ này là chỗ nào vậy nè? - Ariel thầm nói - Joe anh ở đâu vậy hả???????

Ariel kêu lớn tên anh. NHưng ..dường như mọi sự cốgắng của cô đều vô ích. Nơi này quá ồn ào. CHo dù cô có la khản cả cổcũng chẳng ăn nhập vào đâu.

Mắt Ariel giờ đây đã hiện lên nét hoang mang, sợ hãi. Cô có cảm giácnhư mình là một con cá nhỏ đang bơi giữa một đại dương mênh mông đầyhiểm nguy. Chỉ nghĩ đến đó thôi, Ariel đã thoáng rùng mìnhrồi .

Chợt, trong đầu Ariel như lóe lên một tia sáng. Cô mau mau móc điệnthoại ra bấm gọi cho Joseph. Nhưng chiếcdế yêu của cô như đang trêu cô hay sao mà nó lại hết pin ngay lúc cấpbách như thế này. Mọi hy vọng vừa mới lóe lên bây giờ lại vụt tắt thànhđống tro tàn.

- Ko được ! Cứ thế này thì ko ổn chút nào rồi. Chắc Joe lo lắng lắm. Cókhi anh ấy đang phát hoảng lên đây. Mình phải chủ động đi tìm mớiđược,đứng mãi chỗ này cũng bằng thừa.

Nghĩ là làm, Ariel vừa đi vừa ngó dáo dát tìm Joseph. Cứ hễ gặp ngườinào hao hao giống anh ,Ariel đều mừng rỡ chạy đến hỏi. Nhưng đáp lạicho cô là một sự nhầm lẫn đáng buồn. Còn ko là những cái nhìn đầy thôngcảm. Đối với Ariel ,cô chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi và chơi vơi như lúcnày. Ở nhà, mọi thứ đều có người lo cho cô. Đến khi ra ngoài thì cóJoseph đi cùng cô, bảo vệ cho . Nên Ariel chưa từng nghĩ sẽ có một ngàymình phải lâm vào hoàng cảnh giở khóc giở cười này.

Phía trước, phía trước hình như là .làJoseph thì phải. Mắt Ariel lại cháy lên tia hy vọng. Ko nghĩ ngợinhiều, Ariel chạy nhanh đến trước,chụp lấy cánh tay người con trai ấyvà .

- Joe !

Người con trai bất ngờ bị Ariel chụp tay cũng kinh ngạc ko kém. Anh tanhìn Ariel trân trân ko biết nói sao thì đã nghe Ariel tiếp ..

- Joe - Em sợ quá - Nảy giờ em tìm anh khắp nơi!

Nói đoạn, Ariel ôm chầm lấy người con trai mà bị cô gọi là Joe. MàAriel ko hay rằng mình đã ..Chàng trai kia hết đi từ ngạcnhiên này lại đến ngạc nhiên khác. Nhưng vì là một người thông minh nênanh có thể hiểu được việc gì đã xảy ra cho cô gái bé nhỏ đang ôm chầmlấy anh đây. Trong vòng tay, anh có thể cảm nhận thân thể bé nhỏ ấyđang run lên bần bật vì sợ.

Đám bạn đi cùng anh chàng Joe ấy trố mắt ra nhìn. Cả đám đứng như trời trồng,mãi một lúc mới có thằng lên tiếng hỏi:

- Vanness mày quen cô gái này à?

Giọng anh chàng người Pháp hỏi làm Ariel giật mình. Cô hoảng hồn ngẩnphắt lên nhìn. Trời ơi thì ra nảy giờ cô đang ôm lấymột người con trai xa lạ mà cô cứ ngỡ là Joe. Vì ban nãy do quá mừngnên cô kô còn tâm trí nào mà nhìn mặt .Bây giờ ..cô chỉ muốn chếtđi cho xong. Mất mặt quá trời ! Ariel ước gì mặt đất giờ có một cái lỗnhất định cô sẽ chui xuống đó ngay lập tức mà ko cần suy nghĩ.

- Sorry ! Tui tui ko cố ý đâu tui chỉ nhìn nhầm anh với bạn tui thôi. Xin anh đừng hiểu lầm

Ariel cuống quýt cuối đầu xin lỗi bằng một tràng tiếng Pháp. Vì cô cứnghĩ anh chàng đứng đối diện cô là người Pháp. NHìn khuôn mặt đỏ nhưtrái cà chua và vẻ lúng túng cộng thêm lời thanh minh vụng về của Ariellàm Vanness ko nhịn được cười . Anh nhìn cô nói vui vẻ:

- Ko sao đâu ! Tôi cũng là người Hoa như cô thôi. Tôi cũng ko để tâm chuyện lúc nảy đâu. Đừng lo!

Ariel thật sự bất ngờ. Ko ngờ giữa nơi đất khách này mà lại gặp đồnghương thì còn gì bằng. Cô vui vẻ nói mà quên mất chuyện ban nảy

- Thật sao? May quá ở đây mà gặp đồng hương- ! hihihihi

- Hình như cô bị lạc phải ko?

Vanness nhìn cô hỏi. Nhắc đến chuyện này, Ariel lại buồn. Cô đang rấtmong sự có mặt của Joseph đây. Ko biết anh ấy giờ này ra sao nữa.

Tinh ý, Vanness đề nghị nhưng mắt vẫn ko rời khỏi khuôn mặt khả ái của Ariel:

- Tôi có thể giúp gì cho cô ko?

- Tôi ..tôi có thể mượn điện thoại của anh được ko? - Ariel e dè hỏi

- Đương nhiên là được rồi !

Nói rồi, anh nhanh chóng móc điện thoại đưa cho Ariel mượn. Cô nàngmừng húm như bắt được vàng. Ariel vội vã bấm ngay số của Joseph .

Lại nói về Joseph khi hay bị lạc mất Ariel. Anh thiếu điều muốn phátđiên lên. TRong lòng anh nóng như lửa đốt. Joseph thầm cầu trời khẩnphật cho Ariel được bình an vô sự. Suốt cả tiếng đồng hồ, anh chạyngược chạy xui đi tìm cô. Chưa bao giờ Joseph cảm thấy bất lực nưvậy ..anh gục đầu xuống hỏi:

- Ariel ơi ! Em đang ở đâu hãy cho anh biết đi ! Em đừng xảy ra chuyện gì nhé !

Đang lúc tuyệt vọng nhất thì chuông điện thoại anh chợt reng lên.Joseph thấy một số rất lạ làm anh phân vân nhưng cuối cùng Joseph cũngbắt máy lên nhưng nói với giọng ko được vui cho lắm mà pha chút bực bội

- Alo !

- Joseph là em đây !

Nhận ra bên đầu dây kia là Ariel,Joseph mừng húm . Anh quýnh quáng hỏi:

- Nảy giờ em đii đâu vậy? Em có biết anh lo cho em cỡ nào ko? Giờ em đang ở đâu?

- Em ổn rồi. Giờ em đang ở quãng trường Tự do gần bồn phun nước đó. ANh tới ngay nhé !

- Em ở yên đó ko được đi đâu , anh tới liền

Nói xong, Joseph cúp máy , ba chân bốn cẳng chạy về phía quãng trườngmà lòng nóng ruột muốn chết. Anh muốn thấy mặt Ariel ngay lập tức. Xemcô thật sự bình an thì anh mới an tâm

Jospeh đến nơi thì thấy Ariel đang đừng ngóng lên ngóng xuống.Chắc cólã cô nàng đang chờ anh đây. Vừa nhác thấy bóng của Joseph,Ariel đã bagiò bốn cẳng bay lại ôm chầm lấy anh . Ôm thấy chặt, chặt đến nỗi cảhai đều có thể nghe thấy nhịp tim của nhau. Những giọt nước mắt củaAriel cũng bắt đầu rơi trên đôi gò má hồng hồng của cô. Giọt nước mắtnóng bỏng của tình yêu , của sự sum họp , rơi xuống làm ướt bả vai củaJoseph. Hành động tự phát của Ariel làm Joseph bất ngờ vô cùng. Vì hìnhnhư chưa bao giờ cô chủ động ôm anh chặt như thế, nhất là ở chỗ đôngngười như vậy. Phải nói đây chẳng giống bản tính của Ariel thường ngàytí nào. Nhưng joseph lại thấy hạnh phúc vô cùng.

- Ariel Mọi người đang nhìn hai chúng ta kìa !

Joseph thì thầm bên tai Ariel, làm cô giật mình buông anh ra. Cô rảomắt nhìn xung quanh. Quả thật, hàng chục cặp mắt đang đổ dồn về phíahai nhân vật chính đây. Nhưng điều làm Ariel ngượng ngùng hơn đóchính là ánh mắt đăm đăm của Vanness đang nhìn cô. Trong cái nhìn đólàm cho người ta cảm thấy ngột ngạt vô cùng. Nó như dò hỏi và nửa nhưsoi mói. Ariel lập tức lảng nhanh cái ánh mắt đó. Để chữa thẹn, Arielnắm tay Joseph đến chỗ Vanness vui vẻ nói:

- Joe ! Đây là người đã giúp em đấy ! Cũng may là anh ấy cho em mượnđiện thoại gọi cho anh . Nếu ko em cũng chẳng biết phải làm sao nứa

- Tôi là Joe .Cám ơn anh đã giúp Ariel ! Cô ấy lúc nào cũng hậu đậu nhưvậy đấy. Chắc cô ấy đã mang lại phiền phức cho anh rồi phải ko?

Joseph cười cười bắt tay Vanness. Nhưng trong cái mắt tay ấy cũng ngầmý bảo cô ấy đã là hoa cố chủ rồi và cũng muốn thăm dò chàng traiđối diện mình. Chẳng hiểu sao, vừa mới gặp mặt nhau, Joe lại ko cóthiện cảm với Vanness . Nhất khi anh bắt gặp cái nhìn bất thường củaVan đối với Ariel.

Vanness cũng có vừa gì đâu. Anh chàng cũng tự tin đưa tay ra bắt lấy tay Joe. Anh siết tay Joe thật chặt như muốn thách thức.

- Tôi Là Vanness ! Chuyện làm phiền thì ko có đâu vì Ariel rất đángyêu. Mà giúp phụ nữ là nghĩa vụ cánh mày râu như chúng ta đây cần làmcó đúng ko?

Nói rồi, cả anh và Joseph nhìn nhau cười với vẻ thách thức lẫn nhau.Cái xiết tay mỗi lúc mỗi mạnh hơn. Bốn mắt kinh nhau gần như xẹt lửa.Vanness quả là cũng chẳng ưa gì Joseph. Chẳng hiểu sao anh lại ghét cáibản mặt tự tin, có phần khinh khỉnh của Joseph đến vậy. Nhất là khithấy Ariel có những cử chỉ thân mật với Joseph. Điều đó làm anh cảmthấy chướng mắt vô cùng.

Hai chàng trai của chúng ta cứ thế mà đứng kình nhau mà miệng thì vẫncười , thế mới là đáng sợ. Chỉ có tội Ariel. CÔ nàng chẳng biết gì cả.Cô giương đôi mắt ngây thơ chết người của mình nhìn hai anh rồi cô lạiphang một câu:

- Hai anh sao lại nhìn nhau đắm đuối thế? Bộ cả hai có chuyện gì muốn nói riêng với nhau sao?

- À ko ! Tại anh thấy Vanness hơi quen quen nên mới nhìn cho kỹ vậy mà

Joseph đã nhanh chóng xua tan sự nghi ngờ của Ariel bằng một câu trảlời rất hợp tình hợp lí. Joseph ko muốn dùng dằng lâu , anh quay sangAriel nói:

- Mình về thôi Ariel ! Chúng ta còn có nhiệm vụ cần phải làm đó

- Uhm ! Bye bye Vanness có duyên gặp lại!

Joseph và Ariel chia tay Vanness. Dù cả hai đã đi một đoạn khá xa nhưng .họ vẫn cảm thấy dường như ánh mắt của Vanness vẫn đang dõitheo.

Còn Vanness khẽ nhếch mép cười thầm nói:

- Yên tâm chúng ta nhất định sẽ gặp lại, con mèo con dễ thương ạ!

Nói xong, anh cũng cùng nhóm bạn mình đi về. Cuộc gặp gỡ định mệnh nàyhứa hẹn sau này sẽ có nhiều chuyện phiền phức đến cho Joseph và Ariellắm đây.Nhưng chỉ cần cả hai đồng tâm thì chắc chắn sẽ vượt qua đượcthôi. Cũng như người ta đã có câu Hai người yêu nhau ko chỉ nhìnnhau, mà là cả hai phải cùng nhìn về một phía

Khi hai vợ chồng Joseph về khách sạn thì thấy một đám lố nhố kia đangngồi ở đại sảnh chờ mình . Nhưng điều đáng nói ở đây là mặt mày ngườinào người nấy như chết chưa chôn vậy á ! Joseph đi tới mỉm cười hỏi:

- Sao hả? Chưa tìm được con bé hả?

- Tìm được rồi ! - Nana đáp với giọng buồn hiu - nhưng mà ..

- Thật sao? Tìm thấy rồi hả? Hay quá rồi. Mà tìm ở đâu ra vậy? - Ariel nói mà ko ko nổi vẻ vui mừng

- Con bé trốn đi chơi vòng vòng rồi mệt quá nó tự trở về phòng . Mà conbé lại nằm lăn ra ngủ , ko thèm nói với ai tiếng nào. Cửa phòng con bécũng khóa nốt. Danson thây nghi ngờ nên mới đến xem, thấy cửa khóa màtrong phòng máy lạnh đang được mở nên mới tìm người đến mở khóa. Thìthấy con bé nằm ngủ chèo queo - Nana nói một hơi

- Vậy tốt quá rồi ! làm chúng tôi tìm muốn chết - Ariel hí hửng nói

- Ủa mà Mike và Rannie đâu sao ko thấy? - joseph đảo môt lượt hỏi

Nghe đến hai cái tên này, ai nấy đều xụ mặt xuống, lắc đầu mà ko nói. Ko biết chuyện gì đã xảy ra cho hai người này nhỉ???

Mike và Rannie thế nào?

Ko hẹn mà cả Joseph và Ariel củng lúc hỏi. Nhưng vẻ mặt thì cực ngố. Cảđám nhìn hai người mà lắc đầu lia lịa. Mãi một lúc sau Matt mới bùingùi nói:

- Lúc mọi người tìm được cô bé cũng là lúc phát hiện ra Mike và Ranniebị .mất tích. Đã hai tiếng rồi mà vẫn chưa tìm đượchọ bọn anh

Nói tới đây, Matt im bặt ko nói nữa. Còn mặt Ariel bây giờ xanh ngắtnhư tàu lá chuối. Đôi mắt mở to đến mức ko thể mở to hơn được nữa. Nămphút ..mười phút đứng bất động, cô và Joseph đồng thanh la lên:

- CÁI GÌ? MẤT TÍCH? TẠI SAO LẠI NHƯ VẬY?

Tiếng hết kinh hoàng của hai vợ chồng Joseph làm cả khách sạn bị chấn động. Mọi người đều đứng sững nhìn hai anh chị.

- PHẢI ! ĐÃ BỊ MẤT TÍCH. CÒN TẠI SAO THÌ CÓ TRỜI MỚI BIẾT.

Bốn cái miệng của Matt, Joe, Danson và Nana cũng chẳng vừa. Tiếng hétcủa bốn người đáp trả còn to gấp hai lần tiếng hét ban nảy. Lần này thìtất cả mọi người đều phải ôm tai muh phất cờ trắng đầu hàng.

- Trời ơi ! Chuyện gì xảy ra vậy nè ? - Ariel vừa nói vừa chỉ

Cả đám theo hướng chỉ tay của Ariel mà nhìn thì thấy một cảnh tượng hảihùng xảy ra. Mọi người đang vội vàng ôm quần áo, đồ đặc chạy biến vềphòng. Chưa đầy ba giây, cả cái đại sảnh vắng hoe chẳng còn bóng ma nào.

Joseph kéo Ariel ngồi phịch xuống ghế, lắc đầu ngao ngán nói:

- Vụ này mới giải quyết xong lại tới vụ khác!

-

- Mọi người đã tìm kỹ hết chưa? - Joseph hỏi với giọng mệt mỏi

- Rồi - cả đám tiu nghỉu nói

- Vậy đi ! Chúng ta chia nhau ra tìm một lần nữa đi ! Lần này phải tìmkỹ những nơi đáng nghi. Nhất là những nơi mà ít người lui tới. Nếu đếnsáng mà vẫn chưa tìm ra thì báo cảnh sát - Jospeh phân công

- Uhm !

Sáu người nhất chí rồi sau đó chia nhau ra đi tìm. Mặc khác, Mike vàRannie thì đang bị dồn vào một nơi tiến cũng ko được mà lui cũng koxong

Do ban nảy lo tìm kiếm quá hăng say nên cả hai vô tình đã đi vào hầmrượu. Nhưng người canh kho đã vô tình khóa trái cửa lại nên dù có cánhthì hai anh chị nhà ta cũng chẳng thể bay ra được.

Sau một hồi tranh cãi kịch liệt, người này đổ lỗi người kia bây giờ cảhai đều như tướng bại trận. Họ mệt mỏi ngồi phịch luôn xuống đất mà kohề hay rằng, nhiệt độ trong phòng càng lúc càng giảm.

Môi răng của Rannie đánh vào nhau lập cập . Ấy thế mà cô nàng vẫn ham nói:

- Sao sao .lạnh dữ vậy nè ?

Đưa mắt nhìn sang Mike cô thấy anh cũng có hơn gì cô đâu. Nhưng đượccái, do anh là đàn ông nên sức đề kháng mạnh hơn . Vì thế chưa đến nỗimôi răng va nhau lốp cốp như Rannie.

Mặc dù lạnh thật, nhưng khi nghe vợ iu của anh rên rỉ tự nhiên Mikecảm thấy xót vô cùng. Anh lúi húi cởi chiếc áo khoác ngoài duy nhất củamình ra và khoát lên người Rannie.

- Anh làm gì thế ? Bộ .bộ điên sao? Anh đưa cho tôi còn .còn anh tính sao?

- Tôi tôi ko sao! - anh nở nụ cười méo mó với Rannie - Dù saotôi cũng là là nam nhi. Nên .nên chịu lạnh cũng cũng tốthơn !

Nhìn Mike giờ chỉ còn có cái áo trong mỏng manh, đã vậy mà còn là loạiáo thun ba lỗ nữa chứ , làm lộ hai bắp tay rắn chắc của anh nhưng giờđây, nó đã lạng ngắt và tê cứng mất tiêu ồi. Rannie lim dim đôi mắtnhìn anh mà tội nghiệp

Sao cái tên này hôm nay lại hiền thế ? Nhưng ..nhìn mặt anh ta tội quá chừng ! Hay là

- Xích lại đây đi!

Rannie thỏ thẻ nói. Còn Mike thì ngạc nhiên nhìn cô. Vì chưa bao giờRannie nói chuyện với anh bằng cái giọng ngọt ngào đó cả, lúc nào cũngcãi với cãi. Hôm nay, nghe được một câu tốt lành từ miệng cô làm Mikevui quá chừng.

Anh chàng cố gắng lê cái thân đến gần chỗ Rannie đang ngồi. Bấtngờ .cô choàng một nửa chiếc áo khoát đó sang người anh.Rồinhỏ nhẹ nói mà đôi mắt mở ko muốn lên, cái đầu cô dựa hẳn vào bờ vaicủa Mike:

- Như vậy thì cả hai sẽ ko bị lạnh nữa!

Đột nhiên, Mike nghe trái tim mình đập thình thịch. Một thứ cảm giác ấmáp len lỏi vào trong tâm hồn của anh cũng như của Rannie. Mike dựa đầumình vào đầu Rannie và ..hôn nhẹ lên trán của cô. Bất giác,cả hai cùng nở một nụ cười trên khóe môi. Có lẽ, mùa xuân thật sự đãđến với họ rồi

Lại nói về mọi người. Họ đang chạy tứ tung tìm hỏi thăm tung tích củaMike và Rannie. Gặp ai họ cũng níu lại hỏi thăm. Đã một tiếng rưỡi rồimà vẫn ko có hơi hám gì cả. Mọi người đói vừa mệt nhưng chẳng ai dámngừng nghỉ. Họ gần như muốn lật tung tất cả mọi ngóc ngách trong kháchsạn. Nhưng lại có một nơi mà chẳng ai để ý tới.

Matt thở hồng hộc, tay chống đầu gối còn miệng thì lẩm bẩm :

- Cái thằng chết tiệt này ko biết bốc hơi đi đâu nữa ! Mày mà về tao kobăm mày ra cho hả cơn giận này thì tao ko phải là Matt nữa !

Rồi anh liếc mắt sang nhìn bà xã yêu dấu của mình mà thầm tiếc hùi hụi

Hixhixhixhix còn đâu là tuần trăng mật của người ta chứ ! Vớilại .với lại đêm tân hôn ngọt ngào của ..của người ta nữa. TênMike này đúng là hại anh em muh

Hình như ko phải chỉ có một mình Matt nghĩ vậy đâu mà tất cả ba anh đềuthầm rủa thèng bạn quý hoá của mình. Còn đúng nửa tiếng nữa thôi. Nửatiếng nữa nếu ko tìm ra hai người họ thì buột lòng báo cảnh sát thôi.

- Sao hả? Tìm thấy chưa?

Danson, Nana chạy đến hỏi. Nhưng .họ chỉ nhận được cáilắc đầu chán nản . Họ người gục đầu xuống , vẻ mặt bơ phờ , dáng điệthất thiểu thấy mà tội.

Còn Joseph và Ariel thì sao? Joseph thấy có điều gì đó bất ổn nên đãkéo Ariel đến một nơi để kiểm tra lại. Nơi đó chính là phòng quan sát.Anh đã bảo nhân viên cho quay lại đoạn băng cách đây hai tiếng kể từkhi Mike và Rannie mất tích. Chợt ..

- Khoan đã ! Ngừng lại đoạn này dùm ! - Josepg đột ngột la lên

Đoạn băng được cho đứng lại vào thời điểm mà Joseph yêu cầu. Anh vàAriel dán mắt vào màn hình mà xem. TRong băng, có một nam một nữ đangđi vào khu vực cấm.

- Đó là Mike và Rannie mà ! - Ariel vừa kinh ngạc vừa vui mừng kéo tay chồng nói

- Anh có biết đó là đâu ko? - Joseph hỏi người nhân viên trong phòng máy

- À ! Đó là hầ rượu. Nhưng mà nếu .- nói tới đây anh ta ko nói nữa

- Nhưng mà cái gì ? - cả hai vợ chồng Joseph cùng đồng thanh hỏi

- Nhưng nếu bạn của hai người ở đó thì hai người mau đi cứu đi. Vì muốnbảo vệ rượu ko bị hư nên nhiệt độ trong hầm rượu sẽ càng giảm dần. Nênhai người phải .

Joseph và Ariel nhìn nhau hãi hùng. Anh cùng vợ ba giò bốn cẳng chạy đinhư tên lửa. Mà tay thì lầm mò chiếc điện thoại trong túi quần ra màbấm số cho mấy người kia.

- Matt ! Anh cùng mọi người mau tới hầm rượu đi. Nhanh lên - anh nói như hét vào điện thoại rồi cúp máy cái rụp

Năm phút sau, mọi người đã đứng trước cửa hầm rượu. Matt cho người mởhầm ra thì thấy Mike và Rannie đang ở trong đó.

Hai anh chị đang ở tư thế hết sức là tình củm . Họ ôm nhau nằm dàixuống dưới đất, mình co ro lại vì lạnh. Khuôn mặt thì tái mét. Trên đầuthì lốm đốm tuyết trắng . Nhìn y hệt như hai người đang ở Nhật Bảntrượt tuyết mới về vậy.

Cả bọn hoảng hồn chạy lại phụ nhau đỡ hai anh chị lên. Họ anh ngườiMike và Rannie nhưng .dường như ko có phản ứng gìcả. Matt và Danson tức tốc bế xốc hai người về phòng. Họ gọi cả chụcbác sĩ đến khám .

TRong phòng bây giờ nhộn nhịp còn hơn là cái chợ. Ai nấy đều đứng ngồi ko yên.

- Ko biết Rannie có sao ko nữa ? - Nana đi qua đ lại lẩm bẩm

- Hy vọng là ko sao. Họ ở trong đó lâu quá chắc chịu nhiều khổ sở rồi ! - Joe cũng lo lắng ko kém

- Trời ơi ! Hai người làm ơn đừng có đi qua đi lại , cũng đừng có nóiđiềm gở nữa có được ko? Họ ko sao đâu ! - Danson muốn điên cái đầu

Đúng lúc đó thì mí ông bác sĩ từ trong phòng riêng của hai người đi ra. Cả đám bổ nhào tới hỏi:

- Họ sao rồi bác sĩ ? - Joseph hỏi

- Ko sao ! Chỉ là chịu lạnh lâu quá nên mới ngất xỉu thôi. Cũng may làcứu ra kịp nếu ko thì họ tiêu tùng rồi - ông bs thứ nhất nói

- Chúng tôi đã tiêm thuốc an thần cho hai người họ rồi. Khi nào họ dậythì cho họ ăn một chút cháo lót dạ thì sẽ ko sao đâu - bs thứ 2 nói

- Nếu ko có gì nữa thì chúng tôi về trước. Nếu có gì thì cứ gọi cho chúng tôi - ông thứ 3 nói

Xong rồi cả chục ông kéo nhau ra về. Đến bây giờ, mọi người mới có thể thờ phào nhẹ nhỏm.

- các anh đi ngủ trước đi ! Để bọn em chăm sóc họ cho. Chiều tới giờ các anh cũng tất bật dữ rồi - Nana thở ra nói

- Vậy còn các em thì sao? - Danson hỏi ngược lại

- Bọn em ko sao. Thôi các anh đi nghỉ đi !

Bàn giao công việc xong, mí anh do quá đừ nên nằm lăn ra sofa mà ngủ.Còn ba cô nàng thì thay nhau túc trực bên giường của Mike và Rannie.

TRời tờ mờ sáng thì Rannie trở mình . Cô cố gắng ngồi dậy nhưng toàn thân đau ê ẩm.

Cô ngồi dậy đảo mắt quanh phòng và dừng lại ngay cạnh giường của mình.Rannie phì cười vì thấy Nana đang ngủ gà ngủ gật cạnh cô. Rannie nhẹnhàng kéo chăn định ra ngoài nhưng Nana cũng giật mình thức theo.

Cô nàng mắt nhắm mắt mở nhìn con nhỏ bạn quý hóa c ủa mình mà ko khỏi mừng rỡ . Nana nhìn Rannie cười toe toét hỏi:

- Bà dậy rồi hả? Thấy trong người sao rồi ? Có khó chịu chỗ nào nữa ko?Nếu mệt thì nằm nghỉ đi khoan hãy ngồi dậy . Hay là để tui đi lấy cháocho bà ăn nhá !

- TỪ từ , bà làm gì mà sổ một đống câu hỏi ghê thế? Sao tui trả lờikịp. Uhm! tui mới dậy thôi. TRong người ko sao hết. Ko có chổ nào khóchịu cả. Bây giờ tui muốn ngồi dậy đi một vòng cho khỏe được hông? Vớilại tui chưa có đói - Rannie từ tốn trả lời hết các câu hỏi của Nana

- Ko sao thì tốt rồi ! - Nana ôm chầm lấy Rannie nói

Tuy ôm Nana nhưng hình như đôi mắt Rannie vẫn dáo dát nhìn quanh tìmkiếm ai đó. Nét thất vọng , hụt hẫn hiện rõ trên gương mặt Rannie khiko tìm được thứ mà cô muốn tìm. Rannie kéo Nana ra, e dè hỏi:

- Mike đâu rồi ?

Nhìn nét mặt của Rannie làm cho Nana ko khỏi phì cười. TRông nó ngố ngốsao ấy. Nhưng ..đột nhiên tính nghịch ngợm củacô nàng ngổ ngáo này bộc phát nên Nana đã chơi Rannie một vố:

- Mike à? Mike .

- Sao hả ? - Rannie lo lắng đến phát sốt mà Nana lại cứ nhỏn nhơ

- Mike Mike đến bây giờ vẫn chưa tỉnh. Bác sĩnói ..nói có lẽ Mike sẽko ..- Nana vờ ngập ngừng, khó xử

- Sẽ ko gì hả ? - Rannie chịu hết nổi nên hét lớn lên hỏi

- Có lẽ sẽ ko tỉnh lại nữa !

Lời nói nhẹ nhàng như lông hồng của Nana lại là nhát dao đâm xuyên quatrái tim của Rannie. CÔ chới với khi nghe con bạn mình nóiMike ..Mike sẽ ko ..Bỗng, Rannie òa khóc ngon lành mà kohay rằng con nhỏ bạn nghịch ngợm của mình đang lấy tay che miệng cườikhúc khích.

hừ ! Lo lắng cho người ta như thế mà tối ngày cứ cãi nhau hoài. Cái con ngốc này thật là !

- Rannie ! Đừng khóc nữa mà !

- Đi ! Mình muốn đến thăm anh ấy !

Rannie vừa nói vừa bước xuống giường lôi Nana đi. Cô ko thể nào tin từđây , cô ko còn được gặp Mike nữa. Ko thể nào ! Chỉ nghĩ đến đó thôicũng đủ khiến trai tim nhỏ bé của cô đau nhói rồi.

Rannie được đưa sang thăn Mike. Anh nằm trên giường, mắt nhắm nghiềnlại như đang ngủ. Một giấc ngủ bình yên vô cùng. Rannie nhẹ nhàng điđến bên giường Mike và ngồi xuống cạnh anh. Bất giác, cô đưa tay sờ lênkhuôn mặt của anh mà những giọt nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Nana ý tứkhép cửa lại . Có lẽ nên để Rannie ở bên Mike như vậy sẽ tốt hơn.

Rannie ôm chầm lấy người Mike vừa khóc vừa mếu máo nói:

- Mike anh là đồ ngốc. Tại sao lại đưa áo cho em chứ? Nếu anh ko đưa áocho em mặc thì anh đâu có ra nông nổi nàyđâu ..hixhixhixhix . ..-Rannie sụt sùi nóitiếp - chẳng phải anh đã thề trước chúa là sẽ ở bên cạnh em, bảo vệ ,chăm sóc cho em suốt đời hay sao? Sao anh lại thất hứa như vậy? huhuhuhuhu

Càng nói, Rannie càng khóc to hơn. Nước mắt của cô thấm ướt cả áo của Mike. Nhưng Rannie vẫn ko thôi ngừng nói:

- Anh là đồ thất hứa ! Nói cho anh biết, nếu anh mà ko dậy em sẽ hậnanh suốt đời đó! - vừa nói Rannie vừa đấm thình thịch vào người Mike -Anh mà ko tỉnh dậy, em sẽ lấy người khác đó -

- Em dám ko hả ?

Tiếng nói quen thuộc cất lên làm Rannie ngỡ ngàng. Cô vội buông Mike ra, mở mắt to thau láu nhìn anh. Miệng lắp bắp nói:

- Anh .ko phải anh

Mike nắm tay Rannie kéo cô xuống và ôm chặt lấy cô. Anh thủ thỉ bên tai Rannie nói với giọng yêu thương:

- Anh làm sao mà ko tỉnh chứ? Nếu anh ko tỉnh thì bỏ bà xã yêu quý của anh cho ai đây?

Rannie nghe Mike nói mà mát cả ruột gan.Chưa bao giờ cô thấy hạnh phúcnhư bây giờ và đây cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy vòng tay của Mikethật rắn chắc và ấm áp đến như vậy.

- Em biết ko? Khi thấy em run rẩy thì anh đau lòng lắm! Anh chỉ muốn che chở cho em , hứng chịu mọi thứ thay em mà thôi !

Mike vẫn thì thầm to nhỏ với Rannie.Anh dùng đôi bàn tay to lớn củamình ghì chặt lấy cô vợ xinh xinh của mình . Tay vuốt ve lấy cô với cửchỉ nồng nàn. Rannie thẹn thùng hỏi:

- Tại sao anh lại lén nghe trộm em nói hả?

- Ai thèm nghe trộm em chứ. Tại em cứ vừa khóc lóc vừa mếu máo nói muốn người khác ko nghe cũng ko được đó !

Mike nháy mắt nhìn cô trêu chọc và trao cho cô cái nhìn cháy bỏng.Khuôn mặt của Rannie bây giờ đỏ bừng trông thậy đáng yêu. Đột ngột,Mike kéo mạnh Rannie xuống và ..đặt lên môi cômột nụ hôn ngọt ngào.Lâu thật lâu, họ mới chịu buông nhau ra. Rannienhìn Mike đầy yêu thương nói:

- Anh mới tỉnh lại nên nằm nghỉ đi ! Để em đi lấy cháo cho anh ăn nha !

Rannie vừa định bụng quay lưng đi thì đã bị Mike giữ chặt lại. NAh nói:

- Hay là em ăn cùng anh nha !

Rannie ko nói gì mà chỉ cười thẹn rồi đi nhanh ra ngoài. Nhưng hai anhchị nhà ta hông hay rằng nảy giờ có địch đang dòm ngó đến mình. Cảđám lố nhố đứng ngay ngoài cửa phòng ráng vảnh lổ tai lên mà hóngchuyện. Rồi cùng nhau cười khúc khích.

~~~~~~~~~~~~~~

o phòng lấy máy sấy cho Matt. Năm phútsau, anh chàng quay trở ra và dúi chiếc máy vào tay Matt. Còn anh chàngnhà ta thì vẫn nhe răng ra cười khì khì

Mike vừa đóng cửa xong, chừng nửa tiếng sau thì .

CỐC CỐC CỐC ..

Tiếng gọi cửa lần thứ hai vang lên cũng ngay lúc hai anh chị tađang .hôn nhau đắm đuối. Nhưng lần này, người ra mở cửa là Ranniechứ ko phải là Mike.

Rannie vừa mở cửa thì thấy ngay Ariel. COn nhỏ đứng cười tươi rói và nói với Rannie với giọng tỉnh ruồi:

- Bà cho tui mượn hủ kem Olay đi ! Tui quên mang òi

Rannie tưởng thật nên đi vào phòng lấy đem ra cho Ariel. Còn kĩ lưỡngdặn dò nhỏ bạn rồi mới chịu đóng cửa. Ariel cầm lấy hủ kem đi về phòngmà trên môi nở một nụ cười ma quái .

Trong phòng, Mike rù rì với Rannie. Hai anh chị ôm nhau to nhỏ khiến người khác nhìn vào cũng phải ghen tị:

- Bà xã ! Hôm nay em đáng yêu dễ sợ luôn á ! - Mike nói xong liền hun cái chóc lên má của cô

- Bộ thường ngày em xấu lắm sao? - cô nàng phụng phịu nói

- Ko phải. Em ngày nào mà chẳng đẹp nhưng .đêmnay anh thấy em đẹp hơn mọi ngày (ông này ngọt ngào quá chắc chắn có ýđồ òi)

Miệng anh thì nói nhưng tay anh đã bắt đầu lần mò mở hột cúc áo đầu tiên của Rannie

- Hay là chúng ta ..- Mike mới nói tới đây thì

CỐC CỐC CỐC .

Tiếng gõ cửa lần thứ ba lại vang lên trong đêm khuya làm Mike bắt đầunổi đóa. Anh chàng lười biếng ko muốn ra mở cửa mà chỉ muốn mặc kệ tấtcả. Nhưng do tiếng gõ cửa cứ tới tấp cộng thêm Rannie thúcanh nên Mike đành hậm hực đi ra mà ytong lòng muốn đấm ngay vô mặt kẻđang phá đám anh

Mike mở cửa ra và chỉ muốn kêu trời .Nana,cô nàng siêu nghịch đứng cười tủm tỉm với Mike. Anh cáu lên hỏi:

- Lại muốn mượn gì nữa đây?

- à ! Em tìm Rannie - cô nàng tỉnh queo nói mà ko thèm để ý đến sắc mặt đang đổi màu của Mike

Rannie ! Nana tìm em kìa !

Nói xong, anh đi te te vô trong. Rannie vội vàng chạy ra cửa mà quêncài lại hột nút áo trước ngực. Làm cho áo cô bây giờ trong tình trạng nửa kín nửa hở . Nana bắt đầu cười thầm trong bụng vì cô biết rằngmình đến thật ..đúng lúc.

- Chuyện gì vậy Nana?

- Tui muốn mượn bà chai cream body

Cũng như lần trước , Rannie cũng chạy vào trong và năm phút sau trở ra với chai cream body trên tay.

Cánh cửa phòng Rannie vừa đóng lại. Mike đã nhào tới tấn công cô nhưmãnh thú. KHiến Rannie muốn nghẹt thở . Vì Mike biết thì nào đám bạnquái ác của anh sẽ còn gõ cửa dài dài nên phải làm cho lẹ . CònRannie thì ngộp quá xô anh ra ngoài

- Anh làm em ngạt thở quá à ! - rannie nhăn nhó nói

- Xin lỗi ! Anh ko cố ý đâu ! - Mike biết lỗi nói -nhưng ..sao hôm nay cái bọn này lạ vậy? Khi ko rủnhau đến đây mượn đồ

- Uhm ! Anh nói cũng phải - Rannie gật gù nói thì nghe .

CỐC CỐC CỐC . ..

Cả Mike và Rannie nhìn nhau rồi nhìn ra cửa. Mike ngăn bà xã của mình lại và nói:

- Để anh ra mở cho

Vừa mở cửa thì Mike thấy Danson ôm bụng nhăn nhó. Khỏi hỏi Mike cũng biết thằng bạn của anh đến đây để làm gì nên anh nói luôn:
~~~~~~~~~~~~~~

- Muốn mượn thuốc đau bụng chứ gì ?

- Hì hì hì đúng òi ! - Danson vờ đau đớn nói

Y như rằng, đêm hôm đó, hai vợ chồng Mike ko tài nào ngủ nổi. Vì cứcách nửa tiếng, một tiếng là bị làm phiền . Đến bốn giờ sáng, anhvà Rannie đều bơ phờ. Cả hai đi hết nổi chỉ còn cách một người nằm dàira sofa , một kẻ thì nằm sóng xoài ra giường. Thế là đêm tân hôn củahai anh chị bị lũ yêu quái ấy phá tan tành

Sáng ra, mặt của Mike và Rannie phờ phạtthấy rõ (bị phiền suốt đêm mà ko đi cấp cứu là may òi). Hai người cốlếch thân xuống nhà hàng để ăn sáng . Vì cái bụng của họ đang *********dữ dội. Khi đến đó thì hai anh chị nhà ta đã trông thấy một lũ quỷđang ngồi đó, nói cười ríu rít như chưa hề xảy ra chuyện gì mới đau.Biết đêm qua mình bị chơi một vố khiến Mike và Rannie tức lắm.Khiến hai vợ chồng anh chị chẳng mần ăn gì đượcnhưng bây giờ có muốn trả thù họ thì hai người làmgì còn sức lực và hơi hám đâu nữa. Nên đành ngậm ngùi nhịn nhục, chờngày báo thù rửa hận .

Đang ngồi nhai nhóp nhép, chợt Ariel khựng lại . Vì cô có cảm giác mìnhđang bị chiếu tướng . Khi ngước lên thì cô lại bắt gặp ánh mắt nhưmuốn ăn tươi nuốt sống của Rannie . Cô nàng cười mà mặt méo xệt, miệngnói:

- Hì hì ..Hi! Rannie

Cả đám đang nói chuyện rôm rả về chiến tích đêm qua của mình thìnghe Ariel kêu lên. Làm thức ăn nước uống trong mồm cả bọn phun tungtóe ra ngoài. Mike vá Rannie mặt mày hầm hầm, kéo ghế ngồi xuống cái ịch nhưng mắt vẫn liếc nhìn lũ bạn tinh quái của mình.Thiếu điều ,họ muốn nhảy bổ vào bóp chết cái đám người nghịch thấu trời này.

Nana cười toe toét nhìn Rannie và Mike và hỏi một câu hết sức tỉnh ruồi:

- Hai người đêm qua ngủ ngon chứ? Sao thấy mặt hai người kinh dị thế?

Sau câu hỏi đó , Nana đã nhận được ngay cái nhìn dao búa của con bạnthân . Cô thầm rủa con nhỏ. Phá kiểu đó hỏi còn hỏi người ta ngủ ngonhay ko nữa . Rannie dấm dẳng nói:

- Ngon ! Nhờ ơn của mấy người nên tui với Mike ngủ ngon lắm !

Câu nói của Rannie đầy gai góc. Nhưng .Nana chỉ hỏivậy thôi . Chứ cô ko nói thì mọi người chỉ nhìn gương mặt với hai đôimắt thâm quầng như gấu trúc cộng thêm cái mặt ủ rủ như chết chưa chôncủa cả hai là bọn họ đều biết tỏng cả rồi.

- Tối này còn ai muốn mượn cái gì nữa ko thì tới luôn đi ! - Mike vừa cho miếng thức ăn vô miệng vừa nói móc họng

- Nếu mày còn gì để cho tụi tao mượn thì tụi tao cũng ko từ chối hảo ý của mày đâu - Joseph cũng ko thua kém

- Tụi bay

Mike cứng họng vì ko ngờ đám bạn của mình lại nhăn nhở như vậy. Tụinó tuyên chiến một cách công khai thế đấy. Tức mình, Mike ko thèm nóinữa. Anh và Rannie chỉ còn biết ăn mà thôi.

Nhìn sắc mặt, mọi người đã biết hai người họ đang nổi giận. Thế nên cảđám cùng nhìn nhau cười lấm lét . Sau đó, họ phá ra cười ngặc nghẽo.Còn Mike và Rannie thỉ đơ mặt ra ko hiễu nổi lũ bạn quái chiêu củamình.

- Tụi bây sáng chưa uống thuốc hả? - Mike ngơ ngác hỏi

- Hahahaha ! Tụi tao ..tụi tao chỉ .chỉmuốn chọc hai người thôi. Ai bảo hai người làm cho tụi này phải sốtvó cả ngày hôm qua chứ? - Danson cười ha hả nói

- Đây chỉ là một sự phục thù nho nhỏ mà thôi ! - Joe nháy mắt với mọi người

- .. .

- hahahaha

Cả đám cười vang lên. Cơn giận của Mike và Rannie dường như bị xua tanmất rồi. Họ biết rằng , cái đám bạn này chỉ là quan tâm cho họ thôi. Vìsự mất tích của cả hai đã làm cho mọi người hôm qua chẳng ai được bình yên cả. Nghĩ lại, Mike và Rannie cảm thấy có lỗi với họ rấtnhiều. Rannie nhìn quanh một lượt mí con bạn thân yêu của mình nói vớigiọng chân thành :

- Cám ơn và cũng xin lỗi mấy bà nhiều !

- Ơn nghĩ gì . Chúng ta đã là bạn thì phải có phước cùng hưởng có họa cùng gánh chứ phải ko? - Ariel khoát vai bạn nói

- Thôi thôi được rồi ! Coi như chúng ta ko ai nợ ai hết ok ? - Matt lêntiếng - Bây giờ mọi người ăn sáng mau rồi còn đi chơi nữa. Hay là muốnở nhà?

- KO ĐỜI NÀO !

Matt vừa hỏi xong thì cả bốn cái miệng cùng chụm lại hét như cái loa phóng thanh làm hồn vía anh muốn lên mây.

Sau khí ăn xóng, cả đám nhí nhố kéo nhau đi tham quang đây đó. Nhìn mọingười bây giờ thật hạnh phúc. Đường xá Paris thật hoa lệ. Những chiếclá phong đỏ như màu máu rơi xuống, ngập cả con đường. Làm cả thành phốnhư bị thiêu trong biển lửa. Đôi nào đôi nấy đều tay trong tay, dắtnhau đi dạo khắp nơi. Khung cảnh thật lãng mạn. Trong đôi mắt của nhữngđôi nam thanh nữa tú này, ta thấy được cả một vùng trời yêu thương .

Sau biết bao nhiêu gian nan, thử thách họ mới đến được với nhau. Cuộchành trình tình yêu này quả là đầy sóng gió.Nhưng chỉ cần hai trái tim chung một nhịp vàcùng nhau nhìn về một hướng thì .bấy nhiêu đó có đáng là gì đâuchứ? Họ, những người bạn trẻ mang trong mình sức sống mãnh liệt, khátvọng chinh phục và cả tình yêu cháy bỏng đã tô điểm thêm cho cuộc sốngnhững gam màu sắc mới lạ và ,mang dấu ấn riêng của chính bản thân họ.

Con thuyền tình của các đôi bạn trẻ cuối cùng cũng đã cập bến.Nhưng đây có phải là bến cảnh cuối cùng của họ kothì .chuyện đó còn phải để thời gian trả lời

HẾT PHẦN I

Các anh chị nhà ta phần hai đã chính thức là vợ chồng thực thụ òi. Nhưng ..phần hai này, tình yêu của họ sẽ còn gặp nhiều khó khăn, thử thách đấy! Và trong phần hai tình yêu của Ken & Beatrice sẽ có chút .

Vanness Wu:

Tổng giám đốc của tập đoàn điện tử JDL. Tính tình phóng khoáng,là một tay cưa gái có hạng. Nhìn bề ngoài, ko ai có thể hiểu được Vanness thế nào cả vì anh là một người bí ẩn

Owen:

Chàng trai mang trong mình hai dòng máu Nhật- Hoa. Anh trở về Đài Loan cốt là để tìm lại người anh cùng cha khác mẹ của mình.

Hứa Vỹ Ninh:

Là bạn gái cũ của Mike. Đây là một cô gái có nhiều tham vọng. Năm năm trước đã bỏ Mike ra đi chỉ vì một lí do. Để lại cho Mike nhiều đau khổ và năm năm sau, cô đã trở về với tư cách là

Bạch Khâm Tuệ

Chị họ của Joseph, là một người hiểu chuyện. Rất thích cô em dâu tính tình như trẻ con của mình. Trong một lần tình cờ, cô đã tìm thấy bạch mã hoàng tử của mình.

Khưu Trạch:

Anh chàng bí ẩn đã khăn gối từ Anh quốc trở về Đài Loan vì muốn tìm lại người yêu của mình. Nhưng trớ trêu thay người yêu của anh lại ..

Hai năm thấm thoát đã trôi qua. Tất cả đều đã trưởng thành hết rồi. Ko còn là những cô cậu học trò nghịch ngợm , ương bướng nữa mà đã trờ thành những nam nữ thanh niên cứng cỏi, mạnh mẽ. Họ đã dùng chính đôi bàn tay trắng và khối óc của mình để gầy dựng sự nghiệp , mà ko hề nhờ đến thế lực của gia đình.

Bốn chàng trai,mang trong mình những khát vọng, hoài bão to lớn làm hành trang vào đời. Từ bàn tay trắng mà chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi , họ đã trở thành những nhà doanh nghiệp tài năng được giới báo chí ca tụng hết lời. Chẳng những thế mà bốn chàng trai này còn được liệt vào top ten mười nhà doanh nghiệp trẻ thành công nhất thế giới.Mỗi anh đều có một công ty riêng. Và hiện nay, trong tay mấy anh đang nắm giữ hàng trăm dự án lớn. Khiến mọi người đều phải ngưỡng mộ.

Còn các cô nàng nhà ta thì sao nhỉ? Dĩ nhiên họ đâu thể nào chịu mất mặt trước những anh chồng tài giỏi của mình . Họ cũng đã khẳng định tên tuổi của mình trên thương trường và cũng tạo nên tên tuổi trong ngành thời trang. Những bộ thiết kế của bốn cô gái đã giành thứ hạng cao trong cuộc thi thiết kế cấp quốc tế. Và họ đã dùng sức trẻ của mình để đưa công ty của gia tộc từng bước đi lên. Nhưng ở các cô nàng có một điều ko hề thay đổi . Đó là tính ngổ ngáo của mình

Bốn cặp vợ chồng này quả là bốn cặp vợ chồng hoàn hảo mà ai ai cũng muốn. Hôm nay, bầu trời dường như xanh hơn mọi ngày.Những tia nắng cũng thêm phần rực rỡ . Làn gió nhẹ đang nghịch ngợm thổi mái tóc dài mượt của cô gái trẻ. Đang thả hồn hoà vào khung cảnh nhộn nhịp trên con phố tấp nập. Vừa đi vừa nghe điện thoại mà cô nàng ko để đi gì đến xe cô. Tới khi ..

KÉT .RẦM .

Tiếp theo đó là một tiếng la thất thanh của một cô gái. Chủ xe hoảng hồn, vội vàng phóng từ trên xe xuống để xem xét sự tình. Cô gái bị anh đụng trúng mặt mày xanh ngắt, ngó đăm đăm vào đầu xe chỉ cách cô một milimet , cũng may, chủ nhân của nó đã nhanh chân thắng lại. Nếu ko chắc cô đã bị cán bẹp quá!

Chưa kịp định thần thì cô đã nghe có tiếng người con gái vang lên sau lưng

- Cô ko sao chứ?

Đó là một giọng nam thật trầm ấm , rất có thiện cảm. Nhưng đối với cô gái thì thật đáng ghét. Vì anh chàng đã làm cái chân của cô đau thấu trời.

- Cô ơi! Cô ko có gì chứ

Tội nghiệp anh chàng, cứ lóng ngạ lóng ngóng đứng đó mặt xanh như tàu lá chăm chăm nhìn cô gái trẻ đang ngồi trước đầu xe mình. Nhưng hình như, những lời của anh đối với cô chỉ là gió thoảng. Bằng chứng là nảy giờ , cô chẳng mảy may ngước lên xem mặt mũi kẻ đã đụng mình là ai. Mà cô nàng chứ xăm xoi, xoa xoa cái chân xinh xinh đang buốt đau mà nhăn nhó, xuýt xoa.Giờ nghe cái giọng của anh chàng làm cô muốn phát cáu. Cô kiềm hảm sự tức tối của mình , nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn nói:

- Anh thử như tôi xem có sao hay ko! Hừ !

Anh chàng đứng đó ngớ người ra nhìn cô há hốc. Anh thật ko ngờ cô gái trẻ này lại nói chuyện chanh chua như thế. Và đây cũng là lần đầy tiên có người nói với anh bằng giọng đó . Mà còn là một nữ nhi nữa mới ghê. NHưng ..bỗng anh bật cười một cách thú vị

- Cô ko sao chứ? Có cần tôi đỡ dậy ko?

Anh chàng nhìn nhìn cô gái nói mà ko nén nổi nụ cười. TRời ạ! Sao cô cảm thấy ghét anh ghê gớm, ghét luôn cả nụ cười của anh chàng. Mặc dù nụ cười ấy rấy quyến rũ và pha lần một chút kiêu bạc. Cô chũn mũi , liếc xéo anh một cái nói xẳng:

- Anh ko đỡ chẳng lẽ bắt tôi tự lết đứng lên à?

Thế là anh chàng phải đỡ cô lên. MẶc cho cô đang càm ràm mình đủ chuyện. Có vẻ như cô nàng bị trật chân rồi. Chẳng những thế mà tay còn bị xước tùm lùm. Quần áo thì bị nhàu nát mất một bên. TRông cô gái tàn tạ hết sức. Nhưng điều đó vẫn ko dấu đi vẻ đẹp thánh thoát toát ra từ người của cô nàng.

Anh chàng dìu cô đến một công viên gần đó. Để cô ngồi xuống đàng hoàng rồi anh mới từ từ xem xét vết thương cho cô gái.

- Hình như cô bị trật chân rồi !

- Hừ ! Nhờ ơn anh đấy! - cô móc méo

- Nhưng cô cũng có lỗi vậy ! Đi đường mà lo mơ màng

- Anh nói như vậy ý là sao? Định đổ lỗi hết cho tôi à? Tôi ko nhìn đường thì anh chạy xe cũng phải biết nhìn chứ. Chạy mà mắt để đó, tâm hồn bay bổng với cô nào giờ đụng người ta còn đổ lỗi nữa à? Tôi chưa bắt đền anh là may rồi đó. – nghỉ một lát , cô nàng trừng mắt nói tiếp – nói cho anh biết nhá ! Cái chân tui có làm so tui sẽ ko tha cho anh đâu ! Hứ !

Chàng trai trợn tròn mắt nhìn như thể ko tin nỗi những gì mình đang nghe. Coi bộ cô nàng này ngoa ngoắt, chanh chua hơn anh đã tưởng đấy . Bỗng, anh phì cười nheo mắt nhìn cô nheo mắt nói:

- Được rồi, được rồi! Coi như tui thua cô có được ko?

- Hứ ! Anh muốn thắng cũng ko có cửa đâu mà đòi ! – cô nguýt dài nói

- Cô ngồi đây đi ! Đợi tui một chút, tui sẽ về liền. Nhớ ! Đừng có đi đâu nhé !

Anh chàng liếc thấy cánh tay đang rướm máu của cô mà lòng có chút ân hận. Anh quay sang nói với cô bằng giọng ầm trầm nhưng cũng mang tính ra lệnh. Rồi vù đi mất. Để cô gái ngồi đó mà ko biết anh chàng đáng ghét này muốn làm gì.

Đợi một hồi lâu, cô nàng cảm thấy bực mình vì ko biết anh chàng kia ‘ bốc hơi’ ở xó xỉnh nào.

- Nếu cứ ngồi đợi hoài chắc tới sáng mai quá. Cái tên chết bầm này ko biết chạy đi đâu nữa!

Hãy thử đoán xem cô gái chanh chua này là ai? hihihihihi

- Nếu cứ ngồi đợi hoài chắc tới sáng mai quá. Cái tên chết bầm này ko biết chạy đi đâu nữa!

Noi rồi, cô gái định dợm bước đứng dậy, bỏ đi. Nhưng vừa lúc đó, từ đằng xa, một bóng dáng cao ráo, đang tất tả chạy lại. Cô gái trố mắt nhìn chàng trai đang đứng trước mặt mình. Trời ơi ! Đâu mất tiêu chàng trai bảnh bao với gương mặt điển trai có phần kiêu kì mà ban nảy cô vừa mới gặp nay sao mất tiêu vậy nè? Nhìn anh ta từ đầu đến cuối khiến cô gái ko khỏi tò mò. Áo thì xốc ra ngoài , mồ hôi đầm đìa ướt cả trán và tấm lưng rộng của anh cũng đầy mồ hôi. Như hiểu được thắc mắc đó, anh chàng cười khì khì đáp:

- Tui đi tìm tiệm thuốc mà ko có. Làm phải chạy hết ba con đường mới mua được. Nào ! Ngồi xuống đây đi. Tui băng giúp cô. Ko thôi sẽ nhiễm trùng đấy!

Nói rồi, mặc kệ cô đồng ý hay ko, anh ta kéo xịt cô ngồi xuống và bắt đầu rửa vết thương cho cô. Anh làm một cách tỉ mỉ, cẩn thận như sợ cô đau. Trông anh chàng bơ phờ đến tội nghiệp! Chợt bao nhiêu tức giận trong lòng cô nàng theo đó mà tan biến.

Giờ nhìn kỹ, cô thấy người đàn ông ngồi trước mặt mình cũng đẹp trai lắm chứ! Nhưng dù có đẹp trai mấy cũng ko bằng một người trong lòng cô đâu.

- RENG !!RENG ! !

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm cô gái trẻ giật mình.Cô xem tên người gọi và như sực nhớ ra điều gì nên đã vội vàng bắt máy

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

- Alo !Em nghe đây

- Trời ơi , bà xã đại nhân ơi em làm gì mà trễ thế? Em có nhớ cuộc họp 2g này ko hả?

- Hả ?? – cô giật mình xem đồng hồ - Má ơi! Đã 1g45 rồi à?

- Hixhixhix ! Em đến nhanh lên đi ! Anh sẽ ra đón em!

- Ok !

Cúp máy, cô mới nhớ ra chiều nay , chồng cô đã nhờ cô làm phiên dịch viên dùm. Vì anh ko biết tiếng Đức. Bản hợp đồng này rất quan trọng đối với chồng cô. Thế mà cô có thể quên được. Đúng thật là

- Nè ! Anh rảnh ko?

- Hả?

Chàng trai ngơ ngác nhìn cô ko hiểu ất giáp gì cả. Mặc kệ thắc mắc của anh ta, cô gái vẫn nói với giọng cụt ngẳn cụt nghủu:

- Nếu ko bận thì chở tui đến một nơi đi!

- ……

- À mà anh lái xe nhanh chứ? Trong vòng mười lăm phút ko biết đến đó có kịp ko nữa! – cô nàng lo lắng

- Nhưng chỗ đó là chỗ nào mới được – anh khổ sở hỏi

- Khách sạn Rex ở đường XXXXXXX . Nhanh lên, ko kịp rồi!

Nói rồi, cô nàng kéo anh đi một nước đến xe, ko cần anh mớ cửa mà cô " tự biên tự diễn luôn. Còn anh thì chỉ biết tròn mắt nhìn đến khi nghe cô thúc thì mới bừng tỉnh.

Anh quả thật chưa bao giờ gặp phải tình huống dở khóc dở cười thế này.Trong đời anh từ đó tới giờ chỉ có anh quay người ta chứ chưa ai dám sai anh bằng cái ngữ " chị hai" như vầy. Gặp phải cô nàng này đúng là anh đã gặp phải đối thủ rồi. Mà là đối thủ khó trị nữa mới ghê. Bỗng anh bật cười trước đôi mắt khó chịu của cô gái

Quả là kỹ thuật lái xe của anh chàng ko tồi. Nói một cách công bằng hơn là anh ta còn " lạng lách" dữ dội hơn . Và trông anh ta có chút gì đó ngông ngông, " bụi bặm " hơn ông xã thân yêu của cô . Ở bên cạnh chồng, cô cảm thấy rất an toàn và ấm áp so với khi đi bên cạnh người đàn ông này.Vì ở anh chàng có một thứ gì đó rất huyền bí, nó khiến cho người ta tò mò muốn khám phá. Nhưng nó cũng khiến cho người khác phải e dè mà đề phòng. Tóm lại, đây là một người đàn ông khó đoán .Đó là những gì cô cảm nhận được trong những phút giây ngắn ngũi khi tiếp xúc

Chưa đầy mười lăm phút, chiếc xe đua màu vàng đã thắng gấp trước cửa khách sạn nổi tiếng nhất Đài Loan. Do tốc độ quá nhanh khiến cô gái chúi nhũi về phía trước mém đập mặt vào thành xe. Lườm anh ta một cái, cô phóng thẳng xuống xe.

Từ trong, một chàng trai rất điển trai hối hả chạy ra. Anh chàng đang chạy về phía cô gái. Giọng gấp rút nói;

- Nana sao giờ em mới tới hả? Có biết anh lo lắm ko? (h thì biết cô gái chanh chua này la ai rồi nhá!)

- Sorry ông xã , tại em gặp một chút rắc rối!

Cô gái ấy chính là Nana, Chu Ngạn Quân. Thấy vẻ mặt lo lắng của Danson làm cô phì cười. Rồi cô quay sang chàng trai nọ nói với giọng lịch sự

- Cám ơn anh đã đưa tôi đến đây! Tạm biệt!

Nói rồi, cô cùng Danson đi nhanh vào trong để chuẩn bị cho cuộc giao dịch sắp tới. Mặc cho ánh mắt của chàng trai kia vẫn cứ dán chặt vào cô

Một lúc lâu, anh mới cho xe chạy đi. Trên môi lại nở một nụ cười " đểu"

Anh tự nói một mình:

- Nana? Tên nghe dễ thương nhỉ? Nhưng tính thì chẳng " dễ thương " chút nào. Chanh chua , có phần hơi bướng và xinh tuyệt. Y như một nàng tiên!

Anh cho xe chạy xuống tầng hầm của một quán bar nổi tiếng. Nơi này là nơi tụ tập của những tay ăn chơi sành sỏi.Vừa bước vào quán, Anh đã nghe tiếng của mấy đứa bạn

- Roy! Đây nè!

Anh đưa hai ngón tay lên phất chào theo kiểu của dân chơi. Rồi anh từ từ đi đến bạn của các bạn anh

- Mày chết đi đâu vậy thằng khỉ? Sao tao gọi cho mày mà mày ko mắt máy vậy?

- Tao bận là " tài xế bất đắc dĩ" cho một con mèo con bướng bỉnh

- Hả? Cái gì tài xế? Cái gì mèo con ở đây nửa? – thằng John bạn của anh nghệch mặt ra

- Ko có gì đâu ! Thôi uống đi mày !

Anh ko muốn giải thích . Vì anh chỉ muốn giữ nó cho riêng mình mà thôi. Nana? Anh thì thầm rồi gật gật đầu và cười. Thằng bạn anh lấy làm lạ về thái độ bất thường của anh hôm nay. Roy, một chàng trai nổi tiếng lạnh lung, sát thủ của những cô gái mà hôm nay cũng biết cười ư? Mà con là tự mỉm cười một mình nữa chứ. John muốn hỏi lắm. Nhưng anh biết , bây giờ ko phải lúc.

Lại nói về Nana, cuộc giao dịch giữa khách sạn Rex và khách sạn rất suông sẽ. Bản hợp đồng được kí trong sự hoan hỷ của hai bên.

Tiễn khách đi rồi, Danson và Nana mới có thể thở phào nhẹ nhỏm. Bây giờ, Nana mới thấy chân mình đang đau buốt lên. Cô có gắng ko gây sự chú ý cho Danson nhưng rất tiếc. Anh đã trông thấy tất cả.

Danson lo lắng đến bên vợ. Nhẹ nhàng nâng bàn chân của cô lên xem. Mắc cá chân của Nana bấm tím hẳn lên. Danson hết nhìn vết thương rồi lại nhìn vợ mình mà anh xót xa cả lòng.

- Em đau lắm phải ko?

Nana ko nói gì mà chỉ gật đầu một cách ngoan ngoãn, khác hẳn vẻ đanh đá ban nảy. Danson lại thấy những vết thương nhỏ trên cánh tay của cô càng khiến anh them đứt ruột. Giọng anh ngọt ngào :

- Xin lỗi bà xã! Tại anh mà em mới ra nông nổi này!

Anh hôn nhẹ lên mu bàn tay của vợ.Nana dịu dàng ôm Danson vào lòng mình. Đầu cô ngả sang đầu anh, hôn lên mái tóc màu vàng nâu phảng phất hương vị đàn ông quyến rũ của anh. Giọng Nana nhẹ tênh

- Em ko sao ! Giúp chồng là nghĩa vụ của vợ mà!

Danson nghe Nana càng them xúc động. Anh nhìn cô đắm đuối. Và sau đó những nụ hôn cháy bỏng phủ lên khắp khuôn mặt, mắt, mũi của Nana. Cô thấy mình thật hạnh phúc vì được anh yêu, được anh quan tâm bảo vệ. Từ sâu trong đáy lòng Nana, cô hiểu Danson yêu cô hơn cả bản thân anh. Vì cô, anh có thể từ bỏ tất cả. Chỉ nghĩ có thế thôi cũng đủ khiến cô phát điên lên vì sung sướng

- Em rất thích được anh yêu như thế này này !! - Nana thì thầm bên tai Danson

- Thật uh? Vậy em ko từ chối nếu anh muốn ..tiếp tục hôn em chứ?

Danson lém lỉnh hỏi Nana. Cô thẹn đỏ cả mặt, ko biết nói gì mà chỉ ngoan ngoãn gật đầu. Tiếp đó là những nụ hôn như mưa của Danson dành cho cô. Cảm giác bay bổng, chới với làm Nana cứ ngỡ như mình đang nằm mơ.Cô để mặc tất cả mà thả mình trôi theo dòng cảm xúc.

Năm phút, mười phút ..sau đó, hai người mới buông nhau ra nhưng nét mặt Danson dường như vẫn còn nuối tiếc phút giây vừa rồi. Nana mỉm cười nhìn anh nũng nịu nói

- Thôi được rồi mà ! Bây giờ có chịu đi ăn hông nà? Em đói rồi đó nha!

Khi em đói là tính rất là xấu đó !

- Đi ! Đi mà ! Ai lại để bà xã đại nhân đói được cơ chứ!

Thế là hai vợ chồng Danson tay trong tay dắt nhau đi ăn trong niềm hạnh phúc tràn đầy.

Tối hôm đó, cả đám họp mặt nhau tại nhà của Danson. Mỗi tuần, bọn họ thường tổ chức nướng thịt để nhậu nhẹt, tán gẫu. Nhất là mấy anh chàng nhà ta. Từ khi lập gia đình và có công ty riêng đến nay thì thời gian đến những quán bar của các anh ít đi. Một phần vì lo công việc tất bật đến bù đầu bù cổ. Phần còn lại vì họ muốn dành thời gian quý báu ấy để vung vén tổ ấm nhỏ bé của mình.

- Ê ! Joe , bà mang thêm than ra đi

Nana do bị đau chân nên cứ mặc nhiên mà ngồi trên ghế chỉ huy . Trong khi mọi người chạy muốn hục hơi. Joe chịu hết nổi , dúi hết mọi thứ đang cầm trên tay cho Danson vênh mặt lên nhìn Nana nói

- Nana bị thương ko làm việc được cũng đúng thôi. Nhưng anh là ông xã nó thì hãy làm luôn phần của nó nhá !

Nghe thế, hai người kia cũng hăm hở chạy đến dúi hết đống đồ lỉnh khỉnh của mình đang cầm trên tay cho Danson . Mặc cho Danson đứng đó ngớ ra như từ vừa trên trời rơi xuống. Anh đưa bắt nhìn sang mí thèng bạn cầu cứu nhưng anh chỉ nhận được cái nhún vai , lắc đầu của mí thèng bạn thân chí cốt

- Mấy người vừa vừa thui nha ! Đừng có thấy người ta ko đi được thì thi nhau ăn hiếp ông xã người ta à nghen ! – Nana mím môi cảnh cáo

- Sao ? Đau lòng hả? Có ngon " lết " qua đây mà xử tui đi ! – Rannie cũng ko kém phần dữ dội

- Bà …ngon lắm – Nana tức điên người nhưng ko thể nào chạy tới xử con nhỏ bạn được vì cái chân của cô đang sưng phù lên – tui mà hết đau, tui ko xử đẹp bà thì tui đổi họ tui theo họ của bà luôn

- Oh ! Tui sợ quá à - Rannie quay sang ôm Mike nói –OX ơi em sợ quá à !! Mà Nana ơi ! Tui thấy họ của bà mà đổi thành họ của tui nghe nó kì lém , Dương Ngạn Quân , hahahaha

Nói rồi Rannie phá ra cười bỏ mặc ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của Nana. Còn mọi người thấy nét mặt đằng đằng sát khí của Nana dù muốn cười cũng hem dám cười mà chỉ kín đáo đưa mắt sang Rannie như bảo ngừng nhưng Cô nàng vờ như ko thấy làm ai nấy mặt méo xệt. Bỗng nhiên, Nana thay đổi một trăm tám mươi độ làm cả đám phải rung mình kinh sợ. Cô mỉm cười nói:

- Sao mọi người nhìn tui ghê vậy? Mau đem thịt ra nướng đi chứ? Bộ định ăn gió đông bắc sao?

- À …..ờ ! Đi thôi!

Dứt lời, mí anh vội vàng kéo vợ yêu của mình đi choa lẹ mắc công bị dính đạn. Duy chỉ có mình Rannie còn " luyến tiếc" ở lại " chơi " với Nana. Hai người kình nhau tóe lửa. Rannie khoanh tay trước ngực như thách thức. Nhưng Nana cũng chẳng thua kém. Cô nàng nhếch miệng cười nhìn Rannie

" Con nhỏ kia đừng đắc ý ta mà ko vì cái chân này là cho ngươi chết lun "

Rannie vẫn điềm nhiên như ko. Cô nàng cố tình ngồi xuống trước mặt Nana cười tươi rói như thể chọc tức .

" Có ngon thì nhào sang đây! Hehehe, muốn xử tui hả? Bà chưa đủ trình độ đâu"

" Khinh nhau thế đủ rồi đó nhỏ.Tui sẽ cho bà từ lết tới chết luôn "

" Hừ ! Chưa biết ai lết trước à! Nhưng tui nghĩ tui chưa lết thì ông xã yêu dấu của bà đã lết trước rồi "

" Bà dám? Tui sẽ quậy Mike yêu dấu của bà xói trán luôn . để xem lúc đó ai đau lòng cho biết. Hahaha!"

" để xem "

Cứ thế, Rannie và Nana ngồi đó đấu võ mồm bằng suy nghĩ . Mãi đến khi mọi người trở ra với túi thịt, than ……thì cả hai mới chịu thôi.

Sau đó, bữa ăn vẫn diễn ra một cách vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra. Buổi nướng thức ăn ngập tràn tiếng cười. Mặc dù ngòi nổ vẫn đang chờ chực chỉ cần một sơ xuất nhỏ nó sẽ phựt lên như chơi

Vừa về tới nhà, Ariel mệt mỏi nằm dài trên giường. Còn Joseph thì vào phòng tắm. Cơn gió dìu dịu hôn nhẹ lên mái tóc suông mượt của Ariel . Rồi nhẹ nhàng đưa cô vào giấc ngủ.Joseph từ trong phòng đi ra, anh đứng sững ngắm nhìn cô vợ yêu của mình đang say giấc nồng, trên môi điểm một nụ cười hạnh phúc. Anh dịu dàng ngồi xuống mép giường, vuốt những sợi tóc tinh nghịch đang bay phấp phới trước trán Ariel. Rồi nồng nàn đặt một nụ hôn lên trán cô vợ yêu của mình. Nhưng có lẽ do hơi thở của Joseph phả vào mặt Ariel nên đã khiến cô giật mình tỉnh giấc.

Ariel nhìn Joseph mỉm cười dịu dàng. Rồi cô ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ, từ tốn kéo màng ra . Ánh trăng hôm nay đặc biệt sáng hơn mọi ngày. Có lẽ do hôm nay là ngày rằm chăng? Những tia sáng dịu nhẹ của mặt trăng lọt qua khe cửa rọi lên người Ariel. Trông cô từ xa như một nàng công chúa đến từ

một hành tinh lạ. Chiếc áo ngủ màu trắng tinh khiết dài chấn chân làm cho Ariel vừa lung linh, vừa trong suốt quyến rũ khiến người khác ko thể nào ko rung động. Joseph bước đến, ôm lấy Ariel từ phía sau trầm ấm hỏi:

- Anh đã làm em tỉnh hả?

- Ko phải đâu!

Ariel xoay người lại, nhìn Joseph đầy yêu thương. Rồi chỉ vào mặt trăng đang tròn vành vạnh mà nói:

- Anh xem ! Trăng hôm nay đẹp quá ! Phải chi ngày nào trăng cũng tròn nhưu vậy thì hay biết mấy!

- Hì hì hì ! Nói như em thì còn gì là đẹp nữa?

- Uh Anh nói vậy là sao?

- Em thử nghĩ xem ! Nếu em ăn hoài một món nhất định em sẽ thấy chán. Cũng như nếu ngày nào em cũng thấy vầng trăng tròn mãi vậy thì đâu còn ý nghĩa gì nữa.Cho là em có thể cảm thấy nó đẹp nhưng sau hai ba ngày hay một tuần thì nhất định em sẽ cảm thấy chán mà thôi

- Uhm ! Anh nói phải ha ! Vậy sao em ko nghĩ ra ta?

Ariel cãi đầu cười khì nói với Joseph. Nhìn cô lúc này trẻ con vô cùng hỏi sao mà Joseph ko điên lên cho được. Anh mắt đầu mè nheo với cô vợ trẻ của mình:

- Em à ! Hay là mình .

- Woa!Anh à em buồn ngủ lắm rồi ! Em đi ngủ trước đây! Mai em phải đến công ty đó

Nói xong, Ariel cười cười nhìn Joseph rồi phóng lẹ lên giường , trùm mền lại. Joseph cũng lém lĩnh ko kém . Anh nhảy tót lên giường và giật mền của Ariel ra

- Em chết với anh rồi !

- Anh gian quaaaaaaaa !

Rồi cả hai cùng phá ra cười. Nói thật lòng, từ lúc kết hôn đến giờ Joseph ko muốn cho Ariel đi làm chút nào. Anh sợ một ngày nào đó anh sẽ mất đi Ariel . Chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến tim Joseph đau nhói rồi. Nếu là thật ko biết ra sao. Vì thế anh luôn muốn Ariel ở nhà. Hễ cô ra đường là anh bắt đầu lo lắng. Ko phải anh ko tin tưởng cô vợ của mình. Mà anh ko tin bản thân mình, ko tin tình yêu mỏng manh của mình có thể níu giữ Ariel. TRong suốt hai mươi mấy năm, có lẽ đây là lần đầu tiên một thiên tài như anh phải đau đầu nhức óc vì tình. Đâu phải Joseph ko đủ khả năng nuôi Ariel đâu , mà là dư khả năng luôn ấy chứ. Thế mà mỗi lần nhìn thấy lòng đam mê công việc cháy bỏng của Ariel và khuôn mặt nũng nịu của vợ thì dù có cứng cách mấy Joseph cũng phải xìu lòng mà thôi.

Công việc của cả hai ngập đầu là vậy nhưng tình yêu của hai người dành cho nhau vẫn nồng nàn như lúc cười ấy thôi. Chẳng những vậy mà ngày càng mặn mà . Nhưng nhiều lúc , tình yêu cần phải gặp một chút thử thách để làm tăng thêm hương vị và kịch tính.

Tập đoàn Chu + Dương :

- Tui tưởng chân bà xi cà que đi hem được rồi chứ - Rannie shock Nana

- Bà .hừ dù chân tui có xi cà que tui cũng phải rang lết thân đi thui. Tưởng thứ bảy được nghỉ ngơi ai dè… - nói đến đây mặt Nana tiu nghỉu

Vì hôm nay đáng lý ra cả hai cô nàng đang vạch kế hoạch đi shopping . Nhưng chỉ vì một cú điện thoại của Ken và Beatrice nên mọi kế hoạch của hai nàng đã tan tành theo mây khói.

Hai năm trước, sau khi mọi người kết hôn, thì hai nhà Dương thị và Chu thị đã xác nhập vào nhau . Hôm nay, do có một hợp tác lien doanh với nước ngoài ở lĩnh vực thời trang nên mới cần Rannie và Nana ra tay.

Khi cả hai vào phòng họp thì mọi người đã ngồi đó từ lâu, chỉ chờ hai cô. Nana và Rannie áy náy vô cùng đành cười trừ rồi nhanh chóng ngồi vào ghế. Và cuộc họp bắt đầu trong một bầu không khí lặng lẽ, nặng nề , im đến nỗi có thể nghe thấy nhịp tim của mỗi người. Kết thúc cuộc họp là lời kết luận chắc nịch của Ken:

- Hy vọng lần này chúng ta có thể hợp tác suông sẽ với bên LA – rồi anh quay sang Nana và Rannie nói với giọng tin tưởng – Anh giao toàn quyền thiết kế và kế hoạch quảng bá cho hai đứa đó.

- Ok ! – hai cô đồng thanh nói

Sau đó, hai cô lại tiếp tục kình nhau. Đúng thật là ! Mới còn vui vẻ đó giờ lại thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ.

Ai choa pà chắt chước tui? - Rannie nhướng mày nhìn Nana

Trời ! Đúng là chuyện lạ. Bộ pà độc quyền câu đó sao . Tui cóa miệng thì tui nói hehehe - Nana trả đũa

Pà ..được coi như lần này tui nhịn pà

Rannie đuối lí đành quay mặt chỗ khác mà lòng ko dấu nổi vẻ hậm hực. Còn Nana thì hất mặt đắc thắng. Nhưng, chẳng bao lâu, niềm vui chiến thắng của cô đã bị Ken dập tắt

- À quên ! Còn chuyện này nữa quên nói với hai đứa . Hai đứa có biết có biết đại tiểu thư của nhà họ Thái , Thái Trác Nghiên ko?

- Biết ! Nhưng có chuyện gì hả anh? - Nana nhìn ông anh yêu quý của mình bằng cái nhìn dò xét

- Hai tháng sau cô ấy sẽ kết hôn nên đã lên tiếng nhờ chúng ta thiết kế áo cưới cho cô ấy .- Ken nói tới đây thì ngừng , nhìn Rannie và Nana như dò xét

- Anh đừng nói là bảo tụi em thiết kế cho cô ta nha ! - Rannie vờ vực hỏi

- Uhm ! - Ken gật đầu cái rụp - Cô ta muốn em và Nana thiết kế cho cô ấy! Sao hả? Được chứ?

Ken dứt lời là màn kình nhau lần thứ hai của Nana và Rannie. Beatrice và Ken đứng đó ngớ người nhìn cả hai . Nhưng có lẽ hai anh chị cũng đoán được là cô em quý hóa của họ lại cãi nhau. Chuyện này xảy ra như cơm bữa . Đến nỗi, có thể nói một ngày hai cô ko cãi là ăn cơm ko ngon. Nên Ken và Beatrice nghe họ cãi riết rồi cũng quen.

Beatrice nhìn Ken rồi ranh mãnh quay sang hai cô em đang ngồi liếc nhau tóe lửa phán một câu:

- Hai đứa hãy lo chuẩn bị đi là vừa. Họ là gia đình có tiếng ko phải hạng xoàng đâu! Tốt nhất là đừng làm mất mặt hai nhà Chu- Dương chúng ta. Nếu ko thì hậu quả khỏi cần chị nói chắc hai đứa cũng biết chứ!

Rannie và Nana tuy là bạn thân nhưng cũng thường hay cãi nhau lắm. Nhất là khi cả hai là nhà thiết kế nổi tiếng mà phải cùng nhau thực hiện một chiếc áo cưới nếu là bạn bạn sẽ có cảm giác thế nào?

- -

Ken nói xong rồi kéo Beatrice đi ra ngoài. Bỏ mặc cho hai cô em gái ở trong phòng với mái đầu phừng phừng lửa giận. Ra tới ngoài cửa, Ken phá ra cười một cách sảng khoái. Trái với anh, Beatrice biết rõ tính khí của Rannie nên cô có vẻ ko an tâm . Beatrice vừa đi song song với Ken vừa nói với giọng lo lắng:

- Có thật là ổn ko anh? Em thật sự ko an tâm, tính khí con bé Rannie .

Ken ko để người8 yêu nói hệt câu anh đã xoay qua cô, đặt bàn tay lên vai cô như trấn an , mỉm cười nói:

- Em đừng lo.Sẽ ko sao đâu. Dù có thì cũng tập cho tụi nó tính đoàn kết mà. Nhưng anh tin cả hai sẽ làm được, Nana là em gái anh nên anh hiểu tính nó hơn ai hết. Con bé có phần cứng đầu thật nhưng nó là một đứa nguyên tắc và có trách nhiệm . Nó sẽ ko vì chuyện riêng tư mà làm hỏng việc công đâu , cả Rannie cũng thế. Em phải tin tưởng bọn chúng chứ!

- Uhm ! Hy vọng như anh nói

- Vậy .chúng ta đi ăn đi ha!

Ken vừa đi vừa khoát eo Beatrice một cách mùi mẫn . Tuy nói là nói thế, nhưng trong lòng Beatrice ko hỏi ngao ngán. Cô chỉ cầu cho hai cô em của mình có thể hoàn thành nhiệm vụ là được . Đừng bắt cô và Ken phải thu dọn chiến trường cho là cô đã mừng.

Trở lại Nana và Rannie đang ở trong phòng họp nhìn nhau bằng con mắt thách thức.

- Lần này tạm gác chuyện riêng sang một bên đi , ok? - Nana lên tiếng

- OK - Rannie cũng gật đầu đồng ý

- Hợp tác vui vẻ

Cả hai cô cùng đồng thanh và bắt tay nhau cười cười. Họ là vậy đó, công ra công tư ra tư . Đây là điểm đang nể ở hai cô cái trẻ đầy tài năng này

- Lần đầu hai nhà thiết kế nổi tiếng như chúng ta cùng hợp tác tuyệt đối ko thể để có sơ xuất được - Rannie nghiêm túc nói

- Dĩ nhiên

- Thôi ! Về ! Tui đói lắm rồi !- Rannie nói xong liền xách bóp đeo lên vai rồi đi nhưng đã bị giật ngược lại bởi tiếng la chói lói của Nana

- Way way ! Đợi tui với chứ ! Biết chân tui xi cà que rồi còn ráng đi nhanh nữa. Dã man!

- Bà mà nói một tiếng nửa là tui cho bà ở đây làm bạn với khi khống luôn à !- Rannie đe dọa làm Nana phải im bặt . Nhưng cô nàng cũng đủ nhanh để ném cho nhỏ bạn mình cái nhìn giết người

Sân bay Đài Loan

Chuyến bay quốc tế mang số A202 từ Mỹ vừa đáp xuống phi trường Đài Loan…..

Tiếng cô tiếp viên vang lên rành rọt trong loa. Phía trong, một cô gái chừng hai mươi mấy đang đẩy hành lí đi ra ngoài với những bước sải tự tin. Tuy chỉ xuất hiện thật thầm lặng, êm đềm , trên người cũng chẳng khoát những bộ quần áo lộng lẫy, một chiếc quần jean giản dị đi cùng với một chiếc áo thun màu nhạt và cặp kính che nửa khuôn mặt nhưng ko hiểu sao lại có thể thu hút biết bao nhiêu cặp mắt của mị người. Họ đang chiếu tia nhìn tò mò về cô gái. Dường như họ đều có cùng ước muốn là được trông thấy khuôn mặt đang được dấu sau chiếc kính màu caffe kia.

- Woa! Ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng đồng hồ mình mẩy ê ẩm hết rồi! - nói rồi cô mỉm cười – nhóc Joe có lẽ ngạc nhiên lắm đây. Giờ chắc trường thành lắm rồi đây!

Nói rồi, cô kéo gọng kính lên sau đó đẩy hành lí ra ngoài. Bỗng ở đâu, một chiếc xe đang lao tới với một tốc độ chóng mặt. Nó chuẩn bụ đâm sầm vào người cô gái trẻ. Còn cô điếng người , chân như bị dính chặt vào mặt đất ko tài nào nhúc nhích được. Cô chỉ còn biết trông chờ sự việc kinh khủng nhất đến với mình. Nhưng …đúng lúc nguy kịch nhất, cô thấy người mình nhẹ bổng . Dường như đang có ai đó bồng cô lên, xoay người vài vòng .Cô mở to đôi mắt đen láy của mình nhìn ân nhân cứu mạng. Và người ấy cũng đang nhìn cô trân trân. Giây phút đó thoáng qua thật nhanh nhưng cũng đủ để người ta khắc rung động. Cảnh tượng bây giờ thật lãng mạn y hệt như trong phim. Chàng hoàng tử khôi ngô, tuấn tú đến cứu công chúa thoát khỏi cơn nguy hiểm. Mặt đối mặt, mắt trong mắt , một chút gì đó như đang nhen nhóm trong tim của cả hai. Thật lâu, hai người mới giật mình buông nhau ra. Vì này giờ, cô gái đang ở trong vòng tay rắn chắc của chàng trai.

- Cám….cám..ơn anh ! – cô nàng ấp úng hỏi

- Ko sao ! Nhưng lần sau khi qua đường nhớ cẩn thẩn đó !

Vừa nói, anh chàng vừa nở một nụ cười quyến rũ. Bây giờ, cô gái mới có dịp nhìn kỹ ân nhân của mình. Một anh chàng vô cùng điển trai với gương mặt góc cạnh, chiếc mũi cao và đôi mắt sâu đa tình.Bất giác, cô vô tình đưa tay lên chận ngực mình như muốn ngăn con tim tinh nghịch của mình để đừng bật tung ra khỏi lồng ngực.

Cô ngượng ngùng ko dám nhìn thẳng vào mắt anh hỏi:

- Tôi phải trả ơn anh bằng cách nào đây? Nếu ko có thì tôi……..

- Ko cần đâu ! Có câu tri ân bất cầu báo mà. Nhất là khi cứu được một người đẹp như cô thì tôi cũng thấy mình thật vinh dự!

Câu nói của anh chàng làm cô gái giật mình. "Rõ ràng là mình đã mang kính và đội nón rồi mà? Chẳng lẽ có người nhận ra mình là ai sao? ". Cô thầm nghĩ rồi đưa tay lên sờ thử thì ra do ban nảy, anh kéo cô vào trong quá nhanh làm nón và kính của cô rơi xuống đất lúc nào ko hay. Anh chàng đứng nhìn vẻ mặt tần ngần của cô mà ko khỏi mắc cười. Cô gái đứng trước mặt anh có một khuôn mặt trái xoan thật đẹp, đôi môi mọng đỏ và cô nàng sở hữu một đôi mắt biết nói.

- Anh……..cho tối biết tên được chứ ? Ít nhất tôi cũng muốn biết tên ân nhân của mình!

- Tôi là Dylan ! Còn cô? – anh nheo nheo mắt hỏi

- Tôi là ……

Tôi là ……

- Giám đốc ! Xin lỗi đã để anh chờ lâu. Chúng ta có thể đi rồi !

Một anh chàng khác mặc bộ vest đen đầu đội nón, trông có vẻ là tài xế riêng của chàng trai có tên là Dylan. Anh mỉm cười nhìn cô nói với giọng nuối tiếc

- Xin lỗi ! Tôi phải đi rồi ! Còn

- Lần sau gặp lại, tôi nhất định sẽ cho anh biết tên của tôi. Thôi tạm biệt!

Nói rồi, cô lượm lại nón và mắt kính, đeo vào đang hoàng rồi xách hành lí đi thẳng. Dylan nhìn theo đến khi bóng cô xa dần. Trong lòng anh bỗng vui vui. Có lẽ vì anh mới vừa cứu được một mạng người?

Còn cô gái trẻ hiện giờ đang ngồi trên một chiếc taxi lướt đi êm ả trên lòng đường. Nhưng trong lòng cô đang dấy lên một cảm xúc kỳ lạ. Chính cô cũng ko hiểu tại sao mình lại nói " lần sau gặp lại" nhưng có thật là sẽ gặp lại chứ? Chợt cô khẽ mỉm cười thay câu trả lời.

" Nhất định chúng ta sẽ gặp lại. Em tin như vậy "

- Tổng giám đốc chiều nay anh có cuộc họp về giới thiệu sản phẩm mới lúc 3g ạ ! – cô thư ký của Joseph tỏ vẻ rụt rè khi đứng trước vị tổng giám đốc

với biệt danh " tảng băng di động "

- Được rồi ! Cô ra ngoài đi. Hôm nay tôi ko muốn gặp bất cứ ai cả!

Joseph lạnh lùng căn dặn mà ko them ngước lên nhìn lấy cô thư kí của mình lấy một cái mà anh chỉ cắm đầu vào đống hồ sơ để trước mắt. Cô thư kí ko dám hó hé gì cả nên chỉ đành lẳng lặng khép cửa đi ra ngoài.

Joseph là vậy. Trong đời anh chỉ có hai thứ quan trọng nhất . Một là gia đình , hai là sự nghiệp. Đối với anh, chỉ cần có Ariel bên cạnh anh, động viên ,an ủi khích lệ mỗi khi anh buồn và chán nản nhất là quá đủ, ngoài ra anh ko cần gì cả. Khi ở bên cạnh vợ anh dịu dàng, nồng nàn bao nhiêu thì trong công việc anh nghiêm nghị và lạnh lùng bấy nhiêu. Chỉ nói đến ánh mắt lạnh như tiền của anh khi nhìn vào cũng đủ khiến cho người đối diện rung sợ.

Bên ngoài, khi cô thư kí đang chăm chú hoàn thành công việc mà Joseph giao cho thì … .

- Tổng giám đốc Trịnh có trong phòng ko cô?

Tiếng nói trong trẻo của một cô gái vang lên , phá tan bầu không khí ảm đạm trong phòng làm việc. Cô thư kí giật mình , ngước lên xem chủ nhân của giọng nói ấy là ai thì lại bị cô gái hỏi thêm một câu nữa:

- Tôi gặp tổng giám đốc của cô được chứ?

- Cô…….cô có hẹn trước ko? – cô thư kí chiếu ánh mắt nghi ngại nhìn

- Ko

Cô gái trẻ phán gọn. Giọng cô tuy nhẹ nhàng nhưng phát âm rất chắc chắn, từng lời nói đều chứa lực ở trong đó. Còn ánh mắt nửa dịu dàng , nửa nghiêm nghị đang chiếu thẳng vào cô thư kí nhưng trông đợi ở cô ta một câu trả lời.

Cô thư kí dường như bị áp đảo bởi cô gái đang đứng trước mặt mình. Cô nàng đứng đó hóa đá ra khoảng năm phút , rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh nhưng cũng ko dấu được sự lúng túng của mình

- Tổng tổng giám đốc nói hôm nay ko tiếp khách. Cô ngày mai cô hãy đến có được ko?

Ko trả lời cô thư kí, cô gái trả của chúng ta bỗng nở một nụ cười nhẹ. Sau đó, cô đưa mắt nhìn khắp căn phòng rồi gật gù

- Cũng ko tệ . Đúng là tổng giám đốc có khác ..

Cô thư ký nửa muốn tiễn khách, nửa lại ko biết nói làm sao đành ngoan ngõn đứng yên , xem xét từng cử chỉ, thái độ của cô gái.

Xem được một lúc, cô ấy chiếc di động từ trong túi ra và ..

- Alo, Joseph nghe đây

- Hừ ! Ko nhận ra được giọng của chị hả nhóc?

- Chị ? Chị Katrina

Joseph nói với giọng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Anh gác ngay công việc đang làm để tiếp chuyện với bà chị họ thân iu của mình. Đã lâu lắm rồi anh ko gặp Katrina. Có lẽ kể từ ngày kết hôn đến giờ ấy chứ. Còn bà chị thân iu của anh cũng tất bật chạy show nên hai chị em hầu như ko có nói chuyện với nhau

Katrina tuy là chị họ của Joseph nhưng cô xem anh như em trai ruột của mình. Nên những lúc Joseph làm lỗi bị mắng Katrina vẫn thường đứng ra bên anh. Có là vì thế nên tình chị em của họ rất tốt.

Nghe giọng phấn khởi của thèng em bên kia điện thoại khiến cô ko khỏi phì cười

- Ừ ! Chị đây

- Chị đó, chị hay đi tùm lum nơi à. Ngay cả đám cưới của em chị cũng hem thèm về tham dự nữa- Joseph bắt đầu giờ trò mè nheo của trẻ con ra

- Hì hì hì thì choa chị xin lỗi. Hôm đóa chị bận show ở Milan chứ bộ .- Katrina cười giã lã

- Vậy .ko về được thì chắc cũng có quà chứ, đúng hem? - Joseph cười toe toét hỏi

- UHM ! Chị có gửi quà cho nhóc đó! Bây giờ có lẽ cũng đã tới nơi rồi. Mau ra ngoài nhận quà đi!

Nói rồi, Katrina cúp máy cái rụp, để lại trong đầu Joseph một dấu hỏi to đùng. Anh lẩm bẩm:

- Bà này định giở trò gì nữa đây? Quà sao hem gửi về nhà mà gửi vìa đây vậy ta?

Nghĩ rồi, Joseph chạy ngay ra ngoài. Cánh cửa vừa kéo ra, anh đứng ngẩn tò te vì bà chị họ thân iu của anh đang đứng trước mặt anh . Trên tay, cô còn cầm chiếc điện thoại mới toanh lắc lắc như lời chào hỏi thèng em của mình.Sau năm phút bất động, Joseph chạy lạy, ôm chầm lấy chị mình

- Em nhớ chị quá trời

- Uh! Chị cũng nhớ nhóc lém

Hai chị em mừng mừng tuổi tuổi ôm nhau. Đã lâu mới gặp nhau, giờ gặp lại khiến cả hai chị em ko khỏi xúc động. Katrina dùng tay xoa xoa đầu Joseph như lúc nhỏ cô vẫn thường làm.

- Em đã lớn rồi làm xém tí chị nhận ko ra đó!

Katrina nở một nụ cười hiền dịu với Joseph. Anh cũng nhìn cô cười , một nụ cười ấm áp nhưng hiếm hoi của anh. Hai chị em cứ thế mà đứng ôm nhau trong niềm vui đoàn tụ bỏ mặc cô thư kí đang đứng ngớ người ra.

Đúng lúc đó thì Mike tới. Anh chàng thoáng kinh hoàng khi thấy Joseph đứng ôm một cô gái lạ trước thanh thiên bạch nhật. Đôi mắt anh chớp lia lịa, mồm há hốc . Mãi lúc lâu, Mike mới lấy lại bình tĩnh và hình như anh cũng đã nhận ra được người con gái ấy là ai. Mike thản thốt kêu lên

- Chị chị Katrina ! Chị chị về khi nào vậy?

- Oh ! Ra là bé .á à .ra là Mike hả?

Đang định mở miệng gọi Mike là bé Mỹ nhưng cô nhớ chực đây là công ty, lại có người lạ nên Katrina vội vàng chữa cháy ngay.Cô nhìn hai đứa em của mình mà cảm thấy xốn xang.

Giây phút trùng phùng cũng nhanh chóng trôi qua, ba chị em kéo nhau vào phòng hàn huyên tâm sự. Họ cười nói vui vẻ , hết kể chuyện này đến kể chuyện kia. Joseph chưa bao giờ vui như ngày hôm nay. Đến ngay cả Mike cũng quên tuốt mục đích đến đây hôm nay của mình

- Wow! Giờ chị mà gặp hai đứa ở ngoài đường chắc chắn là ko nhận ra rồi- cô nhìn hai anh từ đầu tới chân rồi cười nói - Mike trông càng ngày càng bảnh và chính chắn ra nha! Đúng là kết hôn rồi có khác nhỉ?

Mike ko trả lời mà chỉ biết gãi đầu cười cười. Nhưng rồi sau đó, anh cũng cáo từ , để lại ko gian cho hai chị em Joseph nói chuyện.

- Chị đúng là thích tạo bất ngờ cho người khác đó Katrina !

Joseph ngồi trên thành bàn khoanh tay trước ngực nhìn bà chị họ của mình nói. Katrina đứng lên, dang hai tay ra , nghiêng nghiêng đầu nói

- Ko quan nghênh chị về sao nhóc?

Dứt lời, Joseph từ từ tiến đến ôm bà chị họ Katrina của anh vào lòng. Nhưng có một điều mà cả hai ko để ý .

Bên ngoài, cô thư kí đang hoàn thành tài liệu cho Joseph thì bị giật mình vì có một bóng người vừa thoáng qua. Cô nàng ngước đầu lên thì thấy hai bóng hai mảnh mai đang đứng trước mặt cô

- Phu phu nhân ..cô .tìm Tổng giám đốc à?

- Ừ ! Anh ấy có trong phòng chứ?

- Dạ có .nhưng - cô thư kí chưa kịp thì Ariel đã nắm tay Rannie kéo đi

Vừa tới cánh cửa, Ariel mặt mày tái méc khi thấy cảnh tượng trước mắt. Toàn thân cô run rẩy, chân lảo đảo đứng ko vững. Nếu ko có Rannie đỡ chắc có lẽ Ariel đã ngã quỵ rồi. Cô ko tài nào tin được Joseph lại làm như vậy đối

Nước mắt Ariel roi lã chã trên mặt. Trời ơi ! Có chết cô cũng ko tin vào mắt mình. Joseph, người chồng mà cô yêu thương, tin tưởng bấy lâu nay thế mà lại Nghĩ đoạn, Ariel vụt xoay người bỏ chạy.

Rannie đứng đó chới với ko biết nên làm sao. Chính cô cũng ko khỏi bàng hoàng. Nếu là người khác thì cô có lẽ ko mấy bức xúc. Nhưng người này lại là Joseph.Cô tần ngần đứng nhìn mãi.Rồi như giật mình, Rannie tức tốc bỏ chạy đi tìm nhỏ bạn của mình…

Lại nói về Ariel, cô cứ thế mà cắm đầu chạy mãi. Nước mắt cũng rơi càng lúc càng nhiều. Có lẽ, trái tim bé nhỏ của cô đang bị tổn thương ghê gớm . Nhưng cái quan trọng hơn là lòng tin của cô đã bị phản bội. Bỗng… .

- BỊCH……

Ariel té nhào ra đất. Cô cảm thấy tối tăm cả mặt mũi. Và cái đầu xinh xinh của mình đau vô cùng. Quẹt nước mắt, Ariel ráng lò dò đứng dậy để xem ai là nạn nhân bất đắc dĩ của mình

Chàng trai bị Ariel tong phải cũng chẳng hơn gì cô . Anh ta ôm lấy đầu mình , lấy tay xoa xoa lên trán liên tục. Người đi theo anh chàng hớt hãi chạy lại vừa đỡ vừa hỏi với giọng lo lắng:

- Giám đốc ……giám đốc , ngài …...có sao ko?? – rồi anh ta quay sang Ariel nhíu mày nói – cô kia, sao đi ko để ý gì hết vậy??

- Thôi đủ rồi Jason ! – chàng trai được gọi là tổng giám đốc lên tiếng nói với giọng thông cảm

Ariel cảm thấy có lỗi vô cùng. Cô giương đôi mắt đỏ hoe của mình nhìn chàng trai đối diện, hít mũi vừa nói vừa cuối đầu nhận lỗi:

- Xin lỗi….tôi ko cố ý . Anh ko sao chứ

- À…….ờ ko sao

Chàng trai kia đứng ngây người ra nhìn Ariel. Đầu óc anh chàng bây giờ đang hoạt động một cách tuyệt đối. Anh chợt nhớ lại hình ảnh của một cô bé cách đây hai năm……Lúc đó, cô bé ấy cũng vô tình đụng trúng anh . Dù chỉ gặp nhau trong phút chốc thôi nhưng cũng đủ để anh ghi nhớ suốt đời .Người con trai ấy ko ai khác chính là Vanness

- Một lần xin lỗi anh ! – Ariel áy náy nói

- Tôi nói ko sao rồi mà. Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi mà – Van cười nói

Đúng lúc ấy vừa may Rannie đã đến kịp. Cô hớt hãi chạy lại níu tay Ariel vừa nói vừa thở hòng hộc:

- Ariel… bà…….bà ko sao chứ Đi !! Đi theo tui!

Miệng thì nói, tay thì hành động. Rannie nắm lấy tay nhỏ bạn thân lôi đi. Ariel khổ sở lắm mới có thể kéo tay Rannie ra. Mắt ươn ướt cô nói trong nghẹn ngào:

- Đi đâu Bà muốn dắt tui đến cái nơi ấy sao Đến chứng kiến cảnh họ ân ái với nhau sao

- Ariel – Rannie nói như hét – Bà nhất định phải trở lại đó.

- Tui ko đi ! – Ariel cũng ko vừa

Rannie tức mình chỉ muốn nhào tới tát cho Ariel một cái để thức tỉnh. Bình thường con nhỏ bạn của cô rất thông minh, rất tinh ý . Nhưng hôm nay, chỉ vì như thế mà nó đã mất hết lý trí, mất hết phương hướng đến ko còn đủ sáng suốt để phân tích sự việc. Rannie thì ko . Ban đầu, Rannie quả thật rất sửng sốt thậm chí còn tức giận dùm cho bạn mình. Nhưng bây giờ thì khác, sau khi bình tâm lại suy nghĩ, cô cũng ko tài nào tin Joseph lại có thể phản bội Ariel được. Vì cô biết rằng, Joseph yêu Ariel còn hơn chính bản thân anh thì làm sao có chuyện ấy cho được.

- Bà ko tin tưởng Joseph hay sao Ko tin người đã từng cùng bà trải qua biết bao hoạn nạn hay sao?? – Rannie phát cáu hỏi

- Tui…….tui……..- Ariel bị câu hỏi cuả Rannie làm cho lúng túng

- Sao hả Ko trả lời được à – Rannie nhếch miệng cười hỏi – Bà ko thật sự yêu Joseph – Rannie nói khích

- KO PHẢI - Ariel hét lên phản bác – Tui rất rất yêu anh ấy

- Bà nói dối – Rannie cứng miệng nói

- Tui ko có. Bà ko thể hiểu được tui yêu anh ấy đến mức nào đâu - Ariel vừa nói vừa quẹt nước mắt

- Nếu đã yêu nhiều như thế thì bà càng phải tin tưởng Joseph hơn bất cứ người nào khác- Rannie cầm lấy tay Ariel nói – Bà ko thể vì nhìn như thế mà mất lòng tin với anh ấy được.

Rannie siết chặt lấy tay Ariel , đôi mắt quả quyết nhìn thẳng vào nhỏ bạn. Ariel thật sự rất hoang mang. Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng ko nghĩ được gì nữa cả ..

- Vậy..tui ..phải làm sao đây

- Trở lại và làm rõ mọi chuyện - Rannie nghiêm giọng nói

Ariel nhìn Rannie gật đầu . Rồi cả hai cô nàng cùng dắt tay nhau trở ngược lên phòng của Joseph . Nhưng hai người đứng nói chuyện nảy giờ đã bỏ quên một người… Vanness đứng đó nghe hết câu chuyện và cũng lờ mờ hiểu ra câu chuyện…….. Anh khẽ mỉm cười nhìn hai cô nàng trước cái nhìn lạ lẫm của người thư kí

- Xem ra lần về nước này có nhiều chuyện thú vị đây !!

Nói rồi, Vanness cũng nói gót theo sau. Nhưng trên môi anh bỗng dưng nở một nụ cười hiếm hoi. Điều này đã khơi gợi sự tò mò trong lòng anh chàng

thư kí đi theo anh. Khiến anh ta cứ len lén nhìn cấp trên của mình mãi …

Ariel vừa tới nơi, cô nàng chẳng nói chẳng rằng đã tông cửa vô. Joseph và Katrina đang ngồi nói chuyện cũng bị giật mình vì cái màn " phá cửa" của cô nàng. Katrina hết hồn đến độ làm đổ nguyên tách cà phê vào người . Joseph sau một lúc ngỡ ngàng đã lấy lại được bình tĩnh. Anh lật đật lấy khăn giấy lau cho bà chị của mình……..Sau đó, anh nhìn bà xã của mình tươi cười nói:

- Sao em đến mà ko báo cho anh biết trước??

- Hừ ! Nếu báo cho anh biết trước thì em làm gì còn được xem phim của hai người đóng nữa chứ??

Ariel cười nửa miệng hết nhìn chồng rồi lại nhìn Katrina với ánh mắt sắc như dao. Lấy làm lạ trước lời nói đầy gai góc của vợ Joseph ko khỏi ngạc nhiên. Nhưng anh còn ngạc nhiên hơn khi……Ariel ko nói ko rằng tiến thẳng đến bên Katrina và ngồi chéo chân trước mặt cô.

Katrina ngồi nhìn cô em chồng của mình từ đầu tới chân rồi mỉm cười hài lòng. Ko biết cô có biết hay ko nhưng mọi hành động của cô đều ko qua được mắt của Ariel. Ban nảy, khi thấy Joseph lo lắng cho cô nàng đã khiến cho máu ghen của Ariel bốc lên tận đỉnh đầu. Nhưng cũng may… .Ariel đã kiềm chế được chứ ko thì……..

- Tôi nói cho cô biết, tôi ko biết cô và chồng tôi có quan hệ như thế nào. Nhưng tôi cảnh cáo cô , tôi ko cho phép chồng tôi qua lại với vô

Ariel đanh giọng nói. Còn Katrina và Joseph nghệch mặt ra vì……..hem hiểu gì hết. Katrina đưa mắt nhìn thằng em họ của mình ngầm hỏi " Chuyện này là sao? Sao chị lại trở thành người thứ ba vậy?? "

- Chị cần gì tôi đều có thể đáp ứng cho chị nhưng xin chị hãy rời xa chồng tôi – Ariel ngừng một lát nhìn Katrina rồi lạnh lùng hỏi – Nói đi ! Chị cần gì

Joseph tuy ko biết chuyện gì khiến Ariel làm vậy. Nhưng bây giờ, anh cảm thấy rất nóng giận trước hành động của vợ. Như ko nhịn được nữa, Joseph nhíu mày hỏi:

- Ariel ! Em ……

Câu nói của Joseph bỏ dở giữa chừng vì anh đã nhận được cái nháy mắt từ bà chị thân yêu. Anh nhìn Katrina khó hiểu. Quả thật anh ko tài nào đoán được bà chị ma mãnh của mình định làm gì nữa ……

Nảy giờ im lìm ngồi nghe Ariel nói. Katrina cảm thấy rất thú vị trước cô em chồng của mình. Bỗng cái tính nghịch ngợm của cô trỗi dậy .

" Để xem cô bé này cá tính cỡ nào "

- Tôi Tôi ko cần gì hết – nói rồi, cô chỉ thẳng mặt Joseph nói – tôi chỉ cần anh ấy thôi!

Ariel nghe tá hỏa tam tinh. Cơn tam bành của cô bây giờ đã được châm ngòi để phát nổ. Ariel tức tối quát:

- Ễ! Vừa phải thôi nha. Nảy giờ nhịn cô đủ rồi đó

- Dù cô là vợ nhưng nếu Joseph muốn qua lại với tôi cô cũng ko có quyền ngăn cấm . Phải ko anh yêu??

Katrina vừa nói vừa bước đến bên Joseph ôm lấy eo anh rồi nhìn Ariel đầy thách thức. Ariel nghe mà nóng mặt. Cô muốn đến tát cho cô nàng kia một cái cho hả cơn giận. Nhưng suy đi nghĩ lại làm thế chỉ tổ hạ thấp mình .

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Trong lòng Joseph giờ như lửa đốt. Một bên là vợ , một bên là chị ..hỏi anh phải bênh vực ai đây ? Anh khẽ liếc nhìn bà chị thân yêu của mình. Joseph thầm rủa sao tự nhiên sự việc lại ra nông nổi này?? Anh thì thầm vào tai Katrina:

- Nè ! Chị đang giở trò gì vậy hả

- Có gì đâu. Chỉ muốn check độ ghen của cô bé thôi mà - cô nàng cười cười nói mà tay thì tình tứ vén mấy cọng tóc đang xòa trước mặt Joseph sang một bên

Hết chịu nổi cái cảnh anh anh em em này, Ariel chạy tới hất tay tình địch ra rồi ôm chặt lấy Joseph như sợ anh móc cánh bay mất. Katrina rất mắc cười trước cử chỉ hết sức trẻ con của cô em chồng ..Nhưng, cô nàng vẫn muốn xem thử cô bé yêu thằng em của mình tới mức nào

- Nếu muốn tôi rời xa Joseph thì hãy đưa tôi ba mươi triệu. Tôi cam đoan sẽ ko bao giờ xuất hiện trước mặt hai người - Katrina ngồi chéo chân trên ghế hất mặt nói

Ariel và Joseph giật mình trước số tiền mà Katrina nêu ra.Ariel nhìn Joseph như tìm sự giúp đỡ nhưng .anh đã cố tình lơ đi

Rannie ở ngoài nảy giờ đã nghe hết tất cả. Cô ko chịu nổi nên đã tông cửa vào..

- Bà đừng có đưa. Dù bà đưa chưa chắc cô ta sẽ giữ lời

Ariel bắt đầu hoang mang trước lời nói của Rannie. Ba mươi triệu thật sự ko phải là con số nhỏ. Nhưng .nếu vì thế mà có thể đổi lấy hạnh phúc của gia đình cô thì con số ấy có đáng gì đâu. Nghĩ là làm, Ariel ngồi xuống bàn viết nhanh lên tờ chi phiếu rồi xé cái rẹt đưa cho Katrina ..Rannie trân trối nhìn Ariel rối quát:

- Bà điên sao

- Tui ko điên đâu. Tui biết mình đang làm gì mà !- nói đoạn cô quay sang Katrina nói với giọng cứng rắn- hy vọng cô sẽ giữ lời

- Ok - cô nàng phe phẩy tờ chi phiếu trước mặt nhún vai nói

- Nhưng ..nói thật, cô luôn hỏi tôi Joseph ở bên tôi có hạnh phúc ko vậy cô có bao giờ nghĩ nếu Joseph ở bên cô thì sẽ hạnh phúc chứ - Ariel cười nhạt hỏi

- .

- Tình cảm con người mà chỉ đáng có ba mươi triệu thôi sao?? Sống cạnh một người quá thực dụng như vậy làm sao Joseph có thể có hạnh phúc?? - Ariel nhướng mày hỏi - Nếu vậy thì cô thật ko xứng đáng với anh ấy .

Katrina ko nói gì mà chỉ lặng thinh nghe Ariel nói. Cô thầm khen ngợi cô bé ngồi trước mặt mình. Cô thể bình tĩnh nói chuyện với tình địch của mình thật ko mấy ai có thể làm được

- Nhận tiền rồi cô .đi đi !

- Tiền này tôi ko nhận đâu !!

Katrina nói rồi liền xé bỏ tờ chi phiếu trong tay trước đôi mắt ngỡ ngàng của Ariel và Rannie. Còn riêng Joseph thì vẫn .tỉnh bơ. Rannie khó hiểu trước hành động của Katrina nên lên tiếng hỏi:

- Cô định lật lọng hả??

- Joseph cậu đã tìm được một người vợ hoàn hảo đây! Hơi ..đóng vai người xấu cũng mệt thật - Katrina nói xong rồi ngã người xuống ghế

- Chuyện chuyện này là sao?? - Ariel tròn mắt ngạc nhiên

- Chị dù có muốn yêu cũng chắc thể yêu nó đâu hai cô bé ơi - Katrina vừa nói vừa xoa đầu Joseph như một đứa bé - Phải ko bé Tống Tống??

- Trùi, ko chơi gọi tên cúng cơm của người ta ra nghen - Joseph trợn mắt nói đùa

- Chào hai em , chị là Katrina, là chị họ của Joseph - cô đưa tay ra trước mắt Rannie và Arie

Hai cô bị Katrina đưa từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Ariel há hốc mồm , cô máy móc đưa tay ra bắt lấy tay Katrina

Ariel và Rannie há hốc mồm nhìn Katrina Rồi từ ngạc nhiên hai người chuyển sang ngượng ngùng .Cả hai cô nhìn Katrina sau đó lại nhìn Joseph mà gãi đầu cười .Katrina tinh ý, cô phẩy phẩy tay nói:

- Thôi ! Cho chị xin lỗi nha! CHị chỉ muốn biết cô gái có thể chinh phục thằng em khó tính của chị là người thế nào mà thôi ..Hai em ko giận chị chứ??

- Oh!! Ko ! Đương nhiên là ko rồi !

Cả hai đồng thanh vừa nói vừa cười ..Nói thế thôi nhưng thật chất Ariel và Rannie đang mắc cỡ gần chết đi được nhất là Ariel , ban nảy cô còn hùng hồn giảng đạo cho bạ chị họ của chồng mình .bây giờ sự thật vỡ lỡ như thế này cô chỉ còn muốn khoét một cái lỗ mà trốn lun trong đó thui ..

Đúng lúc đó, Mike mở cửa bước vào. Anh ngạc nhiên trước sự xuất hiện của bà vợ yêu ..

- Rannie ! Sao em lại ở đây

- À ờ ..em đến với Ariel - Rannie tuy trả lời chồng mình mà mắt vẫn nhìn Katrina với vẻ biết lỗi

- Joseph! Cái này của mày nè ! Ban nãy tao định đưa nhưng gặp chị Katrina nói chuyện một hồi rồi quên mất tiêu

Mike vừa nói vừa đưa sấp hồ sơ cho thằng bạn .Rồi anh ngồi xuống khoát eo Rannie trước đôi mắt tò mò của bà chị iu .

- Cô bé đáng yêu này là ..- Cô vừa nói vừa chỉ Rannie nói với giọng đoán mò

- Hì hì hì giới thiệu với chị đây là bà xã của em - Mike nói mà mắt rạng ngời hạnh phúc

- Oh ! Hèn chi - Katrina nói lấp lửng làm người nào người nấy cũng tò mò

- Hèn chi cái gì hả chị ?? - Mike hí hửng hỏi

- Ko có gì - cô nạt yêu thèng em nhiều chuyện của mình - Quả thật trên đời này người có thể cầm cương được hai thèng em bất trị này chỉ có hai đứa mà thôi

Katrina dịu dàng nhìn Ariel và Rannie noí. Hai nàng nghe thế thì khoái chí liền hất mặt nhìn ông chồng thân thương của mình .Joseph lên tiếng phản bát ngay lập tức:

- Chơi kì à nha ! Mới về mà đã nói xấu em rồi hả Em của chị đâu có tệ như vậy đâu!

- Ừ ! Đúng là mày ko có tệ - Mike gật gù nói . Rồi sau đó anh chơi Joseph một vó rõ đau - Mà là quá tệ mới đúng .Phải hem chị Katrina

Mike nhìn bà chị thân iu của nó vừa nói vừa cười tươi như hoa mà ko để ý mặt của Joseph đang chuyển màu. Anh chàng đang nhìn Mike bằng ánh mắt hình viên đạn .Còn Katrina ,Rannie và Ariel ngồi đó nghe hai anh kể tội nhau mà chụm đầu cười khúc khích

- Thằng khỉ! Mày đâu có tốt lành gì đâu mà mày nói tao hả Thằng nào hồi đó nghịch phá dám leo hàng rào vào nhà người ta để hái mận để cho chủ nhà thả *** ra cắn hả - Joseph xoa cằm vờ suy nghĩ nói - Thằng nào đi bar khuya về bị ba rượt đánh, chạy vòng vòng trong nhà vậy ta

- Ê ê ! Ko chơi trò nói xấu à nha! TRước mặt bà xã tao mày định kể tội trạng lẫy lừng của tao sao?? Mày nói tao mày cũng nên nhớ về quá khư vẻ vang của mày đi thằng quỷ - Mike cũng chẳng vừa

- Tao sao Một người quá hoàn hảo phải hem?? - Joseph tự tin nói

Mày đu dây điện cao quá rồi đó ! Rớt xuống dùm tao - nói rồi Mike quay sang Ariel hỏi - hồi sáng em có cho nó uống Milo ko vậy??

Ariel và hai người kia hiểu câu hỏi ẩn ý của Mike. Cô ko trả lời mà đang che miệng nhìn ông xã của mình cười khúc khích .Rannie cũng mắc cười ko kém. Lấy nhau bấy lâu Mike chưa hề kể chuyện lúc nhỏ của anh cho cô nghe. Nay được Joseph kể cho nghe khiến Rannie ko dấu được sự ngạc nhiên lẫn tức cười. Còn Katrina thì nghe hai thằng em khơi gợi lại chuyện lúc bé làm cô cũng phải bật cười .Đã lâu rồi cô ko nhớ đến nó. Giờ nghe lại y như mình đang trở về với quá khứ. Một quá khứ tràn đầy tiếng cười, tràn đây sự hồn nhiên của thời niên thiếu, ko có tranh chấp, bon chen .

- Thằng nào rủ cả đám cúp học đi bơi đến độ bị rớt thẻ , hem có thẻ để lấy đồ phải quấn khố đi về nhà vậy ta Tao nghĩ mày còn nhớ rõ lắm phải hem Joseph?? - Mike trả đũa

Ariel và Rannie há hốc mồm nhìn Katrina Rồi từ ngạc nhiên hai người chuyển sang ngượng ngùng .Cả hai cô nhìn Katrina sau đó lại nhìn Joseph mà gãi đầu cười .Katrina tinh ý, cô phẩy phẩy tay nói:

- Thôi ! Cho chị xin lỗi nha! CHị chỉ muốn biết cô gái có thể chinh phục thằng em khó tính của chị là người thế nào mà thôi ..Hai em ko giận chị chứ??

- Oh!! Ko ! Đương nhiên là ko rồi !

Cả hai đồng thanh vừa nói vừa cười ..Nói thế thôi nhưng thật chất Ariel và Rannie đang mắc cỡ gần chết đi được nhất là Ariel , ban nảy cô còn hùng hồn giảng đạo cho bạ chị họ của chồng mình .bây giờ sự thật vỡ lỡ như thế này cô chỉ còn muốn khoét một cái lỗ mà trốn lun trong đó thui ..

Đúng lúc đó, Mike mở cửa bước vào. Anh ngạc nhiên trước sự xuất hiện của bà vợ yêu ..

- Rannie ! Sao em lại ở đây

- À ờ ..em đến với Ariel - Rannie tuy trả lời chồng mình mà mắt vẫn nhìn Katrina với vẻ biết lỗi

- Joseph! Cái này của mày nè ! Ban nãy tao định đưa nhưng gặp chị Katrina nói chuyện một hồi rồi quên mất tiêu

Mike vừa nói vừa đưa sấp hồ sơ cho thằng bạn .Rồi anh ngồi xuống khoát eo Rannie trước đôi mắt tò mò của bà chị iu .

- Cô bé đáng yêu này là ..- Cô vừa nói vừa chỉ Rannie nói với giọng đoán mò

- Hì hì hì giới thiệu với chị đây là bà xã của em - Mike nói mà mắt rạng ngời hạnh phúc

- Oh ! Hèn chi - Katrina nói lấp lửng làm người nào người nấy cũng tò mò

- Hèn chi cái gì hả chị ?? - Mike hí hửng hỏi

- Ko có gì - cô nạt yêu thèng em nhiều chuyện của mình - Quả thật trên đời này người có thể cầm cương được hai thèng em bất trị này chỉ có hai đứa mà thôi

Katrina dịu dàng nhìn Ariel và Rannie noí. Hai nàng nghe thế thì khoái chí liền hất mặt nhìn ông chồng thân thương của mình .Joseph lên tiếng phản bát ngay lập tức:

- Chơi kì à nha ! Mới về mà đã nói xấu em rồi hả Em của chị đâu có tệ như vậy đâu!

- Ừ ! Đúng là mày ko có tệ - Mike gật gù nói . Rồi sau đó anh chơi Joseph một vó rõ đau - Mà là quá tệ mới đúng .Phải hem chị Katrina

This image has been resized. Click this bar to view the full image. The original image is sized 640x441 and weights 83KB.

Mike nhìn bà chị thân iu của nó vừa nói vừa cười tươi như hoa mà ko để ý mặt của Joseph đang chuyển màu. Anh chàng đang nhìn Mike bằng ánh mắt hình viên đạn .Còn Katrina ,Rannie và Ariel ngồi đó nghe hai anh kể tội nhau mà chụm đầu cười khúc khích

- Thằng khỉ! Mày đâu có tốt lành gì đâu mà mày nói tao hả Thằng nào hồi đó nghịch phá dám leo hàng rào vào nhà người ta để hái mận để cho chủ nhà thả chó ra cắn hả - Joseph xoa cằm vờ suy nghĩ nói - Thằng nào đi bar khuya về bị ba rượt đánh, chạy vòng vòng trong nhà vậy ta

- Ê ê ! Ko chơi trò nói xấu à nha! TRước mặt bà xã tao mày định kể tội trạng lẫy lừng của tao sao?? Mày nói tao mày cũng nên nhớ về quá khư vẻ vang của mày đi thằng quỷ - Mike cũng chẳng vừa

- Tao sao Một người quá hoàn hảo phải hem?? - Joseph tự tin nói

- Mày đu dây điện cao quá rồi đó ! Rớt xuống dùm tao - nói rồi Mike quay sang Ariel hỏi - hồi sáng em có cho nó uống Milo ko vậy??

Ariel và hai người kia hiểu câu hỏi ẩn ý của Mike. Cô ko trả lời mà đang che miệng nhìn ông xã của mình cười khúc khích .Rannie cũng mắc cười ko kém. Lấy nhau bấy lâu Mike chưa hề kể chuyện lúc nhỏ của anh cho cô nghe. Nay được Joseph kể cho nghe khiến Rannie ko dấu được sự ngạc nhiên lẫn tức cười. Còn Katrina thì nghe hai thằng em khơi gợi lại chuyện lúc bé làm cô cũng phải bật cười .Đã lâu rồi cô ko nhớ đến nó. Giờ nghe lại y như mình đang trở về với quá khứ. Một quá khứ tràn đầy tiếng cười, tràn đây sự hồn nhiên của thời niên thiếu, ko có tranh chấp, bon chen .

- Thằng nào rủ cả đám cúp học đi bơi đến độ bị rớt thẻ , hem có thẻ để lấy đồ phải quấn khố đi về nhà vậy ta Tao nghĩ mày còn nhớ rõ lắm phải hem Joseph?? - Mike trả đũa

- Mày ..- Joseph cứng họng một vừa tức hai là vị ngượng khi nhớ về cảnh đó ..

Katrina ngồi nảy giờ cũng phát nhức đầu vì cái màn đấu khẩu của hai thằng em quý hóa Cô lắc đầu can ngăn chứ nếu ko chắc còn cãi tới sáng mai .

- Thôi thôi ! Cho chị xin đi có được ko Mấy đứa ko ngượng nhưng chị nghe cũng thấy ngượng dùm đó!

Nói rồi cô quay sang Ariel và Rannie vui vẻ nói:

- Hai đứa có đói ko?? Cùng đi ăn với chị nha , ok

- Dạ được ạ !

Cả hai nàng đồng thủ gật đầu trong sự vui mừng .Thế là ba nàng dắt tay nhau bỏ đi. Còn Joseph và Mike đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác ..

- Sao thân lẹ vậy Ban nãy nhớ cãi nhau ầm trời mà?? - Joseph nghiên đầu suy nghĩ

- Mày có đi ko Hay ngồi đó mà suy với tư - Mike cho tay vào túi quần hất mặt hỏi

- Sao ko, đi thôi!!

Nói rồi Joseph với lấy chiếc áo khoác máng trên giá . Anh cùng Mike đi lon ton theo ba cô nàng . Nhưng trước khi đi anh cũng ko quên ném cho thằng bạn mình những cái lườm dài thường thượt

Katrina , Ariel và Rannie sau khi đi ăn xong thì rủ nhau đi shopping Nhớ mới lúc nảy cả ba còn cãi nhau ì xèo bây giờ đã thành chị em thân thiết ..Đúng thật là .

/- Chị về lần này định ở đâu ? - Rannie tươi cười hỏi

- Chắc chị ở khách sạn của Danson quá ! - Katrina trả lời - Tại chị chỉ định ở đây một tháng thôi . Sau đó chị sẽ phải bay sang Paris rồi

- Hay là chị ở nhà bọn em đi !

Ariel chân thành mời. Thật ra Katrina trước khi về cũng định ở nhờ nhà thằng em họ của mình. Nhưng suy đi nghĩ lại cô cảm thấy bất tiện nên mới ở

khách sạn. Bây giờ Ariel đã ko ngại thì Katrina cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn ..

- Chị chỉ sợ làm phiền ko gian riêng tư của hai đứa thôi - cô cười cười nói

- KO sao ! Nhà rộng mà .nên càng đông càng vui muh - Ariel vui mừng nói vì biết Katrina đã đồng ý

Rồi ba chị em lại hí hửng cùng nhau dạo hết cửa hàng nảy đến cửa hàng khác Trên tay của họ đã cầm hơn một chục cái túi.Còn Joseph và Mike đã nhanh chân chuồn trước để tránh phải làm cu li bất đắc dĩ trong khi hồ sơ công việc đang chất chồng như núi ..

Trở lại với Joseph .Hôm nay anh có một hợp đồng cần phải kí với công ty điện tử JDL Cô thư kí của anh mở cửa đi vào, theo sau là hai người đàng ông

- Tổng giám đốc của JDL đã đến rồi ạ ! - cô thư kí nói xong liền vào ghế ngồi

Joseph đứng lên chuẩn bị bắt tay với đối tác của mình thì .Cả hai như bị đứng hình trong tích tắt ..Nhưng ko sao, Jospeh nhà ta dường như đã trở nên chai lì trước những tình cảnh như thế này. Anh đã nhanh chóng thay đổi nét mặt ..

- Rất vui được gặp lại anh - Joseph cười cười đưa tay ra

- Tôi cũng vậy ..

Người đó ko ai khác chính là Vanness Chàng trai đã có lần giúp Ariel ở Paris vào hai năm trước .KO biết Van ra sao chứ Joseph chẳng muốn gặp lại cố nhân này tí nào

Vanness cũng hơi bất ngờ một chút Vì trong một ngày mà anh có thể gặp được cả hai người .Một người mà anh luôn tìm kiếm .Còn một người thì chẳng ưa tẹo nào. Nhưng vì công việc, cả hai anh đành gác thù riêng sang một bên vậy

Cả hai bắt đầu bàn chuyện hợp đồng kéo dài suốt hơn một tiếng .Không khí thật ngột ngạt và bức bối ..Đôi khi lại rơi vào trạng thái im lặng đến phát khiếp ..

NGười thư kí của Vanness cũng phải rùn mình vì anh Chưa bao giờ anh thấy Vanness nghiêm nghị đến như vậy ..Cuối cùng, cuộc đàm phán cũng đã đi đến hồi kết thúc . Joseph và Vanness hí hoáy kí cái rẹt vào bản hợp đồng rồi cùng nhau bắt tay choa tình hữu nghị giữa hai công ty

- Hợp tác vui vẻ - Vanness cười cười nói

- Hợp tác vui vẻ - Joseph cũng chẳng vừa

Xong xuôi, Joseph tiễn khách ra về . Bỗng, Vanness đề nghị:

- Anh rảnh chứ ?? Cùng đi uống một tách cà phê nhé !

- Được thôi - Joseph thọc hai tay vào túi quần trả lời

Dứt lời, cả hai anh bàn giao lại công việc cho thư kí của mình rồi bỏ đi. Hai người vào một quán cà phê gần đó . Ở đấy được trang trí rất đẹp nhìn nhã mắt vô cùng ..Và đặc biệt là không gian yên tĩnh, ấm cúng dễ nói chuyện ..

Mở đầu cho một cuộc chạm trán đây máu lửa là Vanness. Anh nhếch mép cươi nói:

- TRí nhớ của anh tốt thật đấy. Đã lâu rồi ko gặp mà anh vẫn nhận ra tôi

- Tại vì anh đã để lại trong tôi một ấn tượng khó phai mà - Joseph cũng lầm lì đáp trả

Rồi .ko ai nói với ai câu nào nữa .Cả hai cứ gườm gườm nhìn nhau khiến cho ko khí xung quanh nồng nặc mùi thuốc súng . Joseph đang nhớ lại câu chuyện xảy ra vào hai năm trước thì bị tiếng nói trầm trầm của Van làm cắt ngang:

- Ariel .cô ấy vẫn khỏe chứ ??

- À ờ vẫn khỏe

Joseph thoáng bất ngờ vì Vanness vẫn nhớ rõ tên của cô vợ bé nhỏ của mình .Chưa hết ngạc nhiên này, Joseph lại bị đưa đến ngạc nhiên khác

- Ban nãy tôi có gặp cô ấy ở đại sảnh - anh cười cười nói - Nhưng .dường như cô ấy ko nhận ra tôi ..- vừa nói anh vừa hớp một ngụm cà phê

- Cô ấy là vậy đấy. Rất chóng quên - Joseph cố tình nhấn mạnh chữ chóng quên cho Van biết

- Nếu được, tôi muốn mời anh và Ariel cùng dùng cơm tối với tôi đấy - Van làm tỉnh nói

Joseph nảy giờ đang muốn phát hỏa với thái độ dửng dưng như ko của chàng trai ngồi đối diện mình .Anh ko hiểu đằng sau nụ cười quyến rũ kia đang ẩn chứa chuyện gì .Nhưng trực giác của Joseph mách bảo cho anh rằng hạnh phúc của anh đang bị đe dọa ..

- Dạo này cô ấy rất bận mà tôi cũng vậy nên tôi e là ko được - Joseph khéo léo từ chối

- Ko sao Chừng nào rãnh thì chúng ta đi cũng chưa muộn - Vann nói tiếp

Joseph và Vanness chia tay nhau ở quán cà phê ..Trong lòng hai người hoàn toàn khác nhau .Joseph đang điên tiết lên với thái độ lẫn lời mời khiếm nhã của Vanness ..Nhưng còn Van nhà ta thì khác. Anh chàng nhìn vẻ mặt tức khí ko thể nói nên lời của đối thủ mà thầm khoái chí .

TRong khí đó, ở phòng thiết kế của tập đoàn Dương thị + Chu thị Rannie và Nana đang điên đầu vì mấy bản thiết kế .Hai người đang tăng tốc làm việc cực lực cho kịp với kế hoạch ra mắt mẫu thời trang mới nhất vào hè năm nay để đánh dấu cho sự hợp tác của hai tập đoàn

- Trời ơi !Chắc chết mất thôi

Nana buông cây kéo xuống bàn rồi hét lên ..Rannie đang khâu mũi kim cuối cùng vào chiếc váy cũng bị tiếng hét thất thanh của nhỏ bạn làm giật mình đến độ đâm trúng tay chảy máu ..

- Way ! Bà làm tui chảy máu rồi đó - Rannie bực mình quắc mắt la

- Vậy hả?? Tụi ghia lun !!

Nana miệng nói tội nghiệp nhưng cô nàng chẳng có lấy một hàng động nào gọi là sửa chữa sai lầm .Nana nằm thẳng cẳng trên chiếc sofa gần đó, tay phe phẩy cuốn tạp chí mới nhất đặt trên bàn, bỏ mặt đôi mắt nảy lửa của Rannie ..

Mím môi, Rannie chạy đến, chống nạnh và hất mặt nói:

- Ê ! Thái độ của bà như thế là sao hả Bực mình rồi đó nha

- Chứ bà muốn sao - Nana vẫn ngây thơ hỏi (giả nai thui)

- Ít nhất bà phải hỏi tui có sao hem rùi sau đó lấy băng cá nhân băng lại cho tui chứ !!

Rannie phùng má nói mà ko giấu được sự nóng nảy của mình ..Làm từ trưa tới giờ chưa có hạt cơm nào vào bụng mà bản thiết kế thì chưa xong,chỉ mới được có mấy cái ..lại gặp bà chị Beatrice yêu dấu của cô hối thúc .Giờ cái tay bị đâm chảy máu hỏi ko điên lên mới lạ ..

Nana bước xuống ghế, từ từ đi về phía con bạn đang phát hỏa ngập đầu, nở một nụ cười rạng ngời Rồi cô nàng cầm tay Rannie lên xăm xoi. Được một hồi rùi cô nàng

- AAAAAAAAA - Rannie la lên thất thanh rùi đẩy nhỏ bạn ra- Bà làm cái khỉ gì vậy hả ?

- Tui mút máu ra dùm bà thui muh

Nana phụng phịu nói ..TRông khuôn mặt của nàng giờ đây thật đáng thương ..Rannie nghiến răng trèo trẹo nói:

- Bà mút máu cho tui hay là muốn gặm tay tui hả??

- Hì hì hì thì tui lỡ thui mà làm gì ghê thế - Nana cắn tay nói

- Bà

Chịu hết nổi, Rannie rượt Nana chạy vòng vòng Tuy nói là giận nhỏ bạn nhưng Rannie cảm thấy tinh thần đỡ căng thẳng hơn hồi nảy Ko hiểu sao rượt một hồi, cả hai dừng lại nhìn nhau ..cười

- Đỡ chưa nhỏ - Nana cười cười hỏi

- Ừ ! Tâm trạng ok hơn nhiều òi - Rannie thở hồng hộc trả lời - Nhưng tui hem tha choa bà đâu .đỡ lấy này

Nói rồi, Rannie vơ nguyên cái gối cạnh đó và ném thẳng về phía Nana .Nhưng cô nàng đã nhanh chóng vù sang chỗ khác .nên chiếc gối cũng ko trúng mục tiêu như mong muốn mà .

- BỐP !

- AAAAAAAAAAA

Rannie ôm mặt la lên thất thanh .Cô đứng chết lặng trước cảnh tượng .Nguyên chiếc gối đang nằm chễm trện trên mặt của Mike, ông xã yêu dấu của cô Rồi rớt cái độp xuống sàn ..

Cô vội vàng chạy lại xem , sờ hết mặt mày Mike và luôn miệng hỏi:

- Ông xã anh có sao ko có bị thương chỗ nào ko?? Có cần đi bệnh viện hem?? Thui hem được òi .phải đến bác sĩ thôi!!

Vừa nói, Rannie lôi tuột Mike đi . Nhưng anh phì cười và giữ cô lại nói:

- Ko sao !! Một cái gối thôi đâu cần đến bệnh viện .

Rannie nhìn Mike lo lắng và xen lẫn chút hối lỗi ..Còn Nana đang nằm ôm bụng cười vật vã trên ghế sofa Cô cười đến độ chảy cả nước mắt:

- Hahahahaha Mike ..anh phải ..phải cám ơn Rannie của anh đó ..hahaha trời ơi là trời cười vỡ bụng tui mất thôi ..hahaha đúmh là .đúng là gậy ông đập lưng ông ..hehehehe

- Siêu quậy Nín cười dùm tui cái đi .Nếu ko phải tại bà thì Mike tui đâu có như vậy - Rannie lườm lườm Nana

Nana vẫn bỏ mặc ngoài tai những lời nói của Rannie .Cô nàng đứng đó chống hông cười ha hả Nếu người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ cô ko được bình thường Mike và Rannie thì trợn tròn mắt ra nhìn mà rợn cả óc .Đúng lúc đó, cánh cửa phòng mở ra .thu hút ánh mắt của mọi người trừ Nana nhà ta ..Bởi cô nàng đang khoái trá quá làm sao mà nín được..

- Nana em có bị gì ko vậy - Danson há hốc hỏi

Giật bắn mình, Nana vội lấy tay bụm miệng lại Đợi cho Danson hoàn hồn cô nàng mới nhìn anh cười trừ nói:

- Em rất bình thường muh !! Chỉ tại méc cười quá nhịn hem nổi í mà!!

Nói rồi, cô bay lại ôm cánh tay chồng kéo xuống ghế ngồi nũng nịu hỏi:

- Ông xã ! Anh đến đây chi vậy??

- Anh với Mike thấy hai người chưa về nên mới rủ nhau đến xem ko ngờ ..em khỏe hơn anh tưởng nhỉ - Danson cười cười nói - mà mặt mày làm sao vậy Mike??

Danson vô tình khơi gợi làm Nana lại ko nhịn được cười khi nhớ lại chuyện cũ .Rồi cô nàng kéo Danson lại thì thầm .Năm giây sau đó ..

- Hahahahaha trời ơi là trời ..đúng là .- Danson vừa cười vừa dùng tay đấp thình thịch xuống nệm

- Thôi mày nín dùm tao đi ! Tại bà xã tao lỡ tay thui muh - nói rùi anh quay sang nựng má Rannie - phải hem em iu??

- Í ghia we !! Ở đây toàn con nít hem muh làm ba cái chiện gì đâu ko - Nana rùng mình rút vào người chồng nói

- Con nít quỷ thì có - Mike và Rannie đồng thanh

Nói rồi, cả đám lại được một trận cười giòn tan ..Ko khí trong phòng bây giờ thật ấm cúng ko còn lạnh lẽo, ngột ngạt như ban nãy nữa .

Nana, Ariel, Rannie và Joe đang ngồi nói chuyện rôn rả về buổi thời trang sắp tới của cả đám thì ..

- Wow đầy đủ hết vậy à Để chị giới thiệu với mấy đứa ba người nha!

Beatrice mở cửa bước vào tươi cười nói .Và theo sau cô là ba người, hai nam , một nữ Họ từ từ bước vào trong sự tò mò của mọi người trừ ..

- Đây là hai siêu mẫu nổi tiếng chị đã cố tình mời về ..Đây là .

- CHỊ KATRINA

Nguyên đám trố mắt la lên trông sự ngạc nhiên của Beatrice .Cô hết nhìn đám em mình rồi nhìn cô bạn thân ..

- Mọi người quen nhau hả

- Dạ phải ! Chị Katrina là chị họ của Joseph - Ariel nói trong ngỡ ngàng

- Oh! Thì ra là vậy - Beatrice ồ lên

- Vậy còn hai người ?? - cả đám đồng thanh hỏi

- À ! Katrina là bạn học của chị bên Anh quốc - rồi cô xua tay nói tiếp - thui chuyện đó hồi nói sau.Giờ nghe chị nói tiếp đây!!

Beatrice vừa nói vừa quay sang hai chàng trai .Cô chỉ vào chàng trai có khuôn mặt lạnh như tiền nói:

- Đây là Dean !! Siêu người mẫu của Nhật .- rồi cô nói với Dean - Còn họ là em tôi..Cũng chính là những nhà thiết kế sẽ hợp tác với mọi người trong thời gian tới đấy!

- Xin chào (bằng tiếng Anh) ! - Dean lên tiếng chào nhưng mặt anh vẫn lạnh

lùng

Các cô nàng cũng gật đầu chào lại Nhưng sự lạnh nhạt của anh khiến cho mọi người ko mấy có thiện cảm Cuối cùng, Beatrice chỉ về người còn trai đứng lặng lẽ bên Katrina

- Người này là .Owen !! Siêu mẫu Mỹ

Tách cà phê trên tay Joe như muốn rơi xuống đất .Nhưng cũng may,Ariel đã đỡ kịp ..Tuy nhiên, cà phê trong tách cũng vì thế mà đổ vào tay của Joe .

- Joe ! Joe bà sao vậy Tay bà bị bỏng rồi kìa !! - Ariel hốt hoảng vừa chụp tờ khăn giấy lau vội cho Joe vừa hét lên

Joe nảy giờ lo nhìn Owen nên ko để ý đến khi nghe cô bạn la lên mới giật bắn mình ..Mọi người cũng giật mình nhìn cô lo lắng .Nhưng .người kinh ngạc nhất là anh chàng có tên Owen .Kể từ lúc bước vào đây, anh đã ko rời mắt khỏi Joe

- Bà ko sao chứ - Rannie nhíu mày hỏi

- À .ờ ko sao đâu ..Chỉ bỏng nhẹ thôi - Joe lúng túng nói

- Có thật là ko sao ko?? - Beatrice hỏi lại lần nữa

- Thật mà !Thôi em nhớ em có chút chuyện ..Em đi trước nha

Nói rồi, Joe đi như chạy ra khỏi phòng Một lần cũng ko ngoái đầu lại ..Vừa chạy mà nước mắt Joe bắt đầu rơi .

Năm năm trước .

- Owen ! sao đột nhiên anh hẹn em ra gấp vậy ?

Joe thở hổn hển hỏi nhưng trên khuôn mặt vẫn giữ nụ cười rạng rỡ . Owen ko vội trả lời câu hỏi của người yêu ..Anh đưa mắt nhìn xa xăm .Lâu lâu , đôi mày nhíu lại như suy nghĩ một cái gì đó rất đăm chiêu. Mãi một lúc sau, Owen xoay ngườo lại , đứng mặt đối mặt với Joe ..Anh khó khăn khi phải bật thành lời

- Joe à ! Chúng ta ..chia tay đi em !!

Lời nói toát ra từ miệng Owen nhẹ tựa lông hồng .Nhưng nó chính là một nhát dao cứa nát trái tim nhỏ bé của Joe Nụ cười tươi rói trên làn môi đỏ của cô cũng vụt tắt ngay sau đó ..Joe máy móc hỏi Owen một lần nữa:

- ANh vừa nói gì thế ? - đôi môi cô run lên bần bật - ko thể nào ..chắc em .em nghe nhầm rồi

Joe vừa nói vừa lắc đầu nguầy nguậy ..Owen khổ sở vịnh lấy vai cô nói .

- Anh anh nói chúng ta hãy chia tay đi Hãy quên anh và ..tìm cho mình một người con trái khác yêu em hơn anh .

Owen nói xong rồi bỏ đi chẳng hề cho Joe biết được lí do .Cô đứng bất động , đôi mắt trở nên vô hồn nhìn theo bóng dáng anh khuất dần mà ko thể níu kéo ..

Năm năm rồi , năm năm đủ để vết thương kia lành lặn thì anh lại trở về ..Joe ngước mặt lên nhìn trời nhưng nước mắt vẫn tuông roi CÔ thầm hỏi , ông trời định trêu ngươi cô hay sao Cho cô tình yêu, hạnh phúc rồi bây giờ lại cho Owen quay về Cô phải đối mặt với anh thế nào ?? Đối mặt với Matt người chồng cô yêu thương như thế nào đây

Mấy ngày sau đó, Joe rất hạn chế việc tiếp xúc với Owen .Việc lấy số đo hay những chuyện gì có liên quan đến anh cô đều nhờ mấy cô bạn mình làm giúp Còn Owen, đến bây giờ anh vẫn ko có một lời giải thích nào cho hành động của mình

Lại nói về Roy, sau khi gặp Nana anh cảm thấy có môt thứ cảm giác rất lạ đối với cô ..Thứ cảm giác vừa xa lạ nhưng cũng thật gần gũi Anh rất muốn gặp lại cô một lần nữa để giám định cảm giác của mình .

Tối hôm nay, Danson đã hẹn Nana dùng cơm tối tại một nhà hàng bật nhất của Đài Bắc Nhưng, cô ngồi chờ mãi mà vẫn ko thấy anh đến ..

RENG ..RENG ..

Chiếc điện thoại của Nana rung lên trong túi ..Cô lật đật bắt máy , chưa kịp hỏi gì đã nghe Danson nói với giọng gấp rút:

- Sorry bà xã nha ! Hôm nay anh có một cuộc họp đột xuất nên chắc ko dùng cơm với em được rồi Ăn ngon nha bé !! Bye bye

- Dan - Nana chưa kịp nói lời nào thì anh đã cúo máy cái rụp

Nana bực mình lầm bầm:

- Ăn có một mình mà ngon cái nổi gì ko biết !!

Thế là cô đành ngậm ngùi ăn một mình ..Nhìn xung quanh, ai cũng có đôi có cặp khiến cho cô nàng cảm thấy ganh tị ..Đáng lẽ cô cũng được ấy chứ nhưng .

- Thôi kệ đi !! Giờ ăn cho bỏ tức mới được

Nghĩ là làm, cô ngoắc anh bồi bàn đến và gọi tha hồ .Trên bàn của Nana giờ đây toàn là thức ăn ..Nhiều đến độ ko cần ăn mà chỉ nhìn thôi cũng thấy no Bỗng có một tiếng nói vang lên làm cô nàng nhà ta giật bắn mình

- Một mình ăn nhiều thế ko sợ thành bà mập sao

- Sao lại là anh??

Nana mở to mắt kinh ngạc .Cô thầm rủa trong bụng đúng là oan gia ngõ hẹo mà ..

- Tui ăn sao liên quan gì tới anh?? Người gì đâu mà . - nói tới đây Nana ko nói nữa

- Sao hả Tui thế nào??

Roy ngồi tự nhiên xuống chiếc ghế đối diện với Nana . Anh hỏi tỉnh bơ mà ko để ý đến đôi mắt của cô nàng đang nhìn anh trân trân

- Sao anh có duyên quá vậy ?? - Nana móc họng

- Thì từ đó tới giờ ai cũng nói tui vậy hết tron á - Roy vờ như ko biết ý nghĩa đằng sau câu nói của cô nàng

- Anh - Nana tức điên người nhưng sau đó cô chợ nở một nụ cười ma quái nói- vậy thì anh ngồi đó mà ngó đi hahaha

Nói rồi, Nana ngồi ăn một cách ngon lành bỏ mặc Roy ngồi đó ..ANh thích thú ngắm nhìn cô ngồi ăn

Trông cô ta cũng đáng yêu lắm chứ!! Nhưng sao mình thấy giống bé Na quá .Chắc mình nhầm rùi ..hihihihi

Roy suy nghĩ rồi tự cười một mình mà ko hay Nana nhìn anh một cách kinh hãi . Cô hất mặt hỏi giọng ngang ngang .

- Nè ! Mới có chút xíu bị gió độc nhập rùi khìn khìn hả??

- À ..ờ ko có gì Cô tiếp tục đi - Roy phẩy phẩy tay nói

Nana buông cái nĩa xuống rùi nhìn Roy ..Sau dó cô cười cười nói:

- Thui mệt anh quá ! Cùng ăn chung đi ! Một mình tui cũng ăn hem hết! Để ông ngồi đó một hồi tui cũng ko biết tới gió gì nhập nữa thì khổ ..Nhưng nhất là anh nhìn hoài tui ăn hem vô!

- Ăn ko vô mà làm gần hết nguyên con gà rồi á ! - Roy trợn mắt nói

- Giờ anh ăn hay nói hả??

Nana bực mình nhăn nhó hỏi ..Còn Roy thì cười tủm tỉm khi thấy khuôn mặt phụng phịu của cô nàng lúc này .Anh thầm cám ơn ông trời vì đã cho anh gặp lại nàng ..Mặc dù mỗi lần gặp là anh lại phải mệt hơi vì phải cãi tay đôi với cô

Ăn được một hồi, Nana mới lên tiếng hỏi Roy. Nhưng xem ra giọng điệu đã bớt chanh chua hơn

- Nói nãy giờ vẫn chưa biết anh tên gì đó nha!

- Tôi là Roy ..

Nana gật gù rồi ko nói gì nữa ..Thấy thế, Roy buông dao nĩa xuống nhìn Nana một cách thích thú hỏi:

- Còn cô

- Nana

Cô trả lời ngắn gọn nhưng cũng đủ làm Roy sững cả người Anh mở to mắt nhìn người con gái ngồi trước mặt anh .Hình ảnh năm xưa chợt ùa về trong kí ức của Roy Cô bé hàng xóm của anh với đôi má ửng hồng, đôi môi lúc nào cũng nở nụ cười tựa thiên sứ với anh ..Và mặt biệt là đôi mắt Lúc nào nó cũng lúng luyến chứa đầy sự ngây thơ, tinh nghịch .Dù xa cách nhiều năm, nhưng những kí ức đẹp đẽ đó Roy mãi mãi ko bao giờ quên được Và lần này

anh về đây là vì .

- Nè ! ANh vẫn ổn chứ ? - Nana nhíu mày hỏi

- À .ờ anh ko có gì .

Roy lúng túng trả lời Nhưng đôi mắt vẫn ko rời lấy Nana Cô nàng nhún vai rồi tiếp tục xơi luôn phần ăn trên bàn .

- Có thật em tên là Nana ko ? - Roy hỏi lại một lần nữa

Nana đang ăn suýt bị câu hỏi của Roy làm cho sặc Chưa bao giờ cô cảm thấy nóng mặt như vậy

- Chẳng lẽ tôi ko thể mang tên đó sao ? - nuốt nước bọt cô lấy hơi nói tiếp - anh thật là .

Nana nhìn Roy bực mình rồi ko thèm nói nữa mà vẫn tiếp tục công việc ăn uống của mình. Roy giờ như người từ ngoài hành tinh rơi xuống Khuôn mặt điển trai của anh trông cứ ngơ ngẩn đến tức cười .

Trong lòng Roy chợt nhóm lên một tia hy vọng nhỏ nhoi Cô bé bấy lâu anh luôn tìm kiếm ko chừng là Còn Nana cảm thấy khó chịu vô cùng khi phải ngồi hứng chịu ánh mắt nửa nồng ấm nửa như xoi mói của Roy Từ đó tới giờ chưa có ai , thậm chí là Danson cũng chưa bao giờ nhìn cô một cách trần tục , khiếm nhã như thế

- ANh có thể đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó được ko hả ? - Nana bắt đầu cáu lên

- Xin lỗi tại anh ..anh thấy em rất giống

Ko hiểu từ lúc nào, Roy đã đổi cách xưng hô với Nana Còn cô thì cũng ngạc nhiên ko kém khi thấy anh thay đổi thái độ nhanh hơn chong chóng ..

- Bộ quen thân với anh lắm sao mà xưng anh , em ngọt xớt vậy?? - Nana chanh chua hỏi

- Thì .anh đoán em nhỏ tuổi hơn anh nên gọi anh em cho dễ ..cứ tôi với anh mãi mệt lắm - Roy cười huề nói

- Tốt nhất là như lời anh nói Đừng có nghĩ lệch chỗ khác tui sẽ đánh anh thối tiền luôn á - Nana giơ nắm đấm lên dọa

Rồi bỗng đôi mắt Roy lia trúng ngay chiếc nhẫn đang đeo trên tay Nana .Nụ cười của anh cũng tắt ngấm ..Khuôn mặt Roy bỗng đanh lại. Anh lạnh lùng hỏi:

- Chiếc nhẫn đó là ..nhẫn cưới??

- Phải - Nana ngắm nhìn chiếc nhẫn cười nói trong hạnh phúc - Nhưng có gì ko?? - cô mở to mắt hỏi Roy

- Ko chỉ thấy hiếu kỳ tí thôi - Roy lầm lì nói

- Hôm nay anh ấy bận họp nên tôi đành ăn một mình thôi- Nana tiu nghỉu nói

- Té ra tôi là người thay thế - Roy nói nửa đùa nửa thật

- Ko đâu! Tôi thật sự mời anh mà . Ăn một mình buồn lắm - Nana cười nói thật tình

Ăn xong, Roy lái xe đưa Nana về nhà Được dạo một vòng khắp thành phố Đài Bắc Nhìn cảnh vật lung linh dưới ánh đèn màu làm cho tâm trạng của Nana đỡ đi rất nhiều Bao bực dọc, buồn giận khi bị Danson cho leo cây cũng tan biến mất

- Cám ơn anh nhiều Nhờ có anh mà bữa tối của tôi ko trở nên vô vị .- Nana mỉm cười nói

- Ko có gì đâu! Lần sau nếu bị người ta bỏ rơi thì cứ tìm anh Anh nhất định sẽ xuất hiện - Roy nháy mắt nói

- Tôi nghĩ là ko có lần sau đâu Nhưng dù sao cũng cám ơn hảo ý của anh

Nói rồi, Nana đi vào nhà ..Nhưng trong lòng cô cảm thấy có một chút gì đó ..Một cảm giác khi xưa mà cô đã từng có ..Roy đứng lặng lẽ nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của Nana khuất xa mà lòng ngổn ngang ..Rồi anh tức tốc phóng xe đến chỗ thằng bạn thân ..

- CHỗ này cần phải bóp vào thêm ba phân nữa - Joe cầm chiếc áo đang được mặc trên người của Owen và nói với người phụ tá

Joe nói xong liền bỏ sang giúp Rannie Ko một lần cô nhìn hay bắt chuyện cùng Owen Thái độ lạ lùng đó của cô làm cho mọi người đều phải chú ý .Nhưng chẳng ai dám hỏi ..

Sau giờ làm việc căng thẳng, ai cũng đi ăn trưa chỉ còn một mình Joe ở lại trong phòng để chỉnh sửa lại bản vẽ thì bị một tiếng nói quen thuộc từ sau vang lên làm giật mình:

- Tại sao em lại lẫn tránh anh

Đôi mắt Joe thoáng ngỡ ngàng . Nhưng rồi, cô vẫn tiếp tục công việc của mình và nói một cách lạnh lùng:

- Anh nghĩ anh là ai mà tôi cần phải tránh mặt Nhưng tôi nhớ là giữa tôi và anh ngoài công việc ra thì chẳng có gì để nói nữa cả

Owen nắm lấy vai Joe rồi xoay người cô lại cho đối diện với anh ..Anh nói một cách khó khăn:

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

- Anh biết năm năm trước là anh có lỗi nhưng .

- Đủ rồi Tôi ko muốn nghe bất cứ lời giải thích nào nữa - Joe ngắt ngang bằng giọng sắc lạnh

Owen đứng chết trân trước lời nói của Joe ..Đôi mắt cô nhìn anh ko có lấy một chút cảm xúc Anh thật sự shock trước thái độ dứt khoát của cô ..

- Lời giải thích của anh ..bây giờ đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì nữa - Joe nói mà trong lòng đau nhói

- ..

- Năm năm trước, tôi như một con ngốc yêu anh để rồi sau đó bị anh bỏ rơi đến cả một lí do cũng ko biết .- Joe cười chua chát nói - Anh có biết lúc đó trong lòng tôi đau cỡ nào ko

- Joe .- Owen bất giác kêu lên

- Tôi nghĩ chắc anh mãi mãi cũng ko bao giờ biết được đâu - cô lắc đầu nói

- Nhưng ít ra em cũng nên nghe anh nói chứ - Owen bước đến định ôm Joe nhưng đã bị cô hất phăng ra

- Ko cần nữa năm năm trước đã ko nói thì bây giờ anh cũng đừng nói gì cả Hãy xem như tôi với anh như chưa từng quen nhau Cứ vậy mà làm đi

Joe nói xong định bỏ đi thật nhanh nhưng đã bị Owen ôm cứng trong lòng Anh nói trong đau đớn:

- Lúc đó, anh bỏ đi chỉ vì muốn chứng minh cho ba em thấy Anh là một người đàn ông thật sự.Một người đàn ông thành đạt và có thể mang hạnh phúc cho em ..Nên anh mới đề nghị chia tay ..

- Vậy sao ? - Joe nhìn trừng anh - vậy thì bây giờ anh đã chứng minh được rồi đó Chẳng những thành công mà còn nổi tiếng nữa, phải ko?? - Joe nhếch miệng cười gằng

- Em tha thư cho anh đi Joe

- Tha thứ ? Anh đã làm gì mà xin tha thứ - Joe cay đắng hỏi

- Anh ..- Owen cứng họng ko nói nên lời

- Nhưng nói gì thì nói Tôi cũng phải cám ơn anh ..Nhờ anh mà tôi đã tìm được người đàn ông thật sự yêu thương tôi ..Và bây giờ tôi đang sống rất hạnh phúc - Joe quẹt nước mắt nói

- Em nói dối ! Thật chất là em còn yêu anh mà , đúng ko

- Yêu anh Xin lỗi nha Tôi ko còn cảm giác gì với anh nữa - Joe nhìn thẳng mặt Owen nói với giọng kiên quyết - Người tôi yêu là Matt Còn anh?? Phải tôi đã từng yêu anh . Nhưng giờ thì ko

- Nếu ko tại sao em lại khóc - Owen vẫn ko chấp nhận sự thật

- Tôi khóc vì sự ngu ngốc của mình ..Đây có lẽ là lần cuối cùng tôi khóc vì anh đó, Owen - nói xong, Joe tông cửa bước ra ngoài. Nhưng cô cũng để lại một câu làm cho anh chết điếng tại chỗ - Hạnh phúc của tôi sẽ được nhân đôi nêu ko có sự xuất hiện của anh ..

Nói xong, Joe chạy như bay ra ngoài ..Có lẽ cô đã ko còn đủ tỉnh táo để nhận ra sự xuất hiện của Matt . Anh đã đến từ lâu và cũng đã nghe hết toàn bộ câu chuyện .ANh đứng lặng ở cửa mãi cho đến khi Joe tông cửa chạy ra Matt đã nhanh chóng lẩn sang một góc khuất gần đó ..

Joe vừa chạy, vừa nhớ lại chuyện cách đây năm năm Nhưng có điều, lần này cô ko còn rơi nước mắt nữa Joe đã nuốt những giọt nước mắt ấy vào lòng ..Cô tự hứa với lòng mình ..Cho dù anh ta có bất cứ lí do gì nhưng .việc anh ta từ bỏ tình yêu của cô dành cho thì ko thể nào tha thứ được .

Chẳng mấy chốc, cô đã chạy lên sân thượng .Lấy tay quẹt đi những giọt lệ còn vương lại trên má ..Joe ngước lên nhìn trời , ánh mắt chứa đầy sự căm phẫn ..

- AAAAAAAAA !

Joe dồn hết sức lực của mình hét lên thật to Một lần, hai lần rồi ba lần .bao nỗi buồn phiền , bực tức trong lòng của cô cũng từ từ vơi bớt Joe hít một hơi thật dài để bình tâm lại ..Đúng lúc đó, có một lon nước ngọt từ đâu chia ra trước mặt làm Joe giật mình ..

- Matt !!

Joe tròn mắt nhìn chồng CÔ vừa kinh ngạc lại vừa lo sợ .tâm trạng rối bời như mới vừa đi ăn vụng về ..Trái với Joe, Matt có vẻ tình tỉnh .Dường như chẳng có chuyện gì xảy ra, Matt ôn tồn hỏi vợ:

- Sao lại chạy lên đây mà khóc vậy hả cô bé

- ..

Joe lắc đầu nguầy nguậy .Cô nhìn Matt cười gượng ..Thế nhưng anh vẫn ko tha. Matt nhẹ nhàng xoay người vợ lại cho đối diện với mình rồi nhìn thẳng vào mắt cô nói giọng nửa đùa nửa thật:

- Nói anh nghe xem ! Tên nào dám bắt nạt vợ yêu của anh . Anh sẽ cho nó biết tay .

- KO có Đâu có ai bắt nạt em đâu .- Joe nghịch cổ áo chồng nói

- Thật ko Vậy sao em khóc uh - Matt giả nai hỏi

- ..

Joe ko trả lời mà ngó lơ đi nơi khác Cô ko biết là có nên nói cho Matt nghe hay ko. Nếu nói ra thì Joe sợ sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình hiện tại của cô Nhưng nếu ko nói thì cô e là Matt sẽ ko yên lòng mà nghĩ bậy thì khổ .Suy nghĩ một hồi Joe mới nhìn Matt dò hỏi:

- Anh thật sự muốn biết sao??

- nếu em thấy khó nói thì thôi. Anh ko ép đâu - Matt cười cười nói

- KO ! Em muốn cho anh biết sự thật - Joe nghiêm nghị nói

Nói rồi, Joe bắt đầu kể hết sự thật cho Matt nghe ..Kết thúc câu chuyện, Joe nhìn chồng thở hắt ra một tiếng .Và bây giờ, cô đang đứng để chờ đợi lời trách móc hay quát mắng từ Matt .Nhưng dường như, sự lo xa của cô là vô ích .

Sau khi nghe xong câu chuyện, Matt ra chiều suy tư một lúc rồi khẽ nhếch miệng cười hài lòng Và đương nhiên, là nụ cười ấy Joe ko tài nào biết được .Thật ra, Matt chỉ muốn thử cô vợ mình thôi Bây giờ, anh rất hạnh phúc vì Joe đã thành thật với anh .

Còn đang tự cười, Matt đã bị tiếng nói rụt rè của Joe làm bừng tỉnh:

- ANh ..anh ko giận em chứ ? Em em ko cố ý gạt anh đâu, ông xã!!

- Khờ quá !! Chẳng phải em đã nói cho anh nghe rồi đó sao?? - Matt cốc yêu vợ , rồi ôm cô vào lòng âu yếm

- Ko giận thật sao - Joe tròn xoe mắt hỏi

- Đã nói ko giận là ko giận rồi mà .Ai mà chẳng có lúc lẫm lỗi .Hồi đó, anh cũng đâu có vừa gì đâu. Đúng ko nào - Matt cười nói

- CÒn dám nhắc hả ?? - Joe chu mỏ nói

- Nhưng nhờ có em .Anh mới tìm được tình yêu đích thực. Và có một gia đình hạnh phúc như bây giờ , ko phải sao - anh tinh nghịch hỏi

Joe xúc động đến độ ko nói nên lời .Cô vòng tay ôm chầm lấy Matt .Anh cũng ôm lấy vợ Và nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn .

- Nè nè !! Sao lại khóc vậy hả?? - Matt chùi nước mắt cho cô vừa hỏi

- Tại em hạnh phúc quá nên ..mới khóc thui mà - Joe tươi cười

- Mà bà xã nè ! Trước khi nói, em có nghĩ là sau khi nghe xong anh sẽ ghen hông

Matt cụng đầu mình vào trán Joe lém lĩnh hỏi .CÔ nàng ngây thơ gật đầu nói trả lời

- Uhm .có . Nhưng em nghĩ trong tình yêu thì nên thành thật với nhau. Nhất là chúng ta đã là vợ chồng Em ko muốn dối lừa anh

Matt nghe mà mát cả lòng ..Anh cười cười nhìn cô vợ nhỏ của mình mà lòng tự hỏi ..Liệu sự trở về của Owen có làm ảnh hưởng đến Joe hay ko?? Khó khăn lắm cô mới có thể quên anh ta vậy mà

- .Dù sao em với anh ta cũng ko còn gì nữa - cô cười cười nói - Giờ em chỉ có - Joe cố tình kéo dài giọng để chọc Matt

- Có ai hả - Matt vờ nghiêm mặt hỏi

- Có .có anh chứ ai .- Joe nói rồi liền nhón chân hôn nhanh lên môi anh rồi cười tủm tìm

Giờ đây, Matt có thể khẳng định và chắc chắn rằng cho dù thế nào đi nữa ..cho dù sóng gió có to cỡ nào thì anh vẫn ko hối hận vì đã yêu Joe Anh sẽ cùng cô vượt qua tất cả .Nhất là sẽ ko bao giờ buông tay Joe ra ..

- Em làm anh nhớ đến một bài hát quá à !! - Matt thì thầm bên tai vợ nói

- uh - cô tò mò - bài hát nào??

Ko trả lời vợ .Matt từ từ ngâm nga bài hát mà anh cho là phù hợp với tình cảnh lúc này nhất ..Nhưng có điều, Matt vẫn ôm chặt lấy Joe

Một rừng trời hoa Anh đào mất đi hương sắc

Chỉ vì thiếu bóng em

Nước mắt tuôn rơi như dòng thác đổ

Vì thiếu bóng em, anh muốn nói với em rằng

Anh bất chấp em có giận anh

Quá khứ hãy để mặc nó trôi đi

Anh sẽ yêu em nhiều hơn nữa

Anh bất chấp em có giận anh

Nghĩ đến cuộc tình đã qua đi

Em có nhận ra nỗi cay đắng bất chợt

Chiếc cối xay gió lạnh lùng chìm theo ánh tịch dương

Vì thiếu bóng em

Lòng như bãi cát hóa thành sa mạc

Vì thiếu bóng em, anh muốn nói với em rằng

Anh bất chấp em có giận anh

Quá khứ hãy để mặc nó trôi đi

Anh sẽ yêu em nhiều hơn nữa

Chiều hôm nay, vừa mới từ trong công ty bước ra …Rannie đã phải ngạc nhiên trước sự xuất hiện bất ngờ của ông xã mình, Mike. Anh chàng đang ngồi vắt vẻo trước đầu xe. Chân thì cứ di dí xuống đất vẽ vẽ cái gì đó mà ko hay Rannie đang từ từ đi tới……Bỗng, trong đầu cô nàng chớt lóe lên một trò đùa nghịch ngợm……...

Rannie cố gắng đi thật nhẹ nhàng đến bên cạnh Mike. Cô dùng tay làm thành hình cây sung rồi chỉa thẳng vào lưng anh nói với giọng đe dọa:

- Cướp đây !! Giơ hai tay lên

Mike khẽ cười .Anh đột ngột quay lại, nắm lấy tay Rannie khiến cô giật mình (má ui cướp người ta mà bị người ta làm giật mình) . Mike cốc yêu cô , nói:

- Em như vậy mà đòi cướp ai hả

- Hứ ! Chẳng vui tí nào .

Rannie bĩu môi rồi đi te te ko them ngay lại nói chuyện với Mike Còn anh thì vẫn giữ nguyên cái nụ cười " đáng ghét" ấy trên môi và thong thả bước theo cô vợ nhỏ của mình……

Năm phút, kể từ khi chiếc xe lăn bánh trên đường, Rannie ko hề nói với Mike câu nào…….Nhìn khuôn mặt phụng phịu của cô vợ mình mà anh cảm thấy đáng yêu làm sao . Anh thèm được đặt lên đôi môi cong cớn ương bướng của cô một nụ hôn nồng cháy. Và

- Thôi mà ! Đừng giận anh nữa mà Cười lên đi bà xã

- Ai thèm giận anh ! Ngu sao giận cho mau già sao – Rannie nói lẫy

- Thui muh !! Đừng giận …anh đang có một bất ngờ cho em nè!!

Mike nói giọng thần bí Quả thật, ngay sau đó, Rannie đã quên mất con giận của mình. Cô chồm qua người chồng , mắt sáng rỡ hỏi:

- Bất ngờ gì vậy ông xã

- Ủa Hông giận nữa hả – anh trêu

- Hông giận nữa – Rannie cười tươi nói – Nhưng mà… .những điều em nói là thiệt chứ bộ …… .

- Thiệt cái gì – Mike nheo mắt hỏi

- Ko đúng sao? Chẳng phải trái tim của anh đã bị em đánh cắp rồi sao

Rannie tủm tỉm cười nhìn Mike với ánh mắt yêu thương Rồi……..

- KÉT

Chiếc xe đua màu vàng của Mike đang chạy êm ải vội thắng lại bất chợt làm Rannie hết cả hồn……...Cô xoay qua định cho Mike một trận . Nhưng ……ý muốn đó của cô chắc chắn ko bao giờ thực hiện được. Bởi vì Mike đang nhìn cô. Ánh mắt của anh quá nồng nàn, quá chân tình khiến Rannie ngây cả người. Trái tim nhỏ bé của cô bỗng đập liên hồi khi đôi môi anh đặt lên môi cô Nhẹ nhàng, ngọt ngào nhưng cũng thật cháy bỏng……...Rannie chỉ biết ngồi im và đón nhận bằng tất cả xúc cảm của mình. Tuy đây ko phải là nụ hôn đầu tiên nhưng đối với Rannie thì cảm giác mà Mike mang lại cho cô vẫn trong sáng, trinh nguyên như ngày đầu mới yêu…

Và nụ hôn của Mike càng lúc càng trở nên tham lam hơn, cuồng nhiệt hơn……Anh như muốn nghiền nát lấy đôi môi bé nhỏ của vợ mình cho thỏa mỗi khát khao…...Nhưng cũng vì vậy mà làm cho Rannie cảm thấy nghẹt thở… .Cô gần như hụt hơi trong vòng tay chồng

- Mike ! Mike

Rannie lập tức đẩy Mike ra ngay khi nụ hôn của anh kết thúc……...Còn anh chàng thì cứ tiếc nuối mãi … Ko biết Rannie thì sao chứ anh thì anh ko muốn rời khỏi môi cô bao giờ …Chiếc xe vẫn tiếp tục lăn bánh trên đường…nhưng trong lòng cả hai vẫn vương vẫn mãi giây phút vừa rồi

- Hôm nay đi làm vui ko em – Mike vừa lái xe vừa hỏi

- Hừ !! Ko nhắc thì thôi chứ nhắc tới là thấy bực cả mình

Rannie nói mà hai mắt tóe lửa Mike tò mò ko hiểu nổi. Trên đời này cũng có người làm cho bà xã của anh nổi giận thì thật là …chuyện lạ.

- Nói cho anh nghe xem. Ai dám chọc tức bà xã của anh vậy ??

- Cái tên Alan chết tiệt đó . Hắn nghĩ hắn là ai thế ko biết – Rannie càng nói càng nổi đóa

- Nhưng rốt cuộc là chuyện gì chứ – Mike cũng bực mình theo vợ vì cứ cằn nhằn mãi mà ko chịu vô đề

- Hắn ta suốt ngày cứ lầm lầm lì lì ko chịu nở cái miệng để nói dù chỉ nửa lời . Hỏi hắn thì hắn chỉ trả lời có hai chữ rất ngắn gọn một là " yes" hai là " no " . Thật là cũng ko biết phải nên là, gì nữa. Hông lẽ dùng xà beng cạy miệng hắn?? – cô tức run người

Nhìn vẻ mặt Rannie như thế này Mike cảm thấy rất thú vị Và anh cũng bắt đầu muốn biết chàng trai có tên Alan là ai ……Khuôn mặt anh bỗng trở nên lầm lì hẳn……..

Mười lăm phút sau, chiếc xe của Mike dừng lại trước khách sạn nổi tiếng nhất Đài Bắc, REX. Anh nắm lấy tay Rannie dắt vào trong sự ngỡ ngàng của cô nàng. Mike bấm thang máy cho lên tầng cao nhất của khách sạn …

- Anh đưa em đến đây để làm gì - Rannie nhíu mày hỏi

- Bí mật – Mike đưa tay lên miệng ý bảo đừng hỏi nữa

Rồi anh dắt cô đến một căn phòng nhỏ. Vừa bước vào trong đã có ba bốn người bu lấy Rannie kéo cô đi……..Còn Mike thì đứng cho tay vào túi , tay thì bấm điện thoại

Ko lâu sau đó, Rannie trở ra với bộ dạng hoàn toàn khác hẳn ban nảy .Cô khoát trên người chiếc đầm màu đen huyền càng làm tăng thêm nét duyên dáng cho cô nàng…

- Sao lại cho em mặc thế này – Rannie ôm lấy cánh tay chồng cười hỏi

- Đã bảo là

- BÍ MẬT chứ gì??

Rannie cướp lời chồng. Rồi cả hai cùng nhìn nhau mà ko khỏi bật cười. Rannie ko hiểu từ lúc nào mà Mike trở nên lãng mạn và thần bí đến như thế. Nhưng .cô lại thích sự thay đổi đó . Vì nó khiến Rannie cảm thấy tình yêu của mình rất đa dạng chứ ko hề đơn điệu

Mike đứng sau lưng vợ dùng tay bịt mắt cô lại và nói khẽ vào tai nàng:

- Đi theo anh nhé !!

Rannie gật đầu và ngoan ngoãn đi theo chồng mà trong lòng ko khỏi tò mò .Mike đưa bà xã của mình vào một căn phòng rất lớn .Nhưng điều lạ là căn phòng tối om ko hề có đèn đuốc gì cả .Đến giữa phòng, Mike mới từ từ buông tay ra và Rannie hí mắt ra nhìn ..

- BỤP BỤP !! BỤP

Tiếng khui champagne vang lên làm Rannie giật bắn mình .Đang còn kinh ngạc thì cô lại nghe có tiếng hát

Happy birthday to you ..happy birthday to you

Dứt bài hát, tất cả đèn trong phòng đều được bật sáng lên Đến lúc này, Rannie thật sự ko giấu nổi xúc động.Cô ko ngờ mọi người còn nhớ ngày sinh nhật của cô ngay khi chính thân chủ lại quên bẵn đi chuyện này

- Ngạc nhiên ko bà xã

Mike khoát oe cô hỏi nhỏ Cô rơm rớm nước mắt ôm lấy anh nói:

- Cám ơn anh ông xã !!

- Cắt bánh đi Rannie ơi !! - Ariel thúc giục

Sau màn cắt bánh, cầu nguyện là lúc mọi người thay phiên nhau tặng quà cho Rannie. Cô nàng tinh nghịch này quay sang Mike tủm tỉm nói:

- Mọi người đều có quà vậy quà của anh đâu

- Thì anh đã cất công chuẩn bị bữa tiệc này cho em rồi còn gì - Mike tỉnh bơ nói

- Như vậy mà là quà sao Ko chịu - cô chu mỏ nói

Mọi người trông thấy thế đều cười ầm lên trước cử chỉ trẻ con của cô khiến cô nàng quê đến chín người Cô bắt đầu đâm ra giận Mike vô cùng .Anh chàng thì vẫn nhởn nhơ càng khiến Rannie bực mình

- Nhắm mắt lại đi nhỏ - Mike ra lệnh

Dù ko biết anh định giở trò gì nhưng Rannie vẫn ngoan ngoãn làm theo ..Mắt thì nhắm còn tay thì xòe ra một cách bướng bỉnh

- Quà của em nè

- Đây là cái gì - cô ngơ ngác trước món quà mà ko gọi là quà của anh

Đó là một tập tài liệu được bỏ trong một chiếc bao màu vàng ..Mike ko nói gì mà chỉ ra hiệu bảo cô hãy mở nó ra .Rannie lôi bên trong ra một tờ giấy .cô đọc lướt sơ rồi ngước nhìn Mike mà ko khỏi kinh ngạc

- Như vậy là sao

- Bản hợp đồng này được kí vì em đó - anh cười cười nói - chẳng phải em nói rất thích khu đất gần khu nông trại ở ngoại ô sao

- Phải . Vì nó rất yên tỉnh và ko khí rất trong lành..Chẳng lẽ vì vậy mà anh

- Uhm ! Anh đã giành được miếnng đất đó rồi . Đó là món quà mà anh muốn tặng em - anh đá mắt hỏi - thích ko bà xã

Rannie sung sướng gật đầu lia lịa Cô ko ngờ chỉ một lời nói bâng quơ của mình mà Mike lại biến nó thành sự thật ..

Buổi tiệc diễn ra một cách vui vẻ và lãng mạn .Khách được mời tới rất đông ..Một số là bạn làm ăn với Mike một số là của Rannie làm cho không khí náo nhiệt hẳn lên . Bây giờ , mọi người đang say sưa trong điệu nhạc Valse nhẹ nhàng nhưng cũng đầy quyến rũ Và người mở màn đầu tiên ko ai khác ngoài gia chủ .

- Xin hỏi quý cô có thể nhảy cùng tôi một bản được ko

Một bàn tay xòe ra trước mặt Ariel khi cô nàng đang loay hoay tìm Joseph.Cô giật mình mở to mắt nhìn người ấy. Đó là một chàng trai tuấn tú nếu ko muốn nói là rất nam tính trong bộ vest đen .Trong anh ta cứ như một kị sĩ đến để bảo vệ cho công chúa trước những cám dỗ .

Đang còn suy nghĩ mông lung thì Ariel lại một lần nữa bị tiếng nói trầm ấm ấy đánh thức:

- Cô có đồng ý ko

Ko trả lời mà Ariel đã đưa tay cho anh . Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô mà chàng trai thầm vui Trên môi anh chợt nở một nụ cười hiếm hoi ..Cả hai thả hồn theo điệu nhạc xập xình mà ko để ý ở một góc khuất đang có một người nhìn họ với khuôn mặt khó chịu ..

- Anh là bạn của Rannie hay Mike vậy - Ariel hỏi

- Tôi là bạn làm ăn với Mike - chàng trai cười cười đáp

Ariel gật gù ra chiều hiểu biết rồi nhìn anh ở một nụ cười thân thiện. Chính nụ cười thiên thần ấy đã khiến anh chàng ngây người ra trong mấy giây

- Anh là ..

Ariel ngập ngừng hỏi vì cô sợ mình quá thất lễ khì chỉ mới biết nhau mà hỏi tên người ta thế thì hơi khiếm nhã một chút. Nhưng trái với cô, anh chàng tỏ ra dễ dãi và cởi mở hơn suy nghĩ của Ariel.

- Tôi là Vanness .nhưng em có thể gọi tôi là Van cũng được ko sao cả

- Uhm ! Tôi là

- Ariel, có đúng ko??

Ko để cô nói hết câu Vanness đã cướp lời Ariel đã ngạc nhiên nay càng ngạc nhiên hơn và tò mò hơn về chàng trai có cái tên là Vanness này ..Dường như tất cả những gúc mắc của cô nàng đều được Van đoán được. Anh đã cười nói trước khi cô nàng hỏi mình

- Là vợ của Joseph Trịnh ,một trong mười doanh nhân thành đạt ..Chẳng những vậy còn là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng muốn người khác ko biết thì kể cũng lạ đó , phải ko - nói xong, anh đá mắt hỏi ngược lại Ariel

Cô chỉ biết cười và cười ..Đầu Ariel loáng thoáng hiện lên những hình ảnh mập mờ vô cùng mà dù có cố mấy thì cô cũng ko ài nào nhớ nổi ..Duy chỉ có một điều cô có thể khẳng định những hồi ức đó là thật và cô đã từng trải qua

Bất giác, Ariel chợt nở một nụ cười bâng quơ ..Và lần thứ hai, Vanness bị nụ cười ấy làm cho xao xuyến .Anh cứ nhìn chằm lấy khuôn mặt khả ái của người con gái đối diện anh như bị thôi miên .Mà kể cũng lạ, một người nổi tiếng là lạnh lùng , khó đoán thay người yêu như hay áo lại bị một cô bé làm cho đau tim ngay từ lần đầu gặp mặt. Nhưng điều khiến anh phải dỡ khóc dỡ cười là cô bé này đã là một đóa hoa có chủ Chuyện này mà đồn ra ngoài ko biết mọi người sẽ nhìn anh bằng cặp mắt như thế nào nữa

- Á !

Không khí lãng mạng bị phá tan bởi một tiếng hét thất thanh .Tiếng hét lãnh lót ấy đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người . Tất cả đều đổ dồn vào cô gái .Chiếc đầm trên người của cô nàng bị ướt như chuột lột

- Cô làm cái gì vậy hả ? Đi đứng sao chịu nhìn vậy - cô gái bị tạt nước hỏi mà mắt tóe lửa

- Vậy à Vậy thì xin lỗi là được chứ gì

Cô nàng kia thì cứ khinh khỉnh đáp như thể mình là người vô tội trong chuyện này. Vừa tức vừa quê Tracy, nạn nhân của cô gái đanh đá kia ko nhịn được nữa ..

- Thái độ của cô như vậy mà bảo là xin lỗi hay sao ?

- Nè ! Cô có thấy mình phiền lắm hay ko hả Tôi làm đổ một ít nước vào người cô thì tôi đã xin lỗi rồi còn gì - cô ta hất mặt nói

- Cô ..- Tracy tức run người - sao lại có người ngang ngược đến vậy hả ?? Cô nhìn tác phẩm của cô đi ! Như vậy mà bảo là một ít sao

Cô nàng chanh chua ấy cầm chiếc váy của Tracy lên xem tới xem lui ..Nhưng quả thật chiếc váy trắng thanh khiết ấy đã bị rượu vang làm cho loang màu một vùng ở phía chân váy. Và đây là chiếc váy của nhãn hiệu nổi tiếng Valentino hỏi Tracy ko giận mới là lạ

- Thì tôi sẽ đền cho cô cái khác - Trish nói

- Trên đời này ko phải thứ gì cũng có thể dùng tiền để mua một cách dễ dàng đâu - cô quắc mắt nói

- Có chuyện gì vậy ?

Mike và Rannie đi tới nhìn hai người con gái đang đấu võ mồm bằng đôi mắt kinh ngạc ..

- Cô ta làm đổ rượu khiến váy tôi thế này này .- cô ta chỉ vào phần váy của mình nói - mà thái độ của cô ta cứ khinh khỉnh như thế thì hỏi ai mà chịu cho nổi hả

- Tracy, cô bình tĩnh chút đi !- Rannie nhẹ nhàng nói

Chợt cô nàng Trish nhìn Rannie rồi nhìn ba người còn lại rồi nở một nụ cười ma quái . Cô cười to nói:

- Hay lắm ! Có bốn nhà thiết kế tài ba ở đây một ít rượu làm hỏng chiếc váy đẹp thế này chắc ko làm khó được bốn người chứ

- Cô muốn gì thì nói thẳng đi! Tôi ko thích sự vòng vo đâu - Nana hiểu nhưng vẫn cố tình giả nai nói

Trish cười ngạo mạn nói :

- Cô thẳng thắn lắm ! Các người có thể giúp cô nàng Tracy này chứ Một chiếc váy, bốn nhà thiết kế ko khó lắm co phải ko ?Tôi ..muốn cá cược với các người .Sao hả ?

- Hôm nay là sinh nhật của Rannie có muốn đánh cược thì hãy đợi khi khác đi! Đừng làm mọi người mất vui như thế chứ ! - Ariel buông tay Vanness ra bước tới nghiêm nghị nói

- .

- Cô ko thấy cô đang diễn trò trước mặt mọi người hay sao - Ariel tiếp tục

Nhưng xem chừng lời nói của Ariel là vô hiệu quả đối với Trish . CÔ nàng vẫn cứ dùng những lời lẽ khó nghe để khiêu khích các nàng nhà ta

- Sợ à ? Sợ thì cứ nói ra đi

Rannie nảy giờ nghe mà nóng cả mặt Cô ta đến dự tiệc cái nổi gì, rõ ràng là gây rối thì có .Nếu sự việc này ko có câu trả lời thì ắt hẳn sẽ ko có được một kết thúc tốt đẹp nào cả Chẳng những vậy mà ko chừng danh dự của bốn cô còn bị ảnh hưởng .Mím môi, Rannie gườm gườm Trish nói:

- Được !! Cá thì cá ..

- Rannie ! - cả đám đồng thanh

- Nói đi cô muốn cá cược cái gì ? - Rannie nhà ta đanh giọng hỏi

- Đơn giản thôi! Trong vòng mười lăm phút nêu các cô có thể làm cho cô ta lột xác hoàn toàn thì tôi thua tâm phục khẩu phục Nhưng nếu các cô ko làm được thì ..chứng tỏ bảng hiệu nhà thiết kế nổi tiếng của các cô đều là danh hiệu ảo - Trish khoanh tay trước ngực nói

- Ok thôi - rồi cô quay sang hỏi ba người kia - ba bà thì sao

- Ko muốn cũng ko được. Rỏ là chúng ta đã bị đưa vào tròng rồi ko phải sao ?? - Nana cười cười nói

- Bắt đầu được rồi đó .Nên nhớ! Bốn người chỉ có mười lăm phút thôi - Trish nhếch miệng nhắc khéo

Dứt lời, bốn cô nàng bắt đầu xắn tay áo lao vào làm Mười lăm phút để thay đổi hoàn toàn một con người từ đầu đến chân thì quả là hơi gay .Một chiếc đầm trắng được thiết kế hoàn hảo thế này mà đem đi sửa lại đúng là điên đầu .Phải làm sao cho ý nghĩa của chiếc đầm ko thay đổi nhưng cũng phải làm mất đi vết rượu trên đó .Rannie suy nghĩ đến điên cái đầu

- Đúng thật là giết người ko cần dao - Rannie lầm bầm

- Đang lúc nguy cấp thế này mà ý tưởng bay đi rồi ko biết - Nana bức đầu bức tóc nói giọng bực mình

Các cô nàng nảy giờ nói tiếng bắt tay vào làm chứ thật ra có làm đâu mà họ đang đứng ngó .Rannie, Nana thì đi vòng vòng quanh người Tracy ngắm

nghía .Ariel thì bước ra sau cầm tóc của cô nàng lên xăm xoi .Đôi mày cô nhíu lại như suy nghĩ gì đó Còn Joe thì ngồi xuồng cầm bàn tay của Tracy lật quay lật lại mà xem .

Hành động quái gỡ của các nàng làm mọi người cứ đứng trố mắt dòm ..Trish cười khảy khoái chí nói:

- Sao hả Nếu làm ko được thì chịu thua đi !!

- IM LẶNG MỘT CHÚT CÓ ĐƯỢC KO??

KO hẹn mà cả bốn người cùng đồng thanh quát lên một cách bực bội và nhìn Trish với đôi mắt tóe lửa ..khiến cô nàng sợ hãi lắp bắp nói:

- Thì tui ..chỉ chỉ nói vậy thôi ..các cô chỉ còn mười phút thôi đó!

Bỏ ngoài tai những lời của Trish, bốn người kia vẫn tỉnh như sáo Họ nhìn nhau như hội ý rồi sau đó ..bốn người bắt đầu công việc của mình .Do thời gian ko có nhiều nên các cô phải phân công mà hoạt động ..Rannie cầm phần váy bị hỏng lên và mạnh tay xé toạt đi ko hề thương tiếc ..Nhưng chủ nhân của nó thì rất bức xúc trước hành động đó của Rannie

- Nếu ko muốn vác chiếc váy như thế này ra đường thì hãy đứng yên và làm thinh cho tôi nhờ - Rannie đã chặn họng Tracy lại trước khi cô nàng kịp mở miệng

Song song đó, Nana cũng nhanh chóng tẩy đi lớp son phấn trên gương mặt Tracy. Rồi cô dùng cọ phết một tí phần nền và phủ lên mặt Tracy tiếo theo là một ít má hồng ..để tạo tạo nét trẻ trung, thơ ngây cho cô gái .Trong khi Joe thì đang rất tỉ mỉ sơn và vẽ móng cho Tracy .Bàn tay khéo léo của cô đang uyển chuyển vẽ những đường nét độc đáo để tôn lên vẻ đẹp của đôi bàn tay ..Cuối cùng là Ariel, đôi bàn tay của cô thoăn thoắt như đang làm ma thuật . Từng mũi kéo vào tóc .Thế là từng mớ tóc từ từ rơi xuống đất ..

Các cô càng làm càng hăng say ..Còn các anh thì đứng mà hồi hộp .Mike cứ canh đồng hồ mãi khiến cho ba người còn lại thêm nóng ruột Nhưng đây cũng là dịp để mọi người rửa mắt trước tài nghệ của các nàng ..

Và bây giờ, tất cả đang đến ngược thời gian ..10 9 ..8 7 .tuy chỉ còn ít phút thôi nhưng xem ra bốn người vẫn đang tập trung cao độ cho phân đoạn cuối cùng này ..Cả khán phòng đang nín thở chờ đợi .Giây phút mà mọi người mong mỏi cũng đã đến khi con số 1 được vang lên .

Tất cả đều đã xong ..Giờ là sự đánh giá của mọi người Ai nấy cũng ngây người ra nhìn Tracy hoàn toàn lột xác .Trông cô nàng cứ y như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích ..Chiếc đầm trắng làm cô nàng thanh thoát hơn Và đặc biệt là một đóa hoa hồng nhỏ được Rannie làm thành một sợi dây đeo cổ từ phần vải bị xé ban nảy .Kết hợp cùng khuôn mặt được trang điểm nhẹ .mái tóc bồng bềnh đã được cắt tỉa những phần bị hư tổn và Ariel còn dùng phương pháp đánh rối khiến cô nàng thêm phần quyến rũ nhưng nhưng cũng ko kém phần ngây thơ , trong sáng ..Joe đã giúp Tracy chỉnh lí đôi bàn tay vốn ko mấy đẹp của cô thành một đôi tay tuyệt vời .

Ngay chính bản thân Tracy cũng ko nhận ra mình huống hồ chi là người khác.Đúng là một phép màu

- Vừa đúng mười lăm phút - Rannie khoanh tay trước ngực nói

- Ừ thì sao - Trish bắt đầu thấy sợ

Đôi mắt của các cô nàng lập tức biến đổi trước lời nói vô trách nhiệm ấy .Nana cay cú nảy giờ , bây giờ mới lên tiếng nói:

- Chúng tôi đã làm theo lời thách thức của cô rồi ..và cô - Nana chỉ thẳng mặt Trish nói như thể chọc tức - đã thua ..

Trish điếng hồn nhìn mọi người ..Nhưng ai nấy đều làm lơ như ko. Vì họ biết tốt nhất đừng nên chọc giận các tiểu thư nhà ta. Nếu ko thì .Họ chỉ biết lắc đầu thương tiếc cho Trish. Ai bảo cô nàng tự rước khổ vào thân làm gì cơ chứ

Ariel ko thèm nhìn lấy Trish một cái Cô vừa cầm chai keo sịt lên tóc cho Tracy vừa nói đủ cho mọi người nghe:

- Hy vọng cô ko nuốt lời .Vì chúng tôi rất ghét bị lừa dối như thế

- Được! Xem như lần này các cô may mắn ..Nhưng sẽ ko có lần sau đâu

Nói rồi, Trish bỏ đi một nước .Rannie cùng ba người kia thở ra Cứng miệng thế thôi chứ sự thật thì ban nảy chính các cô cũng lo lắng ..Bốn người chỉ biết tập trung hết tất cả các giác quan và sức lực của mình mà làm . Đến độ bây giờ, mọi chuyện đã êm xuôi thì đầu ngón tay của Rannie bị đâu buốt . Vì lúc nảy gấp quá đã bị kim đâm ko biết mấy lần. Nhưng ko muốn để mọi người biết, nhất là Mike nên cô đành cắn răng mà chịu ..Cổ tay của Nana cũng nhức mỏi rã rời Đôi mắt của Joe cũng muốn choáng vì mở căng quá mức ..Riêng Ariel, có lẽ cô và Rannie là hai người bị nặng nhất ..Tay cầm kéo của cô do hoạt động liên tục và quá lâu nên bây giờ bị cứng đơ .Muốn dãn ra cũng ko được .co vào cũng ko xong

- Em có sao ko hả Ariel - Joseph hốt hoảng chạy lại nắm lấy tay của vợ lên xem

Ariel chỉ cười nhẹ rồi nói :

- Uhm !ko sao đâu. Chút nữa sẽ hết thôi mà. Anh đừng lo !

- Như vậy mà bảo ko sao hả - Joseph đau lòng nói

Buổi tiệc cũng kết thúc ngay sau đó . Các anh chàng nhà ta nhìn vợ mà đau cả lòng Mike trách yêu Ranie :

- Sao em ngốc quá vậy hả Tự nhiên nhận lời của cô ta làm gì Chuyện đó cứ để anh lo là xong thật là ..

Ba người kia nghe Mike nói cũng bon chen nói thêm vô .Người mở mà cho điệp khúc này là Joseph .Anh cốc đầu Ariel một phát rồi nói:

- Uhm thằng Mike nói đúng đó con nhỏ đó chỉ là một cây đinh thui .em bận làm gì cho mệt

- Đúng là tự mình rước khổ vào thân mà - Danson lắc đầu nói.

- Bày đặt cá cược với người ta làm gì hok biết Em xem nè Bơ phờ thấy rõ luôn - Matt nhìn Joe xót xa.

- ..

nhưng trái với thái độ của các anh Bốn cô nàg chẳg những không thèm nghe mà còn rất tức mìh .Vừa mới trải qua một cuộc chiến cam go chưa kịp nghỉ ngơi thì đã bị tụng một trận xối xả, tối tăm mặt mũi các nàg nhìn chồg mình bằng ánh mắt yêu thương .Rồi khôg hẹn mà bốn cô đồng thanh quát làm mí chàg điếng hồn :

- Bốn người có thôi đi khôg hả ?

- Tui làm vì ai hả - Rannie nghiến răng trèo trẹo nói.

- Anh ..- Mike lúng túng

Hết Rannie, giờ đến lượt Nana cô hất mặt nói :

- Anh cũng thấy rõ là cô ta gây sự trước mà Chẳng phải chúng tôi đã lùi bước rồi hay sao ? Vợ anh bị người ta lăng mạ như vậy mà ânh bảo tôi nên đứng yên rồi vểnh lỗ tai lên đứng nghe hả ?

- Anh ý ..anh ..he m phải ..- Dason ú ớ nói

- Chúng tôi làm vậy chẳng phải để cứu vớt danh dự của mấy anh hay sao ? Chẳng lẽ các anh muốn mình bị người ta nói có cô vợ chỉ để làm búp bê hả?

Ariel tức tối từng bước từng bước bước đến chỗ Joseph mà nói đến khi cô dồn anh vào tường ..Anh chàng chưa kịp mở miệng thanh minh thì đã nghe Joe giảng đạo cho Matt:

- Miệng nói thì hay lắm ..vậy sao ban nãy anh hok ra đấu với cô ta ?

Nói rồi, bốn cô tức tối bỏ ra chỗ khác ..Ngay cả cái mặt mí anh mà bốn nàg cũg hok thèm ngó tới ..

Mike, Danson, Joseph và Matt nhìn nhau .Mặt ah nào anh nấy như cái bao chiều bị nhún nước .các anh lầm lũi đến bên cạnh bà xã của mình rồi xuống nước nói ngọt :

- Thui muh ! cho anh xin lỗi mà bà xã ..- Mike choàng tay ôm eo Rannie nhưng bị cô nàg đẩy ra hok thương tiếc

- Giận hoài mau già lắm đó- Joseph đỡ lời

Ngay lập tức, anh nhận đc cái lườm sắc như dao của bà xã mình làm anh im bặt ..Cô nhếch miệng cười nói dọng hờn dỗi kiểu trẻ con

- Ừ ! tui già kệ tui .liên quan gì đến mấy người. Tui mà già thì mấy người đi cướp thêm vợ mới chẳng phải là tốt hơn sao

- Ai nói anh sẽ cưới vợ khác chứ ? nếu em có già thì anh vẫn yêu em như thường

Joseph nói rồi liền hôn nhanh vào má của Ariel .Cô nàg nghe mát cả ruột gan nhưng ko nói ra mà cười tủm tỉm một mìh

- Nói nghe mà ko biết ngượng miệng

- hihihì nói với bà xã của anh thì có g ì mà ngượng ..- rùi anh nhìn sang mấy thắng bạn nói và cười giã lã - tụi nó hem có sao đâu

Rồi từng anh, từg anh đã dùng tài của mình để dỗ ngọt bốn bà vợ yêu của mình .chẳng bao lâu, các cô nàg cũng phải chào thua cái miệng ngọt như mía lùi của bốn anh ..

- Lần sau mà có chuyện này thì miễn bàn nhé,ông xã .- Rannie cố tình kéo dài dọng đe doạ

- Ừ ừ biết rồi khổ lắm . Nói mãi à !! - anh xua tay hí hửng nói

- Nhưng mà Rannie oi !! sinh nhật của bà điệu này ta tành òi - Nana bùn bùn nói

- Đúng là một bữa sinh nhật khó quên ..- Rannie cười nói - Nhưng mà cô gái tên Trish ở đâu vậy?

- Nhìn cô ta cũng thuộc hạng giàu có nhưng sao lại vô lễ thế ?

Joe giờ mới lên tiếng nói ..bốn anh chàng nhìn nhau thở ra rồi đem chuyện kể cho vợ nghe .sau khi nghe xong các nàng gật gù nói :

- Hoá ra ba cô ta là bạn làm ăn chung với anh à ?? - Rannie nheo mắt hỏi

- Uhm - Mike gật đầu

- Tài cán ra sao mà chảnh vậy hả - Ariel nhíu mày hỏi chồng

- Trish cũng là một nhà thiết kế giống em đó ..cô ấy cũng có tiếng lắm - nói đến đây anh ngừng một tí rồi nói tiếp - nhưng dĩ nhiên là hem nổi bằng vợ anh oi!

- Nè ! em ko có trả tiền quảng cáo cho anh đâu nha !

Sau câu nói bông đùa của Ariel ..cả bọn đc một trận cười vui vẻ .Joseph khoác vai vợ nói :

- Dù em hem trả tiền công cho anh thì anh cũng nói vậy thôi !

Lại nói về Trish, sau khi cô nàng thua bốn chị thì mang nguyên cục

tức về nhà .

Mấy con nhỏ đó! Hãy đợi đi !!

Cô nàng vừa nằm vật xuống giường vừa lầm bầm .Nhớ tới hình ảnh đắc thắng của Rannie, Ariel, Joe và Nana mà ruột gan của cô sôi sục lên vì tức Do từ đó đến giờ TRish vốn được ba mẹ cưng chiều ..chưa lần nào dám làm cô nổi giận . Nay lại bị mất mặt trước nhiều người như vậy hỏi ko điên lên mới là lạ .

Trái với hoàn cảnh của Trish lúc này mấy anh chị nhà ta đang đắm chìm trong hạnh phúc mà ko biết rằng .bão tố đang dần dần ập đến ..

Hôm nay, do phải làm khuya để chuẩn bị gấp cho buổi biểu diễn thời trang ngày mai nên Rannie về rất trễ Nhưng cũng nhờ vậy mà cô đã phát hiện ra một điều thú vị .

Tối đó, Rannie chưa muốn về nhà sớm nên cô đã thả bộ dọc các con phố để ngắm nghía đường xá khi lên đèn ..Đến một con hẻm nhỏ, Rannie thóang giật mình khi có một bóng đen lù lù đằng xa .Ko hiểu là Rannie tò mò hay theo bản năng. Cô đã chậm rãi bước từng bước thật nhẹ nhàng đến đó ..Trông cô nàng lúc này y hệt như con mèo đi ăn đêm, ko muốn bị con mồi phát hiện.

Càng gần, trống ngực của cô càng đập mạnh Nhưng cũng vì gần như thế, Rannie đã dần dà thấy được khuôn mặt của cái bóng đó ..Đôi mắt của nàng vốn đã to nay lại càng mở to hơn, miệng thì há hốc ko nói nên lời

- Mèo con!! Mày vẫn khỏe chứ - bóng đen vừa nói vừa tháo mọc đen ra và nói - nè ! tao có mang thức ăn cho mày đây Mau ăn đi ! Nếu ko sẽ đói đó!

Bóng đen lôi một hộp cơm trong bọc ra để ngay giữa .Ngay lập tức, ba bốn con mèo con bu lại và ăn một cách ngon lành ..Nhìn lũ mèo ăn và nhìn cả hành động của người quen , vuốt ve , nhìn chúng bằng ánh mắt yêu thương, khiến Rannie ko khỏi sững sờ. CÔ ko nghĩ là .anh chàng máu lạnh này lại có hứng thú với động vật như vậy

- A ..Alan ? - cô buột miệng gọi tên anh chàng

NHư bị điện giật, Alan ngẩn phắt lên nhìn người đã gọi đích danh tên mình .Nét ngỡ ngàng, hoang mang lộ rõ trên khuôn mặt thanh tú của anh Từ từ đứng dậy, Alan đi đến chỗ Rannie lạnh lùng hỏi:

- Sao cô lại ở đây

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

- Sao tôi lại ko thể ở đây??

Cô nàng nhà ta bắt đầu giở chứng ngang ngược và bắt đầu màn hoạch họe Alan .Cô đi đến bên lũ mèo đang ăn ngấu nghiến, nhẹ nhàng vuốt lên bộ lông tơ mềm mượt của chúng . Một lát sau, Rannie mới lên tiếng hỏi Alan nhưng vẫn ko nhìn anh mà cô đang mân mê một trong số ba con mèo con ..

- Anh thường đến cho chúng ăn lắm hả??

- Cũng ko thường lắm - Alan nói rồi ngồi xuống cạnh Rannie . ANh chàng bắt đầu câu chuyện với giọng đều đều - Dạo trước, khi đi ngang qua đây, tôi thấy chúng vừa đói lại vừa bị thương nên mới giúp chúng .Tôi đoan chắc có lẽ do bị người ta đánh đuổi nên chúng mới trốn vào đây ko dám ra ngoài .

- Vậy nên anh mới đem thức ăn đến cho chúng Như hôm nay - cô nhướng mắt nhìn anh

Alan gật đầu . Rồi anh phủi tay đứng dậy. Rannie cũng đứng dậy theo ..Vậy là cả hai cùng đi song song với nhau .Lâu thật là lâu, chẳng ai chịu mở miệng nói chuyện với ai câu nào ..Mỗi người đều theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình

Hừ! Tên này xem ra cũng còn có nhân tính ..

Sao hôm nay cô ta tốt quá vậy Bình thường cô ta hung dữ và ..nhiều chuyện lắm mà ta??

Alan suy nghĩ mãi .Cuối cùng, anh cũng đánh liều mở miệng bắt chuyện cùng Rannie:

- Giờ này sao ko về nhà đi mà con lang thang ở đây Ko sợ bị cướp sao??

- Hahahaha - Rannie cười rõ to - cướp Tôi ko cướp người ta thôi chứ ai cướp được tôi hả

- . - Alan đờ mặt ra

- Vì muốn hóng mát nên mới đi dạo Cũng nhờ vậy mới gặp được anh

Rannie cười cười nói Bất giác, Alan cũng phải cười theo trước thái độ trẻ con của cô Nét lạnh lùng cố hữa của anh cũng dần được gỡ bỏ ..

- Nè ! rõ ràng là nói được tiếng Hoa sao lại ko nói ?? - Rannie hất mặt hỏi giọng chị hai - còn bảo là ko biết nữa chứ - cô nàng bĩu môi nói

- Tại ko muốn .Với lại, tôi đâu có nói là ko biết nói đâu - Alan trả lời ngang ngang làm Rannie tức ko nói nên lời

- Hứ ! Vậy cũng làm màu - Rannie hừ giọng

Nói rồi cô bỏ đi một nước làm Alan mắc cười nhưng ko dám cười .Anh chỉ biết lon ton theo gót của Rannie nhưng trong suy nghĩ anh đã bắt đầu thay đổi cái nhìn đối với cô .

Cô ta cũng thân thiện đấy chứ!

Sau đó, Alan đã chịu nói chuyện với mọi người. Và đương nhiên là bằng tiếng Hoa đàng hoàng .Ban đầu, mọi người đã ngỡ ngàng biết bao nhưng từ từ rồi cũng quen .

Ngay hôm sau, buổi trình diễn thời trang của bốn cô thành công rực rỡ .Họ đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi lẫn những lời đánh giá cao từ các vị khách mời có tiếng tăm nhưng cũng rất khó tính .

Để ăn mừng cho mình bốn nàng đã kéo nhau đi ..shopping. Mua sắm, rồi lại mua sắm các nàng lượn hết hàng này đến hàng khác .Cả khu shopping center gần như bị họ quét sạch Đến khi chân cẳng rã rời, họ mới chịu ngừng cuộc truy quét

- Nè ! Ăn chút gì đi rồi về Tui đói lắm rồi !

Ariel rên rỉ vì cái bụng thân yêu của cô đang ********* dữ dội .Ba người còn lại, họ chỉ biết lắc đầu trước nhỏ bạn mình .Thực đơn vừa mang ra, Ariel đã gọi một lô một lốc thức ăn làm mấy người kia cũng phải trợn mắt , há hốc mồm ..

- Bà ăn hết hay ko mà gọi nhiều vậy hả ?? - Nana nhăn mặt hỏi

- Sao ko?? - Ariel cong môi nói

Nana, Rannie và Joe nhìn nhau lắc đầu chán ngán .Nội nước ngồi nhìn Ariel ăn thôi cũng thấy no rồi khỏi cần ăn làm gì cho mệt Vừa cho miếng bánh to vào miệng nhai ngồm ngoàm , Ariel nói:

- Mà lạ !! Dạo này ko hiểu làm sao mà tui ăn rất nhiều

Ba người kia cười cười vì nghĩ là cô bạn mình nói đùa .Thường ngày, Ariel cũng ăn như vậy thôi .

- Giống như hôm qua, tôi ăn tối rồi nhưng chừng một hai tiếng sau tui lại thấy đói Vậy là phải ăn .

-

Nana, Rannie và Joe che miệng cười khúc khích mặc cho Ariel đang huyên thuyên .Giải quyết xong đống đồ ăn, bốn cô bắt đầu quảy túi ra về Đến thang máy (dạng thang máy cuốn) thì lại gặp cô nàng đỏng đảnh, Trish Trish ko phải đi một mình mà theo sau cô còn có mấy nàng Trông họ ăn mặc thật bụi bặm nếu ko muốn gọi là diêm dúa

Cô nàng ném cho bốn người cái nhìn chẳng mấy thiện cảm .Các chị nhà ta cũng chẳng vừa vặn gì .Nana cười khẩy nói:

- Công nhận trái đất này tròn thật ! Đi đâu cũng gặp người quen!!

Trish kênh kiệu đi tới đối diện với Nana nhướng mắt nói

- Nghe nói buổi biểu diễn của các cô rất thành công ..Chúc mừng nha!

Nói rồi, Trish đưa tay ra trước mặt Nana ..Chị Nana nhà ta cũng bắt lấy .Cả hai nhìn nhau tóe lửa .Ko hiểu sao Nana cảm thấy cô nàng Trish này thật đáng sợ .Điều đó làm cô lúc nào cũng phải cảnh giác cô nàng ..Trong số bốn người, Nana , Rannie, Ariel và Joe thì người mà Trish ghét nhất, gai mắt nhất và cũng ngán nhất đó là Nana ..Cô nàng nhìn bề ngoài mảnh mai nhưng thật chất là người mạnh mẽ và quyết đoán (di truyền từ anh Ken á hehehe)

- Cũng trễ rồi, chúng tôi về nha ! Hẹn ko gặp lại

Nana phan một câu làm Trish tức đến xám mặt ..Đôi môi cô nàng mím chặt lại như để ngăn cho mình ko bật ra những tiếng khó nghe ..Nana nói xong liền choàng tay Ariel đi xuống

Bỗng, Trish lóe lên một ý nghĩ đen tối. Và cô nàng đã nhanh chóng thực hiện nó. Đợi cho Nana đi tới, Trish chuẩn bị ngán giò cô Nhưng .người tình đúng là ko bằng trời tính .Ariel và Nana đột ngột đổi bên cho nhau Thế là trong phút chốc,nạn nhân của Trish đã trở thành Ariel ..

Mất chớn, Ariel ngã nhào ra phía trước và bị thang máy cuốn xuống đất ..Nana, Rannie và Joe xanh mặt Ngay cả Trish cũng kinh hãi trước cảnh tượng mà mình gây ra Ariel bị té ra đất, cô ôm bụng mình kêu lên một cách đau đớn

- Đau ..đau quá !

Sự việc diễn ra quá nhanh, mọi người chưa hết bàng hoàng thì bị tiếng rên của

Ariel đánh động .Cả đám chạy bổ nhào xuống đến bên cạnh nhỏ bạn thân của mình Còn Trish thì đứng như bị hóa đá

- Ariel! Bà sao rồi hả - Nana ôm lấy bạn mà nước mắt bắt đầu lăn dài trên má

Ariel thều thào .Cô ko còn hơi sức đâu mà nói ..Nhưng Ariel vẫn còn đủ nhận thức để cảm thấy rằng bụng cô đau ghê gớm và rồi một dòng máu đỏ từ từ chảy dài ra chân cô ..

Nana, Rannie và Joe nhìn mà bủn rủn cả tay chân .Còn đang thừ người, Ariel đã dồn hết sức mình nói

- Joe Joseph .

Nỗi sự hãi bắt đầu bùng lên trong lòng Ariel Nhìn dòng máu đỏ cứ chảy ra mà tim cô đau nhói .Người cô nghĩ đến lúc này ko ai khác ngoài người chồng yêu quý của cô Nana như bừng tỉnh, cô đập vào vai Rannie nói như hét:

- Mau Mau gọi cho Joseph NHANH LÊN !

- Ờ ..ờ

Rannie lụp chụp lôi điện thoại ra gọi cho Joseph ..Còn Joe thì gọi cho xe cấp cứu đến .Cả khu mua sắm bắt đầu nháo nhào như mở chợ ..Mọi người bu quanh để nhìn ..Nana ôm chặt lấy bạn miệng ko ngừng nói:

- Ko sao !! Ko sao đây Ariel!! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà

Ariel gật đầu mà hai hàng nước mắt rơi lã chã ướt đẫm cả áo Nana .Roy đang cùng cô bồ mới của mình dạo quanh khu lầu hai thì nghe inh ỏi ở dưới đại sảnh Vốn là người lạnh lùng, anh ko thích nhún mũi vào chuyện của người khác . Nhưng ko hiểu sao trong lòng anh như có một cái gì đó thôi thúc, khiến anh phải thò đầu xuống mà nhìn

- NANA

Roy thốt lên khi thấy Nana đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan Anh tức tốc bay xuống mà ko cần nghĩ ngợi (đi thui dùng bay cho nó xoan). Bỏ mặc cả cô bồ đứng ngơ ngác nhìn theo

- Ariel cố lên nhé !! Xe cấp cứu sắp tới rồi!!

Nana mếu máo nói rồi hôn nhẹ lên trán như để trấn an cô bạn Rannie và Joe cũng khóc theo ..Chưa bao giờ ba người cảm thấy sợ như thế này .Ngay cả khi lần bị trấn lột trong trường cũng ko làm các cô sợ như vầy .

- Tôi có thể giúp cô được gì ko Nana??

Roy từ đằng xa chạy lại thở hồng hộc nói Nana quay lại nhìn anh như nhìn một vị cứu tinh .Cô lắp bắp nói:

- Tôi .bạn tôi .

- Tôi nghĩ nên đưa cô ấy đến bệnh viện nếu ko sẽ rất nguy hiểm

Roy vừa nói vừa đở Ariel lên phụ ba cô .Khuôn mặt Ariel giờ trắng tát .Đôi môi khô khốc chỉ biết mấy máy gọi tên Joseph

Đúng lúc đó, Joseph từ ngoài cửa phóng vào như một ngọn gió .Và theo sau là tiếng kèn của xe cấp cứu ..Anh mau mắn bế xốc vợ lên và đặt cô nằm xuống băng ca .Rannie và Joe cũng máy móc chạy theo .Chỉ có một mình Nana là vẫn còn ngồi thừ ở đó Đôi chân cô như bị một tảng đá lớn đè lên muốn đứng dậy cũng ko được

- Tôi chính tôi đã hại Ariel rồi !!

Nói rồi cô bỗng òa khóc nức nở như một em bé Roy dịu dàng đến bên cô, vòng tay ôm lấy Nana vuốt ve an ủi Khóc đã đời, khóc chán chường .Nana bắt đầu nhớ tới hung thủ gây ra vụ tai nạn này Lia mắt tìm Trish .Cô nàng đang đứng run rẩy ngay chân cầu thang. Khuô mặt đở đẫn đến đáng ghét Nana vùng dậy, đi thẳng đến đó trước sự ngỡ ngàng của Roy ..Anh ko biết cô nàng lắm chiêu này định làm gì đây ..

Đang còn suy nghĩ thì bỗng nghe một tiếng chát **** vang lên .

- CHÁT !

Nana đã giáng cho Trish một bạt tay nảy lửa .Tất cả mọi người đều ồ lên một cách sững sốt Trish chao đảo .cô phải vịnh vào thành thang máy mới có thể đứng vững được .Nana vẫn đứng đó gìm gìm Trish ..

- Cô điên hả Tại sao lại đánh tôi - Trish hung dữ quát lại

Bỏ ngoài tai những lời của Trish Nana vẫn đanh mặt lại nhìn cô nàng khiến cô ta có phần khiếp sợ ..Nghiến răng ken két, Nana phán một câu xanh ròn .

- Về mà cầu nguyện đi ! Nếu Ariel mà có mệnh hệ nào thì người xử cô đầu tiên chắc chắn sẽ là tôi. Chu Ngạn Quân này nói được nhất định sẽ làm được. Nếu ko tin thì cứ chờ mà xem!

Nói rồi, Nana bỏ đi ..Roy cũng quýnh quáng chạy theo .Anh thầm cười

Cô bé này coi vậy mà cũng bản lĩnh gớm . Điệu này mình phải cẩn thận mới được ..mà khoan cô ấy vừa nói cái gì CHU NGẠN QUÂN??

Roy sững người nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Nana mà ko tin vào mắt mình cũng như những gì vừa nghe

Kể từ lúc đưa Ariel vào phòng cấp cứu tới giờ, mọi người ở ngoài đều cứ như ngồi trên đống lửa Joseph cứ ngồi thừ ra, đôi mắt trở nên vô hồn .Lúc nhận được cú điện thoại của Rannie báo tin vợ xảy chuyện .Trái tim Joseph như muốn lọt ra ngoài ..

Bà xã ! Em đừng xảy ra chuyện gì nhé !! Anh ko thể .ko thể ko có em đâu ..

Joseph gục đầu vào bàn tay .Bộ dạng của anh bây giờ khiến mọi người xót xa .Người cảm thấy có lỗi nhất là Nana ..Cô thầm cầu nguyện cho nhỏ bạn của mình được bình yên vô sự ..Nếu được như vậy thì bắt cô làm gì cũng ok hết ..Không khí xung quanh bỗng trở nên nặng nề Mỗi người đều mang một cùng một tâm trạng ..Đó là lo lắng

- XỊCH !

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra khô khốc .Ông bác sĩ vừa bước ra vừa tháo miếng khẩu trang trên mặt xuống ..Tất cả lao tới như con lốc ..Joseph hỏi với giọng gấp rút

- Bác sĩ, vợ tôi sao rồi hả ?

Ông thở ra nhìn Joseph bằng ánh mắt thông cảm lẫn chia bùn Bác sĩ Lưu là người có kinh nghiệm nhất ở cái bệnh viện nổi tiếng này Ông đã chứng kiến biết bao nhiêu câu chuyện xảy ra ngay tại đây ..Vui cũng có mà buồn cũng ko ít Nhìn cặp vợ chồng trẻ này ông thầm xót thương dùm cho họ ..Cô vợ còn quá trẻ hy vọng cô có thể chịu nổi cú shock lần này ..

- Vợ anh thì ko sao nhưng

- Nhưng sao hả - tim anh như muốn nổ tung bởi chữ nhưng của ông bác sĩ

Ko để Joseph chờ lâu. Bác sĩ lưu đẩy gọng kính lên nói bằng giọng khích lệ:

- Nhưng .cái thai thì ko thể giữ lại được .

- Hả Ông nói cái gì - Joseph ngơ ngác

- Đừng buồn .hãy an ủi vợ cậu đi! Tôi biết sự mất mát này sẽ là cứ shock cho cô ấy .Nhưng , hai người còn rất trẻ .Còn có thể có lại mà

Joseph như chết điếng sau câu nói của ông bác sĩ Khuôn mặt anh bây giờ trông đờ đẫn làm sao! Ko chỉ mình anh mà cả Nana , Rannie và Joe đều thất kinh hồn ví trước lời tuyên phán của vị bác sĩ giàu kinh nghiệm .

- Ông nói lại xem ? Vợ tôi ..vợ tôi mang thai uh??

Joseph hỏi lại ông Lưu như một người máy đã được lập trình .Lần này, mọi người lại được một phen kinh ngạc ..Ông bác sĩ nhìn anh như thể người ngoài hành tinh ..

- Cậu ko biết sao Vợ cậu có thai được hai tháng rồi đó .- ông ấy nhíu mày hỏi - cô ấy ko nói cho cậu biết sao??

Joseph ngồi phịch xuống ghế ..Mắt nhìn đăm đăm vào ko khí Miệng thì lẫm bẫm như một người điên Còn ông bác sĩ già cũng bỏ đi ngay say đó Cả bọn nhìn nhau rồi nhìn Joseph ..

- Tất cả là lỗi của tôi!! Nếu tôi ko gây chuyện với con nhỏ đó thì ..thì Ariel sẽ ko ra như thế đâu

Nana vừa khóc vừa tự trách mình Rồi cô chạy đến chỗ Joseph nói:

- Joseph anh đánh tôi đi Đánh tôi đi!! Là lỗi tại tôi mà ra huhuhuhu

Nana cầm lấy tay anh đánh vào người mình .Anh ko nói gì cũng chẳng làm gì mà chỉ nhìn Nana một cách vô hồn Rồi lững thững đi vào phòng bệnh của Ariel

Nana ngồi đó khóc òa lên ..Từng tiếng nấc nghẹn ngào của cô khiến cho Rannie và Joe cũng ko ngăn nổi dòng nước mắt. Nhưng người đau lòng nhất đó là Roy Bởi vì anh đã tìm được thứ mà anh cần tìm rồi .Chẳng phải đang ở ngay trước mắt của anh hay sao??

Cô bé ngốc này ..Vẫn ko bỏ được cái tính khóc nhè của mình à? Cứ phải làm cho người khác đau lòng em mới chịu hay sao??

Rồi thật nhẹ nhàng ..Roy đến ôm lấy Nana vừa an ủi vừa âu yếm

- Nín đi cô bé ngốc ! Khóc hoài sẽ mất đẹp đó !! Với lại đây đâu phải lỗi của em

- Nếu ko phải tại tui thì Ariel đâu có bị hư thai chứ !!

Dứt lời, cô nàng còn khóc bạo hơn Vòng tay của Roy càng lúc càng siết chặt hơn ..Như thể sợ khi buông ra thì Nana sẽ biến mất ..Anh đã mất cô một lần rồi, nên Roy ko muốn lịch sử lại tái diễn ..Hành động của anh làm cho Rannie và Joe rất đổi ngạc nhiên ..Nhưng hai nàng cũng lặng im ko nói .

Joseph nhìn vợ nằm ngủ trên giường mà đau đớn tận tâm can Bỗng, anh đập mạnh tay vào tường với dáng vẻ bất lực .

Tại sao em lại ko nói cho anh biết hả Ariel ?Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ??

Từ từ, Joseph đến bên giường vợ, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô áp vào má mình mà nước mắt của anh đã lăn dài trên mặt ..Anh ko biết khi tỉnh lại sẽ nên nói với vợ mình như thế nào đây Ngay chính bản thân anh cũng còn bị shock bởi vụ việc vừa rồi .

Khẽ chớp nhẹ làn mi cong vút, Ariel mệt mỏi . CÔ dường như chỉ muốn ngủ mà thôi Hình ảnh đầu tiên mà Ariel nhìn thấy đó là người chồng thân yêu của cô, Joseph

- Em tỉnh rồi hả ?? - Joseph quẹt nhanh nước mắt rùi cười gượng hỏi

- Uhm - cô trả lời một cách yếu ớt - đây là đâu vậy anh ?Sao em lại ở đây

- Đây là bệnh viện .Ariel à - Joseph ngập ngừng ko biết có nên nói hay ko

- Ban nãy em thấy bụng em đau lắm!! Rất đau bây giờ vẫn còn đau nữa nè !! Em bị gì vậy - Ariel ngơ ngác hỏi

Người ta thường nói quả bóng quá căng nhất định sẽ bị bể ..Joseph cũng ko ngoại lệ, bao đau khổ của anh bị dồn nén bây giờ đã có dịp vỡ ra ..Anh đưa tay vuốt ve lên khuôn mặt khả ái của vợ .Ariel ngồi đó, mở to mắt nhìn chồng mà hem hiểu ất giáp gì cả ..

- Ariel à !! Chúng ta ..chúng ta sẽ có lại thôi mà ..Đừng đau lòng nha em !!

- Anh nói gì vậy Joseph Em thật ra là làm sao hả - cô nhíu mày hỏi - cái gì có lại mà có gì mới được??

- Bà xã ! Em ..em ko biết mình ..- anh kinh ngạc

- hôm nay anh sao vậy ông xã Nói chuyện gì khó hiểu quá à - cô chu mỏ nói

- Em .em ko biết mình mang thai sao

- mang thai - Ariel sững người

- Phải !! Hai tháng rồi

- Thật ko - cô mừng rỡ - Nhưng ..sao anh lại nói sẽ có lại là sao ?

- .. - Joseph nhìn sang chỗ khác

- Chẳng lẽ .- Ariel nói mà cảm thấy khóe mắt bắt đầu cay cay

Anh ko nói gì mà chỉ gật đầu xác nhận ..Trái tim nhỏ bé của cô quặng thắt lại như bị người ta bóp nát ..Trời ơi!! Hạnh phúc biết mấy khi biết mình đã mang thai ..Nhưng rồi ông trời lại cướp mất cái quyền làm cha làm mẹ ngay khi niềm vui ấy chưa kịp trọn vẹn ..

Joseph ôm vợ vào lòng an ủi .Cả hai cùng khóc, khóc cho sự mất mát quá to lớn đối với cặp vợ chồng trẻ này ..Đó là kết quả tình yêu của họ cơ mà ..Hỏi sao ko đau

Bốn người kia đứng ở ngoài cửa , khuôn mặt ai nấy cũng đầm đìa nước nước ..Ba cô gái ôm nhau khóc thúc thít .Rồi bỗng Nana nghiến răng nói với giọng có lửa:

- TRish!! Để xem tôi xử cô như thế nào

Nói rồi, Nana hậm hức bỏ đi .Rannie và Joe hoảng hồn chạy theo nhưng Roy đã nhanh chân hơn một bước .Anh phóng như bay theo Nana.

Còn lại hai cô nàng kia thì lo thầm .Vì họ biết hễ Nana đã nói là sẽ làm .Hy vọng mọi chuyện sẽ yên ổn

Nana bước xăm xăm vào công ty Nice , nơi mà Trish đang làm việc. Đó là một công ty có tiếng ở Taiwan ko thua gì với công ty của chồng cô .Với khuôn mặt đằng đằng sát khí của Nana làm cho mọi người ai cũng phải sợ Roy chỉ biết đi theo mà ko hề nói tiếng nào .

Bấm thang máy lên đến tầng chín .Cô đi xốc vào phòng thiết kế trước đôi mắt kinh ngạc của mọi người ..Nhưng mới tới cửa Nana đã bị bảo vệ chặng lại .

- TRÁNH RA !!

Nana tức tối quát .Hai tên bảo vệ nhìn cô rồi ánh mắt họ dừng lại ở chổ Roy .Anh chàng đứng sau lưng Nana phẩy tay ra hiệu cho hai tên bảo vệ ..Rồi họ đã để cho Nana đi vào .Còn Roy thì thong thả bước theo sau .Lướt qua , Roy ngghe hai tên bảo vệ cuối đầu chào mình một cách kính cẩn

- Tổng giám đốc !!

- Được rồi ! Hai người làm việc của mình đi ! Ở đây để ta lo cho

Roy cười cười rùi bước vào trong trước đôi mắt kinh ngạc của mọi người trừ Nana. Vì cô nàng đã chạy vào lâu òi nên đâu có nghe gì đâu ..

- Trish ! Cô ra đây cho tôi!

- Chuyện gì vậy

Cô nàng vừa từ trong phòng trưởng phòng bước ra với dáng bộ kênh kiệu Nana nhếch miệng cười gằng nói:

- Chuyện gì à Chẳng phải tôi đã bảo nếu Ariel có chuyện gì thì người xử cô đầu tiên là tôi hay sao??

Các nhân viên xúm nhau chỉ trỏ, bàn tán Roy lừ mắt nhìn khiến cả đám hoảng hồn chạy ra ngoài chẳng dám đứng xớ rớ ở đó nữa Trong phòng giờ chỉ còn lại ba người Nana và Trish đứng kình nhau tóe lửa Roy thì đứng cho tay vào túi quần để xem phim

Trish bắt đầu thấy sợ Cô cảm tưởng đôi chân mình gần như muốn nhũn ra…… Bởi cô biết Nana nói được thì sẽ làm được Nếu ko cô nàng cũng đâu cần đùng đùng chạy đến đây làm gì … Chỉ nghĩ đến việc đó thôi cũng đủ làm Trish thất kinh hồn vía rồi Nhưng bản tính vốn ương bướng làm Trish từ sợ trở nên ngang tang ……

- Vậy thì sao Cô ta có gì thì liên quan tới tôi

Nana đã bực mình Khuôn mặt cô nàng chuyển từ màu đỏ sang màu xanh…Đôi môi run lên bần bật vì tức Có chết Nana cũng ko dám tin cô nàng trước mặt mình lại là một con người đáng sợ như vậy Trish ko phải là một cô gái xấu nếu ko muốn nói là cô đẹp một cách sắc xảo……Nhưng tiếc thay …

- Trish tôi ko nghĩ cô là một người máu lạnh như vậy

Nana lắc đầu nói mà thầm ghê sợ…… Trish nhìn cô cười nửa miệng… Một nụ cười lộ rõ một phần nào con người của cô nàng

Roy đứng nhìn nảy giờ Anh ko muốn nhúng tay vào việc này Vì Roy hiểu tính khí của Nana Phàm việc gì cô đã quyết thì nhất định phải thực hiện cho bằng được… Nhất là làm vì người bạn yếu quý của cô…… Tính tình đó đã gây ko ít phiền toái cho Roy khi còn bé Nhưng, anh lại yêu điểm đó của nàng mới chết ấy chứ

- Cô có biết trò đùa quái ác của cô đã làm cho Ariel bị sẩy thai hay ko hả

Nana điên tiết chạy đến túm lấy áo Trish hét lên Mọi bực tức, oán giận của cô đều trút hết vào tiếng hét đó Giương đôi mắt ngân ngấn nước mắt nhìn Trish cô nói như trách móc Trish giật mình trước lời nói của Nana Cô ko hề nghĩ một chút bốc đồng của mình mà hại chết một sinh mạng……

- Tại sao?? Tại sao hả ??Nếu cô muốn trả thù thì cứ nhắm vào tôi tại sao Tại sao lại là Ariel??

- Hừ !! Đúng là người tui muốn " chơi" là cô… Nhưng…… ai bảo cô ta xui làm chi!

Trish cười khẩy… Nụ cười chẳng có chút gì gọi là hối lỗi……

- CHÁT

Nana giáng một cái tát nảy lửa vào khuôn mặt xinh đẹp của Trish…… Cô nàng choáng váng Cô loạng choạng vịnh lấy một chiếc ghế gần đó làm điểm tựa……Còn đang trong tình trạng mơ hồ, Trish nghe thấy tiếng Nana nói như nghiến……

- Tôi thật ko hiểu đằng sau khuôn mặt xinh đẹp này mang một trái tim đen cỡ nào… Những lời như vậy mà cô cũng có thể thốt ra được hay sao Thật kinh khủng!!

Trish quẹt máu ngay khóe miệng …… Từ từ đi lại phía Nana Đôi mắt cô nàng ánh lên những tia nhìn hằng học

- Sao hả Chuyện cũng đã lỡ xảy ra rồi, cô muốn tôi phải làm gì đây ?? Hay là……muốn tôi sinh một đứa để đền cho cô ta??

- CHÁT

Cái tát thứ hai giáng xuống má bên kia của Trish…… Cô nàng gườm Nana rồi chuẩn bị " tặng " lại cho Nana một cái gọi là " đáp lễ " Nhưng may thay, Roy đã nhanh chóng phóng đến như một cơn gió và chụp lấy đôi bàn tay đầy những móng nhọn hoắc như móng mèo của cô nàng……

Đôi tay của Trish bị tay Roy siết chặt Đau đớn, cô nàng vùng vẫy ko ngừng… Nhưng cô ko biết, cô càng muốn thoát ra thì Roy càng siết chặt hơn… Trong mắt anh thì Trish là một nhà thiết kế giỏi…… Chính anh cũng cảm mến tài năng của cô Nhưng những hành động cộng với lời nói thiết trách nhiệm của cô hôm nay làm anh ko thể chịu được… Nhất là khi Trish dám đụng đến Nana…… Roy đã từng hứa là sẽ ko để ai ức hiếp bé Na của anh …… Bây giờ là lúc anh thực hiện lời hứa đó……

- Bấy nhiêu là đủ rồi đó!!

- Buông tôi ra ! Dù anh có là người nắm quyền cao nhất ở đây cũng ko nên xen vào chuyện này Đây là chuyện riêng tư của chúng tôi

Trish quắc mắt nhìn Roy nói…… Đôi mắt của anh bỗng trở nên lạnh lùng đến đáng sợ… Và đôi mắt ấy đang nhìn xoáy vào Trish……Anh vừa bẻ tay cô vừa gằng giọng nói:

- Đây là công ty của tôi Tôi ko cho phép nhân viên của mình gây sự ở đây Hiểu chưa??

Dứt lời, Roy quăng bàn tay Trish ra ko một chút thương tiếc…… Cô nhìn anh chằm chằm như người ngoài hành tinh

Quen nhau hai năm, cùng làm chung một công ty nên Trish cũng phần nào hiểu tính tình của Roy Anh là một người tài giỏi, tuy đôi lúc hơi lạnh lùng… Nhưng là một cấp trên tốt, biết quan tâm nhân viên…… Chưa bao giờ Trish thấy Roy đáng sợ như vậy… Ánh mắt hoang dại cứ như là một con sói hoang sẵn sàn " tấn công" kẻ thù…… Điều đó làm Trish có phần nhún nhường……

- Được ! Nếu anh đã nói như vậy thì chúng tôi sẽ ra ngoài giải quyết

- Ko được – Roy quát lên mà cả Nana và Trish bất ngờ

Roy nói xong cũng phải giật mình vì lời nói hớ đó Anh lúng túng vì đang có hai đôi mắt to đang dòm anh lom lom……

- Thì … đây là giờ làm việc Ko phải giờ giải quyết chuyện riêng tư…… Trish ! Cô nên nhớ vị trí của cô đi !

Anh chàng Roy nhanh trí nói trớ đi , đánh tan mọi nghi ngờ của hai cô gái … Nhưng xem ra cả hai nàng chẳng có chút gì gọi là hài lòng về cách nói của Roy cả Nana càng nghe càng bực mình Cô gắt lên:

- Tôi mặc kệ Chuyện này nhất định phải làm cho rõ trắng đen …… Dù có lật tung chỗ này lên cũng phải bắt cô trả giá cho hành động của mình Nếu ko

thì tôi ko phải là Chu Ngạn Quân

- Hứ ! Cô nghĩ một mình cô ko bằng ko chứng thì làm gì được tôi??

Trish nhếch miệng cười khinh khỉnh Nana cũng chẳng vừa vặn gì Cô đến trước mặt cô ả rồi

- Ờ phải ha!! Ko có bằng chứng thì đâu có được Đúng hem – cô vờ ngây thơ nói –

Vậy …thì chết rồi!! Nếu ko có chứng cứ mà đổ oan cho người khác chắc chắn sẽ bị ngồi tù á!!

Nana vừa nói vờ sợ sệt…… Cô nàng diễn đạt đến độ ngay cả Roy và Trish cũng tưởng thật Trish càng nghe càng khoái chí… Cô hất mặt nói:

- Bây giờ biết sợ rồi à?? Cầu xin tôi đi! Tôi sẽ ko truy cứu chuyện này nữa!!

- Hahahaha – Nana đột ngột cười phá lên làm cho Trish và Roy ngạc nhiên

- Bộ sợ quá hóa khùng rồi hả ??

- Nghe khoái lắm phải ko

Cô nàng lắm chiêu này bắt đầu đổi giọng…… Trish ngớ người ra chẳng hiểu nổi Vừa lúc đó, Nana tiếp tục cái giọng khiêu khích của mình:

- Tôi biết chắc thế nào cô cũng sẽ nói thế mà!! Ngay từ đầu ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đối phó với cô rồi!!

- CÔ !!

Trish cứng họng vì tức Còn Roy thì đứng đó cười khúc khích trước trò đùa trêu người của Nana……

- Tôi sao Quá giỏi chứ gì – cô nàng nhướng mắt nói – cô muốn có bằng chứng chứ gì?? Được ! để tôi cho cô tâm phục khẩu phục nha!

Nói rồi, Nana móc trong túi xách của mình ra một cuộn băng video…… Đưa nó ra trước mặt Trish rồi cô nói tỉnh :

- Đây là cuộn băng ghi hình ở khu trung tâm mua sắm Người thật việc thật, vậy đã đủ làm bằng chứng chưa??

Trish điếng người trước lời nói của Nana Bây giờ cô thật sự cảm thấy sợ ……Cô sẽ ra sao nếu như cuộn băng đó bị đưa ra tòa Ở tù?? Ko ! Trish ko thể nào ở tù được!! Tương lai của cô? Sự nghiệp của cô sẽ tiêu tan tất cả……

Còn chưa hết bàng hoàng, Trish lại bị Nana làm cho đau tim thêm một chập nữa…

- À ! Quên ! Nếu cuộn băng đó kèm theo cái này chắc cô sẽ rất nhanh chóng được vào nhà đá đó !

Ko để cho Trish chờ lâu, Nana đã lôi trong túi quần của mình ra một chiếc điện thoại màu hồng xinh xinh Và nó đang hoạt động rất tích cực… ……

Vừa nhìn Trish, Nana vừa cho tay bấm nhẹ vào bàn phím của điện thoại Ngay lập tức, từ chiếc dế yêu ấy phát ra một đoạn ghi âm rất đỗi là rành mạch, rõ ràng…… Trish chỉ biết đứng há hốc mồm mà nhìn Ngay chính Roy cũng phải sững người trước hành động quá ư là thông minh của cô nàng……

Nana bây giờ đúng là khác xa so với cô bé Nana trước đây của anh Cô bé khi xưa rất ngây thơ, hậu đậu…… Nhưng trước mặt anh cô bé ấy đã trở thành một người con gái thông minh, xinh đẹp Quả là một bất ngờ thú vị!!

- Như vậy đủ để khởi tố cô rồi chứ??

- Bỉ ổi!! Thật là bỉ ổi!

Trish vừa nói vừa định nhào tới chụp lấy chiếc điện thoại trong tay Nana Nhưng cô nàng đã nhanh chóng thoát đi chỗ khác làm cho Trish bị hụt… Đứng cạnh Roy, Nana cười cười nói:

- Í í í !! Đâu có lấy dễ dàng như vậy chứ?? … Nếu nói bỉ ổi thì tôi làm sao bằng cô, đúng ko

Cô nhướng mày hỏi làm cho Trish tức hộc máu Nhưng vì có Roy ở đây nên cô đành nuốt cục tức xuống Nếu ko chắc cô ả đã nhào tới xử Nana rồi!!

- Bỉ ổi thật !! Dám dùng thủ đoạn này à??

- Đối với hạng người như cô thì phải vậy thôi! – Nana khinh bỉ ra mặt

-

- Người thật, việc thật kèm theo cả mấy cái này …cô chắc chắn sẽ xé lịch dài dài

Nana nói xong kéo tay Roy đi Nhưn trước khi bỏ đi cô cũng để lại một câu làm Trish chết điếng tại chỗ …

- Tui ko muốn đánh cô Vì đánh cô chỉ tổ làm bẩn tay tui Tui sẽ giao cô cho pháp luật trừng trị Chờ ngày trả giá cho những việc mình đã làm đi là vừa!

Dứt lời, Nana bỏ đi mà khuôn mặt trở nên lạnh lùng đến đáng sợ…… Tất cả nhân viên có mặt ở đó đều nhìn cô bằng đôi mắt tò mò … Thậm chí họ còn tụ lại để bàn tán nữa chứ !

Roy vừa bước ra đã thấy ngay cảnh tượng đó…… Anh ném cho bọn vô công rỗi việc ấy cái nhìn lạnh như băng khiến ai cũng phải sợ …

- Các người cũng rảnh quá nhỉ ?? Bộ công ty ko có việc gì làm hả

- Dạ … dạ ko !

Cả bọn líu ríu trả lời mà ko người nào dám nhìn thẳng mặt Roy……Thấy vậy, anh gằng giọng làm một lũ lên tim lần thứ hai …

- Vậy sao ko mau đi làm việc Hay là muốn " về hưu" sớm

Lời nói của anh ngay lập tức đã phát huy hiệu quả Cả đám quýnh quáng kéo nhau trở vào trong tiếp tục phần việc còn dỡ dang của mình Còn Roy , vừa ngước lên, anh đã thấy Nana đứng khoanh tay trước ngực nhìn anh cười cười Bất giác, anh cũng nở một nụ cười hiếm hoi……

Ra khỏi công ty, Roy và Nana đã đến một công viên gần đó Ngồi xuống cạnh hồ nước, Nana đã mở lời:

- Cám ơn anh ! Nếu ko nhờ anh chắc tui đã bị cho ăn tát rồi!

Roy ko trả lời mà nhìn Nana bằng ánh mắt yêu thương khiến cô nàng cảm thấy ngượng ngùng Cố nhìn sang nơi khác, Nana hỏi nhỏ :

- Nè ! Bộ mặt tui có dính lọ nghẹ hay sao mà anh nhìn ghê thế??

- Ko có ! - Roy dịu dàng nói

- Đúng là khó hiểu ! Người gì đâu mà tính tình thất thường Mới đó còn hung dữ trước mắt nhân viên mà bây giờ thay đổi còn hơn chong chóng!

Nana lầm bầm trong miệng Tuy cô nói rất nhỏ nhưng Roy vẫn có thể nghe được Vì đối với người mà mình để ý thì dù có nói gì, nói nhỏ cỡ nào thì vẫn có thể nghe rõ mồng một Đó là sức mạnh tình yêu

Anh làm gì ở trong đó vậy??

- Em nghĩ thử xem anh làm gì!

Roy ko trả lời thẳng câu hỏi của Nana mà anh lại cố tình hỏi ngược lại cô Nana muốn bật ngửa vì anh chàng này……

" Đúng là lẻo lự ! "

- Mà dù anh có làm gì cũng chẳng liên quan gì đến tôi !

Nana nhún vai tỏ vẻ bất cần Nhưng thực chất cô nàng cũng tò mò lắm chứ ! Chỉ vì hem muốn cho Roy biết nên cô nàng mới làm thế thui…… (nhiều chuyện muh)

Ngay lập tức, Katrina phóng như bay ra ngoài Vừa lúc đó, có một người vừa từ phòng họp bước ra

- Kế hoạch tháng trước đã làm cho mức doanh thu tăng lên ba mươi lăm phần trăm Đây là một con số rất khả quan Nên nhất định kế hoạch lần này phải làm cho tốt Có biết ko??

Cả đám nhân viên đi theo sau phục tùng một cách vô điều kiện

- Vâng ! Chúng tôi sẽ cố gắng hết mình

- Nhưng bên phòng thiết kế hình như chưa có mẫu mới – nhân viên 1 nói

- Nghe nói là chưa lấy được ý tưởng Nếu tình trạng này cứ kéo dài hoài chúng tôi e là ko

Anh chàng đi đầu nghe có vẻ ko vừa ý Anh ta dừng lại, liếc nhìn cả đám cấp dưới của mình rồi phán một câu

- Thứ nhất ko phải là " cố gắng " mà là " nhất định " Thứ hai trong từ điển của tôi ko bao giờ xuất hiện chữ " ko " Có rõ chưa??

- Vâng !!

Nguyên một đám đồng thanh trả lời Trong mắt họ thì anh chàng này đúng là một cấp trên đáng sợ Khi ra khỏi công ty thì anh rất vui vẻ, hòa đồng Nhưng

khi bắt tay vào việc thì anh trở thành một con người lạnh lùng, quyết đoán

Bên này, Katrina đứng đợi thang máy đã lâu mà vẫn ko được Cô quyết định chạy đường vòng Và thế là

- Rầm

Katrina chạy quá nhanh nên mất đà lao thẳng vào người đang đi ngược hướng với mình Cô ngã cái ạch xuống sàn nhà " Nạn nhân " của cô cũng giật mình Khi ko đang đi ngon lành ai dè Nhưng xem ra anh chàng đó đỡ hơn Katrina nhiều Vì ít ra anh ta vẫn còn đứng vững được chứ còn cô thì

- Sao đi đứng gì mà ko chịu nhìn gì hết vậy nè??

Anh chàng bực mình gắt Đám cấp dưới đi theo chỉ biết nín thở chờ đợi cơn thịnh nộ của vị Giám đốc trẻ

Katrina vừa đau vừa sợ Cô nàng líu ríu đứng dậy, phủi nhanh quần áo nói:

- Xin lỗi ! Xin lỗi tôi ko cố ý! Anh ko sao chứ??

Nhìn bộ dạng lúng túng của cô gái mà anh chàng ko khỏi mắc cười Chỉ định dọa cô nàng choa vui thế thôi ko ngờ cô lại có hành động trẻ con đến vậy Và bỗng dưng, đôi mắt anh chàng Giám đốc lạnh lùng dừng lại ngay khuôn mặt của Katrina Một thoáng bất ngờ, lại thêm một chút thú vị chợt dấy lên trong lòng Sự tinh nghịch của anh bắt đầu trỗi dậy

- Đụng người ta như vậy mà chỉ hỏi có sao ko thôi hả hay là cô cố ý đụng trúng để gây sự chú ý của tui hả??

- Nè ! Anh nghĩ anh là ai mà tui phải

Nghe giọng ngạo nghễ của chàng ta khiến cho Katrina tức lộn ruột Vừa đau vừa đang gấp lại gặp phải cái tên " rắc rối " này hỏi ko điên lên mới lạ

Katrina chanh chua quắc mắt nhìn " nạn nhân " của mình dự định " dạy " cho anh chàng một trận Nhưng lời nói chưa trọn vẹn thì cô lại phải há hốc vì người đó là ân nhân cứu mạng của cô Dylan

- Là anh sao??

- Cô bé ! Định trả ơn cho ân nhân mình kiểu này đó hả?? – Dylan nheo mắt chọc

- À hì hì hì

Katrina bỗng trở nên ngượng ngùng Trái đất đúng là nhỏ thật Cứ ngỡ sẽ ko gặp lại nhưng bây giờ lại gặp gỡ trong một trường hợp đầy bất ngờ này

Đám nhân viên nhiều chuyện phía sau đã bắt đầu bàn tán Tình sự của vị giám đốc của họ dài như cây dải, có kể tới sáng mai cũng ko hết Và họ đã quen với chuyện này quá rồi Nhưng đây có thể nói là lần đâu tiên Dylan biết nói đùa với một người con gái Sự kiện lạ đây !!

- Sao hả?? Đụng anh đau như vậy mà chỉ một câu xin lỗi là xong hay sao , cô bé??

- Vậy anh muốn xin lỗi bằng cách nào??

Katrina ngây thơ hỏi Như được dịp bắt chẹt, Dylan nở một nụ cười tinh quái anh cười cười nói:

- Một bữa cơm , ko quá đáng chứ??

- Đương nhiên là ko rồi !!

- Bây giờ được ko?

- Uhm

Cô nghiêng đầu tươi cười Nụ cười của cô bất giác làm tan chảy biết bao trái tim của các chàng trai ở gần đó Và cũng khiến cho trái tim của chàng lãng tử Dylan ấm lên

Chợt, Katrina như nhớ ra điều gì Cô vội vàng nói với Dylan

- Ấy da ! Chết rồi ! Xin lỗi nha ! Hôm nay ko được rồi - vừa nói cô vừa gõ vào cái đầu hay đãng trí của mình

Hành động ngô nghê đó là Dylan phải bật cười Anh cho tay vào túi quần đủng đỉnh hỏi:

- Tại sao? Hay là ko muốn đi ăn cùng anh?

- Ko phải vậy đâu ! Nhà em có chuyện nên em phải về gấp Thôi em ko nói nữa ! Em phải về đây! Bye bye

Nói đoạn, Katrina vụt chạy đi như tên bay đến độ quên béng đi chiếc ví của mình vẫn đang nằm lăn ra sàn Dylan ko nghĩ ngợi nhiều mà đuổi theo thật nhanh trước ánh mắt tò mò của một bọn nhiều chuyện ở phía sau

Dylan hì hục đuổi theo Katrina Cũng vừa may, cô nàng đang đứng chờ thang máy nên anh cũng ko đến nỗi vất vả lắm mới tìm được Thấy anh, Katrina ngơ ngác hem hiểu gì hết Cô mở to mắt hỏi anh bằng giọng thơ ngây:

- Ủa? Sao anh ở đây? Ban nảy chẳng phải còn ở đằng kia sao ?

Vừa nói cô vừa chỉ về phía sau Dylan thở hồng hộc Anh đưa mắt nhìn cô mệt mỏi nói:

- Em em làm gì mà chạy nhanh thế? Hại anh đuổi theo cũng bở hơi tai !!

- Ơ nhưng anh đuổi theo em làm gì??

Katrina ngây ngô tập hai Trông cô bây giờ chẳng khác gì con nai tơ đứng trước mặt một con sói " lão luyện " Dylan ko hiểu nổi là cô nàng đang giả vờ hay thật nữa Nhưng dù là gì đi nữa thì đó cũng đang là một lí do khiến anh sắp phát khùng lên

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

- Cô hai ! Cô đi đến độ bỏ quên cái này nè !

Nói rồi, anh đưa chiếc ví đến trước mặt Katrina Cô nàng chỉ biết há hốc ko biết nên nói gì cho sự hậu đậu của mình Cô vừa cười vừa gãi đầu nhìn anh Hành động ngây ngô đó của nàng khiến Dylan dù đang rất bực mình nhưng cũng ko đành lòng mà trách mắng Anh đành kí nhẹ vào đầu Katrina như một lời cảnh cáo

- Lần nào cũng hậu đậu như thế hả?

Đang còn lúng túng vì cử chỉ hơi qua xa của Dylan Katrina rụt rè lùi ra phía sau một tí Dù chỉ là một cái nhích người thật nhẹ nhàng nhưng việc đó cũng ko tài nào lọt khỏi tầm mắt của Dylan khi anh chàng vốn dĩ nổi tiếng nhạy bén và rất tinh mắt Khẽ cười , Dylan cho một tay vào túi quần, dáng bộ thong dong

Katrina vẫn đang tìm cách để thoát khỏi cái hoàn cảnh khó xử mà cả hai vô tình tạo ra Vừa may, chiếc điện thoại xinh xinh trong túi của Katrina reo lên một cách gấp rút

- Alo??

-

- Uhm ! Chị biết rồi ! Giờ chị sẽ tới ngay đây!

Cúp máy, Katrina quay sang Dylan cười nhẹ rồi nói giọng luyến tiếc:

- Xin lỗi nha! Làm phiền anh rồi! Thôi em còn có chuyện Em về trước đây! Tạm biệt !

Sau đó, Katrina vừa định dợm bước đi thì đã bị Dylan giữ lại Cô giương mắt anh người con trai đối diện mình mà ko khỏi băng khoăn Ánh mắt đó xuyên thấu tận tâm cang Dylan làm cho anh ko khỏi bồi hồi Nhưng bàn tay anh vẫn đang giữ chặt bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình

- Em muốn đi đâu?? Để anh đưa em đi !

Lời nói được thốt ra từ miệng của Dylan thật nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để làm Katrina giật mình KO chỉ có cô mà hình như Dylan cũng giật mình vì lời nói của mình Chưa bao giờ à ko phải ! Nói đúng hơn là anh rất hiếm khi làm tài xế cho ai Và nhất là phụ nữ Dù có chăng đi nữa thì đó cũng chỉ là sự ga lăng của một chàng trai đối với những cô người yêu sau những lần vui chơi Đây có thể là lần chủ động hiếm hoi của Dylan với một cô gái lạ Một cô gái mà đến cả cái tên anh còn chưa được biết

Dường như cảm nhận được sự bạo dạn của mình cũng như nổi sợ hãi trong đôi mắt của cô gái trẻ Dylan thấy quê vô cùng Anh thầm trách cho sự nhanh nhảu đoảng của mình KO hiểu sao tự nhiên khi ấy máu lãng tử của anh nổi dậy làm chi để giờ đây phải lúng túng trước mặt người đẹp??

Đang tự trách mình, Dylan nghe được tiếng cười khẽ của Katrina Cô nói:

- Như vậy ko phiền anh chứ??

- Đương nhiên là ko rồi !

Dylan cười toe toét nói Thế rồi Dylan chở Katrina đến bệnh viện Suốt chặng đường đi, Dylan và Katrina nói rất nhiều Hôm nay có thể là ngày mà Dylan nói nhiều nhất từ trước đến nay Anh cảm thấy rất thoải mái và thú vị khi ở cạnh một cô gái hồn nhiên như Katrina

Đến bện viện, Katrina chạy như bay vào trong Dylan vì ko yên tâm mấy nên cũng tò tò đi theo

TRước phòng bện của Ariel, mọi người có mặt rất đông Người nào người nấy mặt mũi tèm nhem nước mắt Vừa thấy Katrina, Rannie và Joe đã chạy đến ôm chầm lấy cô mếu máo Nhìn cảnh tượng lúc này khiến cho cô rợn cả tóc gáy

- Chị ơi Ariel - Rannie thúc thích

- Hixhixhix - Joe thì thút thích mãi

- Được rồi ! Được rồi! Có chuyện gì thì từ từ nói Đừng khóc nữa ! Mấy đứa làm chị rối lên rùi nè !!

Kéo hai cô nàng hay mè nheo này ngồi xuống ghế Đằng kia, ba anh chàng đang đứng thất thiểu Katrina từ tốn hỏi rõ đầu đuôi sự việc Rannie và Joe ngồi vạch tội cô nàng TRish

Càng nghe, Katrina càng nóng máu Khuôn mặt của cô từ màu đỏ chuyển sang màu xám xịt Đứng phắt d6ạy, Katrina nghiến răng ken két nói:

- Đủ lắm rồi ! Cô ta dám làm chuyện đó sao?? Thật ko thể tha thứ được

Nghe Katrina nói thế cả Rainie và Joe đều khoái chí Hai cô nàng gật đầu lia lịa Chẳng những vậy mà Rainie còn đứng phắt dậy nói :

- Đúng đó chị ! Phải cho ả sống ko bằng chết mới được !

Cơn giận của Katrina càng ngày càng to Cô hùng hổ toan định đi làm thịt Trish một trận thì

- Khoan đã !!

Joseph từ bên trong bức ra với vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ Cả ba cô nàng đều ngạc nhiên nhìn anh Trông anh giờ đây chẳng khác gì một tên sát thủ ko có lấy một nụ cười

Katrina dù là chị Joseph nhưng cô thật sự rất ngán ngẩm mỗi khi thấy bệnh cũ của thằng em mình tái phát Còn Rainie và Joe thì sợ đến nói ko nên lời

- Chị ko được đi !

- Nhưng mà

Katrina tức mình định lên tiếng thì bị Joseph chặn họng :

- Chuyện này chị ko cần nhún tay vào Đây là bệnh viện mọi người đừng làm ồn như vậy Ariel còn rất mệt, mọi người về trước đi ở đây để tôi lo được rồi!

Phán xong, Joseph cất lưng đi mà khuôn mặt ko hề đổi sắc Bực mình với tính khí của thằng em, Katrina nhịn ko được phải bật lên :

- Nè ! Chuyện này em định bỏ qua như vậy sao

Dừng bước nhưng vẫn ko quay đầu lại, Joseph nói giọng sắc lạnh :

- Đương nhiên là ko Nhưng em có cách giải quyết của em

Uất ức, Katrina mím môi nhìn thằng em bất trị của mình CÔ ko biết là Joseph quá cứng rắn hay bởi vì quá đau khổ đến độ anh dường như ko còn một chút cảm xúc gì nữa Katrina thở dài , lắc đầu rồi bỏ đi

Đến lúc này cô nàng mới giật mình vì thấy Dylan đứng lù lù đằng sau lưng mình Katrina mở to mắt nhìn anh như muốn hỏi" Tại sao anh lại ở đây" thì Dylan đã cười cười trả lời:

- Tại ko yên tâm để em đi một mình nên anh mới đi cùng xem có giúp gì được ko

- À cám ơn anh nha ! Nhưng bây giờ thì hình như ko sao nữa rồi

Cô nhún vai nói giọng buồn buồn Do đứng đó nảy giờ nên anh cũng đã lờ mờ hiểu được chuyện gì xảy ra

- Có muốn uống chút gì ko?

Dylan lên tiếng đề nghị Bởi anh nghĩ, điều tốt nhất mà Katrina cần có lẽ là cần một tách sôcôla nóng và một ai đó để trút bầu tâm sự

Nghĩ thế, anh đã đưa cô đến một quán coffe gần đó Không gian yên tĩnh nơi đây sẽ khiến cho tâm hồn cô được xoa dịu lại phần nào Anh chỉ có thể ngồi cạnh cô lắng nghe từng hơi thở mệt mỏi của cô mà chẳng thể nói được lời nào

Nana về nhà với khuôn mặt ràng rụa nước mắt Đôi mắt cô đã đỏ khoe lên vì khóc Vừa bước vào phòng, Nana đã thấy Danson ngồi trên ghế với điếu thuốc trên tay Cô nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt còn vương trên hàng mi

Nana cố gắng hít một hơi thật sâu, môi ráng tạo ra một nụ cười thật tươi Cô đi đến choàng tay ôm lấy cổ Danson nói với giọng thật tươi:

- Ông xã ! Anh sao hôm nay anh về sớm vậy??

- Cô nàng vừa từ trong phòng trưởng phòng bước ra với dáng bộ kênh kiệu Nana nhếch miệng cười gằng nói:

- Chuyện gì à Chẳng phải tôi đã bảo nếu Ariel có chuyện gì thì người xử cô đầu tiên là tôi hay sao??

Các nhân viên xúm nhau chỉ trỏ, bàn tán Roy lừ mắt nhìn khiến cả đám hoảng hồn chạy ra ngoài chẳng dám đứng xớ rớ ở đó nữa Trong phòng giờ chỉ còn lại ba người Nana và Trish đứng kình nhau tóe lửa Roy thì đứng cho tay vào túi quần để xem phim

Trish bắt đầu thấy sợ Cô cảm tưởng đôi chân mình gần như muốn nhũn ra Bởi cô biết Nana nói được thì sẽ làm được Nếu ko cô nàng cũng đâu cần đùng đùng chạy đến đây làm gì Chỉ nghĩ đến việc đó thôi cũng đủ làm Trish thất kinh hồn vía rồi Nhưng bản tính vốn ương bướng làm Trish từ sợ trở nên ngang tang

- Vậy thì sao Cô ta có gì thì liên quan tới tôi

Nana đã bực mình Khuôn mặt cô nàng chuyển từ màu đỏ sang màu xanh Đôi môi run lên bần bật vì tức Có chết Nana cũng ko dám tin cô nàng trước mặt mình lại là một con người đáng sợ như vậy Trish ko phải là một cô gái xấu nếu ko muốn nói là cô đẹp một cách sắc xảo Nhưng tiếc thay

- Trish tôi ko nghĩ cô là một người máu lạnh như vậy

Nana lắc đầu nói mà thầm ghê sợ Trish nhìn cô cười nửa miệng Một nụ cười lộ rõ một phần nào con người của cô nàng

Roy đứng nhìn nảy giờ Anh ko muốn nhúng tay vào việc này Vì Roy hiểu tính khí của Nana Phàm việc gì cô đã quyết thì nhất định phải thực hiện cho bằng được Nhất là làm vì người bạn yếu quý của cô Tính tình đó đã gây ko ít phiền toái cho Roy khi còn bé Nhưng, anh lại yêu điểm đó của nàng mới chết ấy chứ

- Cô có biết trò đùa quái ác của cô đã làm cho Ariel bị sẩy thai hay ko hả

Nana điên tiết chạy đến túm lấy áo Trish hét lên Mọi bực tức, oán giận của cô đều trút hết vào tiếng hét đó Giương đôi mắt ngân ngấn nước mắt nhìn Trish cô nói như trách móc Trish giật mình trước lời nói của Nana Cô ko hề nghĩ một chút bốc đồng của mình mà hại chết một sinh mạng

- Tại sao?? Tại sao hả ??Nếu cô muốn trả thù thì cứ nhắm vào tôi tại sao Tại sao lại là Ariel??

- Hừ !! Đúng là người tui muốn " chơi" là cô Nhưng ai bảo cô ta xui làm chi!

Trish cười khẩy Nụ cười chẳng có chút gì gọi là hối lỗi

- CHÁT

Nana giáng một cái tát nảy lửa vào khuôn mặt xinh đẹp của Trish Cô nàng choáng váng Cô loạng choạng vịnh lấy một chiếc ghế gần đó làm điểm tựa Còn đang trong tình trạng mơ hồ, Trish nghe thấy tiếng Nana nói như nghiến

- Tôi thật ko hiểu đằng sau khuôn mặt xinh đẹp này mang một trái tim đen cỡ nào Những lời như vậy mà cô cũng có thể thốt ra được hay sao Thật kinh khủng!!

Trish quẹt máu ngay khóe miệng Từ từ đi lại phía Nana Đôi mắt cô nàng ánh lên những tia nhìn hằng học

- Sao hả Chuyện cũng đã lỡ xảy ra rồi, cô muốn tôi phải làm gì đây ?? Hay là muốn tôi sinh một đứa để đền cho cô ta??

- CHÁT

Cái tát thứ hai giáng xuống má bên kia của Trish Cô nàng gườm Nana rồi chuẩn bị " tặng " lại cho Nana một cái gọi là " đáp lễ " Nhưng may thay, Roy đã nhanh chóng phóng đến như một con gió và chụp lấy đôi bàn tay đầy những móng nhọn hoắc như móng mèo của cô nàng

Đôi tay của Trish bị tay Roy siết chặt Đau đớn, cô nàng vùng vẫy ko ngừng Nhưng cô ko biết, cô càng muốn thoát ra thì Roy càng siết chặt hơn Trong mắt anh thì Trish là một nhà thiết kế giỏi Chính anh cũng cảm mến tài năng của cô Nhưng những hành động cộng với lời nói thiết trách nhiệm của cô hôm nay làm anh ko thể chịu được Nhất là khi Trish dám đụng đến Nana Roy đã từng hứa là sẽ ko để ai ức hiếp bé Na của anh Bây giờ là lúc anh thực hiện lời hứa đó

- Bấy nhiều là đủ rồi đó!!

- Buông tôi ra ! Dù anh có là người nắm quyền cao nhất ở đây cũng ko nên xen vào chuyện này Đây là chuyện riêng tư của chúng tôi

Trish quắc mắt nhìn Roy nói Đôi mắt của anh bỗng trở nên lạnh lùng đến đáng sợ Và đôi mắt ấy đang nhìn xoáy vào Trish Anh vừa bẻ tay cô vừa gằng giọng nói:

- Đây là công ty của tôi Tôi ko cho phép nhân viên của mình gây sự ở đây Hiểu chưa??

Dứt lời, Roy quăng bàn tay Trish ra ko một chút thương tiếc Cô nhìn anh chằm chằm như người ngoài hành tinh

Quen nhau hai năm, cùng làm chung một công ty nên Trish cũng phần nào hiểu tính tình của Roy Anh là một người tài giỏi, tuy đôi lúc hơi lạnh lùng Nhưng là một cấp trên tốt, biết quan tâm nhân viên Chưa bao giờ Trish thấy Roy đáng sợ như vậy Ánh mắt hoang dại cứ như là một con sói hoang sẵn sàn " tấn công" kẻ thù Điều đó làm Trish có phần nhún nhường

- Được ! Nếu anh đã nói như vậy thì chúng tôi sẽ ra ngoài giải quyết

- Ko được – Roy quát lên mà cả Nana và Trish bất ngờ

Roy nói xong cũng phải giật mình vì lời nói hớ đó Anh lúng túng vì đang có hai đôi mắt to đang dòm anh lom lom

- Thì đây là giờ làm việc Ko phải giờ giải quyết chuyện riêng tư Trish ! Cô nên nhớ vị trí của cô đi !

Anh chàng Roy nhanh trí nói trớ đi , đánh tan mọi nghi ngờ của hai cô gái Nhưng xem ra cả hai nàng chẳng có chút gì gọi là hài lòng về cách nói của Roy cả Nana càng nghe càng bực mình Cô gắt lên:

- Tôi mặc kệ Chuyện này nhất định phải làm cho rõ trắng đen Dù có lật tung chỗ này lên cũng phải bắt cô trả giá cho hành động của mình Nếu ko thì tôi ko phải là Chu Ngạn Quân

- Hứ ! Cô nghĩ một mình cô ko bằng ko chứng thì làm gì được tôi??

Trish nhếch miệng cười khinh khỉnh Nana cũng chẳng vừa vặn gì Cô đến trước mặt cô ả rồi

- Ờ phải ha!! Ko có bằng chứng thì đâu có được Đúng hem – cô vờ ngây thơ nói –

Vậy thì chết rồi!! Nếu ko có chứng cứ mà đổ oan cho người khác chắc chắn sẽ bị ngồi tù á!!

Nana vừa nói vờ sợ sệt Cô nàng diễn đạt đến độ ngay cả Roy và Trish cũng tưởng thật Trish càng nghe càng khoái chí Cô hất mặt nói:

- Bây giờ biết sợ rồi à?? Cầu xin tôi đi! Tôi sẽ ko truy cứu chuyện này nữa!!

- Hahahaha – Nana đột ngột cười phá lên làm cho Trish và Roy ngạc nhiên

- Bộ sợ quá hóa khùng rồi hả ??

- Nghe khoái lắm phải ko

Cô nàng lắm chiêu này bắt đầu đổi giọng Trish ngớ người ra chẳng hiểu nổi Vừa lúc đó, Nana tiếp tục cái giọng khiêu khích của mình:

- Tôi biết chắc thế nào cô cũng sẽ nói thế mà!! Ngay từ đầu ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đối phó với cô rồi!!

- CÔ !!

Trish cứng họng vì tức Còn Roy thì đứng đó cười khúc khích trước trò đùa trêu người của Nana

- Tôi sao Quá giỏi chứ gì – cô nàng nhướng mắt nói – cô muốn có bằng chứng chứ gì?? Được ! để tôi cho cô tâm phục khẩu phục nha!

Nói rồi, Nana móc trong túi xách của mình ra một cuộn băng video Đưa nó ra trước mặt Trish rồi cô nói tỉnh :

- Đây là cuộn băng ghi hình ở khu trung tâm mua sắm Người thật việc thật, vậy đã đủ làm bằng chứng chưa??

Trish điếng người trước lời nói của Nana Bây giờ cô thật sự cảm thấy sợ Cô sẽ ra sao nếu như cuộn băng đó bị đưa ra tòa Ở tù?? Ko ! Trish ko thể nào ở tù được!! Tương lai của cô? Sự nghiệp của cô sẽ tiêu tan tất cả

Còn chưa hết bàng hoàng, Trish lại bị Nana làm cho đau tim thêm một chập nữa

- À ! Quên ! Nếu cuộn băng đó kèm theo cái này chắc cô sẽ rất nhanh chóng được vào nhà đá đó !

Ko để cho Trish chờ lâu, Nana đã lôi trong túi quần của mình ra một chiếc điện thoại màu hồng xinh xinh Và nó đang hoạt động rất tích cực

Vừa nhìn Trish, Nana vừa cho tay bấm nhẹ vào bàn phím của điện thoại Ngay lập tức, từ chiếc dế yêu ấy phát ra một đoạn ghi âm rất đỗi là rành mạch, rõ ràng Trish chỉ biết đứng há hốc mồm mà nhìn Ngay chính Roy cũng phải sững người trước hành động quá ư là thông minh của cô nàng

Nana bây giờ đúng là khác xa so với cô bé Nana trước đây của anh Cô bé khi xưa rất ngây thơ, hậu đậu Nhưng trước mặt anh cô bé ấy đã trở thành một người con gái thông minh, xinh đẹp Quả là một bất ngờ thú vị!!

- Như vậy đủ để khởi tố cô rồi chứ??

- Bỉ ổi!! Thật là bỉ ổi!

Trish vừa nói vừa định nhào tới chụp lấy chiếc điện thoại trong tay Nana Nhưng cô nàng đã nhanh chóng thoát đi chỗ khác làm cho Trish bị hụt Đứng cạnh Roy, Nana cười cười nói:

- Í í í !! Đâu có lấy dễ dàng như vậy chứ?? Nếu nói bỉ ổi thì tôi làm sao bằng cô, đúng ko

Cô nhướng mày hỏi làm cho Trish tức hộc máu Nhưng vì có Roy ở đây nên cô đành nuốt cục tức xuống Nếu ko chắc cô ả đã nhào tới xử Nana rồi!!

- Bỉ ổi thật !! Dám dùng thủ đoạn này à??

- Đối với hạng người như cô thì phải vậy thôi! – Nana khinh bỉ ra mặt

-

- Người thật, việc thật kèm theo cả mấy cái này cô chắc chắn sẽ xé lịch dài dài

Nana nói xong kéo tay Roy đi Nhưn trước khi bỏ đi cô cũng để lại một câu làm Trish chết điếng tại chỗ

- Tui ko muốn đánh cô Vì đánh cô chỉ tổ làm bẩn tay tui Tui sẽ giao cô cho pháp luật trừng trị Chờ ngày trả giá cho những việc mình đã làm đi là vừa!

Dứt lời, Nana bỏ đi mà khuôn mặt trở nên lạnh lùng đến đáng sợ Tất cả nhân viên có mặt ở đó đều nhìn cô bằng đôi mắt tò mò Thậm chí họ còn tụ lại để bàn tán nữa chứ !

Roy vừa bước ra đã thấy ngay cảnh tượng đó Anh ném cho bọn vô công rỗi việc ấy cái nhìn lạnh như băng khiến ai cũng phải sợ

- Các người cũng rảnh quá nhỉ ?? Bộ công ty ko có việc gì làm hả

- Dạ dạ ko !

Cả bọn líu ríu trả lời mà ko người nào dám nhìn thẳng mặt Roy Thấy vậy, anh gằng giọng làm một lũ lên tim lần thứ hai

- Vậy sao ko mau đi làm việc Hay là muốn " về hưu" sớm

Lời nói của anh ngay lập tức đã phát huy hiệu quả Cả đám quýnh quáng kéo nhau trở vào trong tiếp tục phần việc còn dỡ dang của mình Còn Roy , vừa ngước lên, anh đã thấy Nana đứng khoanh tay trước ngực nhìn anh cười cười Bất giác, anh cũng nở một nụ cười hiếm hoi

Ra khỏi công ty, Roy và Nana đã đến một công viên gần đó Ngồi xuống cạnh hồ nước, Nana đã mở lời:

- Cám ơn anh ! Nếu ko nhờ anh chắc tui đã bị cho ăn tát rồi!

Roy ko trả lời mà nhìn Nana bằng ánh mắt yêu thương khiến cô nàng cảm thấy ngượng ngùng Cố nhìn sang nơi khác, Nana hỏi nhỏ :

- Nè ! Bộ mặt tui có dính lọ nghẹ hay sao mà anh nhìn ghê thế??

-

- Ko có ! - Roy dịu dàng nói

- Đúng là khó hiểu ! Người gì đâu mà tính tình thất thường Mới đó còn hung dữ trước mắt nhân viên mà bây giờ thay đổi còn hơn chong chóng!

Nana lầm bầm trong miệng Tuy cô nói rất nhỏ nhưng Roy vẫn có thể nghe được Vì đối với người mà mình để ý thì dù có nói gì, nói nhỏ cỡ nào thì vẫn có thể nghe rõ mồng một Đó là sức mạnh tình yêu

Anh làm gì ở trong đó vậy??

- Em nghĩ thử xem anh làm gì!

Roy ko trả lời thẳng câu hỏi của Nana mà anh lại cố tình hỏi ngược lại cô Nana muốn bật ngửa vì anh chàng này

" Đúng là lẻo lự ! "

- Mà dù anh có làm gì cũng chẳng liên quan gì đến tôi !

Nana nhún vai tỏ vẻ bất cần Nhưng thực chất cô nàng cũng tò mò lắm chứ ! Chỉ vì hem muốn cho Roy biết nên cô nàng mới làm thế thui (nhiều chuyện muh)

Roy thích thú nheo mắt nhìn cô ANh ko tin cô nàng lắm trò này lại ko chút tò mò gì về anh

- Ko muốn biết thật à

- Ko !! – cô lừ mắt nói

- Thật sao??

Vừa nói, Roy vừa kéo sát mặt Nana lại gần với khuôn mặt anh Khoảng cách của hai người bây giờ chỉ còn trong một cái chớp mắt Khuôn mặt cô từ từ đỏ lên như vừa uống rượu Làn môi mọng mấp máy chẳng thể bật lên thành lời Roy nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt cô , đôi môi của cô Ánh mắt anh nồng nàn đến độ Nana cảm tưởng như mình đang bị thiêu cháy bởi đôi mắt đó

- Có thật em ko muốn biết chút gì về anh hay sao??

Câu hỏi như có lửa được bật ra khỏi miệng Roy làm Nana ngẩn người ra trong giây lát Một cảm giác quen thuộc thoáng qua trong tâm trí của cô Hình như!! Hình như cô đã gặp người con trai này ở đâu rồi Nhưng tại sao?? Tại sao cô lại ko thể nào nhớ ra??

- ANh muốn nói thì nói ko nói thì thôi!!

Như bừng tỉnh, Nana xô Roy ra Rồi cô chỉnh trang lại trang phục cũng như tư thế ngồi cho ngay ngắn

Ngồi một hồi lâu mà chẳng ai chịu nói với ai lời nào Mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ riêng Roy cứ chìm đắm trong cảm xúc Thứ tình cảm ấm áp mà trước đây anh đã từng có với cô bé hàng xóm của anh Còn Nana thì ngược lại hoàn toàn Trước cái nhìn của Roy , cô cảm thấy ngột ngạt và khó chịu vô cùng Cũng may ngay lúc đó thì điện thoại của cô reng lên inh ỏi làm ngắt ngang dòng suy nghĩ của hai người

- Alo !!

-

- Uhm ! Em hả Đang làm một chút chuyện

-

- Đừng lo ! Đã giải quyết xong hết rồi Yên tâm đi !

-

- Được ! Em về liền !

Cúp máy xong, Nana dợm bước đứng dậy thì đột ngột bị Roy kéo lại Mất chớn, cô nàng ngã ngữa ra phía sau Và ngay tức khắc, Roy như một con lốc nhỏ chạy đến đỡ lấy thân người cô

Toàn thân Nana run bắn lên trong vòng tay của Roy Anh cứ nhìn cô mãi Ánh nhìn đó khiến Nana ko dám đối diện mà phải tìm cách lẫn tránh Nhưng Roy làm gì chịu buông tha một cách dễ dàng như vậy ngay khi " con mồi " đang trong tay mình?

Anh xoay mặt Nana lại , buột cô phải nhìn thẳng vào mình Hành động của anh làm cô nàng cảm thấy mình đang bị anh xỏ mũi dắt đi Điều đó khiến cho tính khí bướng bỉnh của nàng lại trỗi dậy

Cô giãy giụa hòng thoát khỏi đôi bàn tay to lớn của Roy Nhưng, " liễu yếu đào tơ " như cô làm sao có thể thắng được anh?? Càng vùng vẫy chỉ càng khiến cho Roy thấy phấn khích hơn Anh giữ chặt khuôn mặt cô Chặt đến độ người ngoài nhìn vào tưởng như anh đang dùng bạo lực để " hành hung" cô nàng

Mệt mỏi, bất lực, Nana đành ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay của Roy Tuy nhiên, đôi mắt cô nhìn anh như muốn ăn tươi , nuốt sống

- Anh đừng quên ! Tôi là người đã có gia đình Nếu anh dám làm gì tôi, Danson sẽ ko tha cho anh đâu

Người ta thường nói : " Sức chịu đựng của con người có giới hạn ", Roy cũng thế Bao nhiêu tình cảm dồn nén nay đã bị một câu nói của Nana làm cho bung phát Để cho người con gái anh yêu trở thành vợ người khác , đó là thất bại lớn nhất trong đời Roy Anh đã tìm mọi cách để lãng quên sự thật này đi,

chỉ muốn lăng lẽ yêu cô Nhưng Roy ko làm được Tình cảm của anh ko thể dồn nén được nữa, ngay khi Nana, cô bé năm xưa, đang ở trong vòng tay của anh

Roy đã làm một việc mà có lẽ anh thừa biết là Nana sẽ ko thể nào tha thứ Nhưng anh mặc kệ mặc kệ tất cả Chỉ cần một lần , một lần được đặt vào môi cô một nụ hôn thì dù cô có đánh anh, có ghét bỏ anh , anh cũng ko hề hối hận Và Roy đã làm việc đó

Đôi môi của Roy càng hôn càng tham lam hơn Roy là người quá quen thuộc với những việc thế này, nếu ko muốn nói là anh quá sành sỏi Chưa có cô gái nào có thể cưỡng lại sự hấp dẫn của anh nhất là nụ hôn Lúc thì dịu dàng như dòng suối, lúc thì ,mạnh mẽ, dữ dội như cơn lốc khiến cho đối phương phải phục tùng anh một cách vô điều kiện Vậy mà ko hiểu sao, đối với Nana lại khác hẳn Anh cảm thấy lúng túng, vụng về như thể đây là lần đầu tiên Nhưng cũng rất ngọt ngào, rất nóng bỏng Điển hình là Nana đang đờ người ra Toàn thân của cô như bị hóa đá

Roy ko ngừng lại ở đó Anh lướt khắp khuôn mặt khả ái của Nana Hôn lên mắt , lên chop mũi thon thon của cô Nụ hôn của mười mấy năm xa cách, của niềm thương và nỗi nhớ được cất giữ bấy lâu

Một hồi lâu, Roy bới buông tha cho Nana Đó cũng là lúc những giọt nước mắt nóng hổi rơi lã chã trên má của cô nàng Nhìn cô mà trong lòng Roy như tan nát Anh đã nhiều lần hỏi " Tại sao người may mắn đó ko phải là anh?? Ko phải là anh cơ chứ ?? "

Đang đắm chìm trong cảm giác nuối tiếc, Roy đã bị Nana xô ra một cách bất ngờ

- CHÁT !!

Một bạt tay giáng xuống đang khi Roy còn lâng lâng vì cảm xúc vừa rồi Anh như người choàng tỉnh sau cơn mộng

- Từ nay tôi ko muốn gặp mặt anh nữa Đồ thối tha!! - Nana quẹt miệng nói một cách bất mãn - đừng xem tôi như những hạn con gái mà anh từng biết

Phán xong cô chạy đi thật nhanh mà ko một lần quay mặt nhìn lại Vừa chạy Nana vừa quẹt môi mình Cảm giác bị xúc phạm càng khiến cô khóc nhiều hơn

" Tại sao lại đối xử với tôi như vậy chứ??"

Roy đang còn thừ người nhìn theo bóng dáng của người yêu nhỏ bé thì

- BỐP !!

Một cụ đấm " chất lượng " giáng ngay vào mặt Roy và kèm theo đó là một giọng nam vang lên đầy hậm hực:

- Tao cấm mày đụng vào Nana Cô ấy là vợ tao, biết ko??

- BỐP !

Roy đáp trả cho Danson một cú đấm cũng rất nặng kí khiến anh chàng chới với Roy vừa nói, vừa chỉ vào mặt Danson

- Mày ko xứng đáng làm chồng cô ấy !! Nếu nói về quen biết thì tao quen cô ấy trước mày tại sao ? Tại sao người cô ấy chọn là mày chứ ??

- Hừ hừ - Danson mẹt máu ở mép miệng trừng trừng nhìn tình địch – Tại mày kém cỏi

- BỐP !

Dứt lời, Danson đã nhận được nắm đấm thứ hai của Roy Nhưng lần này, Danson cũng nhanh chóng phản công, tặng cho Roy thêm một cú ngay bụng Cả hai gườm nhau tóe lửa

- Kém cỏi?? Mày nghĩ mày mày hơn tao sao Cũng chỉ là mày may mắn hơn tao thôi!!

- Vậy sao ?? – Danson nhướng mắt hỏi- Tao nhất định sẽ giành lấy Nana lại từ trong tay mày – vừa nói Roy vừa điểm mặt Danson như cảnh cáo - Mày hãy chờ coi !!

- Được ! Tao cũng muốn biết mày có bản lĩnh thế nào đó !

Danson cười kiêu ngạo Đôi mắt Roy nhíu lại đầy căm phẫn Anh như muốn chạy đến nện thêm cho cái tên tình địch đáng ghét kia thêm vài cú cho thỏa cơn giận Nhưng ko, Roy ko làm thế!! So với dùng vũ lực thì anh muốn thắng Danson bằng thực lực của mình hơn Mặt khác, bên này, Katrina đang ung dung đến tập đoàn Dương thị để tìm cô bạn thân Beatrice Bởi hai nàng đã hẹn nhau đi shopping Nhưng, vừa đến trước cửa phòng của nhỏ bạn, cô đã nhận được một cú điện thoại báo tin hung từ Joseph

Ngay lập tức, Katrina phóng như bay ra ngoài Vừa lúc đó, có một người vừa từ phòng họp bước ra

- Kế hoạch tháng trước đã làm cho mức doanh thu tăng lên ba mươi lăm phần trăm Đây là một con số rất khả quan Nên nhất định kế hoạch lần này phải làm cho tốt Có biết ko??

Cả đám nhân viên đi theo sau phục tùng một cách vô điều kiện

- Vâng ! Chúng tôi sẽ cố gắng hết mình

- Nhưng bên phòng thiết kế hình như chưa có mẫu mới – nhân viên 1 nói

- Nghe nói là chưa lấy được ý tưởng Nếu tình trạng này cứ kéo dài hoài chúng tôi e là ko

Anh chàng đi đầu nghe có vẻ ko vừa ý Anh ta dừng lại, liếc nhìn cả đám cấp dưới của mình rồi phán một câu

- Thứ nhất ko phải là " cố gắng " mà là " nhất định " Thứ hai trong từ điển của tôi ko bao giờ xuất hiện chữ " ko " Có rõ chưa??

- Vâng !!

Nguyên một đám đồng thanh trả lời Trong mắt họ thì anh chàng này đúng là một cấp trên đáng sợ Khi ra khỏi công ty thì anh rất vui vẻ, hòa đồng Nhưng khi bắt tay vào việc thì anh trở thành một con người lạnh lùng, quyết đoán

Bên này, Katrina đứng đợi thang máy đã lâu mà vẫn ko được Cô quyết định chạy đường vòng Và thế là

- Rầm

Katrina chạy quá nhanh nên mất đà lao thẳng vào người đang đi ngược hướng với mình Cô ngã cái ạch xuống sàn nhà " Nạn nhân " của cô cũng giật mình Khi ko đang đi ngon lành ai dè Nhưng xem ra anh chàng đó đỡ hơn Katrina nhiều Vì ít ra anh ta vẫn còn đứng vững được chứ còn cô thì

- Sao đi đứng gì mà ko chịu nhìn gì hết vậy nè??

Anh chàng bực mình gắt Đám cấp dưới đi theo chỉ biết nín thở chờ đợi cơn thịnh nộ của vị Giám đốc trẻ

Katrina vừa đau vừa sợ Cô nàng líu ríu đứng dậy, phủi nhanh quần áo nói:

- Xin lỗi ! Xin lỗi tôi ko cố ý! Anh ko sao chứ??

Nhìn bộ dạng lúng túng của cô gái mà anh chàng ko khỏi mắc cười Chỉ định dọa cô nàng choa vui thế thôi ko ngờ cô lại có hành động trẻ con đến vậy Và bỗng dưng, đôi mắt anh chàng Giám đốc lạnh lùng dừng lại ngay khuôn mặt của Katrina Một thoáng bất ngờ, lại thêm một chút thú vị chợt dấy lên trong lòng Sự tinh nghịch của anh bắt đầu trỗi dậy

- Đụng người ta như vậy mà chỉ hỏi có sao ko thôi hả hay là cô cố ý đụng trúng để gây sự chú ý của tui hả??

- Nè ! Anh nghĩ anh là ai mà tui phải

Nghe giọng ngạo nghễ của chàng ta khiến cho Katrina tức lộn ruột Vừa đau vừa đang gấp lại gặp phải cái tên " rắc rối " này hỏi ko điên lên mới lạ

Katrina chanh chua quắc mắt nhìn " nạn nhân " của mình dự định " dạy " cho anh chàng một trận Nhưng lời nói chưa trọn vẹn thì cô lại phải há hốc vì người đó là ân nhân cứu mạng của cô Dylan

- Là anh sao??

- Cô bé ! Định trả ơn cho ân nhân mình kiểu này đó hả?? – Dylan nheo mắt chọc

- À hì hì hì

Katrina bỗng trở nên ngượng ngùng Trái đất đúng là nhỏ thật Cứ ngỡ sẽ ko gặp lại nhưng bây giờ lại gặp gỡ trong một trường hợp đầy bất ngờ này

Đám nhân viên nhiều chuyện phía sau đã bắt đầu bàn tán Tình sự của vị giám đốc của họ dài như cây dải, có kể tới sáng mai cũng ko hết Và họ đã quen với chuyện này quá rồi Nhưng đây có thể nói là lần đâu tiên Dylan biết nói đùa với một người con gái Sự kiện lạ đây !!

- Sao hả?? Đụng anh đau như vậy mà chỉ một câu xin lỗi là xong hay sao , cô bé??

- Vậy anh muốn xin lỗi bằng cách nào??

Katrina ngây thơ hỏi Như được dịp bắt chẹt, Dylan nở một nụ cười tinh quái anh cười cười nói:

- Một bữa cơm , ko quá đáng chứ??

- Đương nhiên là ko rồi !!

- Bây giờ được ko?

- Uhm

Cô nghiêng đầu tươi cười Nụ cười của cô bất giác làm tan chảy biết bao trái tim của các chàng trai ở gần đó Và cũng khiến cho trái tim của chàng lãng tử Dylan ấm lên

Chợt, Katrina như nhớ ra điều gì Cô vội vàng nói với Dylan

- Ấy da ! Chết rồi ! Xin lỗi nha ! Hôm nay ko được rồi - vừa nói cô vừa gõ vào cái đầu hay đãng trí của mình

Hành động ngô nghê đó là Dylan phải bật cười Anh cho tay vào túi quần đủng đỉnh hỏi:

- Tại sao? Hay là ko muốn đi ăn cùng anh?

- Ko phải vậy đâu ! Nhà em có chuyện nên em phải về gấp Thôi em ko nói nữa ! Em phải về đây! Bye bye

Nói đoạn, Katrina vụt chạy đi như tên bay đến độ quên béng đi chiếc ví của mình vẫn đang nằm lăn ra sàn Dylan ko nghĩ ngợi nhiều mà đuổi theo thật nhanh trước ánh mắt tò mò của một bọn nhiều chuyện ở phía sau

Dylan hì hục đuổi theo Katrina Cũng vừa may, cô nàng đang đứng chờ thang máy nên anh cũng ko đến nỗi vất vả lắm mới tìm được Thấy anh, Katrina ngơ ngác hem hiểu gì hết Cô mở to mắt hỏi anh bằng giọng thơ ngây:

- Ủa? Sao anh ở đây? Ban nảy chẳng phải còn ở đằng kia sao ?

Vừa nói cô vừa chỉ về phía sau Dylan thở hồng hộc Anh đưa mắt nhìn cô mệt mỏi nói:

- Em em làm gì mà chạy nhanh thế? Hại anh đuổi theo cũng bở hơi tai !!

- Ơ nhưng anh đuổi theo em làm gì??

Katrina ngây ngô tập hai Trông cô bây giờ chẳng khác gì con nai tơ đứng trước mặt một con sói " lão luyện " Dylan ko hiểu nổi là cô nàng đang giả vờ hay thật nữa Nhưng dù là gì đi nữa thì đó cũng đang là một lí do khiến anh sắp phát khùng lên

- Cô hai ! Cô đi đến độ bỏ quên cái này nè !

Nói rồi, anh đưa chiếc ví đến trước mặt Katrina Cô nàng chỉ biết há hốc ko biết nên nói gì cho sự hậu đậu của mình Cô vừa cười vừa gãi đầu nhìn anh Hành động ngây ngô đó của nàng khiến Dylan dù đang rất bực mình nhưng cũng ko đành lòng mà trách mắng Anh đành kí nhẹ vào đầu Katrina như một lời cảnh cáo

- Lần nào cũng hậu đậu như thế hả?

Đang còn lúng túng vì cử chỉ hơi qua xa của Dylan Katrina rụt rè lùi ra phía sau một tí Dù chỉ là một cái nhích người thật nhẹ nhàng nhưng việc đó cũng ko tài nào lọt khỏi tầm mắt của Dylan khi anh chàng vốn dĩ nổi tiếng nhạy bén và rất tinh mắt Khẽ cười , Dylan cho một tay vào túi quần, dáng bộ thong dong

Katrina vẫn đang tìm cách để thoát khỏi cái hoàn cảnh khó xử mà cả hai vô tình tạo ra Vừa may, chiếc điện thoại xinh xinh trong túi của Katrina reo lên một cách gấp rút

- Alo??

-

- Uhm ! Chị biết rồi ! Giờ chị sẽ tới ngay đây!

Cúp máy, Katrina quay sang Dylan cười nhẹ rồi nói giọng luyến tiếc:

- Xin lỗi nha! Làm phiền anh rồi! Thôi em còn có chuyện Em về trước đây! Tạm biệt !

Sau đó, Katrina vừa định dợm bước đi thì đã bị Dylan giữ lại Cô giương mắt anh người con trai đối diện mình mà ko khỏi băng khoăn Ánh mắt đó xuyên thấu tận tâm cang Dylan làm cho anh ko khỏi bồi hồi Nhưng bàn tay anh vẫn đang giữ chặt bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình

- Em muốn đi đâu?? Để anh đưa em đi !

Lời nói được thốt ra từ miệng của Dylan thật nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để làm Katrina giật mình KO chỉ có cô mà hình như Dylan cũng giật mình vì lời nói của mình Chưa bao giờ à ko phải ! Nói đúng hơn là anh rất hiếm khi làm tài xế cho ai Và nhất là phụ nữ Dù có chăng đi nữa thì đó cũng chỉ là sự ga lăng của một chàng trai đối với những cô người yêu sau những lần vui chơi Đây có thể là lần chủ động hiếm hoi của Dylan với một cô gái lạ Một cô gái mà đến cả cái tên anh còn chưa được biết

Dường như cảm nhận được sự bạo dạn của mình cũng như nổi sợ hãi trong đôi mắt của cô gái trẻ Dylan thấy quê vô cùng Anh thầm trách cho sự nhanh

nhảu đoảng của mình KO hiểu sao tự nhiên khi ấy máu lãng tử của anh nổi dậy làm chi để giờ đây phải lúng túng trước mặt người đẹp??

Đang tự trách mình, Dylan nghe được tiếng cười khẽ của Katrina Cô nói:

- Như vậy ko phiền anh chứ??

- Đương nhiên là ko rồi !

Dylan cười toe toét nói Thế rồi Dylan chở Katrina đến bệnh viện Suốt chặng đường đi, Dylan và Katrina nói rất nhiều Hôm nay có thể là ngày mà Dylan nói nhiều nhất từ trước đến nay Anh cảm thấy rất thoải mái và thú vị khi ở cạnh một cô gái hồn nhiên như Katrina

Đến bện viện, Katrina chạy như bay vào trong Dylan vì ko yên tâm mấy nên cũng tò tò đi theo

TRước phòng bện của Ariel, mọi người có mặt rất đông Người nào người nấy mặt mũi tèm nhem nước mắt Vừa thấy Katrina, Rannie và Joe đã chạy đến ôm chầm lấy cô mếu máo Nhìn cảnh tượng lúc này khiến cho cô rợn cả tóc gáy

- Chị ơi Ariel - Rannie thúc thích

- Hixhixhix - Joe thì thút thích mãi

- Được rồi ! Được rồi! Có chuyện gì thì từ từ nói Đừng khóc nữa ! Mấy đứa làm chị rối lên rùi nè !!

Kéo hai cô nàng hay mè nheo này ngồi xuống ghế Đằng kia, ba anh chàng đang đứng thất thiểu Katrina từ tốn hỏi rõ đầu đuôi sự việc Rannie và Joe ngồi vạch tội cô nàng TRish

Càng nghe, Katrina càng nóng máu Khuôn mặt của cô từ màu đỏ chuyển sang màu xám xịt Đứng phắt d6ạy, Katrina nghiến răng ken két nói:

- Đủ lắm rồi ! Cô ta dám làm chuyện đó sao?? Thật ko thể tha thứ được

Nghe Katrina nói thế cả Rainie và Joe đều khoái chí Hai cô nàng gật đầu lia lịa Chẳng những vậy mà Rainie còn đứng phắt dậy nói :

- Đúng đó chị ! Phải cho ả sống ko bằng chết mới được !

Cơn giận của Katrina càng ngày càng to Cô hùng hổ toan định đi làm thịt Trish một trận thì

- Khoan đã !!

Joseph từ bên trong bức ra với vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ Cả ba cô nàng đều ngạc nhiên nhìn anh Trông anh giờ đây chẳng khác gì một tên sát thủ ko có lấy một nụ cười

Katrina dù là chị Joseph nhưng cô thật sự rất ngán ngẩm mỗi khi thấy bệnh cũ của thằng em mình tái phát Còn Rainie và Joe thì sợ đến nói ko nên lời

- Chị ko được đi !

- Nhưng mà

Katrina tức mình định lên tiếng thì bị Joseph chận họng :

- Chuyện này chị ko cần nhún tay vào Đây là bệnh viện mọi người đừng làm ồn như vậy Ariel còn rất mệt, mọi người về trước đi ở đây để tôi lo được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Phán xong, Joseph cất lưng đi mà khuôn mặt ko hề đổi sắc Bực mình với tính khí của thằng em, Katrina nhịn ko được phải bật lên :

- Nè ! Chuyện này em định bỏ qua như vậy sao

Dừng bước nhưng vẫn ko quay đầu lại, Joseph nói giọng sắc lạnh :

- Đương nhiên là ko Nhưng em có cách giải quyết của emUất ức, Katrina mím môi nhìn thằng em bất trị của mình CÔ ko biết là Joseph quá cứng rắn

hay bởi vì quá đau khổ đến độ anh dường như ko còn một chút cảm xúc gì nữa Katrina thở dài , lắc đầu rồi bỏ đi

Đến lúc này cô nàng mới giật mình vì thấy Dylan đứng lù lù đằng sau lưng mình Katrina mở to mắt nhìn anh như muốn hỏi" Tại sao anh lại ở đây" thì Dylan đã cười cười trả lời:

- Tại ko yên tâm để em đi một mình nên anh mới đi cùng xem có giúp gì được ko

- À cám ơn anh nha ! Nhưng bây giờ thì hình như ko sao nữa rồi

Cô nhún vai nói giọng buồn buồn Do đứng đó nảy giờ nên anh cũng đã lờ mờ hiểu được chuyện gì xảy ra

- Có muốn uống chút gì ko?

Dylan lên tiếng đề nghị Bởi anh nghĩ, điều tốt nhất mà Katrina cần có lẽ là cần một tách sôcôla nóng và một ai đó để trút bầu tâm sự

Nghĩ thế, anh đã đưa cô đến một quán coffe gần đó Không gian yên tĩnh nơi đây sẽ khiến cho tâm hồn cô được xoa dịu lại phần nào Anh chỉ có thể ngồi cạnh cô lắng nghe từng hơi thở mệt mỏi của cô mà chẳng thể nói được lời nào

Nana về nhà với khuôn mặt ràng rụa nước mắt Đôi mắt cô đã đỏ khoe lên vì khóc Vừa bước vào phòng, Nana đã thấy Danson ngồi trên ghế với điếu thuốc trên tay Cô nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt còn vương trên hàng mi

Nana cố gắng hít một hơi thật sâu, môi ráng tạo ra một nụ cười thật tươi Cô đi đến choàng tay ôm lấy cổ Danson nói với giọng thật tươi:

- Ông xã ! Anh sao hôm nay anh về sớm vậy??

-

- Sao ko trả lời em vậy??

Nana nghiêng đầu nhìn chồng rồi cô hôn nhẹ lên má anh một cái

Trái với thái độ thân mật của cô Danson dường như vô cảm Anh hất tay Nana ra khỏi vai mình rồi đứng dậy, đi đến giường

Còn đang ngơ ngác ko hiểu chuyện gì xảy ra thì một lần nữa cô lại thất kinh hồn vía khi thấy trong gạc tàn thuốc có hơn chục đầu điếu đã tàn lụi Cả căn phòng ngập tràn mùi thuốc lá

Nana mở to mắt nhìn chồng Đây là lần đầu tiên cô thấy Danson hút thuốc Chẳng những vậy mà anh còn hút rất nhiều Trực giác trong cô mách bảo dường như sắp có chuyện gì xảy ra Nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Danson, Nana hỏi với giọng lo lắng:

- Sao hôm nay anh về sớm vậy?? Lại còn hút thuốc nữa Bộ công ty có chuyện gì hả anh??

-

Vẫn giữ thái độ lầm lì, Danson chẳng trả lời cô lấy câu nào Anh cứ ngồi đó ngó cô vợ mình trân trối Được một khoảng khá lâu, Danson mới cất tiếng hỏi :

- Em vừa đi đâu về vậy??

- Em

Nana bỗng dưng đâm ra lúng túng Cô ko nghĩ rằng Danson lại về sớm hơn mọi ngày nên cô cũng chẳng dự định tâm lý để trả lời câu hỏi này của anh Bây giờ bất chợt được hỏi, cô cảm thấy bối rối lo sợ Đôi bàn tay Nana nắm chặt lấy áo Cô gần như muốn vò nát nó ra thành trăm mảnh

Đôi môi hồng mấp máy ko thể nói nên lời

Những hành động tưởng chừng như nhỏ nhặt nhất , kín đáo nhất của cô đều ko lọt khỏi tầm mắt của Danson Nhìn cô bây giờ , anh vừa yêu vừa giận Suốt chặng đường về nhà anh đã suy nghĩ rất nhiều Anh nên làm sao?? Có nên hỏi Nana hay ko Quan hệ của cả hai thế nào? Tại sao Roy lại nói như thế ?Cô vẫn là vợ của anh cơ mà! Hai người chắc chỉ là bạn bè

Hàng ngàn câu hỏi , hàng ngàn lời biện hộ hiện lên trong đầu anh Để rồi trong anh phải diễn ra một cuộc đấu tranh lí trí kịch liệt Hỏi ra có thể khiến quan hệ của hai vợ chồng rạn nứt Còn ko hỏi thì nỗi ám ảnh đó sẽ giết chết anh trong sự hoài nghi

Mệt mỏi, quay cuồng trong một mớ hỗn độn để cuối cùng anh cũng đã đưa ra một quyết định Nhưng đây có phải là quyết định đúng đắn??Và đáp án sẽ như mong đợi của anh

Danson dường như nín thở trước sự lúng túng, bối rối của vợ Danson ngàn lần hy vọng Nana sẽ thành thật với anh Còn Nana, cô nhìn chồng mà cô chỉ muốn sà vào lòng anh khóc một trận cho vơi đi sự uất giận Nhưng làm sao cô nàng có thể nói cho anh biết được nguyên do được đây

- Sao ko trả lời em vậy??

Nana nghiêng đầu nhìn chồng rồi cô hôn nhẹ lên má anh một cái

Trái với thái độ thân mật của cô Danson dường như vô cảm Anh hất tay Nana ra khỏi vai mình rồi đứng dậy, đi đến giường

Còn đang ngơ ngác ko hiểu chuyện gì xảy ra thì một lần nữa cô lại thất kinh hồn vía khi thấy trong gạc tàn thuốc có hơn chục đầu điếu đã tàn lụi Cả căn phòng ngập tràn mùi thuốc lá

Nana mở to mắt nhìn chồng Đây là lần đầu tiên cô thấy Danson hút thuốc Chẳng những vậy mà anh còn hút rất nhiều Trực giác trong cô mách bảo dường như sắp có chuyện gì xảy ra Nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Danson, Nana hỏi với giọng lo lắng:

- Sao hôm nay anh về sớm vậy?? Lại còn hút thuốc nữa Bộ công ty có chuyện gì hả anh??

Vẫn giữ thái độ lầm lì, Danson chẳng trả lời cô lấy câu nào Anh cứ ngồi đó ngó cô vợ mình trân trối Được một khoảng khá lâu, Danson mới cất tiếng hỏi :

- Em vừa đi đâu về vậy??

- Em

Nana bỗng dưng đâm ra lúng túng Cô ko nghĩ rằng Danson lại về sớm hơn mọi ngày nên cô cũng chẳng dự định tâm lý để trả lời câu hỏi này của anh Bây giờ bất chợt được hỏi, cô cảm thấy bối rối lo sợ Đôi bàn tay Nana nắm chặt lấy áo Cô gần như muốn vò nát nó ra thành trăm mảnh

Đôi môi hồng mấp máy ko thể nói nên lời

Những hành động tưởng chừng như nhỏ nhặt nhất , kín đáo nhất của cô đều ko lọt khỏi tầm mắt của Danson Nhìn cô bây giờ , anh vừa yêu vừa giận Suốt chặng đường về nhà anh đã suy nghĩ rất nhiều Anh nên làm sao?? Có nên hỏi Nana hay ko Quan hệ của cả hai thế nào? Tại sao Roy lại nói như thế ?Cô vẫn là vợ của anh cơ mà! Hai người chắc chỉ là bạn bè

Hàng ngàn câu hỏi , hàng ngàn lời biện hộ hiện lên trong đầu anh Để rồi trong anh phải diễn ra một cuộc đấu tranh lí trí kịch liệt Hỏi ra có thể khiến quan hệ của hai vợ chồng rạn nứt Còn ko hỏi thì nổi ám ảnh đó sẽ giết chết anh trong sự hoài nghi

Mệt mỏi, quay cuồng trong một mớ hỗn độn để cuối cùng anh cũng đã đưa ra một quyết định Nhưng đây có phải là quyết định đúng đắn??Và đáp án sẽ như mong đợi của anh

Danson dường như nín thở trước sự lúng túng, bối rối của vợ Danson ngàn lần hy vọng Nana sẽ thành thật với anh Còn Nana, cô nhìn chồng mà cô chỉ muốn sà vào lòng anh khóc một trận cho voi đi sự uất giận Nhưng làm sao cô nàng có thể nói cho anh biết được nguyên do được đây

Ana hít 1 hơi dài sau khi suy nghĩ rồi nói

- Sau khi em kể sự thật cho anh nghe thì anh có trách em hok

- - Danson im lặng,miệng vẫn đang hút điếu thuốc trên tay mình

Nana kể hết toàn bộ câu chuyện cho Danson mà nước mắt rơi

- Em hức em hok nhớ hức anh ta là ai hức nhưng hức em chỉ yêu anh thôi

Danson im lang nãy giờ mới lên tiếng

khẽ hôn nhẹ lên má Na

- xin lỗi vì đã nghi ngờ em

- không sao đâu nhưng em buồn ngủ wá

- anh có thể ngủ cùng em hok

- tùy anh

10hPm

- em đang nghĩ gì vậy

- em hok biết nữa

nhưng em buồn nôn wá ọe- Na vừa nói vùa bụm miệng chạy vào nhà vệ sinh

- em làm sao vậy- Danson lo lắng hỏi

- em thấy mệt trong người wá- NA nói trong đau đớn

- Em chịu khó chút đi,anh sẽ chở em lên bệnh viện- Danson vừa nói vừa lấy điện thoại ra

- ông hãy lấy 1 chiếc để ra trước cổng cho tôi

- vâng,thưa ông chủ- đầu dây bên kia vọng qua

- Đau wá sắp chịu hết nổi rồi- Na càng lúc càng đau đớn hơn

- Cố 1 chút nữa thôi- Danson bế Na xuống lầu

Trước cổng,1 chiếc BWN bóng loáng màu đen đậu ở đó.Chừng 3p đã tới bệnh viện(siêu)

- Bác sĩ,bác sĩ đâu!- Danson la lớn làm cả bệnh viện ai cũng phải nhìn

- Mời cậu đi lối này- cô y tá nhỏ nhẹ

Ở ngoài,Danson đi qua đi lại với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Ai là người nhà của bậnh nhân- tiếng ông bác sĩ từ bên trong bước ra

- là tôi- Danson bây giờ mới lên tiếng

- Cô ấy có sao hok bác sĩ- Danson lo lắng hỏi

- Cô ấy có thai dc 5tháng rồi

- Có thai? 5 tháng?

- Đúng !ủa vậy là cậu hok bít àh

- Vâng! nhưng bây giờ tôi có thể vào thăm dc hok

- Đương nhiên là dc nhưng cậu đừng kích động mạnh đến bậnh nhân nhé,cô ấy cần dc yên tĩnh

- Vâng

- Danson khẽ mở cánh cửa bước vào

- Bác sĩ nói gì vậy anh

- Nana khổ cực ngồi dậy.

em đừng ngồi dậy,cứ nằm thoải mái đi.Từ giờ những việc nặng nhọc cứ để cho anh làm,em cứ nằm đây rồi anh chăm sóc nha-Danson zui zẻ nói

-chiện gì zdậy

-bác sĩ nói em có thai rùi,anh sắp làm bố roài

-thật hok

-èo,anh có nói dối em hồi nào hok.Àh,em ăn gì chưa,để anh đi mua

-dạ không,em hem cóa đói

-phải ăn nhiều cho con chúng ta mập chớ

Chưa kịp nói gì hết,Danson đã chạy mất hút để lại Na chỉ nằm đó cười rồi.....ngủ

Còn Nana, khi nhìn vào khuôn mặt của Danson lúc này, cô cảm thấy như hàng trăm ngàn khối đá đè lên cơ thể. Cô bật khóc, nước mắt giàn dụa trên khuôn mặt xinh đẹp. Danson cũng cảm thấy bối rối thay. Anh ôm vợ vào lòng, dịu dàng nói:

_ Anh xin lỗi, anh hơi quá lời, nhưng có chuyện gì vậy em?

Nana nghe vậy thấy yên lòng hơn, cô áp mặt vào ngực chồng, nói:

_ Em có chuyện muốn nói với anh.

_Để sau đi em, nín đi đã – Danson vuốt mái tóc vợ an ủi.

_ Ko. Anh phải để em nói – Cô nói.

Đoạn rồi Nana bắt đầu câu chuyện....cô khóc...tiếng nói nhạt nhòa theo dòng nước mắt. Danson nghe xong hỏi:

_Sao em lại muốn kể với anh?

_Vì anh là chồng của em, em ko muốn giấu anh để đến khi anh biết thì tình cảm của chúng ta sẽ ko còn nữa, Danson à, em ko muốn thế đâu. Em yêu anh lắm. – Cô nói rồi vòng tay ôm lấy anh.

Danson hơi bất ngờ vì cô vợ của mình nhưng cũng đã bình tĩnh lại, anh thầm cảm ơn cô vì đã nói sự thật với anh, nếu ko thì ko biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa. Anh đưa hai tay lên chùi nước mắt Nana rồi đặt một nụ hôn nồng nàn lên môi cô.

Nana cảm thấy, qua nụ hôn, Danson càng ngày càng nồng nàn hơn trước.

Lúc này, trong bệnh viện:

_Thôi ông xã à... đừng buồn nữa được ko?

_Sao mà ko buồn được em, đó là minh chứng tình yêu của chúng ta mà. Khi anh chưa kịp biết thì con đã đi rồi. Làm sao đây em? Anh sẽ làm cho cô Trish đó ko yên được đâu.

_Thôi được rồi anh àh, chúng mình sẽ làm 1 đội bóng mini lun nha. OK ko nàh?

Joseph mỉm cười trước thái độ của vợ, anh cũng nguôi đi phần nào. Nhẹ nhàng gật đầu, anh nói:

_Hứa đi nhé! Hay là 1 đội bóng bầu dục lun?

_Ừh.Ok. Một đội thật to lun chồng nhá! Hihihi. – Ariel cười.

Một mặt là như thế, nhưng liệu 2 anh ấy có chịu bỏ qua cho kẻ đã đụng đến gia đình mình ko?

Câu trả lời đương nhiên là ko rồi.

Đêm đó, khi Nana đã ngủ, Danson lao vào máy tính bắt đầu công việc truy tìm của mình. Thật k khó để tìm được Roy – Tổng Giám Đốc một công ty thời trang cũng có máu mặt tại Đài Loan và một vài nước lân cận. Thật bất ngờ, đó là công ty mà Trish đang làm Giám đốc bộ phận thiết kế. Anh tức tốc gọi sang cho Joseph.

_Alo? Có chuyện gì mà mày gọi giờ này thế Danson?

_Mày đang ở đâu đấy?

_Bệnh viện chứ còn đâu.- Joseph trả lời bằng 1 giọng nói lạnh lùng

_Tao có chuyện muốn nói, đợi tạo dưới sảnh bệnh viện nhé.

Dứt lời Danson mặc áo khoác vào và lao xuống xe đến thẳng bệnh viện

Vào sảnh, Joseph đang ngồi chờ.

_Có chuyện gì mà 12h khuya lại gọi tao ra?

Danson thuật lại toàn bộ câu chuyện.

_Thật thế àh? – Joseph ngạc nhiên.

_Uhm! Tao đang định làm 1 vụ, cho thằng chó chết đó sống k bằng chết luôn

_Tao cũng thế. Trish thật quá đáng. Từ lúc Ariel ngủ đến giờ tao cứ suy nghĩ xem liệu làm 1 mình có ổn k, bây giờ có thêm mày nữa...xử lí luôn nhé!

_Ok. mà khi nào Ariel ra viện?

_Bác sĩ nói phải ở lại theo dõi. Chắc mấy hôm nữa thôi.

_Được rồi. Khi nào cô ấy ra viện thì báo cho tao một tiếng, chuẩn bị luôn.Thôi tao về đây. Kẻo chốc nữa Nana dậy k thấy tao đâu thì chết

_Uhm. Đi đi. Tao cũng lên với Ariel đây.

Trong lúc Danson và Joseph tính toán thì Roy lại rất đắc thắng. Anh nhớ lại cái cảm giác khi hôn Nana rồi bất chợt mỉm cười. Anh tự nhủ: "Rồi sớm hay muộn Nana cũng quay trở lại vòng tay mình thôi". Nhưng anh ko hề biết mình đang tự gây sóng gió cho sự nghiệp mà bản thân đã gầy dựng bao năm.

Trish thì đang rất hoang mang... "làm thế nào bây giờ...làm thế nào cho tốt đây". Cô cảm thấy vô cùng hối hận khi đối đầu lại với Nana chiều nay. Nana chắc chắn sẽ làm thật và thành công cho đến thời điểm này sẽ tan thành mây khói hết. Nhưng với tính cách kiêu ngạo thì Trish tự nhủ rằng : đã đâm lao thì phải theo lao thôi, chiến đấu đến cùng xem nó làm gì được, việc gì phải sợ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Với Tứ Đại Công Tử Ngỗ Nghịch* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.